

EL CAMINO DE DIOS

Derej Hashem

R. Moshe Jaim Luzzatto

TRADUCIDO AL CASTELLANO
POR EL RABBI ISAAC FADDA

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

Edición de

מכון הכתב
מסאגה מוסטאטע

Jerusalem

2003

ספר

דרך ה'

עם

מאמר העקרים

מרבנו משה חיים לוצאטו זצ"ל

עם תרגום לשפה הספרדית

מאת הרב יצחק פדה ס"ט

הוצאת

מכון הכתב *מסאגה מן אגא*

ירושלים התשס"ג

R. Moshe Jaim Luzzatto

EI CAMINO DE DIOS

Derej Hashem

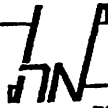
כל הזכויות שמורות

יוצא לאור בסיוע המשרד לענייני דתות,
אגף ארגונים ומוסדות תורה, המחלקה לשיבות

הוצאת

מכון ויצמן

for research and the publication
of manuscripts and printed works
p.o.b. 6040, Jerusalem, Israel

מכון ויצמן

לחקר ועריכת ומוציאת ספרים וכתבים
ת.ד. 6040, ירושלים, ישראל

פקס: 972-2-6264317

טל: 02-6280735

ספר זה יצא לאור

לברכה ולהצלחת כל הנדיבים
הנכבדים תומכי ישיבתנו

"כתר שושנים" ו"עמלי תורה"

יהי רצון

שזכות מצות הצדקה שמקיימים
תגן עליהם ועל כל בני משפחותיהם אלף המגן
וזכות רבנו המחבר תעמוד להתברך
בכל מילי דמיטב אמן.

Al lector

Han sido necesarios miles de años para que el hombre pueda desarrollar sus capacidades intelectuales como las conocemos hoy. Nunca como en la actualidad ha estado tan cerca de alcanzar sus mas caras esperanzas. Los adelantos científicos y técnicos le permiten concebir lo que no hace mucho pertenecía al mundo de la ciencia ficción.

Y sin embargo, permanece extasiado y distante ante los misterios de la creación, los cuales continúan cerrados como un gran enigma que lo desafía y le demuestra que aún está muy lejos del verdadero saber.

Podemos corroborar como se materializa la visión profética de N.S. sobre el ver de la Meguilat Rut que recita “*Y fue en los días que juzgaban los jueces que hubo **hambre** en la tierra...*” (Rut 1,1).

Diez hambrunas terribles decretaron de los cielos que sufrirá la tierra... El primer hambre en los días Adam. El segundo los días de Lemej. El tercero en los días de Abraham. El cuarto en los días de Itzjak. El quinto en los días de Yaacob. El sexto en los días de Boaz... El séptimo en los días del Rey David. El octavo en los del profeta Eliahu. El noveno en los días de Elisha en Shomron.

El décimo hambre será en un futuro, y no hambre de comer pan ni sed de beber agua sino de escuchar la palabra proféticamente inspirada por el Todopoderoso...”

Hoy, solamente abrevando de los cristalinos manantiales de Nuestros Sabios es que podemos saciar esa sed sofocante que nos abraza, la sed de hallar el sentido último de nuestra existencia.

Y justamente esta obra maestra de Rabbi M.H. Lozzato (5467-5507/ 1707-1747), autor del famoso Mesilat Yesharim (La senda de los justos), viene a llenar ese vacío espiritual que tanto afecta al hombre moderno.

En su ya proverbial lenguaje simple y directo, Rabbi Moshe Hayim Lozzato, se enfrasca en una temática tan candente y profunda como la creación, el alma humana y sus distintos aspectos, la Providencia divina, la hechicería, la astrología. etc. temas los cuales aclara y hace accesible a la comprensión del intelecto curioso e inquieto del judío contemporáneo.

Por último, como el mismo autor lo recomienda en el prólogo de su obra *Mesilat Yesharim*, es este un tratado que trasciende la simple lectura y requiere de un estudio detallado y serio de manera de poder obtener los mejores beneficios del mismo.

Con la bendición de la Torá
Rabino ISAAC FADDA
asociación *Keter Torá*, Caracas Venezuela

Prólogo del Traductor

Pág.

Introducción

1

SECCION 1: FUNDAMENTOS

1] La existencia de Dios	9
2] El propósito de la creación	15
3] El género humano	21
4] La responsabilidad del hombre	37
5] El Reino espiritual	49

SECCION 2: LA PROVIDENCIA DIVINA

1] Providencia Divina	63
2] El hombre en este mundo	67
3] Providencia Individual	79
4] Israel entre las naciones	101
5] Como actúa la providencia	113
6] El sistema de la providencia	119
7] La influencia de las estrellas	127
8] Detalles sobre la providencia	131

SECCION 3: EL ALMA, LA INSPIRACION DIVINA Y LA PROFECÍA

1] El alma y su forma de actuar	141
2] La acción de los Nombres Sagrados y la hechicería	151
3] Inspiración Divina y Profecía	169

Prólogo del Traductor

	Pág.
4] La experiencia profética	175
5] Moises como profeta	191

SECCION 4: EL SERVICIO A DIOS

1] Sobre la devoción en general	199
2] El estudio de la Torá	203
3] Temor y Amor a Dios	213
4] Keriat Shema' y sus bendiciones	215
5] La Plegaria	241
6] El orden diario y la Plegaria	247
7] Observancia periódica	269
8] Preceptos temporales	277
9] Observancias circunstanciales y bendiciones	287

תַּכּוֹן הָעֵינִינִים

2

הַקְדָּמָה

חלק א על יסודות המציאות

8	בבורא יתברך שמו	פרק ראשון
14	בתכלית הבריאה	פרק שני
20	במין האנושי	פרק שלישי
	במצבו של האדם בעולם הזה והדרכים שלפניו,	פרק רביעי
36	בדרך פרט	
48	בחלקי הבריאה ומצביהם	פרק חמישי

חלק ב בהשגחת הבורא יתברך שמו

62	בענין השגחתו יתברך שמו, בכלל	פרק ראשון
66	במקרי המין האנושי בעולם הזה	פרק שני
78	בהשגחה האישית	פרק שלישי
100	בענין ישראל ואמות העולם	פרק רביעי
112	באפן ההשגחה	פרק חמישי
118	בסדר ההשגחה	פרק ששי
126	השפעת הכוכבים	פרק שביעי
130	בהבחנות פרטיות בהשגחה	פרק שמיני

חלק ג בנפש האדם, ברוח הקדש והנבואה, ובפעלות שלא כדרך הטבע

140	בענין הנפש ופעלותיה	פרק ראשון
150	בענין הפעלה בשמות ובכשוף	פרק שני
168	בענין רוח הקדש והנבואה	פרק שלישי

174	בְּמִקְרֵי הַנְּבוּאָה	פָּרֶק רְבִיעִי
190	בְּהַבְדִּיל כָּל הַנְּבִיאִים מִמִּשְׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם	פָּרֶק חֲמִישִׁי

חֵלֶק ד' בְּעִבּוּדַת בּוֹרְאָנוּ

198	בְּחֻלְקֵי הָעִבּוּדָה	פָּרֶק רֵאשׁוֹן
202	בְּתִלְמוּד תּוֹרָה	פָּרֶק שְׁנִי
212	בְּמַעֲלוֹת אֲהַבַת ד' וַיִּרְאָתוֹ	פָּרֶק שְׁלִישִׁי
214	בְּקִרְיַאת שְׁמַע וּבִרְכוּתֶיהָ	פָּרֶק רְבִיעִי
240	בְּעִנְיַן הַתְּפִלָּה	פָּרֶק חֲמִישִׁי
246	פְּרָטֵי סֵדֶר הַיּוֹם וְהַתְּפִלָּה	פָּרֶק שְׁשִׁי
268	הָעִבּוּדָה הַזְּמַנִּית	פָּרֶק שְׁבִיעִי
276	בְּמִצְוֹת הַזְּמַנִּים	פָּרֶק שְׁמִינִי
286	הָעִבּוּדָה הַמִּקְרִית וְהַבְּרָכוֹת	פָּרֶק תְּשִׁיעִי

מֵאִמֶר הָעִקְרִים

EL CAMINO DE DIOS

Derej Hashem

Introducción

La superioridad del conocimiento específico de las cosas, en forma indiscriminada y comprendiendo su interrelación, es similar a aquella que existe al observar un jardín embellecido con sus plantaciones y surcado de atractivos senderos, ó la visión de un bosque de enmarañada vegetación que crece en forma confusa.

Pues el conocimiento individual de distintos detalles cuya relación y alcance real dentro de un sistema se desconoce, para el raciocinio ávido de saber es una empresa sumamente embarazosa e indeseable, pues se esforzará y pugnará sin descanso ya que la comprensión de cada cosa despertará en su ser el ansia por el conocimiento total, lo cual no le será posible alcanzar pues desconoce la estructura en forma íntegra. Y esto se debe a que una gran parte de la esencia de las cosas es la interrelación que poseen y el lugar que ellas ocupan, todo lo cual le es desconocido. Resultando de esta forma insatisfecha su ansiedad y frustrada su curiosidad intelectual.

Exactamente lo contrario ocurre cuando se conocen las cosas detalladamente y dentro de su contexto, pues al tener acceso a la estructura general se podrán alcanzar otros conceptos relacionados extasiándose en el placer del conocimiento de dicha estructura.

Por lo tanto, al estudiar un concepto se debe conocer el lugar real que ocupa el mismo dentro de su estructura general.

Es decir, al analizar el conjunto de la existencia, tanto lo perceptible como lo que se capta por medio de la razón, lo cual en general conforma la totalidad de lo imaginable, resultará que no se trata de una sola especie y de un solo nivel, sino diversas e incontables categorías, así como son numerosos y diferentes los principios y las leyes que los controlan, todo lo cual nos obliga a discriminar las distintas categorías en forma racional para comprenderlas en su real dimensión y según sus principios básicos.

הקדמה

יתרון ידיעת הדברים על מתכנת חלוקה, כפי מחלוקתם וסדרי יחסיהם, מידיעתם שלא בהכנה - כיתרון ראית הגן, המהדר בערוגותיו, ומיפה במסלותיו ובשורות מטעיו, מראית חרש הקנים והיער הצומח בערבוב. כי אמנם ציור חלקים רבים אשר לא נודע קשרם ומדרגתם האמתי בבנין הכל המרכב מהם, אצל השכל המשתוקק לדעת, אינו אלא משא כבדה בלא חמדה, שייגע בו ויעמל, ונלאה ועיף, ואין נחת. כי הנה כל אחד מהם שייגע בו ציורו אצלו, לא יניח מהעיר בו התשוקה לבוא עד תכליתו, וזה לא יעלה בידו, כיון שנעדר ממנו תשלום ענינו; שהרי חלק גדול מהדרב הוא יחסיו עם המתחסיים לו, ומדרגתו במציאות, וזה נעלם ממנו; ונמצאת תשוקתו טורדתו מבלי שבעתה, וחמדתו מכאיבתו, ואין מנוחה. לא כן היודע דבר על אפניו, שבהיות נושא מתגלה לעיניו בעליל כמות שהוא, הלך ילך והשכל אל אשר יפנה שם, וביפי מלאכותיו יתענג וישתעשע.

והנה, כלל מה שיצטרך לאדם שיבחין בנושא, הוא מדרגתו האמתית שזכרנו. וזה, כי הנה, כשנבחין כלל הנמצאות, המוחשים והמשכלים, שהם כלל כל מה שיצטיר ציורו בשכלנו, נמצא שאין בלם מין אחד ומדרגה אחת, אלא מינים שונים ומדרגות מתחלפות, וכפי התחלף מינם כן יתחלפו משפטיהם וחסיהם, וזה ממה שיכריחנו להבחין ביניהם בהשכלתנו, למען נשיג אותם לאמתם, כל אחד כפי חקו. ואמנם, ראשי המדרגות והמינים - שמונה, והם מה שראוי שיבחן בנושא, להכיר מאיזה מהם הוא. והם: הכל והחלק, הכלל והפרט, הסבה והמסובב, הנושא והמתחבר. וזה מה שנדרש ראשונה בנושא לדעת, אם הוא כל ואם הוא חלק, אם הוא כלל או פרט, אם הוא סבה או מסובב, אם הוא נושא או מתחבר. והנה, כפי מדרגתו, כן יבחן בו הבחנות, אשר כפי טבעו מצטרכות להשלמת השכלתו וציור ענינו; אם חלק הוא, יבקש לדעת הכל

Sin embargo, existen ocho diferencias básicas en cada categoría y las cuales se deben discriminar especie a fin de comprender la naturaleza del concepto.

Y son las siguientes: El todo ó las partes; lo general ó lo particular, la causa ó el efecto y el concepto mismo ó sus características asociadas.

Lo que en principio es necesario saber sobre algo determinado, es si se trata de un todo ó solo de una parte, una causa ó un efecto, un objeto ó una propiedad del mismo.

Y de acuerdo a su definición podrían reconocerse los elementos necesarios para una comprensión amplia y una visión detallada.

Si se tratase de una parte, se deberá investigar el todo al que ésta pertenece. De tratarse de algo particular, se investigará su generalidad; si fuese un efecto, se buscará su causa ó viceversa y si es una característica asociada, indagará sobre su esencia.

Deberá asimismo, investigar el tipo de características que posee: Si precede, continúa ó acompaña al objeto; si está intrínsecamente ligado al mismo ó en forma accidental, si se halla en potencia ó de hecho. Distinciones éstas indispensables para obtener una imagen completa de las cosas.

Sobre todo, analizará la naturaleza de las cosas a fin de determinar si se halla ante algo absoluto ó limitado; y de ser limitado investigará sus límites. Pues todo concepto real se convierte en falso si se relaciona con una idea ajena a él ó se lo lleva fuera de contexto.

Sin embargo, es necesario saber que los detalles son innumerables para poder ser contenidos por la mente humana y es imposible conocerlos en su totalidad. Empero lo que es apropiado tratar de alcanzar es el conocimiento de los conceptos generales, pues cada generalidad contiene implícitos numerosos detalles y al alcanzar una de esas generalidades, automáticamente reconocerá una gran cantidad de fragmentos o pormenores.

Y aunque todavía no los haya distinguido o no lo reconoció como integrantes de una estructura determinada, al presentárseles, inmediatamente podrá reconocerlos pues los identificará como componentes del todo al que pertenecen. Y así lo expresaron N.S. (Nuestros Sabios) de b.m: "Las palabras de la Tora deberás

שהוא חלק ממנו, אם הוא פרט, יחקר על כללו, אם סבה - יחקר על מסובב, ואם מסובב - את סבתו, אם מתחבר - יבקש על נושאו; ויחקר כמו כן לדעת איזה מין ממיני המתחברים הוא: אם קודם, אם נמשך ואם מתלדה, אם עצמי ואם מקרי, אם בכח ואם בפעל; כלן הבחנות לא ישלם ציור ענינו וזולתם. ואל הכל יתבונן על טבע הענין, לדעת אם הוא מחלט או מגבל, ואם הוא מגבל, יחקר על גבוליו; כי אולם כל ענין אמתי - ישוב כוזב, אם יחס לנושא בלתי הגון לו או אם ילקח שלא בגבולו.

ואמנם, צריך שתתבונן, שהנה מספר הפרטים עצום מאד מהכיל אותם שכל האדם, ואי אפשר לו לדעת כלם. אולם מה שראוי לו שישתדל עליו הוא ידיעת כללים. כי כל כלל בטבעו כולל פרטים הרבה, וכשישיג כלל אחד - נמצא משיג מאליו מספר רב מן הפרטים. ואף על פי שלא הבחין בהם עדין ולא הכיר היותם פרטי הכלל ההוא, כי הנה, בשיבוא כל אחד מהם לידו, לא יניח מלהכיר אותו, כיון שכבר ידוע אצלו הענין הכללי, אשר אי אפשר להם היות בלתי. וכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "לעולם יהיו דברי תורה בידך כללים ולא פרטים" (עין ספרי האזינו לב, ב).

אף מה שיצטרף בידיעת הכללים, הוא הידיעת אותם בכל גבוליהם ובחינותיהם, ואפלו דברים שנראים בתחלה נעדרי התולדה, צריך שתשמר אותם, ותשית להם לבך, ולא תהיה בו להם, וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (עין ספרי האזינו לב, טו). כי אין לך דבר קטן או גדול בכלל שאין לו מקום תולדה בפרטים, ומה שלא יוסיף ולא יגרע בקצת הפרטים, הנה יוליד תולדה רבה בזולתם, ובהיות הכלל כלל לכלם צריך שיהיה בו מה שיספיק לכלם. על כן צריך שתדקדק בזה מאד, ותתבונן על ענינם ועל יחסיהם וקשריהם בדקדוק גדול, ותבחן יפה יפה המשכם והשתלשלותם, איך נמשכים ענין מענין, מן הראש ועד הסוף, ואז תצליח ואז תשכיל.

discriminarlas en principios generales y detalles específicos” (ver Sifre Haazinu 32-2).

No obstante, se deberá poner suma atención en conocer los conceptos generales en todas sus áreas y aspectos, aún aquellas cosas que en principio aparecen como superfluas deberán ser conservadas y dedicarles atención y no desdenarlas, como lo expresaron N.S. (ver Sifri Haazinu 32-47): “No existe nada pequeño o grande en una estructura que no se refleje en sus componentes; y aquello que no sea relevante para determinados detalles, generará otras muchas particularidades. Y al ser la estructura quien contiene todo debe necesariamente poseer lo requerido por cada detalle.

Por ello, debes ser sumamente cuidadoso y examinar los conceptos, sus relaciones y derivados en forma detallada y discriminar escrupulosamente su desarrollo y proyección, la forma en que se desenvuelven desde el comienzo hasta el final y sólo entonces prosperarás en tu cometido.

De acuerdo a esta introducción, estimado lector, redacté esta pequeña obra cuya intención es la de exponer ante ti los fundamentos básicos de la fe y el servicio a Dios, de manera que puedas interpretarlos correctamente y se graben en tu mente en forma adecuada, libre de ambigüedades y confusiones. Y presentarte sus raíces y ramificaciones según (los distintos) niveles, en la forma mas clara posible, a fin de que puedas asimilarlo intelectualmente de la mejor manera.

Y a partir de estos conocimientos se te facilitará el hallazgo del pensamiento de Dios en las distintas áreas de la Torá y sus comentarios y comprenderás sus secretos de acuerdo a la Bendición que Dios te brinde.

Asimismo, traté de ordenar los conceptos de la manera en que lo consideraré mas conveniente y utilizando el lenguaje mas apropiado, a fin de ofrecerte una imagen clara de las ideas que acabo de exponerte.

Por ello, también tú debes ahora analizar todo esto en forma detenida y conservarlo de la manera mas positiva hasta hallar el momento en que te sea de utilidad.

והנה, על פי הדברים האלה חברתי לך, קורא נעים, חבור קטן זה, וכונתי בו להציע לפניהך פללי האמונה והעבודה על ברכים, באפן שתוכל לעמד עליהם על נכון, ויצטירו בשכלך ציור מספיק, מצל מן הערבוב והמבוכה; ותראה שרשיהם וענפיהם במדרגותם בפרור האפשרי; שיתישבו על לבך ותקנה אותם בשכלך במבחר שבפנים. ומשם והלאה יקל לך למצא דעת אלקים בכל חלקי התורה ופרושיה, ולעמד על כל סתריה, בכרפת ה' אלקיה אשר יתן לך.

והנה, נשתדלתי לסדר הדברים בסדור שנראה לי יותר נאות, ובמלות שחשבתים היותר הגונות, לתת לך ציור שלם מהדברים האלה אשר גמרתי להשכילך. על כן גם אתה, עתה, צריך אתה לדקדק על כל זה, ולמר את כל זה שמירה מעלה, עד תמצא מקום שיועיל לך; ואל תותר על שום דקדוק, פן יתעלם ממך ענין הכרחי, אבל זה אשר תעשה, תדקדק על כל המלות, ותשתדל לעמד על תכן הענינים ולעצר כל אמתתם בשכלך, ומצאת לך מנוח אשר ייטב לך.

והנה, קראתי שם הספר הזה "דרך ה'", כי הנה הוא כלל מדרכיו יתברך שמו, שגלה לנו על ידי נביאיו והודיענו בתורתו, ובהם מנהלנו ומנהל כל בריותיו. וחלקתי אותו לארבעה חלקים, חלק ראשון אדבר בו על כלל יסודות המציאות ופרטותיו, חלק שני - בהשגחתו יתברך שמו, חלק שלישי - בנבואה, וחלק רביעי - בעבודה. ואתה, אחי, כל מבקש ה', בדרך הזה לך, וה' יהיה עמך ונתן לך עינים לראות ואזנים לשמע נפלאות מתורתו. אמן, כן יהי רצון.

Y no debes pasar por alto ningún detalle, pues de esa forma no descuidarás conceptos vitales. Examinarás minuciosamente las expresiones, tratando de comprender su sentido real y obtener de ellas todo su mensaje y así hallarás una profunda satisfacción.

Titulé este libro “El Camino de Dios” (*Derej Hashem*), pues se halla conformado por los senderos que Dios reveló a sus profetas y nos manifestó en su Torá y con los cuales nos dirige y dirige a todas sus criaturas.

Y lo dividí en cuatro secciones. La primera desarrolla los fundamentos generales de la existencia y sus detalles. La segunda sección, habla sobre la Divina Providencia; la tercera sobre la profesía y la cuarta sobre el servicio a Dios.

Y tú, hermano, que buscas a Dios, encamínate por estos senderos y el Todopoderoso estará a tu lado y te dará ojos para ver y oídos para oír las maravillas de su Torá. Amen. Que así sea.

חלק א

על יסודות המציאות

פרק ראשון

בבורא יתברך שמו

א. כל איש מישראל צריך שיאמין וידע, שיש שם מצוי ראשון, קדמון ונצחי, והוא שהמציא וממציא כל מה שנמצא במציאות, והוא האלוה (ברוך הוא).

ב. עוד צריך שידע, שהמצוי הזה יתברך שמו, אין אמתת מציאותו משגת זולתו כלל, ורק זה נודע בו, שהוא מצוי שלם בכל מיני שלמות ולא נמצא בו חסרון כלל.

ואולם, דברים אלה ידענום בקבלה מן האבות ומן הנביאים; והשיגוהם כל ישראל במעמד הר סיני ועמדו על אמתתם בברור, ולמדוהם לבניהם דור אחר דור - כיום הזה; שכן צנן משה רבנו עליו השלום מפי הגבורה: "פן-תשכח את-הדברים אשר-ראו עיניך וגו' והודעתם לבניך ולבני בניך" (דברים ה, ט).

אמנם, גם מצד החקירה במופתים הלמודיים יאמתו כל הענינים האלה, ויוכח היותם פן מכח הנמצאות ומשיגיהם אשר אנחנו רואים בעינינו על פי חכמת הטבע, ההנדסה, התכונה ושאר החכמות, שמהם תלקחנה הקדמות אמתיות אשר יולד מהן ברור הענינים האמתיים האלה. ואמנם, לא נאריך עתה בזה, אלא נציע הקדמות לאמתם ונסדר הדברים על בריים, כפי המסורת שבדינו והמפרסם בכל אמתנו.

SECCION I

Capitulo 1

EL CREADOR, BENDITO SEA

1] Cada judío debe creer y comprender que existe un Ser primigenio, infinito y eterno, que es Quien creó todo lo existente y continúa sosteniéndolo. El es Dios.

2] Asimismo se debe saber. que la real existencia de Dios no puede ser alcanzada sino por El mismo. Lo único que sabemos acerca de El es que Es perfecto en la máxima expresión y carece de cualquier deficiencia concebible.

Estos conceptos, nos fueron transmitidos por una tradición que se remonta a nuestros Patriarcas y Profetas. Y los percibió la totalidad del pueblo judío en el monte de Sinaí donde concibieron su verdadera naturaleza. E instruyeron a sus hijos, generación tras generación, hasta el día de hoy. Y así lo encomendó nuestro patriarca Moises, de bendita memoria, en nombre de Dios: “cuidate de no olvidar aquellas cosas que vieron tus ojos...y las harás saber a tus hijos y a los hijos de tus hijos” (Deuter. 4-9).

Sin embargo, estos conceptos pueden ser verificados a partir de la lógica y demostrados probadamente. Esta verdad, resulta fácilmente comprobable con la observación de la naturaleza y sus fenómenos, bajo el prisma de distintas disciplinas científicas como la física, la astronomía, etc, de las que obtenemos ciertos principios que nos ayudan a lograr clara evidencia sobre esta verdad.

Empero no nos explayaremos ahora sobre este particular sino que expondremos principios concretos y los presentaremos según la Tradición ancestral, ampliamente reconocida en nuestra nación.

ג. עוד צריך שידע, שהמצוי הזה יתברך שמו, הנה מציאותו מציאות מכרח, שאי אפשר העדרו כלל.

ד. עוד צריך שידע, שמציאותו יתברך שמו, אינו תלוי בזולתו כלל, אלא מעצמו הוא מכרח המציאות.

ה. וכן צריך שידע, שמציאותו יתברך שמו, מציאות פשוט, בלי הרפכה ורבוי כלל, וכך השלמיות כלם נמצאים בו בדרך פשוט. פרוש – כי, הנה, בנפש ימצאו כחות רבים שונים שכל אחד מהם גדרו בפני עצמו; דרך משל, הזכרון פח אחד, והרצון פח אחר, והדמיון פח אחר, ואין אחד מאלה נכנס בגדר חברו כלל; כי, הנה גדר הזכרון – גדר אחד, וגדר הרצון – גדר אחר, ואין הרצון נכנס בגדר הזכרון ולא הזכרון בגדר הרצון, וכן כלם. אך האדון ברוך הוא איננו בעל כחות שונים, אף על פי שבאמת יש בו ענינים שפנו הם שונים, כי הרי הוא רוצה והוא חכם והוא יכול והוא שלם בכל שלמות. אמנם אמתת מציאותו הוא ענין אחד שכולל באמתתו וגדרו (פרוש – אמתת ענינו. כי אין שיה גדר בו יתברך אלא על צד התר לשון) כל מה שהוא שלמות. ונמצא שיש בו כל השלמות לא כדבר נוסף על מהותו ואמתת ענינו, אלא מצד אמתת ענינו בעצמו – שכולל באמתו כל השלמות; שאי אפשר לענין שהוא מבלתי כל השלמות, מצד עצמו.

והנה באמת הדרך הזה רחוק מאד מהשגותינו וצוירינו, וכמעט שאין לנו דרך לבארו ומלות לפרשו; כי אין צוירינו ודמיונותינו תופסים אלא ענינים מגבלים בגבול הטבע הנבכרא ממנו יתברך שמו, שזה מה שחשינו מרגישים ומביאים ציורו אל השכל. ובכרואים הנה הענינים רבים ונפרדים.

אולם כבר הקדמנו, שאמתת מציאותו יתברך שמו אינה משגת, ואין להקיש ממה שרואים בכרואים על הבורא יתברך שמו, כי אין ענינם ומציאותם שזה כלל, שנוכל לדון מזה על זה.

3] Asimismo se debe saber, que la existencia de Dios es imperiosa y es absolutamente imposible sin Su presencia cualquier realidad.

4] También debemos saber que Su existencia, Bendito Sea, no depende de ningún factor exógeno, sino es intrínsecamente imperiosa.

5] Es además necesario saber que la existencia de Dios es esencialmente simple, sin agregados ni estructura adicional y toda la perfección se halla implícita en El de una forma absolutamente simple.

O sea (para entender esto por medio de un ejemplo), la mente humana posee diferentes facultades, a cada una de las cuales les compete un área específica de acción. Por ejemplo la memoria, la voluntad, la imaginación son facultades diferentes y ninguna de ellas invade el terreno de la otra. Pues la memoria, por ejemplo, posee un dominio, y la voluntad otro y no penetra ésta en el área de la memoria así como aquella no lo hace en la de la voluntad; y así actúan todas las demás capacidades humanas.

Empero Dios, Bendito Sea, no posee facultades diferenciadas; y aunque existen en El cualidades que en el ser humano se hallan claramente diferenciadas, pues El tiene voluntad, posee el saber, el poder y es perfecto en el mayor grado concebible. Sin embargo la real naturaleza de Su existencia incluye, por definición, toda la perfección posible. O sea que posee la perfección no como algo externo a Su existencia, sino como una parte integral de Su ser, cuya esencia incluye todo tipo de perfección; siendo imposible que Su existencia no incluya implícitamente la perfección.

En realidad, esta idea se halla sumamente alejada de nuestro entendimiento e imaginación y es prácticamente imposible hallar la forma de expresarlo o vertirlo en palabras; pues nuestro intelecto y nuestra imaginación conciben exclusivamente conceptos definidos dentro de los límites de la naturaleza creada por Dios, - que es todo aquello que nuestros sentidos captan y transmiten a la mente. Empero en las criaturas los conceptos se multiplican y difieren entre si (lo cual les impide concebir diferentes conceptos en una esencia intrínsecamente simple)

אבל, זה גם כן מן הדברים הנודעים מקבלה כמו שזכרנו, ומאמתים בחקירה על פי הטבע עצמו בחקותיו ומשפטיו - שאי אפשר על כל פנים שלא ימצא מצוי אחד משולל מכל הטבע, חקותיו וגבוליו, מכל העדר וחסרון, מכל רבוי והרכבה, מכל יחס וערך ומכל מקרי הברואים, שיהיה הוא הסבה האמתית לכל הנמצאות ולכל המתילד בהם, כי זולת זה, מציאות הנמצאות שאנו רואים, והתמדתם, היה בלתי אפשר.

ו. וממה שצריך עוד, שהמצוי הזה יתברך שמו מכרח שיהיה אחד ולא יותר. פרוש - שאי אפשר שימצאו מצויים רבים שמציאותם מכרח מעצמו, אלא אחד בלבד צריך שימצא במציאות המכרח והשלם הזה. ואם שימצאו נמצאים אחרים, לא ימצאו אלא מפני שהוא ממציאם ברצונו, ונמצאים כלם תלויים בו, ולא מצויים מעצמם.

נמצא: כלל הידיעות השרשיות האלה שש, והן: אמתת מציאותו יתברך שמו, שלמותו, הכרח המצאו, היותו בלתי נתלה בזולתו, פשיטותו ויחודו.

Con este prólogo, aclaramos que la real existencia Divina se halla fuera de la comprensión humana; y no podemos inferir aspectos del Creador a partir de la observación en las demás criaturas, pues la naturaleza de estas y su esencia es absolutamente diferente y no existe paralelismo posible entre ellos.

Sin embargo, este concepto se halla entre aquellos que podemos comprender desde la tradición original, como ya lo citamos. Es asimismo verificable a partir del estudio de las leyes y principios de la naturaleza, en la que es imposible hallar una existencia divorciada de las leyes naturales y sus principios. Es también imposible una existencia sin omisiones o deficiencias, sin adiciones o complejidad en su estructura, que no se relacione o compare con las cualidades de las otras cosas creadas.

Finalmente, El es la causa definitiva de todo lo que existe y ocurre, pues de otra manera la existencia y continuidad de todo aquello que observamos se tornaría absolutamente imposible.

6] Entre las cosas que es asimismo necesario saber, es que Dios es absolutamente Uno. O sea, es imposible hallar mas de un ser cuya existencia sea intrínsecamente imperiosa. Solo un Ser puede existir con una naturaleza esencialmente perfecta e imperativa. Y si existen otros seres ello es posible pues El decidió su existencia. Y todo lo creado depende de El sin que haya nada cuya existencia sea intrínsecamente independiente.

Podemos deducir de todo lo dicho seis principios básicos a saber:

La verdad de Su existencia, Bendito Sea.

Su perfección.

Lo imperioso de Su existencia.

Su absoluta independendencia.

Su simplicidad.

Su unicidad.

פרק שני

בתכלית הבריאה

א. הנה, התכלית בבריאה היתה להיטיב מטובו יתברך שמו לזולתו. והנה תראה, כי הוא לבדו יתברך שמו השלמות האמתית המשולל מכל החסרונות, ואין שלמות אחר כמוהו כלל. ונמצא שכל שלמות שידמה, חוץ משלמותו יתברך שמו, הנה איננו שלמות אמתית, אלא יקרא שלמות - בערך אל ענין חסר ממנו, אך השלמות בהחלט אינו אלא שלמותו יתברך שמו.

ועל כן בהיות חפצו יתברך שמו להיטיב לזולתו, לא יספיק לו בהיותו מיטיב קצת טוב, אלא בהיותו מיטיב תכלית הטוב שאפשר לברואים שיקבלו. ובהיותו הוא לבדו יתברך שמו הטוב האמתית, לא יסתפק חפצו הטוב אלא בהיותו מהנה לזולתו בטוב שהוא עצמו שהוא בו יתברך שמו מצד עצמו, שהוא הטוב השלם והאמתית.

והנה מצד אחר, הטוב הזה אי אפשר שימצא אלא בו. על כן גזרה חכמתו שמציאות ההטבה האמתית הזאת יהיה כמה שיתן מקום לברואים שיתדבקו בו יתברך שמו, באותו השעור שאפשר להם שיתדבקו; ואז נמצא שמה שמצד עצמם אי אפשר שיתארו בשלמותו יתברך שמו, הנה מצד התדבקם בו, יגיע להם, באותו השעור שאפשר לתאר בשלמות ההוא מצד היותם מתדבקים בו יתברך שמו, וימצאו נהנים בטובה האמתית ההיא, בערך שאפשר להם להנות בה.

ונמצא היות בוננו יתברך שמו בבריאה שברא, לברא מי שיהיה נהנה בטובו יתברך שמו, באותו הדרך שאפשר שיהנה בו.

ב. ואולם גזרה חכמתו, שלהיות הטוב שלם, ראוי שיהיה הנהנה בו, בעל הטוב ההוא, פרוש - מי שיקנה הטוב בעצמו, ולא מי שיתלנה לו הטוב בדרך מקרה. ותראה שזה נקרא קצת התדממות, בשעור שאפשר, אל שלמותו יתברך שמו. כי הנה הוא יתברך שמו שלם

Capitulo 2

EL PROPOSITO DE LA CREACION

1] La intención Divina en la creación del mundo fue proyectar Su bondad en las criaturas.

Dios, exclusivamente, Es la total y absoluta perfección, libre de toda deficiencia, no existiendo ninguna perfección comparable a El. Y por lo tanto cualquier perfección imaginable fuera de la perfección de Dios no es una perfección real; sino se lo denomina perfección en relación a algo inferior a ello, empero la perfección absoluta se halla exclusivamente en Dios.

Por ello, al ser la voluntad de Dios irradiar el bien, no le es suficiente beneficiar en forma parcial sino brinda el bien en la mayor medida que les es posible a las criaturas recibir. Y siendo que El es el único Dios verdadero, no se colma Su voluntad de beneficiar sino al brindar el bien mas perfecto y real que existe intrínsecamente en Su escencia Divina.

Por otro lado, este bien no puede existir sino en El y por ello, determinó Su inteligencia que la naturaleza de este verdadero beneficio exista en la posibilidad de las criaturas de relacionarse con El, Bendito Sea, en la medida que les sea posible hacerlo; y entonces, todo aquello que por la propia naturaleza humana no le es posible alcanzar de la perfección Divina, podrán hacerlo al relacionarse con Dios, en la medida que tal acercamiento permita acceder a dicha perfección. Y podrán disfrutar del bien real en la medida que es posible disfrutarlo.

En definitiva, el propósito de todo lo existente fue crear aquello que pueda disfrutar de Su bien, en la forma en que le es posible a él hacerlo.

2] La Divina Inteligencia, determinó que para que este bien sea perfecto quien lo reciba deberá ser digno del mismo, o sea el verdadero receptor del bien y no un asociado accidental del mismo.

En este punto podemos observar cierta emulación, en la medida que esto posible, de la perfección Divina [empero sólo una lejana

בְּעֲצָמוֹ, וְלֹא בְּמִקְרָה, אֲלֵא מִצַּד אֲמַתַּת עֲנִינוּ מִכְרַח בּוֹ הַשְּׁלֵמוֹת, וּמְשׁוּלָלִים מִמֶּנּוּ הַחֲסְרוֹנוֹת בְּהִכְרַח. וְאוּלָּם זֶה אֵי אֶפְשָׁר שִׁימְצֵא בְּזוּלָתוֹ, שִׁיְהִיָּה אֲמַתּוֹתוֹ מִכְרַחַת לוֹ הַשְּׁלֵמוֹת וּמַעֲדֵרַת מִמֶּנּוּ הַחֲסְרוֹנוֹת. אֶךְ לְהַתְדַמּוֹת לְזֶה בְּמִקְצַת, צָרִיךְ שְׁלֻפְחוֹת יְהִיָּה הוּא הַקּוֹנֵה הַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין אֲמַתַּת עֲנִינוּ מִכְרִיחַ לוֹ, וְיְהִיָּה הוּא מַעֲדִיר מִעֲצָמוֹ הַחֲסְרוֹנוֹת שְׁהִיוּ אֶפְשָׁרִיִּים בּוֹ.

וְעַל כֵּן גָּזַר וְסִדֵּר שִׁיבְרָאוּ עֲנִינֵי שְׁלֵמוֹת וְעֲנִינֵי חֲסְרוֹן, וְתִבְרָא בְרִיָּה שִׁיְהִיָּה בָּהּ הָאֶפְשָׁרוֹת לְשֵׁנֵי הָעֲנִינִים בְּשׂוּהָ, וְיִתְּנוּ לְבְרִיָּה אֲמֻצָּעִים שְׁעַל יָדָם תִּקְנֶה לְעֲצָמָה אֶת הַשְּׁלֵמוֹת וְתַעֲדִיר מִמֶּנָּה אֶת הַחֲסְרוֹנוֹת. וְאִזּוֹ יִקְרָא שְׁנִתְדַמְתָּה בְּמָה שְׁהִיָּה אֶפְשָׁר לָהּ לְבוֹרְאָהּ, וְתִהְיֶה רְאוּיָה לְדַבֵּק בּוֹ וּלְהִגּוֹת בְּטוֹבוֹ.

ג. וְאִמְנָם מִלְּבַד הֵיּוֹת הַבְּרִיָּה הַזֹּאת שְׁקִנְתָּה הַשְּׁלֵמוֹת רְאוּיָה לְדַבֵּק בְּבוֹרְאָהּ יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ מִצַּד הַתְּדַמּוֹתָהּ לוֹ, הִנֵּה עַל יְדֵי קְנוּתָהּ הַשְּׁלֵמוֹת לָהּ, נִמְצְאוֹת מִתְּדַבְּקַת וְהוֹלְכַת בּוֹ, עַד שְׁסוּף קְנוּתָהּ הַשְּׁלֵמוֹת וְהַמְצָאָה מִתְּדַבְּקַת בּוֹ יְהִיָּה הַכֹּל עֲנִין אֶחָד.

וְזֶה, כִּי בִהְיוֹת מְצִיאֹתוֹ, יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ, הַשְּׁלֵמוֹת הָאֲמַתִּי, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ, הִנֵּה מָה שֶׁהוּא שְׁלֵמוֹת אֵינוֹ מִתְיַחַס אֲלֵא לוֹ - כְּעֲנָף אֶל הַשֶּׁרֶשׁ, כִּי אֵף עַל פִּי שְׁאֵינוֹ מְגִיעַ אֶל הַשְּׁלֵמוֹת הַשֶּׁרֶשׁ, הִנֵּה הַמְשִׁךְ וְתוֹלְדָה מִמֶּנּוּ הוּא; וְהִנֵּה תִרְאֶה, כִּי הַשְּׁלֵמוֹת הָאֲמַתִּי הִנֵּה הוּא מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ - וְכֹל חֲסְרוֹן אֵינוֹ אֲלֵא הָעֵלָם טוֹבוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ וְהִסְתַּר פְּנָיו; וְנִמְצָא שֶׁהָאֶרֶץ פְּנָיו יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ וְקִרְבָּתוֹ תִּהְיֶה הַשֶּׁרֶשׁ וְהִסְבָּה לְכֹל חֲסְרוֹן, אֲשֶׁר בְּשַׁעוֹר הַהִסְתַּר כֶּף יְהִיָּה שַׁעוֹר הַחֲסְרוֹן הַנִּמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ.

וְעַל כֵּן הִנְבְּרָא הַזֶּה הָעוֹמֵד בְּשִׁקּוֹל בֵּין הַשְּׁלֵמוֹת וְהַחֲסְרוֹנוֹת, שֶׁהֵם תּוֹלְדוֹת הַהָאֶרֶץ וְהַהִסְתַּר, בְּהִתְחַזְּקוֹ בְּשְׁלֵמִיּוֹת וְהַקְּנוּתָם אוֹתָם בְּעֲצָמוֹ, הִנֵּה הוּא אוֹחֵז בּוֹ יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ שֶׁהוּא הַשֶּׁרֶשׁ וְהַמְקוֹר לָהֶם, וְכִפִּי מָה שִׁירְבָּה בְּשְׁלֵמִיּוֹת כֶּף הוּא מְרַבֵּה הָאֲחִיזָה וְהַהִתְדַבְּקוֹת בּוֹ, עַד שֶׁבְהִגִּיעוּ אֶל תְּכֵלִית קְנִיַת הַשְּׁלֵמִיּוֹת, הִנֵּה הוּא מְגִיעַ אֶל תְּכֵלִית

similitud]. Pues en Dios, Bendito Sea, existe la verdadera perfección no como algo accidental, sino como inherente a Su misma naturaleza y exenta de deficiencia alguna.

Empero, esto no es posible hallarlo sino exclusivamente en Dios, cuya propia esencia es la perfección libre de todo defecto.

Empero, para emularlo aún en forma parcial, debe el hombre ganar una perfección [que su esencia no requiere] y evitar deficiencias naturales en su ser.

Por ello, Dios instituyó y determinó la creación de conceptos de perfección y de deficiencias y el de una criatura gobernada por ambos conceptos. Y se le proporcionarían a dicha criatura los elementos necesarios para alcanzar la perfección y evitar los defectos; y entonces es posible afirmar que esta criatura emuló a Dios en la medida en que le es posible hacerlo y por lo tanto se hizo merecedora de apegarse a El y beneficiarse con Su merced.

3] Esto significa que la perfección adquirida por el hombre al emular la conducta Divina lo conduce al apego a Dios. Además de ello, tal emulación de la actitud de Dios lo llevará a un creciente apego a El, lo cual en última instancia convertirá la imitación de la conducta Divina y el apego a Dios en una misma condición.

La razón de esto es que al ser Dios la esencia de la verdadera perfección, como ya lo citamos, cualquier perfección existente se relaciona con El como las ramas lo hacen con su raíz; y aunque no alcanzan la perfección absoluta, son consideradas una derivación y una consecuencia de aquella.

Para comprender esto, debemos asumir que la verdadera perfección es la esencia Divina. Y cualquier deficiencia no es sino la ausencia de Su bien, el encubrimiento de Su presencia. Por lo tanto, en Su cercanía y Su iluminación hallamos la fuente y origen de toda perfección existente y en el encubrimiento de Su presencia la causa de la imperfección, cuyo grado de deficiencia dependerá directamente del grado de ocultamiento de la Divinidad.

Por ello, esta criatura (el hombre), que se halla entre la perfección y la imperfección [producto de la iluminación o el encubrimiento de la presencia Divina], al esforzarse por adquirir dicha perfección se aferra a El, Bendito Sea, que es la fuente y el origen de ella. Y en la medida que adquiera mayores elementos de

האחיזה וההתדבקות בו יתברך שמו, ונמצא מתדבק בו יתברך שמו, ונהנה בטובו, ומשתלם בו, והוא עצמו בעל טובו ושלמותו.

ד. והנה - לשיהיו במציאות הענינים השונים האלה של שלמות והסרון שזכרנו, ותמצא הבריה שזכרנו בתכונה שהיא צריכה להיות, פרוש - באפשרות לשני הענינים וביכלת עליהם, שתקנה השלמות ותעדר מן החסרונות, ושימצאו לה האמצעים לדבר הזה, פרוש - לקנות זה השלמות, הנה ודאי שפרטים רבים ושונים צריך שימצאו בבריא, ויחוסים רבים בין הפרטים האלה, עד שיצליח התכלית המכון בה.

ואולם הבריה אשר התעתדה לענין הגדול הזה, הינו לדבקות בו יתברך שמו כמו שזכרנו, היא תקרא העקרית שבכל הבריא, וכך שאר מה שימצא במציאות לא יהיה אלא עוזר באיזה צד או באיזה בחינה - אל התכלית, לשיצלח וימצא. ועל פן יקראו טפלים לבריה העקרית שזכרנו.

ה. אך הבריה העקרית באמת היא המין האנושי, וכל שאר הנבראים, בין השפלים בין הגבוהים ממנו, אינם אלא בעבורו, להשלמת עניניו, לפי כל הבחינות הרבות והשונות הראויות למצא בהם, וכמו שאבאר עוד לפנים בסיעתא דשמיא.

והנה, ההשפלה וכל המדות טובות הם עניני שלמות שנמצאו להשתלם בהם האדם, ועניני החמר ומדות הרעות הם עניני החסרון שזכרנו, שהאדם מושם ביניהם, לקנות לו השלמות.

perfección, mayor será su cercanía y su involucramiento con Dios. Y finalmente, al alcanzar la finalidad y el objetivo último de la perfección, alcanzará asimismo el total y absoluto apego a Dios; y dicho apego a la Divinidad le brindará el placer de Su bien y se perfeccionará en el hasta convertirse él mismo en poseedor del bien y la perfección.

4] Para que esto sea posible, que existan dichos conceptos de perfección y deficiencia así como una criatura del tipo citada, que reúna las características requeridas -o sea la posibilidad de acceder a ambos conceptos y la capacidad de controlarlos-, que adquiera la perfección y evite las deficiencias y posea los medios para alcanzar dicho objetivo -es decir para adquirir la perfección citada-, son numerosos y diferentes los elementos que debe reunir, todos los cuales se interrelacionan en forma compleja a fin de posibilitarle alcanzar su objetivo final.

Empero esta criatura, destinada a lograr una condición tan elevada, o sea el apego a Dios, Bendito Sea Su nombre, será considerada el elemento fundamental de la creación, en tanto que todo lo demás existente no será sino una asistencia, en cierta forma, para que dicha creación exista y prospere en su objetivo. Por ello se consideran -todas esas creaciones-, secundarias a la criatura fundamental.

5] Esta criatura primaria y esencial es el hombre.

Toda otra cosa creada, tanto superiores como inferiores a él, no existen sino por él, para complementar su entorno a través de las diferentes características requeridas para su existencia, como lo desarrollaremos mas adelante detalladamente, con la ayuda de Dios.

El intelecto y las virtudes son los elementos por medio de los cuales el hombre puede alcanzar la perfección, en tanto que el materialismo y las malas inclinaciones conllevan las deficiencias citadas entre las cuales el hombre se halla, para alcanzar - incluso desde allí - la perfección.

פרק שלישי

במין האנושי

א. כבר זכרנו, היות האדם אותה הפריה הנבראת לדבק בו יתברך שמו, והיא המטלת בין השלמות והחסרונות, והיכלת בידו, לקנות השלמות. ואולם צריך שיהיה זה בבחירתו ורצונו, כי אלו היה מכרח במעשיו להיות בוחר על כל פנים בשלמות, לא היה נקרא באמת בעל שלמותו, כי איננו בעליו, כיון שהכרח מאחר לקנותו, והמקנהו הוא בעל שלמותו, ולא היתה הכונה העליונה מתקימת. על כן הכרח שיצח הדבר לבחירתו, שתהיה נטיתו שקולה לשני הצדדים ולא מכרחת לאחד מהם, ויהיה בו כח הבחירה לבחור בנדעת ובחפץ באיזה מהם שירצה, והיכלת גם כן בידו לקנות איזה מהם שירצה. על כן נברא ביצר טוב וביצר רע, והבחירה בידו להטות עצמו לצד שהוא רוצה.

ב. אולם היות הדבר הזה נשלם פראוי, גזרה החכמה העליונה שיהיה האדם מרכב משני הפכים, דהינו מנשמה שכלית וזכה, וגוף ארצי ועבור, שכל אחד מהם יטה בטבע לצדו, דהינו הגוף לחמריות והנשמה לשכליות, ותמצא ביניהם מלחמה, באפן שאם תגבר הנשמה, תתעלה היא ותעלה הגוף עמה, ויהיה אותו האדם – המשתלם בשלמות המעמד. ואם יניח האדם שיניח בו החמר, הנה ישפל הגוף ותשפל נשמתו עמו, ויהיה אותו האדם בלתי הגון לשלמות ונדרחה ממנו חס ושלום. ולאדם הזה יכלת להשפיל חמרו לפני שכלו ונשמתו, ולקנות שלמותו כמו שזכרנו.

Capitulo 3

EL GENERO HUMANO

1] Ya citamos que el hombre es la criatura creada con el propósito de alcanzar el mayor grado de cercanía con Dios; transita entre la perfección y la deficiencia, empero con la capacidad de adquirir la perfección.

Sin embargo, esta elección debe realizarla en forma voluntaria y en total libre albedrío, pues de hallarse obligado en sus actitudes a escoger la perfección, no se lo consideraría realmente poseedor de la misma y el objetivo divino de la creación no se vería realizado. Por ello, necesariamente el alcance de la perfección debe estar librado a su elección personal, poseyendo un equilibrio en sus inclinaciones hacia ambos poderes y la capacidad de albedrío para elegir voluntaria y racionalmente aquello que decida, así como el poder para adquirirlo.

Debido a esto fue dotado el hombre, desde su creación, con fuerzas del bien y otras del mal (Yetzer Hatob y Yetzer Hará) y el poder para inclinarse hacia aquello que escoja.

2] Para que este objetivo se vea totalmente realizado, decidió Su infinita inteligencia que el hombre se halle constituido de dos elementos antagónicos, o sea de un alma prístina y espiritual y un cuerpo material y terreno. Y cada uno de estos elementos impulsa al hombre hacia su propia naturaleza; o sea, el cuerpo lo empuja hacia el materialismo en tanto que el alma lo conduce hacia lo espiritual. Estos dos elementos se hallan en un constante estado de enfrentamiento de manera que de prevalecer el alma no solo ella se eleva sino que el mismo cuerpo lo hace con ella y dicha persona esta destinada a alcanzar la perfección.

Empero si el hombre permite que la materia lo supere, se degradará su cuerpo denigrando el alma junto con él; por lo que dicha persona será considerada un ser indigno de la perfección y divorciado de la divinidad, Dios no lo permita.

Está dentro de la capacidad humana, por lo tanto, someter su físico a su alma y a su intelecto y así adquirir la perfección.

ג. ואמנם, גזר טובו יתברך שמו, שיהיה גבול להשתדלות הזה המצטרף לאדם להשיג השלמות, וכשהשלים השתדלותו, ישיג שלמותו וינחה בהנאתו לנצח נצחים. על כן החקקו לו שני זמנים: אחד זמן העבודה, ואחר זמן קבול השכר.

ואולם מדת הטוב מרבה, שהעבודה יש לה זמן מחקק, כמו שגזרה חכמתו יתברך שמו היותו נאות לזה, וקבול השכר אין לו תכלית, אלא לנצח נצחים הוא מתענג והולך בשלמות אשר קנה לו.

ד. ואולם כפי התחלף זמנו, כך ראוי שיתחלף מצבו ושאר מקריו. כי כל זמן ההשתדלות, הנה, צריך שיהיה בתכונה אחת, שיוכלו למצא בו כל הענינים המצטרפים לו לפי ענין ההשתדלות הזה: פרוש – כי הנה, מכרח שתמצא לו המלחמה שזכרנו בין השכל והחמר, ולא יהיה לו דבר שיעכב את החמר מלשלט ולעשות את שלו, כפי השעור הראוי לו, ולא דבר שיעכב את השכל מלשלט ולעשות את שלו, כפי השעור הראוי לו, וכן לא יהיה דבר שיגרם לחמר להתחזק יותר מן הראוי וגם לא יגרם לשכל להתחזק יותר מן הראוי, כי אף על פי שמצד אחד היה נראה זה יותר טוב, הנה, לפי הפונה האמתית והענין הנרצה באדם, שהוא קניית השלמות בהשתדלותו, איננו טוב. ובזמן קבול שכר הנה ראוי לו שיהיה במצב הפכי לזה, כי הנה, כל מה שיהיה החמר שולט באותו זמן, הנה לא היה אלא מחשיף ומעכב על הנשמה שלא תתדבק בבוא יתברך שמו, ועל כן הנה ראוי הוא שלא תשלט אן אלא הנשמה, והחמר יהיה נמשך אחריה לגמרי באפן שלא יעכב על ידה כלל.

ואמנם על כן נבראו שני העולמות, עולם הזה, ועולם הבא, עולם הזה – המקום והחקים הטבעיים שלו, הם מה שראוי לאדם כל זמן ההשתדלות, והעולם הבא, – המקום והחקים שלו, הם מה שראוי לו בזמן קבול השכר.

3] La Suprema Inteligencia decretó que dicho esfuerzo, destinado a alcanzar la perfección, se halle limitado. Y al complementar dicho período de esfuerzo, alcance su nivel de perfección y se extacie en una satisfacción eterna.

Para ello le fueron instituídos dos tiempos diferentes, uno destinado al trabajo personal y el otro a recibir su recompensa.

Sin embargo, la condiciones de dicha recompensa son extremadamente superiores. Pues en tanto que el período de esfuerzo personal posee un lapso limitado, que la misma Inteligencia Divina estipulara como el apropiado para él, la recompensa no posee límites, es eterna y el hombre continúa regocijándose en la perfección alcanzada por la eternidad.

4] Siendo que estos dos períodos, el de preparación y el de recompensa son diferentes, es también apropiado que el medio ambiente y las experiencias de ambos sean distintas.

Pues el período que conduce hacia la perfección debe reunir los elementos necesarios que faciliten dicho esfuerzo. Esto significa, que imperiosamente debe existir el antagonismo entre el cuerpo y el espíritu que arriba mencionamos, sin que exista nada que pueda impedir a la materia prevalecer en este enfrentamiento, como tampoco debe hallarse nada que impida al intelecto superar al físico y gobernarlo en la medida adecuada. Tampoco debe existir nada que le otorgue al cuerpo o al intelecto la posibilidad de superarse por sobre la medida apropiada.

Y aunque aparentemente sería esto un elemento positivo (la mayor capacidad del intelecto), empero según la intención original y el propósito en la creación del hombre, que es el logro de la perfección por medio de su esfuerzo, no es en absoluto positivo.

Durante el período de recompensa, sin embargo, exactamente lo opuesto será lo apropiado. Pues el prevalecimiento del físico durante ese lapso solo conllevaría obscuridad e impediría que el alma se apegue a Dios, Bendito Sea. Por ello, lo apropiado es que entonces solo gobierne el espíritu y la materia se someta a él totalmente de manera que no lo obstaculice en absoluto.

Por esta misma razon el Todopoderoso creó dos mundos, este mundo (*Olam Hazé*) y el mundo por venir (*Olam HaBá*). Este mundo, con la naturaleza y las leyes que lo rigen necesarias para el

ה. וממה שיצטרך עוד לדעת שהנה המין האנושי, אין ענינו הראשון כמו שאנו רואים ומבחינים אותו עתה, כי אולם שנוי גדול היה בו, והוא ענין חטאו של אדם הראשון, שנשתנה בו האדם והעולם ממה שהיה בתחלה. ואולם פרטי השנוי הזה ותולדותיהם רבים, ועוד נדבר בם לפנים, בסיעתא דשמיא, ונמצא שהדבור במין האנושי וההבחנה בנשואיו – בפולים, כי ידבר בו ובנשואיו בבחינתו קדם החטא, וידבר בו ובנשואיו בבחינתו אחר החטא, וכמו שנבאר עוד בעזרת השם.

ו. הנה אדם הראשון בעת יצירתו היה ממש באותו המצב שזכרנו עד הנה, ודהינו שהוא היה מרכב מן שני החלקים ההפכיים שאמרנו – שהם הנשמה והגוף, ובמציאות היו שני הענינים – הטוב והרע, והוא עומד בשקול ביניהם, להדבק במה שירצה מהם. והנה היה ראוי לו שיבחר בטוב, ויגביר נשמתו על גופו, ושכלו על חמרו, ואז היה משתלם מיד, ונח בשלמות לנצח.

ז. וצריך שתדע, שאף על פי שאין אנו מרגישים לנשמה בגוף פעלה אחרת – זולת החיות וההשכלה, הנה, באמת יש בחקה שתזכר עצם הגוף וחקרו ותעלהו עלוי אחר עלוי, עד שיהיה ראוי להתלוות עמה בהנאה בשלמות. ואמנם לדבר זה היה אדם הראשון מגיע אלו לא חטא, שהיתה נשמתו מזככת את גופו וזכר אחר זכור, עד שהיה מזדכך השעור המצטרף ונקבע בתענוג הנצחי.

ח. וכיון שחטא אדם הראשון נשתנו הדברים שנוי גדול. והוא, כי הנה, בתחלה היו בכריאה החסרונות שהיו, בשעור מה שהיה מצטרף לשיהיה אדם הראשון במצב השקול שזכרנו, ויהיה לו מקום להרויח את השלמות ביגיע כפיו. אמנם על ידי חטאו נוספו

período de preparación del hombre. Y el mundo venidero con su propio lugar y sus propias reglas, o sea aquellas apropiadas para la época de recompensa.

5] Existe otra cosa que es necesario saber. El ser humano, originalmente, no era como podemos verlo en la actualidad, pues se alteró radicalmente su constitución y la del mundo a partir del pecado original del hombre.

Sin embargo, dicha alteración y sus numerosas implicancias ya serán desarrolladas mas adelante en esta obra.

Por lo tanto, hablar del hombre y analizar su temática posee un doble aspecto. Pues podemos hablar de él y sus características desde una perspectiva anterior al pecado, y de otra posterior a éste, como ya lo aclararemos, con la ayuda de Dios.

6] Adam, el primer hombre, al ser creado se hallaba en el estado que citamos hasta ahora; o sea se hallaba constituido de dos elementos antagónicos, el físico y el espíritu, como ya lo expresamos. Su medio se hallaba creado con el bien y el mal, y él estaba en una situación de equilibrio ante ellos, con la posibilidad de escoger hacia cual inclinarse.

La desición apropiada hubiese sido que escoja el bien, haciendo prevalecer su espíritu sobre el cuerpo y el intelecto sobre su pasión, y entonces hubiese alcanzado de inmediato la perfección gozando de ella por la eternidad.

7] Normalmente pensamos que el alma existe sólo para dar vida al cuerpo y la habilidad de razonar y esa es toda su función. Sin embargo, entre sus funciones se halla asimismo el purificar la materia y elevarla permanentemente, hasta que el mismo pueda acompañarla en el placer de la perfección. Y esto hubiese sido logrado por el primer hombre de no haber pecado, cuya alma hubiese purificado su cuerpo paulatinamente hasta alcanzar la medida de pureza necesaria para disfrutar del placer eterno.

8] Al pecar Adam, las cosas se alteraron radicalmente.

Las deficiencias en la creación original, eran las necesarias para que el hombre se halle en la situación de equilibrio que citamos y

ונתרבו חסרונות בעצמו של אדם ובבריאה כלה, ועוד נתקשה התקון ממה שהיה קדם; פרוש - כי, הנה, בתחלה היה נקל לו לצאת מן החסרון המטבע בו ולקנות השלמות; שכך סדרה החכמה העליונה את הדברים - על פי מדת הטוב והישר, כי יען לא היה סבה לרע ולחסרון שבו, אלא שכך הטבע ביצירתו, הנה, במה שיסיר עצמו מן הרע ויפנה אל הטוב, ישיג מיד צאתו מן החסרון וקנותו השלמות; אמנם בחטאו, בין שעל ידו נסתרה השלמות יותר משהיתה, ונתרבו החסרונות, והיה הוא הגורם רעה לעצמו, הנה, לא יהיה עוד כל כך קל לו לשוב לצאת מן החסרון ולקנות השלמות, כמו שהיה בעת שלא היה הוא גרמת חסרונו אלא שכך נוצר מעקרו, וכמו שזכרתי, וכל שכן שבהכרח - השתדלותו המצטרף עתה להגיע לשלמות הנה הוא כפול, כי יצטרף תחלה שישובו האדם והעולם אל המצב שהיה בראשונה קדם החטא, ואחר כך שיתעלו מן המצב ההוא אל מצב השלמות שהיה ראוי לאדם שיעלה.

ט. ואולם מלבד כל זה, גזרה מדת דינו יתברך שמו, שלא יוכלו לא האדם ולא העולם מעתה הגיע אל השלמות - עודם בצורה שנתקלקלה, דהינו הצורה שיש להם עכשו, שבה נתרבה הרע, אלא יצטרף להם בהכרח עבור מעבר ההפסד, דהינו המותה לאדם, וההפסד לכל שאר ההווים שנתקלקלו עמו; ולא תוכל הנשמה לזכך הגוף, אלא אחר שתצא ממנו תחלה וימות הגוף ויפסד, ואז יחזר ויבנה בנין חדש, ותפנס בו הנשמה ותזככהו. וכן העולם כלו יתחרב מצורתו של עתה, וישוב ויפנס בצורה אחרת ראויה לשלמות. ועל כן נגזר על האדם שימות ויחזר ויחיה, והוא ענין תחית המתים; ועל העולם שיחרב ויחזר ויחדש, והוא ענין מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "שתא אלפי שני הוי עלמא וחד חרוב. ולסוף אלף שנה הקדוש ברוך הוא חוזר ומחדש את עולמו" (סנהדרין צ"ו).

tenga la posibilidad de alcanzar la perfección con su propio esfuerzo. Empero, con el pecado se incrementó el mal- en el hombre mismo y en la creación toda y por lo tanto, el proceso de perfección se complicó mas aún. Esto significa: Originalmente le era sencillo superar sus falencias naturales y alcanzar la perfección; pues así lo había determinado la Suprema Inteligencia en función de lo correcto y lo bueno. Ya que todo el motivo de la existencia del mal en el hombre era la propia determinación Divina de que así fuese creado y al trascender el mal que lo limitaba e inclinarse hacia el bien, inmediatamente se disociaría de sus falencias y adquiriría la perfección

Empero al pecar, y por medio del pecado hacer que la perfección se oculte mas aún, se incrementó el mal, él mismo fue el causante de su propio mal. Ya no le sería tan simple evadir sus defectos y alcanzar la perfección.

Y por supuesto necesariamente, el esfuerzo requerido para alcanzar la perfección se multiplica ya que en principio necesitará regresar al estado original previo al pecado y posteriormente podrá superarse hasta alcanzar el estado de perfección destinado para el hombre.

9] Al margen de esto, decretó la justicia Divina que tanto el hombre como el mundo ya no pudiesen alcanzar la perfección en su forma degenerada; o sea en la forma actual en la que se incrementó el mal.

Y ahora, imperiosamente el hombre debe morir así como todo elemento creado y que se pervirtió con él.

El alma se halla imposibilitada de purificar al cuerpo en tanto este no fallezca y se descomponga y sólo entonces podrá, al ser el cuerpo reconstruído, introducirse nuevamente en él y purificarlo. Asimismo el mundo todo perderá su forma actual y posteriormente adoptará otra diferente apta para la perfección. Por ello fue decretado que el hombre muera y retorne a la vida en la época de la resurrección; y el mundo se destruya y posteriormente se renueve, como lo han expresado N.S de bendita memoria: *“Seis mil años existirá el mundo y durante mil años permanecerá destruído; al finalizar estos mil años Dios volverá a reconstruirlo”* (Tal. Sanhedrim 97).

י. והנה, לפי שרש זה, זמן הגמול האמתי - דהיינו זמן קבול השכר שזכרנו למעלה - ומקומו, הוא אחר התחיה, בעולם שיתחדש, והאדם יתנה בו בגופו ובנשמתו, בהיות גופו מזכר על ידי נשמתו ומוכן על ידה להיות נהנה בטוב ההוא.

ואולם יבחנו שם האנשים, ותתחלף מדרגתם ומעלתם, כפי השעור מה שטרחו בעולם העבודה וכפי מה שהשתדלו להשיג מן השלמות, כי כפי שעור זה תזדהר הנשמה בעצמה - ותאיר בגוף ותזככהו, ויקנו שניהם יקר ומעלה, ויהיו ראויים להתקרב אל האדון ברוך הוא ולאור באור פניו ולהנות בטובו האמתי.

יא. ואמנם, בהיות שנגזרה המיתה על האדם, וכמו שזכרנו, ונמצא שהמרכב הזה צריך שיפרד לזמן מה, ואחר כך ישוב להתחבר, הנה גם בזמן הפרוד הזה - ראוי שיהיה מקום לשני החלקים המתפרדים נאות למה שנרצה לפרוד ההוא. והנה הגוף צריך שיחזר ליסודו ותפרד הרקבתו ותפסד צורתו, והואיל והיה מן העפר - אליו ישוב. והוא מה שאמר יתברך שמו לאדם: "כי עפר אתה ואל עפר תשוב". אך הנשמה הזוכה במעשיה, הנה אין לה אלא לצפות עד שיעשה בגוף מה שצריך לעשות, דהיינו ההתכה וההפסד בראשונה, וההשאר בעפר כל הזמן שצריך, וההבנות מחדש אחר כך, לכשתשוב לכנס בו. ואמנם צריך שיהיה לה מקום בין כך ובין כך, ואולם לצורך זה הוכן עולם הנשמות, שבו תכנסנה הנשמות הזכות אחרי צאתן מן הגוף ותשכנה שם במקום מנוחה, כל זמן התגלגל על הגוף הדינים הראויים להתגלגל עליו.

10] De acuerdo a este principio, la época de recompensa verdadera - aquella que citamos mas arriba- y el lugar de la misma, sucederán despues de la resurrección, en el mundo renovado; alli el hombre podrá obtener plena satisfacción, física y espiritual al disponer de un cuerpo purificado por su alma y preparado por ella para disfrutar de dicho bien.

Empero alli las personas serán clasificadas en diferentes niveles los cuales variarán según la perfección alcanzada en este mundo de preparación y esfuerzo. Y en función de dicho nivel, el alma misma irradiará en el cuerpo, purificándolo y haciendo que ambos alcancen la excelencia y la elevación, haciéndose merecedores de alcanzar la cercanía del Dios Todopoderoso, iluminarse de Su luz y disfrutar de verdadero bien.

11] Empero al ser decretada la muerte sobre el hombre, como lo citamos, deberá por lo tanto dicha conjunción de cuerpo y alma separarse en determinado lapso para posteriormente volver a reunirse. Aún durante este período de separación, deberá ser el lugar que albergue a cada uno de estos elementos el apropiado para dicha disociación.

El cuerpo deberá retornar a su elemento básico, descomponiéndose su figura, pues del polvo fue creado y a el debe retornar, como Dios mismo lo expresara: "*Pues polvo eres tú y al polvo retornarás*" (Génesis 3).

Sin embargo al alma, ameritada por sus acciones, sólo le resta aguardar hasta que el cuerpo cumpla con el proceso que le fuera destinado, o sea la descomposición primero, permaneciéndolo en la tierra el período que corresponda hasta la posterior reconstrucción, tras la cual reingresará en él.

Empero ella debe encontrar un lugar en el cual hallarse durante dicha transición. Y para este fin fue creado el mundo de las almas, en el cual ingresan las almas puras tras abandonar el cuerpo y permanecen allí, en el sosiego, en tanto el cuerpo recibe el juicio merecido.

Y durante todo ese período disfrutarán estas almas de una elevación y un deleite sublime, similar al que recibirán posteriormente en el período de la recompensa verdadera, como ya lo citamos mas arriba. Pues aún su nivel en el mundo de las almas

והנה, כל הזמן שהוא תשכנה הנשמות הן במעלה ובתענוג, מעין מה שינתן להן אחר כך בזמן הגמול האמתי שזכרנו למעלה. כי גם מעלתו בעולם הנשמות ודאי שתמדד לפי המעשים שעשה, שלפיהם ימדד גם הגמול אחר כך בזמנו. אך השלמות האמתי המעמד לזוכים לו, לא ישיגוהו לא הגוף ולא הנשמה, אלא בהתחברם שנית אחר התחיה.

יב. ואולם מלבד היות עולם הנשמות מקום לנשמות, לשבת בו כל זמן היותן מצפות לגוף, הנה, עוד תועלת גדולה נמצאת בו לנשמות עצמן ואחריהן לגוף, למה שיצטרף אחר כך בזמן התחיה. וזה, כי אחר שהיתה הגזרה על האדם שלא יגיע לשלמותו אלא אחר המות, אף על פי שכבר נראה לו מצד מעשיו עודנו חי - כי זולת זה לא היה מגיע לו מעולם, שהרי אין זמן קניית השלמות אלא בעולם הזה טרם המות וכמו שזכרנו - עוד נמשך מן הגזרה הזאת, שהנשמה כל זמן היותה בגוף בעולם הזה, שהרע דבוק בו, שאי אפשר שיפד ממנו לגמרי, תהיה גם היא חשוכה ועמומה. ואף על פי שכבר נראה לו מצד מעשיו עודנו חי - כי זולת זה לא היה מגיע לו מעולם, שהרי אין זמן קניית השלמות אלא בעולם הזה טרם המות וכמו שזכרנו - עוד נמשך מן הגזרה הזאת, שהנשמה כל זמן היותה בגוף בעולם הזה, שהרע דבוק בו, שאי אפשר שיפד ממנו לגמרי, תהיה גם היא חשוכה ועמומה. ואף על פי שעל ידי המעשים הטובים שהאדם עושה קונה היא בעצמה שלמות ויקר, לא יוכל הדבר להגלות, ולא תוכל להזדהר בזהר שהיה ראוי לה להזדהר, כפי היקר שהוא שהיא משגת באמת, אלא הכל נשאר כבוש בעצמותה עד הזמן שינתן להגלות. ואולם אין העכבה מצדה כלל, כי אם מצד הגוף, כמו שזכרנו, והוא עצמו מפסיד בזה, שלא יקבל כל אותו הזמן הזכוף שהיה ראוי שיקבל, כמו שזכרנו. אמנם גם היא מפסדת, שהיא כבושה בעצמה ואינה יכולה לפשט זהריה, ועוד, שאינה פועלת הפעלה הראויה לה

es medido en función del comportamiento mantenido, ya que de acuerdo a sus acciones asimismo será catalogada su recompensa posteriormente, en su tiempo.

Empero la perfección real, aquella destinada a quienes la ameriten, no será alcanzada por el cuerpo ni tampoco por el alma en forma independiente, sino al reunirse nuevamente en la época de la resurrección.

12] El mundo de las almas, no solo es el lugar de permanencia de estas durante el período de transición hasta la resurrección, sino que involucra un gran beneficio para las almas mismas y también para el cuerpo, en cuanto a sus necesidades en el tiempo de la resurrección.

O sea, que fue decretado sobre el hombre no alcanzar su perfección sino tras la muerte, aún si en vida ameritó poseer dicha perfección. Pues exclusivamente su paso por este mundo le permitirá adquirirla.

Empero como resultado de este decreto, mientras permanezca el alma unida al cuerpo, el cual se halla impregnado de la maldad de este mundo y de la cual no puede desprenderse totalmente, también ella permanecerá en la obscuridad y las tinieblas.

Y aunque por medio de las buenas acciones que el hombre realiza también ella adquiere excelencia y perfección, esto no puede ser expresado. El alma no puede reflejar el brillo digno de la excelencia alcanzada; este permanecerá oculto en su esencia hasta que llegue el momento de su revelación.

Esta restricción no es atribuible en absoluto al alma misma, sino al cuerpo el cual se perjudica a si mismo no pudiendo recibir durante este período físico la pureza que pudiese recibir.

Sin embargo también el alma sufre un perjuicio, pues ella se halla aprisionada y no puede irradiar su luz. Mas aún, no puede llevar a cabo la purificación del cuerpo que es a lo que fue destinada. Si pudiese materializar esa purificación alcanzaría una perfección altísima con dicho acto. Pues ello significaría beneficiar y brindar perfección a los demás. Mas aún, dicha acción es la apropiada de acuerdo a la esencia y naturaleza del alma pues para ello fue creada, y las criaturas alcanzan la perfección cuando actúan

שהיא זכוּת הגוף; ואלו היתה פועלת אותה, היתה משתלמת בזה שלמות גדול מצד מהות הפעלה עצמה, שהרי פעלת השלמות היא היות מיטיב ומשלים וזולתו, ועוד, שזאת היא הפעלה הנאותה לה לפי טבעה וחקקה, שלכך נוצרה, וכל נברא משתלם בפועל מה שחקק לו הבורא יתברך שמו שיפעל - וחסר משלמות כל זמן שלא יפעלו.

ואמנם בצאת הנשמה מהגוף ולכתה אל עולם הנשמות, הנה שם מתפשטת ומזדהרת בזהררה, כפי מה שראוי לה על פי מעשיה, ובמה שהיא משגת שם כל זמן היותה שם, מתחזקת ממה שנתחלשה בגוף, ומזדמנת יותר למה שראוי שתעשה בזמן התחיה, עד שבשתשוב בגוף בזמן הראוי תוכל לפעל בו הפעלה הנאותה לה, הינו - הזכוּת שזכרנו.

יג. ואולם צריך שתדע, כי גם עתה, בהכנס הנשמה בגוף העובר, אף על פי שלא קנתה עדין שלמות במעשיה, הנה מצד יקרה וזהרה העצמי היה ראוי שתתן זכוּת גדול לחמר, עד שיהיה יוצא מגדר המין האנושי; אמנם גזרתו יתברך שמו כובשת אותה, ומעלמת כחה וממעטת זהרה באפן שלא ימשך ממנה ענין זה; אבל תשב שמה לוטה בעצמה, באותו השעור המצטרף לפי הכונה העליונה, ופועלת בגוף באותו הסדר והשעור הנרצה מחכמתו יתברך שמו. והנה, כפי מעשיה הטובים שעושה והולכת, היה לה להתפשט ולהזדהר כמו שזכרנו, ואז היה מגיע ממנה הזכוּת לגוף. ואמנם לפי הגזרה שבארנו למעלה, לא יתכן לה זה אלא בהיותה בעולם הנשמות.

אכן בשוּבה בגוף אחר התחיה לא תתמעט ולא תתעלם, אלא תכנס בכל זהררה ובכל כחה, ואז מיד תזכוּת את הגוף שהוא זכוּת גדול, ולא יצטרף לו הגדול מעט מעט, שצריך עתה לילדים, אלא מיד בשעתו תאיר בו, ומיד תזככהו זכוּת גדול. ואמנם לא ימנע זה שיהיו לגוף ולנשמה יחד עלויים אחר עלויים, אבל הענין הוא,

según se lo ha encomendado el Creador y carecen de perfección en tanto se comportan de una forma diferente.

Al dejar el alma al cuerpo y dirigirse hacia el mundo de las almas, es allí donde podrá expresarse y refulgir en todo el esplendor que amerite poseer según sus actos y lo que haya alcanzado durante su unión con el cuerpo en el mundo físico.

Y en el tiempo que permanezca en el mundo de las almas recobrará la energía que perdió estando asociada al cuerpo y se preparará para el momento de la resurrección; de manera que al regresar al cuerpo en el momento pertinente podrá cumplir con la función para la que fue calificada, o sea la perfección a la que ya nos referimos.

13] Empero debemos saber que aún ahora, al ingresar el alma en este cuerpo transitorio, aunque no adquiriera la perfección con sus actos, debido a su intrínseca perfección y brillo debería llevar al cuerpo a tal grado de perfección que trascienda las fronteras humanas.

Sin embargo, el divino Decreto la limita restringiendo su poder y disminuyendo su brillo de manera que no materialice dicha perfección en el hombre. Permanecerá en el cuerpo retenida en la medida necesaria según la planificación Divina y actuará sobre el cuerpo en la medida requerida y deseada por la Inteligencia Divina.

Y de acuerdo a las buenas acciones que realice, debería expresarse y refulgir, como ya lo citamos. Y entonces el cuerpo obtendría la purificación. Sin embargo el decreto Divino que mas arriba desarrollamos no permite esto sino en el mundo de las almas.

Empero al regresar al cuerpo tras la resurrección, no estará restringida ni obstaculizada sino que penetrará en él con todo su esplendor y todo su poder e inmediatamente lo purificará extraordinariamente; y ya no requerirá un crecimiento paulatino como el que necesitan los niños hoy sino que inmediatamente lo iluminará y lo purificará en toda su plenitud.

Sin embargo, esto no impedirá que el cuerpo y el alma experimenten en conjunto sucesivas elevaciones. Solo que al ingresar el alma al cuerpo, el hombre se convertirá en un ser elevado y excelso y su cuerpo recibirá inmediatamente una

שמיד בבוא הנשמה בגוף, יהיה האדם ההוא יקר ונעלה, וגופו יקבל
מיד זכוך ראשון, ינעלה בו מכל מה שהיה כל ימי חייו הראשונים
– ויהיה הזכוך ההוא כפי כל המעשים הטובים שעשה כבר – וישם
אותו במדרגה שראוי לו להיות בין הזוכים להנות בשלמות,
ואחר-כך יתעלו שניהם עלויים כפי מה שראוי למי שהוא במדרגה
ההיא.

purificación inicial con la cual trascenderá las imperfecciones de su primera vida. El grado de esta purificación dependerá de las buenas acciones que haya realizado y lo colocará en el nivel que le corresponda ocupar, entre aquellos que se extasian en la perfección. Posteriormente, ambos experimentarán sucesivas elevaciones según lo que corresponda a alguien que haya alcanzado dicho nivel.

פרק רביעי

במצבו של האדם בעולם הזה
והדרכים שלפניו – בדרך פרט

א. במצבו של האדם בעולם הזה יבחנו שני עניינים: תכונת עצמו של האדם בחלקיו והרכבתם, והמקום אשר הוא מושם בו, בכל מה שמתלווה לו.

ב. בבחינת האדם עצמו, הנה, כבר זכרנו איך הוא מרכב, שנתכו בו שני הפכים, והינו הנשמה והגוף. ואולם, הנה אנחנו רואים בעינינו, שהחמריות ראשוני בו, ותולדותיו חזקות בו מאד, כי הנה, מיד אחר לדתו, כמעט כלו חמרי, ואין השכל פועל בו אלא מעט, וכפי התגדלו ילך השכל הלוך וחזק, בכל אחד כפי עניינו, ועל כל פנים לא יסור החמריות ממשל בו ומהטות אותו אל עניינו. אלא שאם יגדל בחכמתו וילמד בה ויתחזק בדרךיה, הנה, יתאמץ לכבש את טבעו, ולא ישלח רסן תאוותיו מידו, ויתעצם ללכת בהליכות השכל. ואולם תוכיות העניינים האלה שאנו רואים, הנה הוא שבמציאות החמר ועצמותו נמצא העכירות והחשך בטבע, והוא מציאות רחוק מאד והפכי למה שהוא הענין באמת לקרבים אל האל יתברך שמו ומתדבקים בקדשותו; והנשמה עצמה, אף על פי שבעצמה היא זכה ועליונה, הנה, בהכנסה בגוף החמרי והסתבכה בו, נמצאת גרושה ודחוייה מענינה הטבעי אל ענין הפכי לו, וכבושה בו בכח מכריח, לא תוכל לצאת ממנו אלא אם כן תתאמץ בכח חזק מן הכח המכריחה; ובהיות שגור האדון ברוף הוא, שהרכבה זו של גוף האדם ונשמתו לא תפרד לעולם – פרוש – פי פרוד המותה אינו אלא דבר לפי שעה עד תחית המתים, אך אחר כך צריכה לשוב לגוף, ושניהם יתקיימו יחד לנצח נצחים – הנה מכרח, שתשתדל הנשמה ותתחזק, ותהיה הולכת ומחלשת את כח חשך החמריות, עד שישאר הגוף בלתי חשוך, ואז יוכל להתעלות

Capitulo 4

LA RESPONSABILIDAD HUMANA

1] En la condición humana en este mundo se pueden diferenciar dos elementos. El primero, las características humanas y todo aquello que hace a su propia estructura y composición. Segundo, el medio en el que se halla inserto y todo aquello que se asocia con él.

2] En cuanto a su propia estructura, ya citamos los dos elementos antagónicos que lo componen, el alma y el cuerpo.

Sin embargo, podemos observar que la materia es dominante en el hombre y su influencia es sumamente poderosa.

Cuando el hombre nace, es un ente completamente físico sobre el que la mente posee una ínfima influencia; al ir creciendo, asimismo su mente adquirirá mayor influencia, dependiendo en cada caso de la naturaleza individual. De todas formas, la materia continuará dominando en él y lo atraerá hacia ella y sólo si crece intelectualmente y cultiva su capacidad racional podrá superarla y controlar sus inclinaciones físicas sin dar rienda suelta a sus instintos, fortificándose para actuar según los dictados de su razón.

Empero la idea implícita en este concepto aparente es el siguiente: En la existencia misma de la materia y en su propia naturaleza se halla la obscuridad. Esta es una realidad sumamente alejada y opuesta a la que en verdad debe ser para aquellos cercanos a Dios y que se apegan a Su santidad. El alma misma, aunque en su propia naturaleza es prístina y elevada, al ingresar al cuerpo físico e involucrarse con él, se divorcia de su naturaleza y se ve influenciada e impulsada hacia el elemento opuesto -la materia- el cual la compele en forma poderosa y no podrá desligarse de el a menos que ejerza un fuerza aún superior a aquella.

Y siendo que decretó Dios que ésta combinación de alma y cuerpo no se disocie jamás; o sea, que la separación que provoca la muerte es solo temporaria, hasta que se produzca la resurrección con la cual regresa al cuerpo y ambos permanecerán unidos por la eternidad.

Por lo tanto, necesariamente deberá el alma aumentar su

הוא עמה ולאור באור העליון, תחת מה שהיתה היא מתחשבת ונשפלת עמו בתחלה; ואולם האדם בעולם הזה הוא במצב אחר שהחמר חזק בו וכמו שזכרנו, ובהיות החמר עביר וחשוף, נמצא האדם בחשך גדול, ורחוק מאד ממה שראוי לו שיהיה, להיות מתדבק בו יתברך שמו, ואמנם בזה צריך שישים השתדלותו, לחזק את נשמתו נגד כח חמרו, ולהיטיב את מצבו, להעלות עצמו עליו עד השעור הראוי לו.

ג. והמקום אשר הוא בתוכו, גם הוא חמרי וחשוף, וכל הנמצאים שבו חמריים, והעסק של אדם בו ובעולמו אי אפשר שיהיה אלא עסק חמרי וגופני, בין שכלם חמריים וגופניים, ותכונתו של אדם עצמו והרפכת חלקיו מכריחים לו העסק הזה, כי אי אפשר לו מבלי אכילה ושתייה ושאר כל הענינים הטבעיים, ואי אפשר לו מבלי הון וקנין ושיוכל להשיג צרכיו אלה. ונמצא, שבין מצד גופו של האדם, בין מצד עולמו, ובין מצד עסקיו, הוא טבוע בחמר ומשקע בחשכו, ועמל גדול והשתדלות חזקה יצטרך לו להתעלות אל מצב זך מזה, והוא מכרח בטבעו בענינים החמריים האלה.

ד. ואולם מעמק עצת חכמתו, יתברך שמו, היה לסדר הדברים באופן, שאף בהיות האדם שקוע בחמר בהכרח, כמו שכתבנו, יוכל מתוך החמר עצמו והעסק הגופני השיג את השלמות וההתעלות אל הזך ואל המעלה, ואדרבה, השפלתו תהיה הגבחתו, ומשם יקנה יקר וכבוד שאין כמוהו, בהיותו הופך את החשך לאור, ואת הצלמות לנגה יזריח.

וזה, כי הבורא יתברך שמו שם גבולות וסדרים לאדם, בתשמיש שישתמש בו מהעולם וכריותיו, ובפונה שיתכונן בהם, אשר בהשתמש מהם האדם, באותם הגבולות ובאותם הסדרים ובאותה הפונה שצוה הבורא יתברך שמו, יהיה אותו הפעל הגופני והחמרי עצמו, פועל שלמות, ובו יתעצם באדם מציאות שלמות ומעלה

capacidad y esforzarse para así, paulatinamente, debilitar el poder de la materia física y hacer que el propio cuerpo se eleve con ella y se alumbre con la luz superior y ya no sea el alma quien deba denigrarse y obscurecerse en el cuerpo como al principio.

Pero el hombre en este mundo se halla en un estado en que la materia predomina. Y siendo que la materia es oscura y sombría, el mismo hombre se halla en una gran penumbra y sumamente alejado de su meta real, apegarse al Señor, Bendito Sea. Y es hacia allí donde debe dirigir sus esfuerzos, en superponer su alma a las inclinaciones físicas y mejorar su condición de manera que paulatinamente se vaya elevando hasta alcanzar el nivel que le corresponde.

3] El medio en que se halla inserto y todo aquello relacionado con el es oscuro y mundano; por lo tanto la actividad del hombre no puede ser sino una actividad física y mundana, pues su propia naturaleza y su constitución lo conducen a ello. El hombre no puede evitar comer, beber y demás necesidades naturales, así como no puede carecer de propiedades y/o medios materiales que le permitan saciar dichas necesidades.

O sea que tanto debido a su cuerpo como a su medio y sus actividades, el hombre se halla inmerso en el materialismo y hundido en la obscuridad de este y requiere de un gran esfuerzo para superar este estado, al que lo conducen sus necesidades físicas.

4] En la profunda planificación que diseñara la Inteligencia Divina se establece que aún estando el hombre inmerso necesariamente en el materialismo, pueda desde la misma materia y por medio de sus actividades físicas alcanzar la perfección y elevarse hacia la pureza y la excelencia. Mas aún, su descenso se convertirá en elevación y desde allí alcanzará la excelencia y la honra incomparable al convertir la obscuridad en luz y las sombras en claridad.

Esto es resultado de que Dios impuso límites y circunscribió la utilización que el hombre puede hacer del mundo y sus criaturas, al propósito deseado.

Cuando el hombre permanece dentro de los límites, el orden y el

רבה, יתעלה בו ממצבו השפל, ויתרומם ממנו. ואולם, השקיפה החכמה העליונה על כל כללי החסרונות המטבעים בענינו של האדם, ועל כל עניני המעלה והיקר האמתי המצטרכים לו להיות ראוי לשיהיה מתדבק בו יתברך שמו ונהנה בטובו, וכנגד כל זה סדרה לו סדרים, והגבילה לו גבולות, אשר בשמרו אותם, יתעצם בו כל מה שצריך מן המעלה האמתית שזכרנו וישלל מענינו כל מה שהוא הרחקה מן הדבקות העליון.

ואלו לא היתה הגזרה גזרה שימות, כמו שזכרנו לעיל, על ידי המעשים האלה היתה הנשמה מתחזקת, וחשך הגוף מתחלש, באפן שהיה מזדכך על ידה זכור גמור, ומתעלים שניהם אל הדבקות בו יתברך שמו; ולפי שהגזרה גזרה, אין הדבר נעשה בפעם אחת, אף על כל פנים מתחזקת הנשמה בעצמה, והגוף מזדכך בכח, אף על פי שאינו נעשה בפעל, וקונה האדם מצב שלמות בכח, שיצא אחר-כך לפעל בזמן הראוי לו.

ה. אף הסדרים והגבולות האלה, הנה הם כלל המצוות, העשיין והלאוין, אשר כל אחת מהן מכוננת אל תכלית הקנות באדם והעצים בו אחת ממדרגות המעלה האמתית שזכרנו, והסרת אחד מעניני החשך והחסרונות, על ידי פעל המצוות-עשה ההיא, או המניעה מן הלא-תעשה. ואולם פרט המצוות כלם, וכן פרטי כל מצוה ומצוה, הנה, הם מיסדים על אמתת מציאותו וענינו של האדם בכל בחינותיו, ואמתת עניני השלמות המצטרכים, כל דבר בתנאיו וגבוליו מה שצריך להשלמתו. ואמנם, החכמה העליונה שיודעת כל זה לאמתו, ויודעת כל עניני הברואים כלם ושמושיהם כמו שבראתם - באמת, השקיפה על הכל, וכללה כל המצטרך במצוות שצונו בתורתו, וכמו שכתוב, "ויצונו ה' לעשות את כל החקים וכו' לטוב לנו וכו'" (דברים ו, כד).

propósito impuesto por Dios, Bendito Sea, sus mismas actividades mundanas generarán perfección y materializarán en el hombre perfección y una gran excelencia, haciéndolo trascender su estado indigno elevándose de él.

La Divina Inteligencia sopesó todas aquellas falencias intrínsecas en la naturaleza humana ante todas aquellas cosas excelsas y elevadas que requiere para alcanzar la cercanía de Dios y disfrutar de Su bien y estableció cierto orden y restricciones que al ser observados incorporarán en él todo aquello que necesita para alcanzar la verdadera excelencia y apartarán de él aquello que lo aleje del apego a Dios.

Y si no existiese el decreto de la muerte, todas estas acciones potenciarían el alma y debilitarían la obscuridad que gobierna al cuerpo, purificándolo totalmente y así ambos se elevarían hacia las cercanías de Dios. Empero debido a este decreto, todo ello no puede ocurrir en forma inmediata; sin embargo el alma se eleva a sí misma y el cuerpo experimenta una purificación potencial -aunque la misma no se materializa- llevando al hombre a un estado de perfección potencial que, en el momento propicio se expresará.

5] Todos estos patrones y restricciones son los preceptos Divinos, los preceptos positivos y las prohibiciones.

Cada uno de estos preceptos está destinado a incorporar en el hombre y educarlo en alguno de los niveles de la verdadera excelencia y extirpar las deficiencias y obscuridad que anidan en él. Esto se realiza con el cumplimiento de dichos preceptos positivos y la abstención de las prohibiciones.

Por ello, la estructura de estos preceptos así como los detalles de cada uno de ellos, están basados en los verdaderos aspectos del carácter y la naturaleza humana así como en las necesidades que posee para alcanzar la verdadera perfección.

Y la Divina Inteligencia, concedora de todo esto así como de la verdadera naturaleza y propósito de las criaturas, analizó todo ello e incluyó todas las necesidades de estas en los preceptos encomendados por medio de la Torá, como está escrito: “Y nos encomendo Dios cumplir todas las leyes...para nuestro beneficio...” (Deuteronomio 6,24).

ו. והנה, שרש כל ענין העבודה הוא, היות האדם פונה תמיד לבוראו, והוא, שידע ויבין, שהוא לא נברא אלא להיות מתנדב בבוראו, ולא הושם בזה העולם אלא להיות כובש את יצרו ומשעבד עצמו לבוראו בכח השכל, הפך תאות החמר ונטיתו, ויהיה מנהיג את כל פעלותיו להשגת התכלית הזו, ולא יטה ממנו.

ז. אך ההנהגה מתחלקת לשני חלקים: האחד הוא במה שיעשה מפני שצוה בו, והשני במה שיעשה מפני שהוא מכרח בו וצריך; פרוש - האחד הוא כלל מעשה המצוות, והשני - כלל מה שהאדם משתמש מן העולם לצרכו. מעשה המצוות, הנה, התכלית בו לאדם שיעשהו מבאר הוא, שהוא לקים מצות בוראו ולעשות חפצו. והנה הוא מקים חפצו יתברך שמו בזה בשני דרכים נמשכים זה מזה, והינו כי הוא מקים חפצו, במה שצוהו שיעשה המעשה ההוא והוא עושהו, ושנית, כי הנה, במעשה ההוא הנה הוא משתלם באחת ממדרגות השלמות שהיא תולדת המצוה ההיא, וכמו שזכרנו. והנה מתקים חפצו יתברך שמו, שהוא חפץ שיהיה האדם משתלם ומגיע להנות בטובו, יתברך שמו. אכן, מה שהאדם משתמש מן העולם לצרכו, הנה צריך תחלה שיהיה מגבל בגבול רצונו יתברך שמו, דהינו שלא יהיה בו דבר ממה שמנעו ואסרו האל יתברך שמו, ושלא יהיה אלא הראוי לבריאות הגוף וקיום חיותו על הצד היותר טוב, ולא כפי נטית החמר ותשוקתו למותרות, ויהיה הכנה בו להיות הגוף מוכן ומזמן שתשתמש ממנו הנשמה לצורך עבודת בוראו, שלא תמצא לה עכוב בהעדר הכנתו וחלשתו; וכשיהיה האדם משתמש מן העולם על הדרך הזו, הנה ימצא התשמיש ההוא בעצמו פועל השלמות - כמו שזכרנו, ויקנה בו מעלה אמתית כמו שיקנה במעשה כל המצוות כלן; פי גם זה מצוה עלינו, לשמר את גופנו בהכנה הגונה לשנוכל לעבד בו את בוראנו, ונשתמש מהעולם לכונה זו ולתכלית זה כפי המצטרף לנו.

6] El fundamento de todo el servicio religioso, por lo tanto, es el constante acercamiento del hombre hacia Dios. Debe entender y asumir que fue creado exclusivamente para apegarse a Dios y no fue puesto en este mundo sino para dominar sus pasiones y someter su voluntad a la voluntad Divina, con el poder de su intelecto. Debe oponerse a sus deseos y sus inclinaciones materiales y dirigir su conducta hacia este objetivo sin desviarse del mismo.

7] La conducta humana puede ser dividida en dos categorías: Primero, aquello que lleva a cabo pues le fue encomendado. Segundo, lo que hace debido a sus necesidades.

O sea, la primera categoría incluye la totalidad de los preceptos divinos, en tanto que la segunda, todo aquello que la persona realiza para satisfacer sus necesidades personales.

El propósito de los preceptos, como ya lo discutimos, es realizar lo encomendado por Dios y cumplir con su voluntad. Al hacer esto, satisface la voluntad divina en dos formas interrelacionadas. O sea, en principio cumple con la voluntad de Dios al hacer aquello que Le encomendara. Segundo, con dicha actitud adquiere cierto grado de perfección derivado directamente de ese precepto. Así se cumple la voluntad de Dios que desea que el hombre se perfeccione y alcance la satisfacción en Dios, Bendito Sea.

Para ello, el uso que el hombre hace del mundo debe circunscribirse a lo que la voluntad de Dios dispone, o sea debe evitar todo aquello prohibido por Dios. Solo debe motivarlo aquello que ayuda al cuidado de su cuerpo y a preservar su salud y no la mera satisfacción de sus necesidades físicas y sus deseos mundanos. Todo esto servirá de preparación para el cuerpo a fin de que el alma pueda utilizarlo para el servicio de Dios y no se constituya en un obstáculo al no estar preparado y débil.

Cuando la persona utilice el mundo de esta manera, ello mismo se convertirá en un acto de perfección y lo ayudará a adquirir la verdadera perfección así como se lo posibilitan los preceptos divinos; pues también esto es un precepto para nosotros, cuidar nuestro cuerpo adecuadamente para así poder servir a Dios.

Y al servirnos del mundo con esta intención y para este fin, en función de nuestras necesidades, nosotros mismos nos elevaremos

ונמצינו אֲנַחְנוּ מִתְעַלִּים בְּמַעֲשֵׂה הַזֶּה, וְהַעוֹלָם עֲצָמוּ יִתְעַלֶּה כְּזֶה, בְּהִיְוֹתוֹ עוֹזֵר לְאָדָם לְשִׁיעֵבֵד אֶת בּוֹרְאוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

ח. וְהֵנָּה, מִמֶּה שֶׁצָּרִיךְ שְׂיִגְבִיר הָאָדָם בְּעֲצָמוֹ, הוּא הָאֱהָבָה וְהִירָאָה לְבוֹרְאוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְהֵינּוּ שְׂיִהִיָּה מִתְבוֹנֵן עַל גְּדֹל רִמּוּמֹתָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְעֵצָם שְׁפִלוּת הָאָדָם, וְיִכְנִיעַ עֲצָמוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְיִבוֹשׁ מִרִמּוּמֹתָיו, וְיִהְיֶה חוֹשֵׁק וּמִתְאַוָּה לְהִיּוֹת מִן הָעוֹבְדִים לְפָנָיו, לְהִתְהַלֵּל בְּתִהְלָתוֹ וּלְהַשְׁתַּבַּח בְּגִדְלָתוֹ, כִּי אֵלֶּה הֵם אֲמֻצְעִים חֲזֻקִים הַמְקַרְבִּים הָאָדָם אֶל בּוֹרְאוֹ הַמְזוֹפְכִים אֶת חֲשָׁף הַחֹמֶר וּמְזוּהִירִים זְהָרֵי הַנְּשָׂמָה, וּמַעֲלִים אֶת הָאָדָם מַעֲלוֹי לְעֲלוֹי עַד שְׂיִשִּׁיג קִרְבָּתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

ט. וְאֲמַנֵּם אֲמֻצְעֵי אֶחָד נָתַן לָנוּ הָאֵל יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁמְדַרְגָּתוֹ לְמַעַלָּה מִכָּל שְׂאָר הָאֲמֻצְעִים הַמְקַרְבִּים הָאָדָם אֵלָיו, וְהוּא תִלְמוּד הַתּוֹרָה, וְהוּא בְּשֵׁתִי בַחֲיִנּוֹת: הָאֶחָת - בְּבַחֲיִנַת הַהֲגִיּוֹן וְהַלְמוּד, וְהַשְּׁנִיָּה - בְּבַחֲיִנַת הַהִשְׁבָּל. כִּי, הֵנָּה, רָצָה בַחֲסֵדוֹ וְחִבֵּר לָנוּ חִבּוּר דְּבָרִים כְּמוֹ שְׂגוּרָה חֲכָמָתוֹ, וּמְסָרָם לָנוּ, וְהֵינּוּ - כָּלֵל סֵפֶר הַתּוֹרָה, וְאֶחָרָיו סִפְרֵי הַנְּבִיאִים, שֶׁבִסְגֻלַת הַדְּבָרִים הֵהֵם יִהְיֶה, שְׁמִי שְׂיִהְיֶה בָהֶם בְּקִדְשָׁהּ וּבְטָהֳרָה, עַל הַפְּנִיָּה הַנְּכוֹנָה, שֶׁהִיא עֲשִׂית חֲפִצוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ - יִתְעַצֵּם בּוֹ עַל יָדָם מַעַלָּה עֲלִיוֹנָה וְשְׁלֵמוֹת גְּדוֹל עַד מְאֹד. וְכֵן מִי שְׂיִשְׁתַּדֵּל בְּהַכְנָתוֹ, וּבִידִיעַת מַה שֶׁמְסָר לָנוּ מִפְּרוּשֵׁיהֶם, יִקְנֶה - כְּפִי הַשְׁתַּדְּלוּתוֹ - שְׁלֵמוֹת עַל שְׁלֵמוֹת, כָּל שָׂכָן אִם יִגִּיעַ אֶל הַשְּׁכֵלֶת סִתְרֵיהֶם וְרוֹזִיהֶם, שְׁכָל עֲנִין מֵהֶם שְׂיִשְׁכִּיל, יִקְבַּע וְיִתְעַצֵּם בְּנִשְׁמָתוֹ מְדַרְגָּה מִן הַמְדַרְגּוֹת הַיּוֹתֵר רַמּוֹת שֶׁבְּמַעַלָּה וְהַשְּׁלֵמוֹת הָאֲמִתִּי.

וּבְכָל אֵלֶּה הָעֲנִיָּנִים, לֹא דִי מַה שֶׁקוֹנֶה הָאָדָם בְּעֲצָמוֹ מַעַלָּה וְשְׁלֵמוֹת, אֲלֹא שְׂמֻצִיאוֹת הַבְּרִיאָה כְּלָהּ בְּכָלְלָהּ וּבַפְּרָטָה מִתְעַלָּה וּמִשְׁתַּלֵּם, וּבַפְּרָט עַל יְדֵי הַתּוֹרָה.

y nuestro propio medio se elevará al posibilitar al hombre servir a Dios.

8] Una de las cosas que el hombre debe fortificar en sí mismo, es el amor y el temor por Su Creador. Debe considerar la grandeza e infinitud divina ante la insignificancia del hombre y así someterse ante El, Bendito Sea. Y se avergonzará ante Su magestuosidad y sólo deseará y ambicionará servir ante El, para así exaltarse en Su alabanza y elevarse en Su gloria. Pues estos son los medios poderosos que logran acercar al hombre a Su Creador, que acrisolan la obscuridad de la materia y permiten que irradie la luz de su alma y hacen que el hombre se eleve paulatinamente hasta alcanzar las cercanías de Dios.

9] Empero Dios nos entregó un instrumento cuya capacidad se halla por encima de cualquier otro medio que nos acerca a El. El estudio de la Torá; este posee dos aspectos: Uno, el propio estudio de la Tora y segundo su comprensión.

Dios, en su amor por el hombre, redactó un volumen expresando Su inteligencia y nos lo entregó. Esta obra es la Torá y a ella la continúan las palabras de los profetas cuya particularidad es la de otorgarle a quien las estudie con pureza y santidad y con la real intención propuesta por Dios -que es el cumplimiento de Su voluntad- una elevada excelencia y gran perfección.

Asimismo quien se esfuerza en la comprensión de la Torá, tanto a través de su intelecto como a través de las explicaciones adquirirá, según su esfuerzo personal, un mayor grado de comprensión. Mas aún si logra asimilar los secretos y profundidades de la tora cuyo objetivo es instaurar y fortificar en el alma los mas altos niveles de perfección. Y en todas estas cuestiones, no solo es el hombre quien adquiere para sí la perfección sino que su mismo entorno todo se eleva y perfecciona. Esto es particularmente real en el caso del estudio de la Torá.

י. ואולם סבת כל מצבי האדם, חשכתו ובהירותו, הנה היא הארת פניו יתברך שמו אליו, או התעלמו ממנו, וכמו שזכרנו לעיל, כי הנה, כל מה שהאדון ברוך הוא מאיר פניו, מתרבה הזך והשלמות במי שהגיעה לו הארתו, וכפי שעור ההארה כך הוא שעור השלמות והזך הנמשך ממנה, והפך זה ההעלם.

ואמנם האדון ברוך הוא מאיר תמיד למי שיתקרב אליו, ואין מניעת טוב מצדו כלל, אלא מי שלא יתקרב אליו יחסר הארתו, והמניעה מצד המקבל, לא מצד השם יתברך.

והנה, גזרה החכמה העליונה, שהעושה אותם הענינים שצוה, דהינו - כלל כל המצוות בלן כמו שזכרנו לעיל, בכל מעשה שיעשה, יהיה מתקרב על ידו מדרגה מה ממדרגות הקרבה שאליו יתברך שמו, ותגיע לו על ידי זה מדרגה מה ממדרגות הארת פניו, כפי הקרבה שאליו יתברך שמו, ותתעצם בו מדרגה מן השלמות, שהיא תולדת מדרגת ההארה ההיא; והפך זה העברות, כל מעשה מהן שיעשה האדם חס ושלום, הנה יתרחק על ידו ממנו יתברך שמו מדרגה מה, ויתוסף עליו על ידי זה מדרגה ממדרגות העלם הארתו יתברך שמו והסתר פניו, ויתעצם בו על ידי זה מדרגה מן החסרון, שהיא תולדת מדרגת ההעלם ההוא.

יא. נמצא לפי כל מה שהקדמנו, שהפונה באמת בכל המצוות תהיה הפניה אליו יתברך שמו, להתקרב לו ולאור באור פניו, והמניעה מן העברות - להמלט מן ההתרחק ממנו, וזה התכלית האמתי שבהן. אך הענינים בפרט, יש בהם עמק גדול, כפי פרטי עניני האדם והבריאה וכמו שזכרנו לעיל, ונדבר עוד בקצת מהם, בחלק בפני עצמו, בעזר האל יתברך שמו.

10] Los distintos estados que afectan al hombre, desde su logubridad hasta su luminosidad, son resultado de la presencia de luz divina en él o la ausencia de ella. Pues al iluminar Dios con Su infinita luz, incrementa la pureza y la perfección de quienes reciben dicha iluminación, de acuerdo al grado de intensidad con que esta se exprese. Y lo opuesto ocurrirá al encubrirse Su luz.

Dios, Bendito Sea, ilumina permanentemente a quien se acerca a El; por lo tanto, la ausencia del bien hacia el hombre no se origina en El sino en la falta de acercamiento del mismo hombre hacia Dios. Es el hombre quien se priva a si mismo y no Dios quien lo rechaza.

Y determinó Su suprema inteligencia, que quien observe los preceptos que El encomendó, con cada una de dichas actitudes podrá paulatinamente ir alcanzando categorías superiores en el acercamiento a Dios; a esto le corresponderá asimismo una creciente iluminación divina la cual conlleva un grado paralelo de perfección.

Lo contrario ocurre con las transgresiones. Cada acción prohibida que el hombre realice, Dios no lo permita, lo alejará en cierto grado de Dios y esto causará una determinada ausencia de la luz emanada de El y de Su presencia, lo cual resultará en un correspondiente grado de imperfección del hombre.

11] Obtenemos de todo lo anteriormente expuesto, que la intención real de los preceptos es acercar al hombre a Dios para que pueda recibir la iluminación de Su presencia. Y la abstención de las transgresiones -tienen como objetivo- evitarle el alejamiento de El. Este es el verdadero propósito de los preceptos divinos.

Sin embargo, todas las particularidades y detalles de los preceptos contienen un profundo significado, así como lo contienen la estructura humana y la creación en general, como ya lo citamos mas arriba; y nos explayaremos mas adelante sobre esto, en un capítulo aparte.

פרק חמישי

בחלקי הבריאה ומצביהם

א. חלקי כלל הבריאה הם גשמיים ורוחניים. הגשמיים הם המרגשים מחושינו, ומתחלקים לעליונים ותחתונים. העליונים הם כלל הגרמים השמימיים, דהינו הגלגלים וכוכביהם. התחתונים הם כלל מה שבחלל הגלגל התחתון, דהינו: הארץ, המים, האויר, וכל מה שבהם מן הגופים המרגשים. והרוחניים הם נבראים משוללים מגשם, בלתי מרגשים מחושינו, ומתחלקים לשני מינים: האחד נשמות, והשני נבדלים. הנשמות הם מין נבראים רוחניים, התעתדו לבוא בתוך גוף, לגבל בתוכו ולקשר בו בקשר אמיץ, ולפעל בו פעולות שונות, בזמנים שונים. הנבדלים הם מין נבראים רוחניים, בלתי מעתדים לגופות כלל, ונחלקים לשני חלקים: האחד נקראים כחות, והשני מלאכים, וגם הם ממעלות רבות ושונות, ולהם חקים טבעיים במציאותם, כפי מעלותיהם ומדרגותם, עד שבאמת נוכל לקרותם מינים רבים של סוג אחד, שהוא הסוג המלאכי.

ואולם נמצא מין אחד של נבראים, שהוא כמו אמצעי בין רוחני וגשמי, והינו שבאמת אינו מרגש מחושינו, וגם אינו נגבל בכל גבולי הגשם המרגש וחקיו, ומצד זה נקראהו שלא בדקדוק-רוחני, אבל נבדל בענינו מן הסוג המלאכי, אף על פי שיתדמה לו באיזה בחינות, ויש לו חקים פרטיים וגבולים מיוחדים, כפי מציאותם באמת, ונקרא זה המין - השד"י, שהוא מין השדים, ואולם גם הוא יתחלק לפרטים אחדים, שישוּב המין הכללי סוג לגביהם והם מינים אליו.

והנה נבחן ונבדל מין האדם לבדו, להיות מרכב משני מיני בריאה נבדלים לגמרי, דהינו הנשמה העליונה והגוף השפל, מה שלא נמצא בשום נברא אחר. וכאן צריך שתזהר שלא תטעה

Capitulo 5

EL REINO ESPIRITUAL

1] La creación en general está conformada básicamente de dos partes: la física y la espiritual.

En el área física se incluye todo aquello que experimentamos con los sentidos y se subdivide en dos partes: la terrenal y la astronómica. En el plano astronómico hallamos los planetas, satélites y demás cuerpos celestes. En el terrenal, se halla contenido todo lo que pertenece a la esfera inferior, o sea la tierra, el agua, la atmósfera y en general todo cuerpo detectable.

Espirituales son todas las entidades carentes de cuerpo y las cuales no pueden ser captadas por los sentidos. Estas se dividen a su vez en dos categorías: una, las almas y la segunda, seres trascendentales.

Por alma se clasifica a aquellas entidades que se hallan destinadas a ingresar en un cuerpo físico al cual se circunscriben totalmente y con el cual se involucran íntima y poderosamente. En el realizará diferentes acciones en distintos tiempos.

Los seres trascendentales son criaturas espirituales que no están destinadas a asociarse con un cuerpo físico. También ellos se dividen en dos categorías diferentes: una, define aquello denominado como fuerzas (*cojot*); la segunda son los ángeles.

También ellos están divididos en numerosos y distintos niveles y poseen leyes naturales inherentes a su existencia, dependiendo del nivel y la categoría que ocupen. Debido a esto es que podemos catalogarlos como numerosas clases de una sola especie, la especie angelical.

Sin embargo, existe un tipo de criatura intermedia, entre material y espiritual. Es una entidad que en realidad no puede ser captada por nuestros sentidos y no puede ser definida por los límites físicos conocidos y sus leyes. Debido a esto es que lo llamamos, inadecuadamente, espiritual. Sin embargo, es esencialmente diferente a los ángeles aunque se asemeje a los mismos en ciertas características. Esta entidad posee sus atributos propios y limitaciones específicas, basadas en su naturaleza.

לחשב, שיהיה ענין שאר הבעלי חיים בענין האדם, כי אין נפש הבעלי חיים אלא דבר גשמי, מן הדקים שבגשמיות, ומענינו נמצא גם כן באדם, בבחינת היותו בעל חי; אמנם זולת כל זה יש באדם נשמה עליונה – שהיא מין בריאה בפני עצמו, נבדל מן הגוף לגמרי ורחוק ממנו עד מאד – שבאה ונקשרה בו בגזרתו יתברך שמו, על הכונה שזכרנו בפרקים שקדמנו.

ב. הנבראים הגשמיים ידועים הם אצלנו, וחקותיהם ומשפטיהם הטבעיים בכללם מפרסמים, אך הרוחניים אי אפשר לנו לציר ענינם היטב, כי הם חוץ מדמיוננו, ונדבר בהם ובעניניהם רק כפי המסרת שבידינו.

והנה, מן העקרים הגדולים שבידינו בענין זה, הוא שכנגד כל מה שנמצא בנמצאים השפלים, נמצאים למעלה כחות נבדלים, שמהם משתלשלים ויוצאים – בסדר אחד של השתלשלות שגזרה חכמתו יתברך שמו – השפלים האלה הם ומקריהם, ונמצאים הכחות ההם שרשים לנמצאים השפלים האלה, והנמצאים השפלים ענפים ותולדות לכחות ההם, ונקשרים זה בזה כטבעות השלשלת.

עוד מסרת בידינו, שעל כל עצם וכל מקרה שבנמצאים השפלים האלה הפקדו פקידים מן הסוג המלאכי שזכרנו למעלה, ומשאם לקים העצם ההוא או המקרה ההוא בנמצאות השפלים כפי מה שהוא, ולחדש מה שראוי להתחדש בשפלים כפי הגזרה העליונה.

la cual es denominada con el nombre de *Shedim* (Demonios). Esta clase, asimismo, se divide en tipos diferentes los cuales se clasifican por la denominación genérica de *Shedim*.

De entre todas las cosas existentes, solo la especie humana se diferencia por estar constituida de dos elementos absolutamente distintos, el alma espiritual y el cuerpo material, Esta característica no es hallable en ninguna otra criatura.

Aquí es necesario prestar atención para no cometer el error de considerar a este respecto que los animales poseen la misma estructura humana. Pues aunque los animales poseen un espíritu vivo, el mismo es una entidad de las mas etéreas entre las entidades físicas, la cual no puede incluirse dentro del reino espiritual.

También el hombre posee una entidad similar a esta, debido a su condición de ser vivo. Sin embargo, además de esto el hombre posee un alma trascendental, la cual es una creación independiente, una entidad absolutamente diferente al cuerpo y sumamente distinta en sus características. Ella se involucra con el cuerpo respondiendo a un decreto divino, con el propósito citado en los capítulos anteriores.

2] Las cosas físicas nos son conocidas así como sus leyes y demás propiedades naturales. Sin embargo, los conceptos espirituales no podemos describirlos en forma concreta pues se hallan fuera del alcance de nuestra imaginación; y sobre ellos y sus características hablaremos según la tradición que poseemos en nuestro poder.

Entre los principios fundamentales que poseemos al respecto, es que por cada cosa física conocida en el mundo, existe arriba, como contraparte, una entidad espiritual de poder trascendental. Cada entidad o proceso de este mundo espiritual, está vinculada a dicho poder según el sistema decretado por la inteligencia divina. En dichas fuerzas superiores se hallan, por lo tanto, las raíces de todas las cosas físicas que existen en este mundo, siendo las cosas físicas el resultado y la ramificación de esos poderes; y ambos se hallan intrínsecamente ligados entre sí.

Existe otro principio en la tradición, que nos indica que cada entidad física y cada proceso se halla bajo la supervisión de cierto tipo de ángel. Estos ángeles tienen la responsabilidad

ג. ואמנם עקר מציאות העולם ומצבו האמתי הוא בכחות ההם העליונים, ותולדות מה שבהם הוא מה שבגשמיים השפלים, וזה - בין מה שמתחלת ובין מה שמתחדש בהתחלפות הזמנים; והינו, כי כפי מה שנברא מן הכחות ההם וכפי הסדור שנסדרו והגבולים שהגבולו, כך היו מה שנשתלשלו אחר כך לפי חק ההשתלשלות שרצה בו הבורא יתברך שמו, וכפי מה שנתחדש ומתחדש בהם, כך הוא מה שנתחדש ומתחדש בשפלים. אכן, המציאות, המצב והסדר, וכל שאר ההבחנות בכחות, הם כפי מה ששיק בהם לפי אמתת ענינם, והמציאות, והמצב והסדר וכל שאר המקרים בשפלים, משתלשל ונעתק למה ששיק בהם לפי אמתת ענינם.

ד. והנה לפי שרש זה, תחלת כל ההיות - למעלה בכחות העליונים, וסופם-למטה בשפלים; וכן תחלת כל הענינים המתחדשים-למעלה, וסופם-למטה. אמנם פרט אחד יש שיוצא מן הכלל הזה, והוא מה שנוגע לבחירת האדם. כי כיון שרצה האדון יתברך שמו שיהיה היכלת לאדם לבחר במה שירצה מן הטוב ומן הרע, הנה עשהו בלתי תלוי בזה בוולתו, ואדרבה, נתן לו כח להיות מניע לעולם עצמו ולבריותיו, כפי מה שיבחר בחפצו. ונמצאו בעולם שתי תנועות כלליות הפכיות: האחת טבעית מכרחת והשניה בחיריית, האחת מלמעלה למטה והשניה מלמטה למעלה; המכרחת היא התנועה שמתנועעים השפלים מהכחות העליונים, והנה היא מלמעלה למטה; הבחיריית היא מה שהאדם מניע בבחירתו, והנה, מה שהוא מניע אי אפשר שיהיה אלא גשם מן הגשמיים, כי האדם גשמי ומעשיו גשמיים, אבל מפני הקשר וההצטרפות הנמצא בין הכחות העליונים והגשמיים, הנה, בהתנועע הגשמי יגיע בהמשך ההתפעלות אל הכח העליון שעליו, ונמצאת התנועה הזאת מלמטה למעלה, הפך הטבעית המכרחת, שזכרנו.

de mantener dicha existencia o proceso físico inalterables y producir los cambios que la inteligencia divina determine.

3] La existencia original y todos los estados del universo físico son emanados de dichas fuerzas espirituales. Todo lo que existe en el mundo físico es resultado de una derivación de esas fuerzas trascendentales, tanto lo que existe desde el principio como lo que se fue generando a través del tiempo.

O sea, a partir de la creación de dichas fuerzas y de los dominios y límites que se les instituyeron, fueron resultando posteriormente las creaciones físicas, según los sistemas que Dios todopoderoso decretó. Y de acuerdo a los cambios que experimentaron y experimentan -estas fuerzas trascendentales- se operan cambios en todo lo existente en el mundo físico.

La existencia, el estado, la disposición y demás características de dichas fuerzas es el resultado de aquello que hace a su propia naturaleza; y la existencia, el estado, disposición y demás fenómenos que afectan las cosas físicas, se transmiten y reflejan de dichas fuerzas superiores según la esencia de las entidades físicas.

4] De acuerdo a este principio, el origen de todos los fenómenos físicos se halla en las fuerzas superiores y su desenlace ocurre en la tierra.

Sin embargo, existe una excepción que escapa a esta regla, lo referente al libre albedrío del hombre. Pues siendo que Dios, Bendito Sea, decidió que el hombre posea la libertad de escoger en su elección entre el bien y el mal, lo creó absolutamente independiente a este respecto. Por el contrario, lo capacitó con el poder para influenciar al mundo y sus criaturas según su libre voluntad.

En el mundo, existen dos influencias genéricas opuestas entre sí. La primera es un determinismo natural y la segunda es la desición no determinista. En tanto que la primera actúa desde arriba hacia abajo, la segunda lo hace desde abajo hacia arriba.

La influencia determinista es aquella que afecta las cosas materiales por medio de las *COJOT* (fuerzas trascendentes) y la misma actúa desde arriba hacia abajo.

En tanto que la influencia no determinista es aquello que resulta

ואולם צריך שתדע, כי גם האדם עצמו אין כל מעשיו בחיריים, אבל יש מהם שיהיו מצד בחירתו, ויש אחרים שיסובב להם מצד גזרה עליונה לשכרו או לענשו וכמו שנבאר במקומו בסיעתא דשמיא. ואולם במה שהוא נמשך אחר הגזרה שעליו, יהיה משפטו כשאר עניני העולם, שתנועתם מלמעלה למטה כפי מה שיגיעו הפחות העליונים, ובמה שמצד בחירתו, תהיה תנועתו מלמטה למעלה, וכמו שבארנו.

ה. והנה סדר האדון ברוך הוא, שכל הענינים אשר תפל בהם בחירתו של האדם, יגיעו להניע בתנועה הבחיריית את הפחות ההם, באותו השעור והמדרגה שחקק להם; והינו - כי לא מעשיו לבדם יגיעו אלא אפלו דבורו ואפלו מחשבתו; אך שעור התנועה ומדרגתה לא יהיה אלא באותו הגבול שגזרה והגבילה החכמה העליונה.

ו. ואמנם אחר התנועה הבחיריית תמשך בכת תנועה מכרחת, כי כיון שהתנועה הפחות העליונים מצד האדם, הנה יחורו וינועו בתנועה הטבעית את השפלים המשתלשלים מהם.

del libre albedrío humano.

Ahora, todo aquello sobre lo que el hombre actúa es necesariamente materia física, pues el mismo hombre y sus acciones son materiales. Sin embargo, debido a la fusión e interrelación que existe entre las fuerzas superiores e inferiores, las mismas acciones materiales proyectan una influencia en las fuerzas trascendentales superiores que las gobiernan. Y esta acción se dirige desde abajo hacia arriba, opuestamente a la fuerza determinista natural arriba mencionada.

Empero es preciso saber, que aún las actitudes del hombre no son resultado absoluto de su libre elección. En tanto que algunos actos son producto de su elección, otros lo son de la determinación divina como recompensa o castigo a su accionar, como ya lo aclararemos con la ayuda de Dios.

Sin embargo, aquello en lo que actúe conforme al decreto divino se registrará bajo las mismas reglas que los demás fenómenos naturales, cuyo accionar es directamente influenciado por las fuerzas superiores. Lo que no es así en relación a los elementos resultantes de su libre accionar, en cuyo caso el accionar es movilizado desde abajo, como ya lo discutimos.

5] Y estipuló Dios, Bendito Sea, que todo aquello que se realice en el marco del libre albedrío humano, influencie por medio de su libre accionar a aquellas fuerzas superiores, en la medida e intensidad que les fuera concedida por Dios. Esto es real no sólo para el accionar humano, sino aún para su habla y su pensamiento. Empero la intensidad y el grado de esta influencia nunca exederá los límites que le instituyó la divina inteligencia.

6] Cada acción voluntaria del hombre, resulta, asimismo, en una influencia determinista. Pues al influenciar el hombre las fuerzas superiores con su libre accionar, éstas inmediatamente influenciarán aquellos elementos físicos que se hallan intrínsecamente ligados a ellas.

Todos estos procesos, poseen numerosas leyes sumamente específicas, conforme a lo instituido por la inteligencia de Dios en su profunda comprensión de lo apropiado para su creación.

Todo fue minuciosamente calculado, tanto lo referente a la

זואולם יש בכל הענינים האלה חקים פרטיים רבים, כפי מה שגזרה החכמה העליונה בעמק עצתה היותו נאות לבריאתו; ושערו הדברים בשעורים רבים, בין בהגעת התנועה מהאדם לבחור, בין בהגעת התנועה מהכחות לשפלים; ועל פי הרזים העמקים האלה טובבים כל גלגולי הנהגתו יתברך שמו בכל מה שהיה ושיהיה.

ז. והנה, בהיות שגזרה חכמתו יתברך שיהיה בעולם מציאות הטוב והרע כמו שזכרנו, הנה, תחלת ענין זה צריך שיהיה בבחור האלה השרשיים, ואחריהם ימשך הדבר בשפלים. והנה, סדרה חכמתו יתברך את הכחות הנבדלים שרשי הנבראים שזכרנו, בסדר ובתכונה, שיפל בהם - כפי מה ששייך בהם - תקון וקלקול, והיגו שימצא בהם מצב טוב ולא טוב, ואמתת טוב המצב יהיה, שיהיו בהכנה לאור באור פניו יתברך, ויאיר להם. והפכו, שתחסר מהם ההכנה הזאת, ויתעלם מהם; ותולדות תקונם בשפלים הוא - הטוב בהם, וההפך - בהפך.

ח. וצריך שתדע, כי הנה, אף על פי שבאמת סבת כל עניני הטוב בכל מקום שהם, פרוש - בין בבחור בין בתולדותיהם, הנה היא הארת פניו יתברך כמו שזכרנו, וסבת הרע בכל מקום שהוא - העלם הארתו. אמנם לטוב יתאר האדון ברוך הוא בשם סבה ממש לכלליו ולפרטיו, אבל לרע לא נתארהו סבה ממש, כי אמנם "אין הקדוש ברוך הוא מיחד שמו על הרעה"; אלא העלם אורו והסתור פניו יחשב לשרש לו, כי זהו סבתו באמת, וזה על צד העדר הטוב; אבל לפרטי ענינו במציאותם, הנה האדון ברוך הוא, שהוא כל יכול ואין ליבולתו מניעה ולא גבול כלל, ברא שרש ומקור פרטי, מכון בו התכלית הנה של הוצאת פרטי עניני הרע, כפי מה ששערה

influencia que el hombre ejerce en las fuerzas superiores, como la que estas producen sobre el mundo físico.

Todo esto constituye el profundo misterio de la Providencia Divina y de como esta desarrolla todo cuanto existió y existirá.

7] Y siendo que determinó la inteligencia divina la existencia del bien y el mal, como ya lo discutimos, necesariamente esto debe originarse en las fuerzas superiores y posteriormente proyectar sus efectos en todas las cosas del mundo físico. Y estableció Dios en su infinita sapiencia a estas fuerzas superiores, fundamento de todo lo existente, en un orden y un sistema que incluya todo lo inherente al TIKUN (rectificación) y el KILKUL (daño) espiritual. Ellas poseen los estados del bien y del mal. El estado del bien se define por la preparación del hombre para recibir la Luz divina e iluminarse en ella. Lo contrario (el mal), será la falta de dicha preparación y por lo tanto el encubrimiento de la luz infinita.

El resultado de la rectificación producida por dichas fuerzas en todos los elementos del mundo físico, es el bien para ellas. Lo contrario EL KILKUL será lo opuesto El mal.

8] Es necesario comprender, que aunque la causa real de todo lo bueno, y en el lugar que se halle, tanto en las fuerzas superiores como en los efectos por ellas reflejados, es la iluminación de Dios, Bendito Sea, como ya lo citamos, y el motivo del mal en cualquier caso es la ausencia de Su iluminación. Sin embargo, al referirnos al bien, Dios es considerado la causa directa, tanto en general como en particular; empero Dios no es considerado la causa directa del mal, pues, como está escrito: "*Dios no relaciona Su nombre con el mal*". Sino la ausencia de Su luz y el ocultamiento de Su presencia se consideran la verdadera causa de la raíz del mal.

En forma mas detallada, podemos decir que no existen límites o fronteras para la omnipotencia de Dios (no existe algo que pueda evitar que Dios cree -incluso- el mal si realmente fuese Su deseo).

El creó las raíces y la fuente específica que dan origen a los distintos conceptos del mal, de acuerdo a lo que Su inteligencia superior determinó que fuese necesario para que tanto el hombre como el mundo puedan vivir en el estado que ellos escojan. A esto

החכמה העליונה היותו מצטרף למצב הנרצה באדם ובעולם; והוא מה שאמר הכתוב: "יוצר אור ובורא חשך עשה שלום ובורא רע" (ישעיהו מה, ז).

וענין השרש הזה, הוא כלל כחות שונים, ישתלשלו מהם עניני החסרון והרעות כלם בכל בחינותיהם, בין מה שנוגע לנפש בין מה שנוגע לגוף, בכל פרטיהם למחלקותם. ועוד נדבר מזה בחלק השני, בסיעתא דשמיא. והנה, כלל הכחות האלה מתנהג לפעל או שלא לפעל, בין בכלו בין בחלקיו, אחר העלם אורו יתברך שמו והסתת פניו, כי כפי שעור ההעלם, כך בשעור זה תנתן שליטה וממשלה אל כלל הכחות האלה או אל חלקים ממנו שיפעלו. והנה, בהתגבר הכחות האלה ובמשלם - יכחש פח הטוב ויתקלקל מצב הכחות, שרשי הנבראים שזכרנו, ויתחלשו הם וענפיהם; וכשיכנעו הכחות האלה ותנטל מהם השליטה והפעלה - יגבר הטוב, ויתקנו שרשי הנבראים, ויתיצבו במצב הטוב, ויתחזקו הם וענפיהם. ואולם כל מה שזכרנו מעניני הטוב והרע ומלחמת השכל והחמר וכל עניני תקון וקלקול, שרש כל הענינים כלם, הם התגברות הכחות האלה והגיע ענינם ותולדתם בנבראים, בשרשים או בענפים, או הכנעתם ובטול פעלתם, והסיר ענינם ותולדתם מן הנבראים - שרשים וענפים.

ט. והנה חלוקי מדרגות הרבה יש בענין כחות הרע שזכרנו והנשפע מהם; ובדרך כלל נקרא לנשפע מהם: טמאה, חשך וזהמא, או חל, וכיוצא בו; ולנשפע מהארת פניו יתברך שמו נקרא: קדשה וטהרה, אור וברכה, וכיוצא בזה; אבל בהבחנת פרטי הענינים, נבחין מיני הסוגים האלה ופרטיהם - שעליהם טובבת כל ההנהגה שהאדון ברוך הוא מנהג את עולמו.

se refiere el vers. al decir: “ (Dios) crea la luz y genera la oscuridad; hace la paz y crea el mal” (Isaías 45,7).

Esta raíz del mal contiene diferentes poderes, en los cuales se originan los distintos conceptos de deficiencia y mal, tanto en lo referente al cuerpo físico como al alma, en todas sus diferentes categorías, todo lo cual desarrollaremos en la segunda sección, con la ayuda de Dios.

En general, la actividad de estas fuerzas del mal, tanto en forma parcial como en su conjunto, depende de la ausencia de la luz divina y de Su ocultamiento, pues la ausencia de la iluminación divina otorga mayor poder a las fuerzas del mal, tanto en su conjunto como en particular a alguna de ellas.

Y al incrementarse el poder y el dominio de estas fuerzas del mal, el bien se debilita y se daña la situación de las raíces de la creación arriba mencionadas, debilitándose asimismo sus derivados (todos los elementos del mundo físico asociados con ellos).

Empero al someter estas fuerzas malignas y privarlas de su autoridad y poder de acción, el poder del bien se acrecentará. Y la raíz de todo lo creado se perfeccionará alcanzando el verdadero estado del bien y tanto ellas como sus derivados se fortalecerán.

Todo lo mencionado referente al bien y el mal y al enfrentamiento que existe entre la materia y el espíritu así como las cuestiones relacionadas con la perfección y la deficiencia, el origen de todo ello se halla en la superación que logran estas fuerzas y la influencia y el efecto que, por lo tanto, tienen sobre todo lo creado. tanto en las raíces como en su ramificaciones. Asimismo el sometimiento de estas fuerzas y la anulación de su actividad evitan sus efectos e influencias sobre toda la creación, tanto raíces como ramificaciones.

9] Existen numerosas diferencias entre las cualidades de dichas fuerzas del mal y lo que resulta de ellas. En general, se denomina a su efecto *TUMHA* (impureza), oscuridad, *ZOHAMA* (polución), ó *CHOL* (mundano), etc.

En tanto que aquello resultante de la iluminación de la presencia de Dios es llamado *KEDUSHA* (santidad), *TAHARA* (pureza), *OR* (luz), *BERAJÁ* (bendición) etc.

וְאָמַנְם, הִנֵּה לְכֹל עֲנִין מְעַנִּינִים אֱלֹהִים, נִמְצְאוּ פְקִידִים מְמַנִּים, מְסוּג
הַמְּלָאכִי שֶׁבְּאַרְנוֹ לְמַעַלָּה, לְהוֹצִיא הַדְּבָרִים לַפֶּעַל עַד הַגְּשָׁמִיּוֹת, אִם
לְטוֹב וְאִם לְמוֹטָב, וְהִנֵּה הֵם מְשַׁרְתִּיו יִתְבָּרַךְ עוֹשֵׂי דְבָרוֹ, שֶׁכֵּן רָצָה
וְסִדֵּר, שֶׁתְּהִיֶּנָּה גְּזוּרָתוֹ יוֹצְאוֹת לְמַעֲשֵׂה עַל יְדֵי מְלָאכָיו, כְּפִי מֵהַ
שֶׁהַפְּקִידִם וּמְסַר בְּיָדָם.

Estas son las distintas categorías. Y si realizamos un análisis de las mismas podremos distinguir entre ellas así como entre sus detalles específicos. Alrededor de este concepto, se desarrolla la Providencia Divina sobre el mundo y todas Sus criaturas.

Por cada uno de estos conceptos, existe un supervisor de la clase angelical arriba mencionada cuya misión es materializar la acción en el mundo físico, tanto para el bien como para lo contrario. Estos agentes angelicales son servidores de Dios obedientes de Su palabra. Pues Dios así lo dispuso y organizó, que sus decretos se materialicen por medio de los angeles, de acuerdo al área específica que destinará a cada uno de ellos.

חלק ב

בהשגחת הבורא יתברך שמו

פרק ראשון

בענין השגחתו יתברך שמו בכלל

א. ידוע ומבאָר הוא, שְׁכַל הַנִּבְרָאִים כֻּלָּם שֶׁנִּבְרָאוּ, בֵּין הָעֲלִיּוֹנִים וּבֵין הַתַּחְתּוֹנִים, הֵנָּה נִבְרָאוּ לְפִי שְׂרָאָתָהּ בְּהֵם הַחֲכֵמָה הָעֲלִיּוֹנָה צָרָךְ וְתוֹעֵלַת לְמָה שֶׁהוּא הַתְּכֵלִית הַכִּלְלִי שֶׁל הַבְּרִיאָה; וְכֵל חֲקוּתֵיהֶם וּמִשְׁפָּטֵיהֶם הַטְּבָעִיִּים הוֹחֲקוּ וְהִטְבְּעוּ כִּפִּי מֵה שֶׁגִּזְרָה הַחֲכֵמָה הָעֲלִיּוֹנָה הֵיטוּ נְאוֹת, לְפִי הַפְּנֵה שֶׁפְּנֵה בְּנִבְרָא הַהוּא. וְאוּלַם מֵאוֹתוֹ הַטַּעַם עֲצֻמוֹ שֶׁנִּבְרָאוּ, רְאוּי גַם כֵּן שִׁיתְקִימוּ כָּל זְמַן הֵיטוּ בָּם תוֹעֵלַת לְכֻלָּל הַבְּרִיאָה כְּמוֹ שֶׁזִּכְרָנוּ; וְעַל כֵּן הָאָדוֹן בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבְּרָא כָּל הַנִּבְרָאִים הָאֵלֶּה, לֹא יִמְנַע גַּם כֵּן מִלְּהַשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם, לְקַיֵּם בְּאוֹתוֹ הַמְּצַב שֶׁהוּא רוֹצֵה אוֹתָם בּוֹ.

ב. וְאוּלַם כִּכְר הַקִּדְמָנוּ בְּחֵלֶק רֵאשׁוֹן פָּרָק חֲמִישִׁי, שֶׁתַּחֲלַת הַנִּבְרָאִים, כֻּלָּם הֵם הַכַּחוֹת הַנִּבְדָּלִים, וּמֵהֶם מִשְׁתַּלְשָׁלִים הַגְּשָׁמִים, וְהַדְּבָרִים בְּגִשְׁמִים בְּכֹל פְּרֻטֵיהֶם הֵנָּה כִּפִּי מֵה שֶׁנַּעֲתַק אֲלֵיהֶם מִן הַכַּחוֹת הָהֵם בְּפְרֻטֵי בְּחִינוֹתֵיהֶם, וְאִין דְּבָר קָטָן אוֹ גְּדוֹל בְּגִשְׁמִיִּים שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ סִבָּה וְשֶׁרֶשׁ בְּכַחוֹת הַנִּבְדָּלִים, כִּפִּי בְּחִינוֹתֵיהֶם; וְהָאָדוֹן בְּרוּךְ הוּא הֵנָּה הוּא מְשַׁגֵּיחַ עַל כָּל אֵלֶּה הָעֲנִינִים, כִּפִּי מֵה שֶׁבְּרָאָם, דְּהֵינּוּ עַל הַכַּחוֹת הַנִּבְדָּלִים בְּרֵאשׁוֹנָה, וְעַל כָּל הַשְׁתַּלְשָׁלוֹתָם כִּפִּי מֵה שֶׁהוּא בְּאֵמַת, וְכֵן הוּא מְשַׁגֵּיחַ גַּם כֵּן עַל הַפְּקִידִים שֶׁהִפְקִיד עַל הַנְּמַצָּאוֹת כְּמוֹ שֶׁזִּכְרָנוּ שָׁם, לְקַיֵּם אוֹתָם וְאֵת פְּקֻדָּתָם, לְהַתְמִיד לָהֶם הַכַּחַת שִׁיפְעֻלוּ פְּעֻלָּתָם.

SECCION 2

PROVIDENCIA DIVINA

Capitulo 1

PROVIDENCIA EN GENERAL

1] Es sabido y evidente, que todo lo que existe, tanto lo superior como lo inferior, fue creado pues la Divina Inteligencia lo consideró necesario y útil para el propósito de la creación. Asimismo las leyes naturales como las propiedades que rigen todo lo creado fueron instituidas de acuerdo a lo que la Divina Sabiduría decretó, en función de lo apropiado para cada elemento de la creación. Y la misma razón que impulsó su creación determina que continúen existiendo en tanto produzcan un beneficio a la existencia en general, como lo citamos.

Por ello, Dios Todopoderoso, Creador de todo lo existente, continúa supervisando a sus criaturas y manteniéndolas en el estado deseado por El.

2] Como ya lo desarrollamos anteriormente (Cap. 1 sec. 5), el origen de todo lo creado se halla en las fuerzas trascendentales, *COJOT*, de las cuales se derivaron todas las cosas físicas creadas y sus detalles, los que son consecuencia del reflejo de dichas fuerzas; y no existe nada pequeño o grande en el mundo físico que no posea su causa y origen en las fuerzas trascendentales superiores, según los aspectos de cada caso. Y Dios, Bendito Sea, controla todo esto así como lo creó. O sea, en principio las fuerzas trascendentales y todo lo resultante y derivado de su esencia;

Asimismo supervisa a los agentes designados sobre la creación, como lo citamos mas arriba, para conservarlos existentes y en sus funciones, otorgándoles la fuerza necesaria para desarrollar su labor.

ג. ואמנם בהיות שנשתנה המין האנושי מכל שאר המינים - שנתנה לו הבחירה והיכלת במה שהוא לו קניית השלמות או חסרון - ונמצא בבחינה זו פועל ומניע, ולא נפעל - גם ההשגחה עליו, מכרח שתשתנה מההשגחה על שאר המינים; כי הנה יצטרך להשגיח ולהשקיף על פרטי מעשיו, להמציא לו כדרכיו וכפרי מעלליו; ונמצא שישגחו מעשיו כלם ותולדותיהם, וישוב וישגח עליו כפי הראוי לתולדות המעשים ההם, בפרט, ומדה כנגד מדה, וכמו שזכרנו לפנינו; וזה ממה שאין שיה בשאר המינים, שאישיהם נפעלים ולא פועלים, ואינם אלא כפי מה שראוי לתשלום המין ההוא, כפי מה שהשרש בשרשו, שהנה תהיה ההשגחה לקים השרש ההוא וענפיו, כפי מה שטבע וחק השרש נותן שיהיה; אבל המין האנושי, שאישיו פועלים ומניעים כמו שזכרנו, הנה צריך שישגחו בפרט, כפי מה שייגרמו להם מעשיהם, לא פחות ולא יותר. ועוד נרחיב באור הדבר הזה לפנינו בסיעתא דשמיא.

3] El género humano se distingue de todas las demás especies creadas pues fue dotado de libre albedrío y le fue dada la capacidad para alcanzar la perfección o caer en la deficiencia. Por lo tanto, desde este punto de vista el hombre es un ser activo y no pasivo, por lo que la providencia que lo rige es, necesariamente diferente a la de los demás elementos de la creación. En su caso (del hombre), se deben supervisar y escudriñar detalladamente sus actividades, a fin de decidir el resultado adecuado a sus acciones. Por ello, tanto sus hechos como los resultados son analizados y supervisados y la Providencia determinará lo que le corresponda en función del accionar humano; el hombre es juzgado *middá quenegued middá*, en la misma medida con que actúa, como lo desarrollamos en otro capítulo.

Todo esto no es aplicable a las demás especies, cuya naturaleza es pasiva y no activa (manejada totalmente por las fuerzas superiores). Toda el sentido de ser en las demás criaturas responde méramente a la existencia de la especie, de acuerdo a las raíces espirituales que poseen. Por lo tanto, su providencia se remitirá exclusivamente a mantener dicha raíz y sus ramificaciones, conforme a la naturaleza inherente y las funciones de dicha raíz. Empero el género humano, con sus características específicas mas arriba citadas, requiere que se ejerza sobre él una influencia individual. Esta providencia individual es, por lo tanto, resultado directo de la conducta humana, ni mas ni menos. Nos explayaremos sobre este particular en el desarrollo de esta sección, con la ayuda de Dios.

פרק שני

במקרי המין האנושי בעולם הזה

א. הנה, כבר הקדמנו היות תכלית בריאת המין האנושי לשיזכה ויגיע לטוב האמתי, שהוא ההתדבקות בו יתברך לעולם הבא; ונמצא שסוף כל גלגוליו, הנה הוא המנוחה לעולם הבא; אמנם גזרה החכמה העליונה היות ראוי ונאות, שיקדם לזה מצבו בעולם הזה נקשר ונגבל בחקות טבע זה העולם, שזה תהיה ההכנה האמתית והראויה להגיע אל התכלית הנרצח; ולפי השרש הזה סדרה כל עניני זה העולם, להיות להכנה ולהזמנה, למה שיהיה אחר כך בעולם התכליתי, שהוא העולם הבא.

ב. אך ההכנה הזאת הנה היא סוכבת על שני קטבים, האחד אישי והשני כללי. האישי, הוא ענין קניית האדם את שלמותו במעשיו, והכללי, הוא התפונן המין האנושי בכללו לעולם הבא. ופרוש זה הענין הוא, כי בהיות המין האנושי נברא ביצר טוב וביצר רע ובבחירה, הנה לא ימנע האפשרות בחלקיו להיות מהם טובים ומהם רעים, וסוף הגלגול צריך שיהיה שידחו הרעים, ויקבצו הטובים ויעשה מהם כלל אחד, שלכלל ההוא יעתד העולם הבא בטוב האמתי המשוג בו.

ג. ואולם חק הבחירה שמכריח האפשרות שזכרנו בחלקי המין האנושי, להיותם טובים או רעים, וכן להיות קצתם טובים וקצתם רעים, הוא עצמו מכריח אפשרות זו גם כן במעשי כל איש מאישי המין, שאולם אפשר שיהיו כלם טובים או כלם רעים, ואפשר שיהיו

Capitulo 2

EL HOMBRE EN ESTE MUNDO

1] Como ya lo adelantamos, el propósito de la creación del género humano fue que alcance y amerite el verdadero bien, o sea el apego a Dios, Bendito Sea, en el mundo venidero. Por lo tanto, el fin último de su evolución es el sosiego del mundo por venir. Y decretó la Suprema Inteligencia, que para que esto fuese posible preceda al hombre su estado en éste mundo, limitado y regido por las leyes naturales del mismo, lo cual se constituirá en la preparación verdadera para alcanzar el objetivo deseado; de acuerdo a esto se organizaron todas las cosas de este mundo, a fin de que sirvan como preparación y alistamiento para el objetivo final, el mundo por venir.

2] Esta preparación involucra dos aspectos, uno individual y otro colectivo. El aspecto individual es todo aquello inherente a la adquisición de la perfección humana por medio de su conducta. El colectivo, hace referencia a la preparación del género humano en general, como raza, para el mundo por venir. Esto significa lo siguiente. El hombre fue creado con un instinto bueno (*Yetzer Tov*) y un instinto malo (*Yetzer HaRa*) y libre albedrío; y no le fue vedada la posibilidad individual de ser bueno o ser malo. Y al finalizar el ciclo aquellos que eligieron el mal serán desplazado y quienes optaron por el bien pasarán a formar una comunidad perfecta, para la cual está destinado el mundo por venir y el bien verdadero que este implica.

3] Este mismo principio del libre albedrío, que sostiene la posibilidad del bien y el mal en el género humano o la bondad o maldad parcial en el mismo, es el que asegura esta posibilidad del bien y el mal en la conducta de cada uno de los hombres. Pues aunque la conducta humana puede ser totalmente buena o totalmente mala, es asimismo posible que sea parcialmente buena o mala. Esta realidad es parte del poder que obstaculiza la

קצתם טובים וקצתם רעים, וזה ממה שמעבב קבוץ השלמים שזכרנו, כי כבר ימצא באיש אחד עצמו ענינים טובים וענינים רעים, ולהשיג על קצתם ולא על השאר, אפלו אם אותם שישגח עליהם יהיה הרב, הנה אינו ממשפט הצדק, כי שורת הדין נותנת שכל המעשים יגמלו, הן גדולים הן קטנים, הן הרבה הן מעט.

על כן גזרה החכמה העליונה לחלק הגמול, בין לשכר בין לענש, בשני זמנים ובשני מקומות; והינו - שהנה, בכלל המעשים יתחלק לרב ולמעוט, ויודן הרב לברו, במקום וזמן הראוי לו, והמעוט לברו, במקום וזמן הראוי לו.

ואולם הגמול האמתי ועקרו יהיה בעולם הבא, וכמו שזכרנו, ויהיה השכר - השאר האדם הזוכה נצחי להתדבקות בו יתברך לנצח, והענש - היותו נדחה מהטוב האמתי ואובד; אמנם הדין לענין זה, לא יהיה אלא על פי רב המעשה; אך למעשים טובים אשר לרשע ולמעשים הרעים אשר לצדיק על צד המעוט, ימצא העולם הזה בהצלחותיו, וצרותיו, שבו יקבל הרשע גמול מעוט הזכות אשר לו בהצלחותיו, והצדיק - ענש עוונותיו ביסורין שבו, באפן שישלם המשפט בכל, וישאר הענין לעולם הבא כמו שראוי למצב השלם ההוא; דהינו, שישארו הצדיקים לבדם בלי תערובות רעים ביניהם, והם - בלי עבובים בעצמם להנאה המעתדת להם, והרשעים ידחו ויאבדו, בלי שישאר להם טענה כלל.

ד. ואמנם גזר עוד חסדו יתברך להרבות ההצלחה לבני האדם; שימצא עוד מין צרוף אחר למי שיתכן בו הצרוף, דהינו למי שגבר בו הרע תגברת גדול, אך לא כל כך שיהיה משפטו להאבידו לגמרי, והוא כלל ענשים, שהיותר רשום בהם הוא הדין בגיהנם, והכונה בו הוא להעניש החוטא כפי חטאיו, באפן שאחרי הענישו

existencia de esa comunidad perfecta mas arriba mencionada. Pues encontramos incluso en un mismo hombre aspectos buenos y malos; y considerar sólo una parte de los mismos y no la totalidad de sus aspectos personales, aún si se tratase de la mayoría, no sería un juicio correcto, pues un juicio apropiado implica que se juzguen la totalidad de las acciones del hombre, grandes o pequeñas, aquellas que constituyen la mayoría o la minoría. Por ello, decretó la Suprema Sabiduría que la recompensa y castigo del hombre se dividan en dos períodos y lugares. Esto significa que, en general, las acciones del hombre se dividen en mayoría y minoría; la mayoría se juzga en forma independiente, en el tiempo y el lugar apropiados, y lo mismo es válido para la minoría de acciones. Ahora, la retribución verdadera y fundamental se materializará en el mundo por venir. La recompensa eterna para el mérito del hombre será la permanente cercanía de Dios, en tanto que el castigo real lo constituirá su desplazamiento del bien verdadero, y la Perdición. perecimiento.. Empero la desición a este respecto se determinará según la mayoría de sus acciones. Sin embargo, tanto las buenas acciones del malvado como las malas del hombre recto, que constituyen una minoría, hallarán en los padecimientos o las satisfacciones de este mundo la recompensa por esa minoría de mérito que posee así como el hombre recto padecerá el sufrimiento por sus transgresiones, de manera que resulte de ello un juicio equitativo y su situación llegue al mundo venidero con el equilibrio y la perfección que corresponden a este estado; o sea que los hombres rectos exclusivamente habitarán el mundo por venir, con la ausencia total de malvados entre ellos, y ellos, sólo, existirán sin que nada obstaculice las satisfacción merecida.

En tanto que los malvados se exterminarán sin que le reste argumento alguno que esgrimir.

4] Sin embargo, en Su inmensa misericordia Dios incrementó la posibilidad de prosperar en el hombre; la existencia de otro tipo de purificación para aquellos que pueden beneficiarse de ella. O sea, para aquel que se halla sometido por la maldad, empero no de manera tal que merezca el exterminio total. Esta purificación incluye un número de castigos (espirituales) entre los cuales el más

לא יהיה עוד חוב עליו על המעשה הרע שעשה, ויוכל אחרי כן לקבל הגמול האמתי כפי שאר מעשיו הטובים; ונמצא שעל ידי זה, האובדים ממש יהיו מזער לא כביר, כי הנה לא יהיו אלא אותם שגבר בהם הרע שעור כל כך גדול, שאי אפשר שימצא להם מקום בשום פנים להיות נשארים בגמול האמתי ובהנאה הנצחית.

והנה נמצא הדין מתחלק לשלשה חלקים, כי עקרו הוא לעולם שאחר התחיה כמו שזכרנו, אך המעשים הראויים לגמל קדם לכן, הנה יש מהם שיגמלו בעולם הזה, ויש מהם שיגמלו בעולם הנשמות.

אכן משפטי הדין הזה בפרטיו איננו נודע כי אם לשופט האמתי לבדו, כי הוא היודע אמתת מציאות המעשים ותולדותיהם, בכל בחינותיהם ופרטיהם, יודע מה מהם ראוי שיגמל בזמן אחד ובדרך אחד ומה בזמן אחר ובדרך אחר; ומה שידענו אנחנו, הוא רק כלל דרכי ההנהגה הזאת, על מה היא מוסדת ואל מה היא סובבת, והוא מה שבארנו, שתכלית כל הענין הוא לקבץ קבוץ שלמים שיהיו ראויים להקבע לנצח בהתדבקותו יתברך. וכדי שענין זה ישתלם בראוי, הצרכו הענינים הקודמים האלה כלם, להכין ולהזמין הענין הזה התכליתי, וכמו שזכרנו.

ה. והנה כשתעמיק עוד בענין הזה, תראה שמלבד היות ענין זה נמשך על פי המשפט והדין כמו שזכרנו, הנה הוא מוסד עוד על פי המציאות הנברא. וזה, כי הנה כבר בארנו שהמעשים הטובים מעצימים הם באדם, בגופו ונפשו, מציאות שלמות ומעלה, והפכים המעשים הרעים מעצימים בו מציאות עכירות וחסרון, והכל בשעור

notorio es el Guehinam (Purgatorio). El propósito de estas penitencias es reprimir al transgresor de acuerdo a su conducta, de manera que tras dicha penalidad se libere de la responsabilidad que generaron sus actos y pueda posteriormente recibir la verdadera recompensa por sus buenas acciones. Debido a esto, el número de personas que resulta exterminado es pequeño e insignificante, pues no serán sino aquellos a los que el mal los domina en tal grado que resulta imposible que posean alguna posibilidad de experimentar la verdadera recompensa y la satisfacción eterna. Por lo tanto, el juicio del hombre se divide en tres etapas. El es juzgado fundamentalmente en el mundo futuro, aquel que existe tras la resurrección, como ya lo discutimos. Sin embargo, existen actos dignos de ser recompensados antes de ello, algunos en este mundo y otros en el mundo de las almas.

Empero los detalles del juicio al hombre no son conocidos sino por el Verdadero Juez exclusivamente, pues El es quien conoce la realidad de la conducta humana y sus implicancias y diferentes aspectos; que actos deben ser recompensados en determinado período y de que forma. Todo lo que podemos comprender es la naturaleza general y los principios de dicho proceso así como su objetivo. Entendemos que el propósito final gira entorno a la constitución de una sociedad perfecta cuyos miembros se hagan merecedores de permanecer eternamente apegados a Dios. Y para que esta comunidad alcance la perfección deseada, todas estas provisiones son necesarias a fin de preparar y alistar al hombre para su estado final.

5] Y si analizas mas profundamente esta cuestión, observarás que este concepto no solo se fundamenta en la idea de justicia y razon, sino que se halla implícito en la escencia de la creación. Como ya lo desarrollamos anteriormente, las buenas acciones incorporan en el hombre, en su cuerpo y su alma, la naturaleza misma de la perfección y la excelencia. Y por el contrario, la malas acciones materializan en la persona la deficiencia y la insensibilidad; y todo esto en una precisa medida que depende de la conducta humana. Y el hombre recto, que incrementó en su persona una gran medida de excelencia y brillo espiritual, empero

מִדְקָדֵק כְּפִי מֵהַמַּעֲשִׂים, לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. וְהִנֵּה הָאִישׁ הַצַּדִּיק שֶׁהִרְבֵּה בְעַצְמוֹ שְׁעוֹר גָּדוֹל מִן הַזֹּהֵר וְהַמַּעֲלֶה, אֲךָ מֵצֵד אַחֵר, מִפְּנֵי מַעוֹט מַעֲשִׂים רָעִים שֶׁעָשָׂה הִנֵּה נִמְצָא בּוֹ תַעְרוּבוֹת קֶצֶת חֹשֶׁךְ וְעֵבִירוֹת, כֹּל זְמַן שֶׁיֵּשׁ בּוֹ תַעֲלֻבַת הַזֶּה, אֵינְנו מוֹכֵן וְהַגִּינָה לְדַבְּקוֹת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל כֵּן גִּזַּר הַחֶסֶד הָעֲלִיּוֹן שֶׁיִּמְצָא לוֹ צְרוּף, וְהוּא כָּלֵל הַיִּסּוּרִין, שֶׁשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שָׂמוּ בְּסִגְלָתָם, לְהִסִּיר מֵאוֹתוֹ הָאֲדָם הָעֵבִירוֹת הַהוּא, וְיִשְׁאַר זֶךְ וּבְהִיר מוֹכֵן לְטוֹבָה בְּזְמַן הָרְאוּי. וְאַמְנָם כְּפִי שְׁעוֹר הָעֵבִירוֹת שֶׁקָּבַל הָאֲדָם בְּמַעֲשָׂיו כִּי יִהְיֶה הַיִּסּוּרִין שֶׁיִּצְטָרְכוּ לְצְרוּפוֹ, וְאַפְשָׁר שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּכַח הַיִּסּוּרִין הַגּוֹפְנִיִּים לְהִסִּיר הָעֵבִירוֹת מִמֶּנּוּ, וְיִצְטָרְכוּ לוֹ יִסּוּרִין נִפְשִׁיִּים, וְהַכֹּל מִתְפָּרֵט לְפָרְטִים הִרְבֵּה, אִי אֶפְשָׁר לְשַׁכֵּל הָאֲדָם לְהַקִּיף עַל כֻּלָּם.

ו. אֲכֵן הִרְשָׁעִים הַגְּמוּרִים, הֵם אוֹתָם שֶׁנִּתְעַצְּמוּ בָּם בְּעַצְמָם רַע מַעֲשִׂיהֶם עֵבִירוֹת כֹּל כִּי גָדוֹל וְחֹשֶׁךְ כֹּל כִּי רַב, עַד שֶׁנִּשְׁחַתּוּ בְּגוֹפָם וְנִפְשָׁם בְּאֵמַת, וְשָׁבוּ בְּלִתי רְאוּיִים בְּשׁוּם פְּנִים לְהִדְבֵּק בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְהִנֵּה אֶפְשָׁר שֶׁיִּמְצָאוּ בְּיָדָם קֶצֶת מַעֲשִׂים טוֹבִים, אֲבָל הֵם מַעֲשִׂים, שֶׁבְּעֲלוֹתָם בְּמֵאוֹזֵי צַדִּיקוֹ יִתְבָּרַךְ אֵינָם מְכַרְיָעִים אֶת בְּעֲלֵיהֶם לְצַד הַטוֹב הָאֵמַתִּי כָּלֵל, לֹא מֵצֵד בְּמוֹתָם וְלֹא מֵצֵד אֵיכוֹתָם, כִּי הָרִי אֵלוֹ הֵיוּ מְכַרְיָעִים אוֹתָם לָזֶה, כִּבֵּר לֹא הֵיוּ נִחְשָׁבִים רְשָׁעִים גְּמוּרִים, אֲלֵא מֵאוֹתָם שֶׁמִּצְטָרְפִים וְהוֹלְכִים עַד שֶׁמִּגִּיעִים אֶל מִצְבַּ מוֹכֵן לְטוֹב. אֲכֵן, כִּדִּי שֶׁלֹּא תִהְיֶה מִדַּת הַדִּין לֹקָה, שֶׁיִּשְׁאַרוּ מַעֲשִׂים אֵלֶּה בְּלִי גְמוֹל, הַיּוֹחֵק שֶׁיִּנְתֵּן לָהֶם שְׂכָרָם בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּמוֹ שֶׁזְכָּרְנוּ וְנִמְצָא הַזְכוּת הַהוּא כֹּלָה וְאֵינוֹ מִגִּיעַ לְהַעֲצִים בָּהֶם שׁוּם מַעֲלָה אֵמַתִּית.

ז. וְאַמְנָם עוֹד פָּרֵט אַחַד עֲקָרִי מְאֹד יֵשׁ בְּזֶה הָעֲנָן, וְהוּא – כִּי הִנֵּה בְּקִבוּץ הַשְּׁלָמִים שֶׁזְכָּרְנוּ שֶׁיִּהְיֶה לְעֵתִיד לְבוֹא, אֵין הַפְּנוּהָ שֶׁיִּהְיֶה כָּלָם בְּמִדְרָגָה אַחַת וּבְמַעֲלָה אַחַת וְיִשְׁיִגּוּ הַשְּׁגָה אַחַת, אֲךָ הַדְּבָר הוּא,

por otro lado, debido a la minoría de malas acciones realizadas posee en él una porción de obscuridad y repulsión y en tanto exista en su persona esta mezcla, no podrá considerarse dispuesto y preparado para el apego a Dios, por ello decretó la Misericordia divina que exista una purificación. Esta se halla compuesta por la generalidad de los sufrimientos que instituyó Dios, Bendito Sea, con la finalidad de evitar la insensibilidad humana y hacerlo permanecer puro y limpio, preparado para recibir el verdadero bien en el tiempo adecuado. Y de acuerdo a la intensidad de la insensibilidad alcanzada será la medida de sufrimientos que deba asumir para su purificación. Y probablemente el sufrimiento físico no se halle en capacidad de disipar dicha insensibilidad por lo que requerirá de padecimientos espirituales. Los detalles que involucra este concepto son sumamente numerosos y se hallan fuera del alcance del intelecto humano.

6] El hombre totalmente malvado, es aquel que como resultado de sus malas acciones materializó en su persona una insensibilidad tan grande y una obscuridad tan inmensa que produjeron tal grado de corrupción en su alma y su cuerpo que lo convierten en indigno de apegarse a Dios. Y probablemente posea ciertas buenas acciones, sin embargo las mismas, al ser consideradas por la justa balanza de Dios, no alcanzan para conducirlo hacia el verdadero bien, ni por su cantidad ni por su calidad. Pues si dichos actos inclinarían su juicio hacia el bien, no serían considerados totalmente malvados, sino como aquellos que se hallan en proceso de purificación hasta que alcancen el estado ideal de preparación para el bien. Empero para que el atributo de la justicia no sea defectuoso permitiendo que dichas buenas acciones permanezcan sin recompensa, fue decretado que se les retribuya en este mundo, como ya lo citamos. Por lo tanto, el mérito adquirido desaparece y no alcanza a incorporar en la persona ninguna excelencia real.

7] Existe otro detalle sumamente importante en este concepto. En esa sociedad perfecta del mundo futuro, que citáramos mas arriba, no existirá un solo nivel para todas las personas. Y previó la Inteligencia Superior el nivel inferior de apego a Dios que el

שהנה שערה החכמה העליונה עד היכן יכול להגיע הקצה האחרון, פרוש - השעור היותר פחות שבהתדבקות בו יתברך וההנאה בשלמותו, וכנגד זה, סדרה שכל מי שמעשיו יגיעו לפחות אל השעור הקטן ההוא, כבר יוכל למנות בקבוץ הזה שזכרנו, ויהיה מן הנשארים לנצחיות להתענג בו. אף מי שאפלו לזה לא יגיע, הנה זה יהיה נדחה לגמרי ואובד. ואמנם כל מי שיזכה יותר, הנה יהיה בקבוץ עצמו יותר גדול ויותר עליון.

והיה מעמק עצתו יתברך שיהיה האדם עצמו בעל טובו לגמרי, בין בכלל בין בפרט, פרוש - שלא די שלא יזכה לטוב אלא אחר שהשיגו בעמלו, אלא אפלו פרט החלק שיתן לו, לא יהיה אלא כפי מעשיו בדקדוק. ונמצא שלא יהיה האדם במדרגה, זולת מה שבחר ושם הוא עצמו את עצמו בה, וכבר ימצאו בקבוץ ההוא עליונים ותחתונים, גדולים וקטנים, אבל לא יהיה לגבה מעלת האדם ושפלותה, לגדלה ולקטנותה, סבה אחרת אלא הוא עצמו, באפן שלא יהיה לו תרעומות על אחר כלל.

ח. והנה על פי השרש הזה, תמצא עוד הבחנה גדולה בדין המעשים, לשפט אותם שראוי שתגיע תולדותם לתת עלוי לאדם בקבוץ השלמים שזכרנו, ושעור העלוי שיתנו; כי כבר ימצאו מעשים שפפי המשפט העליון המדקדק והישר לא יגיעו לתת לאדם עלוי לזמן ההוא, אלא יגמלו בעולם הזה, ואז ישאר אותו אדם משפלי הנצחיים, בקטני הקבוץ ההוא. והנה זה דומה קצת לאותם שזכרנו למעלה, שמקבלים שכרם בעולם הזה ונאבדים לעולם הבא, אף נבדלים מהם הבדל גדול, והוא כי אותם שזכרנו שהם הרשעים הגמורים, הנה כלה כל פח מעשיהם הטובים בשכר שבעולם הזה ואינם מגיעים אל הנצחיות כלל, ואלו, הנה כבר מעשיהם מגיעים אותם אל הנצחיות, ואפלו שיצטרף להם צרוף נפשי רב מאד, הנה על כל פנים יש להם חלק בהשארות הנצחי, אלא שמפני קלקול מעשיהם, אין מצויתיהם מגיעות אלא לתת

hombre puede alcanzar y en función del mismo decretó que aquellos que de acuerdo a sus actos alcancen por lo menos este nivel básico, puedan incluirse en esa sociedad perfecta y se cuenten entre quienes permanecerán por la eternidad en dicha satisfacción. Sin embargo, aquellos que no alcancen ni siquiera este mínimo nivel, serán desplazados totalmente y se eliminarán. Y los que se superen y alcancen un mérito mayor, asimismo alcanzarán un estado superior en la citada sociedad.

La profunda planificación divina determinó, que el hombre sea el artífice absoluto de su propio bien, tanto en lo general como en lo particular. Esto significa, que no sólo alcanzará el bien tras merecerlo con sus propios actos, sino aún la mínima recompensa que reciba responderá minuciosamente a su forma de actuar. Por lo tanto, el nivel que alcance el hombre será aquel que escoja personalmente. En esa sociedad perfecta existirán diferentes niveles, superiores, inferiores, grandes, pequeños, pero ningún nivel poseerá otra causa para su estado que no sea la misma conducta humana, de manera que no existirá crítica posible.

8] De acuerdo a este principio, obtendrás otro fundamento sumamente importante sobre la forma en que la conducta humana es juzgada la determinación minuciosa de los efectos producidos por dichos actos así como el nivel al que llevan a la persona dentro de la sociedad perfecta futura. Pues existen acciones las cuales de acuerdo a la rectitud y precisión de la Suprema Justicia no son suficientes para brindarle a la persona una elevación en aquel período (del mundo futuro) sino son recompensadas en este mundo, y entonces esa persona permanecerá en un estado inferior, entre los mas bajos de esa sociedad perfecta. Esto se asemeja en cierta forma a las personas arriba citadas, que reciben su recompensa en éste mundo pero se eliminan del mundo futuro; sin embargo existe una gran diferencia entre ellos y es la siguiente: En aquellos que citamos mas arriba definidos como totalmente malvados, el beneficio de sus buenas acciones se limita a una recompensa en éste mundo y no alcanzan para conducirlos a la eternidad. Empero el sujeto del que hablamos, sus acciones los conducen a la eternidad, y aunque requieren de una purificación espiritual

לָהֶם שֵׁם אוֹתוֹ הַחֶלֶק הַקָּטָן שְׁאִמְרָנוּ, וְרַבִּים מְזַכְּיֹתֵיהֶם שִׁיגְמְלוּ
בְּעוֹלָם הַבָּא וְלֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּבָר הָיוּ נִמְצְאִים הָאֲנָשִׁים הָהֵם
בְּמִדְרָגָה מִן הַגְּבוּהוֹת בְּקִבּוּץ הַשְּׁלָמִים.

ט. וְאוּלָם בְּכֹל מָה שְׁזָכְרָנוּ עַד הַנֵּה, הַנֵּה נִתְבָּאָר עֲנִין יִסּוּרֵי
הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וְשִׁלּוֹת הַרְשָׁעִים, וְכֵן הַעֲנָשִׁים הַנִּפְשִׁיִּים, מִצַּד
מָה שֶׁל הַכְּנָה לְגִמּוּל הָאֲמִתִּי שְׁלַעֲתִיד לְבוֹא. אֵךְ טוֹבֵת הַצְּדִיקִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה נִמְשַׁכֶּת עַל דֶּרֶךְ אַחֵר, וְנִבְאָרָה לְפָנִים בְּסִיעֶתָא דְשְׁמִיָא.
וְכֹל זֶה שְׁבִאֲרָנוּ, הוּא כְּפִי הַקָּטָן הַשְּׁנִי הַכִּלְי שְׁזָכְרָנוּ לְהַכְּנָה, אֲבָל
עֲנִינִיָה כְּפִי הַקָּטָן הָאִישִׁי הוֹלְכִים מֵהֶלֶךְ שׁוֹנֵה מְכַל זֶה, וְנִבְאָרָהוּ
עֵתָה בְּפֶרֶק בְּפָנֵי עֲצָמוּ בְּסִיעֶתָא דְשְׁמִיָא.

sumamente grande, de todas maneras poseen una porción en la eternidad de las almas, solo que debido a sus transgresiones sus buenas acciones no son suficientes sino para llevarlos a un estado inferior, como ya lo explicamos. Y muchos de sus méritos son recompensados en éste mundo, pues si lo serían en el mundo futuro ellos ocuparían un sitio elevado entre las personas íntegras de la sociedad perfecta del futuro.

9] De acuerdo a todo lo desarrollado hasta ahora, podemos entender el sufrimiento de los justos y la prosperidad de los malvados en éste mundo. Asimismo podemos comprender la forma en que los padecimientos espirituales se constituyen en la preparación digna para la verdadera recompensa en el mundo futuro. Sin embargo el bien de los hombres justos en este mundo involucra un concepto totalmente diferente, el cual ampliaremos mas adelante con la ayuda de Dios.

Todos lo conceptos discutidos en éste capítulo se refieren al segundo aspecto citado en la apertura del mismo, designado como la preparación del hombre para el objetivo final, que es el mundo venidero. Empero los conceptos que envuelven el aspecto individual difieren totalmente de todo esto y lo desarrollaremos en el siguiente capítulo, con la ayuda de Dios.

פרק שלישי

בהשגחה האישית

א. הנה כבר הקדמנו, שענין העבודה שנמסרה לאדם, תלוי במה שנבראו בעולם עניני טוב ועניני רע והושם האדם ביניהם לבחור לו את הטוב. ואולם פרטי עניני הטוב רבים הם, וכן פרטי עניני הרע, כי הלא כל מדה טובה מפלל הטוב, והפך זה - כל מדה רעה; דרך משל: הגאות - אחד מעניני הרע, והענוה - מעניני הטוב; הרחמנות - מעניני הטוב, והפכה האכזריות; ההסתפקות והשמחה בחלקו - מעניני הטוב, והפכה - מעניני הרע, וכן כל שאר פרטי המדות. והנה שערה החכמה העליונה כל פרטי הענינים מזה המין - שראויים למצא ולפלל אפשרותם בחק האנושיות לפי התכלית העקרי שזכרנו במקומו - והמציאה אותם בכל בחינותיהם, סבותיהם ומסובביהם, וכל המתלזה להם, וחקקה אפשרותם באדם. ואמנם לשימצאו כל אלה הענינים, הצרכו מצבים שונים בבני האדם שכלם יהיו נסיון להם, במה שיתנו מקום לכל פרטי בחינות הרע האלה, ומקום לאדם להתחזק כנגדם ולתפס בטובות, הדרך משל: אם לא היו עשירים ועניים, לא היה מקום לשיהיה האדם לא מרחם ולא אכזרי, אך עתה, הנה ינסה העשיר בעשרו, אם יתאכזר על העני הצריך לו, או אם ירחם עליו, וכן ינסה העני אם יסתפק במעט ויודה לר', או להפך. עוד יהיה העשר לעשיר נסיון, לראות אם ירום בו לבו, או אם ימשך בו אחר הכלי העולם ויעזב את עבודת בוראו יתברך, ואם עם כל עשרו יהיה ענו ונכנע, ומואס בהכלי העולם ובוחר בתורה ועבודה, וכן כל כיוצא בזה.

Capitulo 3

PROVIDENCIA INDIVIDUAL

1] Como ya lo discutimos, la idea de la labor humana en este mundo depende de los conceptos del bien y el mal que fueron creados en él y entre los cuales fue colocado el hombre para que escoja el bien.

Los conceptos particulares del bien y el mal son extremadamente numerosos, pues cada virtud se incluye en el bien y lo contrario se considera parte del mal. Por ejemplo: la soberbia es un rasgo negativo, en tanto que la humildad es una característica positiva; la misericordia es una virtud, por otro lado la crueldad es maldad; la conformidad con lo que se posee es parte de lo bueno y lo opuesto es un concepto malo y así sucesivamente con los demás caracteres humanos.

La Suprema Inteligencia analizó cada uno de los distintos rasgos que pueden existir en la naturaleza humana, de acuerdo al propósito final mencionado mas arriba, y las creó con todos sus aspectos, sus causas y efectos y todo aquello que se involucre con ellos y decretó su existencia en la naturaleza intrínseca del hombre.

Sin embargo, para que estos rasgos existan se requieren de distintos estados en la vida de las personas, todos los cuales se constituirán en pruebas para el hombre, al permitir que estos rasgos negativos existan y asimismo permitirle al ser humano superarlos y escoger la virtud.

Por ejemplo: Si no existiesen pobres y ricos, no existiría la posibilidad de que el hombre sea piadoso o cruel, empero ahora, el rico probará por medio de su riqueza si será indiferente ante la necesidad del indigente, o si aplicará su piedad. Asimismo será probado el pobre si se conforma con lo que posee y agradece a Dios, o actúa a la inversa.

Otra prueba constituirá la riqueza para el rico al demostrar si ella lo convierte en soberbio o lo arrastra tras los placeres mundanos, haciéndole abandonar el servicio divino. Y si a pesar de su riqueza continúa siendo humilde, sumiso y rechaza la vanalidad y escoge la

ואמנם חלקה החכמה העליונה את עניני הנסיון האלה בין אישי מין האנושי, כמו שגזרה בעמק עצתה היותו ראוי ונאות; ונמצא לכל איש ואיש מבני האדם חלק מיוחד בנסיון ובמלחמת היצר, והוא פקדתו ומשאו בעולם הזה וצריך לעמד בו כפי מה שהוא; ויודנו מעשיו במדת דינו יתברך כפי המשא אשר נתן לו באמת, בכל בחינותיו, בתכלית הדקדוק. והנה זה כעבדי המלך שכלם עומדים למשמעתו, ובין כלם צריך שתשתלם עבודת מלכותו, והנה הוא מחלק לכל אחד מהם חלק מה, עד שבין כלם ישתלמו כל החלקים המצטרפים לו; והנה כל אחד מהם מטל עליו השלמת החלק שהוא אשר נמסר לו, וכפי פעלתו בפקדתו כן יגמלו המלך. אך מדת החלוק הזה ודרכיו נשגבים מאד מהשגתנו ואי אפשר לנו לעמד עליהם, כי אם החכמה העליונה, הנשגבה מכל שכל, היא שערתם והיא סדרתם באפן היותר שלם.

ב. והנה, בהיות עניני העולם כלם נמשכים ונעתקים בהשתלשלות מענין לענין, ממציאיותם בנבדלים עד מציאותם בגשמיים, וכמו שזכרנו לעיל בחלק א, פרק ה, הנה, כל הענינים האלה - פרטי נסיונו של האדם כמו שזכרנו - מתחיל שרש בחינותם בנבדלים, לפי המציאות השיך בהם מתקון וקלקול, כמו שכתבתי למעלה, וכפי ענינם שם - גדונים ונגזרים להמצא ולהתפשט עד הגשמיות באישים הראויים להם, עד שבכלל דין החלוק הזה יכנסו כל פרטי המציאות למדרגותיהם, ועל כלם השקיפה החכמה העליונה, וכפי אמתת מציאותם תגזר את היותר נאות והגון, וזה ברור כפי העקרם שהקדמנו.

Torá y el servicio a Dios, etc.

Y distribuyó la Sabiduría Superior estos conceptos de prueba, entre los distintos individuos del género humanos, según lo que determinara Su profunda comprensión como adecuado y propicio. Por lo tanto, cada individuo posee una vivencia particular en su batalla contra los instintos y esto consituye su propósito y responsabilidad en éste mundo, por lo que debe enfrentarlo según su propia constitución; y sus actos serán juzgados por el atributo de la Justicia Divina, de acuerdo a la responsabilidad particular que le fuera asignada realmente, con absoluta precisión.

Es esto comparable a un reinado en el que cada uno de los servidores del rey cumple las órdenes que le fueron encomendadas.

Y entre todos deben complementar las labores del reino; para ello el rey distribuye la funciones de manera que entre todos complementen lo que se debe efectuar. Y de acuerdo al desempeño de su labor será la recompensa que reciban.

Empero la forma en que se efectúa (el juicio de la conducta humana) está mas allá de la comprensión humana y no podemos entenderlo en su totalidad. Y sólo la Inteligencia Superior, pudo establecer y estructurar estas cosas de la forma mas perfecta posible.

2] Como ya lo hemos visto anteriormente, cap. 1 sec. 5, todas las cosas de este mundo físico son derivadas y transmitidas de un concepto a otro, nivel por nivel, desde su esencia en el plano trascendental superior hacia el universo físico.

Los detalles del desafío personal de cada individuo poseen su raíz en el mundo superior, conforme a los conceptos de perfección e inteligencia que desarrolláramos mas arriba. Y de acuerdo a su estado allí, es juzgada y determinada la forma en que se introducirán en el individuo apropiado en éste mundo. Esta distribución está determinada, por lo tanto, por todos los detalles y niveles espirituales de los individuos. Todo este sistema fue analizado por la Sabiduría Superior, la cual de acuerdo a la verdadera naturaleza de la existencia determinó lo mas apropiado y efectivo; y todo esto está claro según los principios que ya adelantamos.

ג. נמצא לפי השרש הזה, שהצלחות העולם הזה וצרותיו תהיינה לשינוסה בם האדם בחלק מחלקי הנסיון, ששערה החכמה העליונה היותו נאות לאיש ההוא.

ד. ואמנם עוד סבה אחרת נמצאת להם, על פי דרכי המשפט והגמול, והוא, כי הנה גזר השופט העליון יתברך, שמתולדת מעשה האדם עצמו, יהיה העזרו ממנו יתברך להקל לו השגת שלמותו, והנצלו מן המכשולים, כענין שנאמר: "רגלי חסידו ישמר" (שמואל א, ב, ט). ואולם נדאי שגם בזה מדרגות מדרגות יש, כי ימצא אחד, ששורת הדין תתן כפי מעשיו שכבר עשה, שיעזרוהו עזר יותר גדול ויקל עליו השגת השלמות קלות רב; ואחר, שיהיה ראוי לעזר היותר גדול. וכן בהפך, כבר ימצא מי, שכפי הדין יהיה ראוי שלא יעזרוהו מן השמים, אף לא יקשה עליו השגת השלמות; ואחר שמשפטו יצא שירבו לו העכובים, ויצטרך לו חזק גדול ועמל רב עד שישנינו; ואחר שהוא הרשע גמור, שישתמו בפניו כל דרכי התקון וידחה ברעתו. ויש בכל הדברים האלה פרטי פרטים רבים מאד. והנה נמצא שאפשר שיזכה האדם, ויגזרו עליו הצלחות בעולם הזה, לסייעו בעבודתו, למען יהיה נקל לו השיגו את השלמות המבקש ולא ימצאו לו עכובים; ואפשר שיהיה נגזר עליו, כפי מעשיו, הפסדים וצרות שיעמדו כחומה לפניו ויפסיקו בינו ובין השלמות, עד שיצטרך לו יותר עמל ויותר טרח לבקע את המחצה ההיא ולהתאמץ עם כל טרדותיו להיות משיג את שלמותו על כל פנים. והפך זה לרשע, אפשר שיגזרו עליו הצלחות, לפתח לפניו

3] De acuerdo a estos principios, toda la prosperidad o el sufrimiento de éste mundo existen como una prueba para el ser humano; y la naturaleza de este particular desafío es aquella que determinara la Inteligencia Superior como la mas adecuada para cada individuo.

4] Sin embargo, existe otra razón para todo lo que acontece con cada individuo en el mundo, basada en los atributos de la justicia y la recompensa. Decretó el Juez Supremo que la propia conducta del hombre genere la ayuda que llega de Dios para alcanzar la perfección y evitar los tropiezos, como está dicho: “[Dios] guarda el camino de sus devotos” (Samuel 1-2,9). Pero también en este caso existen distintos niveles; pues hay algunos a quienes el atributo de la justicia, en función de los actos que ya realizó, determina que reciba de El Creador una ayuda pequeña. Otros, a quienes su juicio determina que Dios los ayude en forma mas intensa y les facilite alcanzar la perfección. Otros individuos se hacen merecedores de una ayuda aún mayor. Todo esto es asimismo aplicable para el caso opuesto. Pues hallaremos quien, de acuerdo a su merecimiento no será digno de ser ayudado de los cielos, empero no se le dificultará el logro de la perfección. A otras personas su juicio personal les determina un incremento de obstáculos en el camino hacia la perfección, por lo que requerirá de un gran esfuerzo para conseguirla. Otros, son absolutamente malvados y ante ellos se cierran todos los accesos a la perfección y los desplaza su maldad.

Existen en todos estos conceptos numerosos detalles.

Algunos individuos, por ejemplo, ameritan que se decrete sobre ellos prosperidad en éste mundo, para ayudarlo en su servicio a Dios y así facilitarle alcanzar la perfección buscada sin que se le presenten impedimentos. En otros casos, se decretan sobre el individuo, conforme a su conducta, pérdidas y sufrimientos los cuales se presentarán ante él como una muralla que lo alejará de la perfección, de manera que necesitará de grandes esfuerzos para derribar dicha muralla y para superar todas las dificultades que lo alejan de la perfección.

Lo contrario ocurre con el malvado, a quien posiblemente se le

פֶּתַח הָאֲבִדוֹן שִׁדְחָה בּוֹ, וְאֶפְשֶׁר שִׁיגְזְרוּ עָלָיו צָרוֹת, לְמַנַּע אוֹתוֹ מִן הָרָשַׁע שֶׁהִיָּה בְּדַעְתּוֹ לַעֲשׂוֹת, וְזֶה יִקְרָה, בְּשִׂדְעַת הַמְּנַהֵיג הָעֲלִיּוֹן שֶׁאֵין רְאוּי לְאוֹתוֹ הָרָשַׁע שִׁיעֲשֶׂה מִטַּעַם מָה; וְהוּא מַה שֶׁהִיָּה דוֹד מִתְּפִלָּה: "אֶל־תִּתֵּן ד' מְאוּיֵי רָשַׁע זְמָמוֹ אֶל־תִּפְק" (תהלים קמ, ט).

וְאִמְנָם הִנֵּה הוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ עוֹשֶׂה כָּל הָעֲנִינִים הָאֵלֶּה בְּחֻכְמָתוֹ הַנִּפְלְאָה, הַכֹּל כְּפִי מַה שֶׁרְאוּי לְטוֹבַת כָּלֵל בְּרִיּוֹתָיו כְּמוֹ שְׂזַכְרָנוּ, וְהוּא דָן אֶת הַבְּרִיּוֹת בְּכֹל מִצְבֵּיהֶם, כְּפִי מַה שֶׁהֵם בְּאִמְתּוֹ. פְּרוֹשׁ – כִּי הִנֵּה אֵינוֹ דוֹמֵה מִי שֶׁהוּא בְּמִצַּב הַרְּחוּץ וּמִתְרַשֵּׁל מֵעֲבוּדָתוֹ, לְמִי שֶׁהוּא בְּמִצַּב הַדִּחַק וְנִטְרָד בְּלַחְצוֹ וְלֹא יִשְׁלִים אֶת חֻקּוֹ; וְהִנֵּה, דִּינָם לֹא יִהְיֶה שׁוֹה, אֲלֹא יוֹדֵן כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שֶׁהוּא בְּאִמְתּוֹ, אִם שׁוֹגֵג וְאִם מְזִיד, אִם אָנוּס וְאִם פּוֹעֵל בְּרִצּוֹנוֹ; וְהוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ יוֹדַע אִמְתַּת כָּל הַדְּבָרִים, הַמְּעֲשִׂים וְהַמְּחַשְׁבוֹת, וְדָן אוֹתָם לְאִמְתָּם.

ה. וְאוֹלָם מִן הַשֶּׁרֶשׁ הַזֶּה יֵצֵא עוֹד עֲנָף אֶחָד – בְּעִנְיַן הַיִּסּוּרִים. כִּי עוֹד אֶפְשֶׁר שִׁיְהִיָּה אָדָם צַדִּיק, וּבִידוֹ חֻטָּאִים, אוֹ בִּינוּנֵי וְשִׁקּוֹל בְּמַעֲשָׂיו וְתִהְיֶה הַגְּזֵרָה עָלָיו שִׁיעוֹרְרוּהוּ לְתִשׁוּבָה, וְהִנֵּה אִזּוֹ יִיִסְרוּהוּ מִן הַשָּׁמַיִם, כְּדִי שִׁישִׁים אֶל לְבוֹ וּפִשְׁפֹּשׁ בְּמַעֲשָׂיו. וְאִמְנָם אֵין הַיִּסּוּרִים הָאֵלֶּה מִמִּין יִסּוּרֵי הַכִּפְּרָה שְׂזַכְרָנוּ לְמַעֲלָה, שְׂתִּכְלִיתֶם לְמַרְק הָעוֹוֹנוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲבָל יִסּוּרִים אֵלֶּה יִסּוּרֵי הָעֶרְהָהֶם, לְהַעִיר הַלֵּב לְתִשׁוּבָה, כִּי אוֹלָם לֹא נִבְרָאוּ הָעֲנָשִׁים אֲלֹא בְּהַעֲדֵר הַתִּשׁוּבָה, אֲבָל הַנִּרְצָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הוּא שְׁלֹא יַחֲטֵא הָאָדָם,

decretan éxitos los cuales abren ante él los portones de la perdición; asimismo es posible que le decreten sufrimientos, con el fin de impedirle llevar a cabo la maldad que deseaba realizar. Y esto ocurrirá cuando entienda el Supremo Conocedor que aquella maldad no deba realizarse por algún motivo específico; a esto se refería el rey David en su plegaria: *“No concedas, oh Dios, los anhelos del malvado, sus pensamientos no otorgues”* (Salmos 140, 9).

Empero Dios, Bendito Sea, desarrolla toda esta actividad con Su infinita inteligencia y en función de lo que es beneficioso para sus criaturas, como ya lo citáramos, juzgando a estas en todas las situaciones en su verdadera dimensión.

Esto significa, que no es similar la situación de la persona que se halla en la abundancia y descuida el servicio a Dios, a la de aquel que atraviesa un estado de apremio y debido a su dificultad no cumple con su obligación; el juicio de estas personas no será idéntico sino que se juzgará a cada uno de acuerdo a su situación real, si actuó en forma involuntaria o premeditadamente, si lo hizo forzado o por propia voluntad.

Y Dios, Bendito Sea, conoce la realidad de cada ser, en sus acciones y pensamientos y los juzga según esta verdad.

5] Sin embargo, existe otro aspecto involucrado en el concepto general del sufrimiento.

El hombre puede ser considerado piadoso, empero haber cometido ciertas transgresiones o tratarse de una persona intermedia, sobre la que decretan ciertos sufrimientos a fin de que examine su accionar y motivarlo al arrepentimiento.

Empero estos sufrimientos, no pertenecen a la categoría antes mencionada cuya finalidad es expiar las transgresiones humanas y purificar al individuo en éste mundo. Estos sufrimientos de los que hablamos, tienen por objeto motivar al hombre y llevarlo al arrepentimiento.

Pues los sufrimientos fueron creados para el caso en que el hombre no asume su Teshuba (arrepentimiento), ya que lo deseable ante el Todopoderoso es que el hombre no peque y en caso de que cometa una transgresión se arrepienta. De no existir tal

ואם יחטא ישוב, ואם לא שב, כדי שלא יאבד, יצטרף בענשים, ועל פן יבואו תחלה יסורים להערה, ואם לא יתעורר האדם בהם, אז יתיסר ביסורי המרוק, ועל ענין זה אמר אליהוא: "ויגל אונם למוסר ויאמר כי-ישובון מאון" (איוב לו, י).

ו. וצריך שתדע שגבול נתן למרשיע, עד מתי יניחווהו שיהיה מרשיע והולך בבחירתו הרעה, וכשיגיע לאותו הגבול הנה לא ימתינו לו כלל וישמד מעל פני האדמה, והוא מה שקראו חכמינו זכרונם לברכה "מלוי הסאה" (סוטה ט) ומה שאמר הכתוב: "במלאות שפקו יצר לו" (איוב כ, כב). והנה עד הזמן שהוא אפשר שיצליח וילך מן הטעם שזכרנו למעלה, שהוא לפתח לו פתח האבדון, והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "הבא לטמא - פותחין לו" (יומא לח). אך כשיגיע לאותו הגבול, כבר הגיע לאבדון ויאבד, והנה אז יחרה אף ד' ותפל עליו שואה שישמד בה.

ז. עוד צריך לדעת, שהנה ההשגחה העליונה בכל פרט מהפרטים משגחת על כל הנקשר בו מן הקודמים ומן המאחרים, וסוף דבר משגחת בהשגחת כל פרט על כל הכלל כלו, מצד כל מה שמתחסיים כל החלקים עם כל חלק לבנינו של הכלל. וממה שישקף בדינו של איש מהאישים, הוא מדרגתו ומצבו במה שקדמו לו, דהינו בני הדור, או בני העיר, או בני החברה, ואחר כל ההשקפות האלה, יגזר עליו החלק בעבודה ובנסיין שזכרנו למעלה, ויתן לו המשא לעבד לפניו יתברך. (ואולם הנך רואה שזהו רק בענין הדין של העולם הזה, והוא מה שאמרתי שיגזר עליו החלק

arrepentimiento y para evitar la perdición del hombre, Dios instituyó los sufrimientos con el fin de purificar al ser humano. Por ello, se presentan en principio los sufrimientos como un llamado de atención y en caso de que el hombre no reaccione con ellos, entonces recibirá los sufrimientos destinados a purificarlo; a esto se refiere Eliahu en su relato: “ [Dios] abre sus oídos (del hombre) a la disciplina y los induce a arrepentirse de sus pecados ” (Job 36,10).

6] Es necesario saber que existe un límite para el mal que al hombre le está permitido realizar en su libre albedrío; y al llegar a dicho límite ya no le aguardarán y se exterminará de la faz de la tierra. A esto se refirieron Nuestros Sabios con la expresión: “*La medida se ha colmado*” (Talmud Sotá 9); asimismo lo expresa el vers: “*Al colmarse la medida él es aplastado*”(Job 20,22).

Y hasta ese momento el hombre puede continuar prosperando debido al motivo arriba citado: le abren las puertas de la perdición. Y a esto se refirieron N.S. al decir: “*Quien decide impurificarse, abren las puertas ante él*” (Tal. Yomá 38). Llegar al citado límite significa la perdición y por lo tanto el exterminio, pues entonces enfurece a Dios quien envía sobre él la catástrofe que lo aniquilará.

7] Es asimismo necesario saber que la Divina Providencia supervisa cada detalle asociado con la historia personal de cada individuo, desde los anteriores hasta los posteriores; y finalmente controla en forma minuciosa a la sociedad toda, analizando todos los detalles que se interrelacionan en la estructura de la misma.

Cuando un individuo es juzgado, la Providencia toma en cuenta su estado y nivel con respecto a lo que lo precedió, o sea sus padres; su continuidad, lo que significa sus hijos, y todo aquello que se relaciona con el individuo, como las personas de su generación, su ciudad, su sociedad. Y tras todo este análisis se decretará sobre él el servicio que se le asigna, así como el desafío particular en la vida y la responsabilidad específica que le compete en el servicio a Dios.

[Es importante comprender, que todo lo antedicho es válido en relación al juicio en éste mundo. A esto me referí al hablar del servicio divino que se le asigna al hombre, o sea la situación en la que se hallará en éste mundo, de acuerdo a la cual se determinará

בְּעִבּוּדָה, דִּהְיִנוּ בְּאִיזוֹה מַצֵּב יִמְצָא בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂכָפִי אוֹתוֹ הַמַּצֵּב
 כִּף יִהְיֶה הַמַּשָּׂא שְׁעָלָיו, אִף לְעוֹלָם הַבָּא אִין אָדָם נִדוֹן אֶלָּא לְפִי
 מַעֲשָׂיו, כִּפִּי הַמַּצֵּב שִׁיְהִיָּה בּוֹ, וְהוּא מַה שְּׂאֵמֵר הַנְּבִיא: "בֶּן לֹא־יִשָּׂא
 בְּעוֹן הָאָב" (יחזקאל יח, כו) וְזוֹה, כִּי הִנֵּה אִם יִזְכֶּה אָדָם שְׂתַפְסֵק לוֹ
 גְּדֻלָּה וְעֶשֶׂר, הִנֵּה בְּנָיו יִנְלָדוּ עֲשִׂירִים, וְאִם לֹא יִתְחַדֵּשׁ עֲלֵיהֶם עֲנִין
 – יִהְיוּ עֲשִׂירִים וּבְעֲלֵי גְדֻלָּה, וְכֵן לְהַפְךָ, נִמְצָא שְׂלֵא הִגִּיעַ הָעֶשֶׂר
 הַהוּא לְאוֹתָם הַבָּנִים אֶלָּא מִצַּד הַיּוֹתָם בְּנֵי אוֹתָם הָאָבוֹת. וְאוֹלָם
 אֲמַתָּת הָעֲנִין כִּף הוּא, שְׂהָאָדָם זוֹכֶה לְבְנָיו בְּהַחֲמִשָּׁה דְּבָרִים שְׂמָנוּ
 חֲכָמֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה; וְכִבֵּר אֶפְשָׁר שִׁיִּנְלָד אָדָם בְּטוֹבָה, מִצַּד הַיּוֹת
 אָבִיו כִּבֵּר מִחֻזֵּק בְּדָה, וְאֶפְשָׁר גַּם כֵּן שְׂמִצַּד זְכוּת אָבִיו תִּגִּיעַ לוֹ טוֹבָה
 בְּזִמָּן מִן הַזְּמָנִים, אוֹ לְהַפְךָ; וּמִצַּד אַחֵר, אֶפְשָׁר שְׂתַפְסֵק הַצְּלָה אוֹ
 טוֹבָה לוֹ, עַל זֶרַע שְׁעֵתִיד לְצֵאת מִמֶּנּוּ; וְכֵן מִצַּד מְקוֹמוֹ אוֹ חֲבֵרְתּוֹ
 אֶפְשָׁר שְׂתַפְסֵק עָלָיו טוֹבָה אוֹ רָעָה מִטוֹבוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְרָעוֹתָיו.

ח. וְאִמָּנָם מִלְּבַד כָּל זֶה, יֵשׁ עוֹד עֲנִין אַחֵר נִמְשָׁךְ מִשְׁנֵי חֲלָקֵי
 הַהִנְהָגָה שְׂזָכְרָנוּ, הָאִישִׁיית וְהַכְּלָלִית, וְהוּא, כִּי הִנֵּה הַשְּׂקִיפָה
 הַחֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה עַל כָּל מַה שֶּׁהִיָּה רְאוּי שְׂיִמְצָא, לְתַקּוֹן הַמִּין
 שִׁיעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ קְבוּץ הַשְּׂלָמִים שְׂזָכְרָנוּ לְמַעֲלָה, וְרָאָתָה שֶׁהִיָּה עֲנִין
 נְאוֹת לָהֶם מְאֹד, שִׁיְהִיָּה בְּכַח קִצְתָם, לְהוֹעִיל לְקִצְתָם וּלְהִיטִיב לָהֶם;
 פְּרוּשׁ – שְׂלֵא יִחַלֵּט הַדְּבָר, שֶׂרַק מִי שִׁיִּגִיעַ בְּכַח שְׂלוֹ עֲצָמוֹ אֶל
 הַשְּׂלָמוֹת, יִהְיֶה מִן הַנְּמָנִים בְּקְבוּץ בְּנֵי הָעוֹלָם הַבָּא, אֶלָּא גַם מִי
 שְׂכִבֵּר יִגִיעוּהוּ מַעֲשָׂיו, שְׂבְּהַתְּלוֹתוֹ בְּאַחֵר, וְכִפֵּי מִמֶּנּוּ, יוֹכֵל לְהִנּוֹת
 בְּשְׂלָמוֹת, הִנֵּה יִכְנָס בְּכָלֵל הַהוּא, אֶלָּא שִׁיְהִיָּה בְּמִדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה,
 שְׂהִיא מִדְרָגַת הַנְּתַלָּה בְּחִבְרוֹ; וְנִמְצָא שְׂלֵא יִדְחָה מִן הַשְּׂלָמוֹת לְגַמְרֵי
 אֶלָּא מִי שְׂלֵא יִהְיֶה רְאוּי לְהִנּוֹת בּוֹ לֹא מִצַּד עֲצָמוֹ וְלֹא מִצַּד
 הַתְּלוֹתוֹ בְּזוּלָתוֹ, וְנִמְצָא עַל יְדֵי זֶה הַהַצְּלָה מְרָבָה, וְיִרְבּוּ יוֹתֵר
 הַנְּהַנִּים. וְאוֹלָם הַנְּהַנִּים וּמְהַנִּים לְאַחֲרִים, וְדִאֵי שְׂאֵלוּ יִהְיוּ הַיּוֹתֵר
 גְּדוֹלִים בְּקְבוּץ הַהוּא, וְהֵם יִהְיוּ הָרְאשִׁים, וְהַצְּרִיכִים לְתַלוֹת בָּם יִהְיוּ
 מְשַׁעֲבָדִים לָהֶם וְצְרִיכִים לָהֶם.

su responsabilidad. Empero en el mundo venidero, el hombre es juzgado exclusivamente de acuerdo a su acciones; a esto se refirió el profeta al decir: *"El hijo no cargará el pecado de su padre..."* (Ezequiel 18,20)].

Esto significa, por ejemplo, que en caso de haberse decretado sobre la persona magnificencia y riqueza, su hijos nacerán ricos y a menos que esta situación se altere su hijos permanecerán ricos y destacados; y lo mismo ocurrirá en caso contrario. Observamos que la riqueza les llegó a éstos hijos debido a su padre.

En este sentido, la verdad es que los hijos heredan de los padres cinco cosas ya enumeradas por N.S. (Tal. Eduyot 2,9). Y es posible que el hombre nazca bajo un buen designio debido a ser hijo de determinado padre, así como posiblemente amerite ciertos beneficios en alguna época de su vida, heredado ésto de su padre. Por otro lado, es posible que se le decrete una salvación o beneficio en mérito a la descendencia que en un futuro engendrará. Asimismo en función del lugar o la sociedad en la que se halla inserto es probable que decreten sobre él, el bien o el mal en éste mundo.

8] Al margen de esto, existe otro concepto derivado del aspecto individual y del colectivo de la providencia divina que citáramos mas arriba.

Cuando la Suprema Inteligencia consideró todo lo que debería existir para que la raza humana alcance la perfección y por ende constituya la comunidad perfecta mas arriba citada,decidió como sumamente apropiado depositar en ciertos individuos el potencial de ayudar a otros y servirlos.

Significa esto, que no es determinante que sólo aquellos que alcancen por mérito propio la perfección se cuenten entre los integrantes del mundo futuro, sino aún aquellos cuya dependencia de alguien con mayores méritos los lleve a tal nivel puedan disfrutar del mismo, empero, por supuesto, se hallará en un nivel inferior que es el que corresponde a quien llega por mérito ajeno.

Por lo tanto, no será totalmente desplazado de la salvación sino aquel que no sea digno de gozar del mundo futuro, ni por mérito propio ni por su dependencia de alguien superior, por lo que es

וכדי שיהיה מקום לתקון הגדול הזה, קשרה מתחלה את האישים זה עם זה, וזה ענין "כל ישראל ערבים זה לזה" שזכרו חכמינו וזכרונם לברכה (שבועות לט), כי הנה על ידי זה נמצאים מתקשרים קצתם בקצתם ולא נפרדים איש לעצמו. והנה מדה טובה תמיד מרבה, ואם נתפסים זה על זה בחטא, כל שפן שיועילו זה על זה בזכות.

ואמנם, על פי שרש זה נסדר שיגיעו צרות ויסורים לאיש צדיק, ויהיה זה לכפרת דורו. והנה מחיוב הצדיק הוא לקבל באהבה היסורים שיזדמנו לו לתועלת דורו, כמו שהיה מקבל באהבה היסורים שהיו ראויים לו מצד עצמו, ובמעשה הזה מיטיב לדורו שמכפר עליו, והוא עצמו מתעלה עלוי גדול, שנעשה מן הראשים בקבוץ בני העולם הבא וכמו שזכרנו.

ואולם מזה הסוג עצמו ימצא עוד מין אחר, יותר גבוה במעלתו מאותו שזכרנו; וזה, כי מה שזכרנו; וזה, כי מה שזכרנו הוא שילקה הצדיק על בני דורו שהיו ראויים לענש גדול מאד וקרובים לכליה או לאבדון, והוא ביסוריו מכפר עליהם ומצילם בעולם הזה ומועיל להם גם לעולם הבא; אמנם יש עוד יסורים שנותנים לחסידים היותר גדולים המשלמים כבד בעצמם, והם לעזר למה שצריך לכלל גלגולי ההנהגה שיגיעו אל הסוף שהוא השלמות. ופרוש הענין, כי הנה מצד הסדר הראשון שהסדר להנהגת העולם וגלגוליו, כבד היה צריך לאדם שיסבל קצת צער, לשיגיע הוא וכל העולם עמו אל השלמות; והוא מה שהיה מתילד ונמשך מהעלם אורו יתברך והסתר פניו, שהושם לאחד מיסודות עניני מצבו של אדם כמו שזכרנו למעלה; וכל שפן אחרי שרבו הקלקולים בעולם מצד חטאים על חטאים גדולים ועצומים שנעשו בו, הנה נתרבה יותר ההסתר ונעלם הטוב, ונמצא העולם ובריותיו במצב שפל ורע, וצריך על כל פנים שעל ידי גלגולים שתגלגל חכמתו הנפלאה בעולם יגיעו הדברים אל תקון; ומעקרים של גלגולים הוא, שיקבלו בני האדם ענשים כדי רשעתם עד שתמצא מדת הדין מפוסת;

mayor la cantidad de individuos que de alguna forma u otra acceden a la salvación.

Empero aquellos que alcanzaron un nivel superior y ayudan a otros a que también lo alcancen, seguro que se contarán entre los mas encumbrados en la sociedad futura y serán los líderes, y aquellos que necesitaron su apoyo estarán sometidos y dependientes de ellos.

Para que todo esto sea posible, [la Suprema Sabiduría] interrelacionó a los individuos entre sí, como lo expresaran N.S: *"Todo israel es responsable uno por el otro"* (Tal. Shebuot 39). Como resultado de esto, cada individuo se relaciona con su prójimo y no es visto por separado. Y teniendo en cuenta que el atributo de Bondad divina es de continuo mas poderoso, si por los pecados de uno pagan otros, cuanto mas aún se beneficiarán por medio de los méritos personales.

Como resultado de este principio es que se estipula que al hombre recto lo afecten sufrimientos y angustias, los cuales se constituyen en expiación por su generación.

Y es una obligación del hombre recto aceptar con amor los sufrimientos que se le presenten ya que son un beneficio para su generación, así como recibiría con amor aquellos sufrimientos que hubiese merecido recibir por sus propios errores; y de esta manera beneficia a su generación expiando por ella y él mismo se eleva enormemente pues se convierte en líder del mundo venidero.

Sin embargo, esta misma categoria involucra otro nivel, mas elevado que el que citáramos anteriormente.

Hablamos del Tzadik (hombre justo) que asume el castigo de su generación, quienes se hicieron pasibles de un gran castigo y se hallan cercanos al exterminio, empero él, con su sufrimiento expía por ellos y los libra en este mundo y los beneficia en el mundo por venir.

Pero existe otro tipo de sufrimiento, que es el que reciben los hombres mas piadosos, que han alcanzado la perfección personal. Están dirigidos estos sufrimientos a brindar la ayuda necesaria para que se cumpla el desarrollo del género humano destinado a llevarlo a la perfección final. Esto significa, que de acuerdo al orden estructurado desde el comienzo para la conducción del mundo y su

מִצַּד חֲטָאִים עַל חֲטָאִים גְּדוּלִים וְעֲצוּמִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בוֹ, הִנֵּה נִתְרַבָּה יוֹתֵר הַהֶסְתֵּר וְנִעְלַם הַטּוֹב, וְנִמְצָא הָעוֹלָם וּבְרִיּוֹתָיו בְּמִצָּב שֶׁפֶל וְרָע, וְצָרִיף עַל כָּל פָּנִים שֶׁעַל יְדֵי גְלוּגוּלִים שֶׁתִּגְלַגֵּל חֲכָמָתוֹ הַנִּפְלְאָה בְּעוֹלָם יִגִּיעוּ הַדְּבָרִים אֶל תַּקּוּן; וּמַעֲקָרָם שֶׁל גְּלוּלִים הוּא, שֶׁיִּקְבְּלוּ בְּנֵי הָאָדָם עֲנָשִׁים כְּדֵי רְשַׁעְתָּם עַד שֶׁתִּמְצָא מִדַּת הַדִּין מְפִיֶּסֶת; וְאוּלָּם סֵדֵר הָאֲדוֹן בְּרוּךְ הוּא שֶׁהַשְּׁלֵמִים וְהַחֲשׁוּבִים יוֹכְלוּ לְתַקֵּן בְּעַד אֲחֵרִים וְכִמּוֹ שְׂזַכְרֵנוּ, וְתִפְגַּע בָּהֶם מִדַּת הַדִּין תַּחַת פְּגַעָה בְּכֻלָּל הָעוֹלָם.

וְאִמָּנָם בִּיּוֹן שֶׁהֵם בְּעֲצָמָם שְׁלֵמִים וְרְאוּיִים לְטוֹב וְשֶׁהֵם מִתִּיֶּסְרִים רַק בְּעִבּוּר אֲחֵרִים, וְדַאי שֶׁתִּתְפִּיֵּס מִדַּת הַדִּין בְּמַעַט בָּהֶם, כְּבִמְרַבָּה בַּחוּטָאִים עֲצָמָם; וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁעַל יְדֵי זֶה זְכוּתָם נוֹסֵף וְכֹחַם מִתְחַזֵּק, וְכָל שֶׁכֵּן שִׁיכּוּלִים לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר עֲוֹתוֹ הָאֲחֵרִים; וְהִינוּ – כִּי לֹא דֵי שִׁיתְקַנּוּ לְמָה שֶׁבְּבָנֵי דוֹרָם, אֶלָּא גַם לְעֲנִין כָּל מָה שֶׁנִּתְקַלְקַל הָעוֹלָם, מֵאִזְ נִהְיָ בּוֹ חֲטָאִים וְעַד עַתָּה. וּבּוֹדַי שֶׁאֵלֶּה יִהְיוּ אֲחֵרֵי כֵּן בְּקִבוּץ הַשְּׁלֵמִים רֵאשֵׁי הָרְאוּשׁוּנִים וְהַיּוֹתֵר קְרוֹבִים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.

ט. וְהִנֵּה, כָּל זֶה שְׂזַכְרֵנוּ עַד עַתָּה עַל צַד הַמְשַׁפֵּט, מִתְבָּאֵר עוֹד עַל צַד הַמְּצִיאוֹת כְּפִי אֲמַתַּת סִדְרֵיו וְכִמּוֹ שְׂזַכְרֵנוּ לְעֵיל. כִּי הִנֵּה, בַּחֲטָאִים מִתְרַבֵּית הַזְּהֵמָה וּמִתְעַצְמָת בְּבָנֵי הָאָדָם וּבְעוֹלָם, וְגוֹרְמַת לְאוּרוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ שִׁישְׁתֵּר וְיִתְעַלֵּם הָעֵלָם עַל הָעֵלָם, וְכִפִּי הַתְּמַרְק הַזְּהֵמָה הַזֹּאת וְהַטְּהַר הַבְּרִיּוֹת מִמֶּנָּה, כֵּן חוֹזֵר אוּרוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וּמִתְגַּלֶּה גְלוּי עַל גְלוּי, וְאִמָּנָם הַיִּסּוּרִים הֵם הַמְּמַרְקִים הַזְּהֵמָה בֵּין

desarrollo, ya el hombre estaba destinado a soportar cierto grado de sufrimiento para así poder alcanzar, tanto él como individuo y todo el mundo, la perfección final; y todo esto se generaría y desarrollaría a partir de la ausencia de la luz divina y de Su presencia, lo cual constituye uno de los fundamentos de la situación del hombre en el mundo.

Y mas aún tras haberse incrementado la corrupción espiritual producto de las transgresiones del individuo, lo cual produjo una mayor ausencia de iluminación divina y un ocultamiento del verdadero bien, llevando al mundo y sus criaturas a una situación baja y despreciable. Por ello es necesario que, por medio del desenlace histórico que la Suprema Inteligencia determine que se produzca, se rectifique esta situación del mal.

Este desenlace histórico, fundamentalmente hace referencia a los sufrimientos que recibe el hombre en la medida de su maldad, a fin de satisfacer al atributo de la justicia. E instituyó Dios, Bendito Sea, que aquellos individuos perfectos y justos puedan expiar con su sufrimiento por otros y así librar al mundo de pesar.

Sin embargo, debido a que ellos mismos son individuos perfectos y dignos de recibir el bien y sólo sufren por los demás, el atributo de la justicia, de hecho, se verá satisfecho con una pequeña medida de sufrimiento, de la misma forma en que requiere un pesar mayor para quienes pecan en realidad.

Mas aún, por medio de sus sufrimientos, estos hombres justos incrementan su mérito y su poder espiritual. Por lo que podrán rectificar aquello que malograron otros; o sea que no sólo rectificarán lo correspondiente a su generación, sino todo lo que se arruinó del mundo desde que se inició el pecado y hasta la actualidad. Y obviamente estos justos y piadosos ocuparán en la comunidad perfecta de la posteridad, un lugar de privilegio muy cercano a Dios, Bendito Sea.

9] Todo lo hasta aquí referido no es sólo producto de la justicia, sino también del desarrollo del orden actual de las cosas, como ya lo discutimos. Pues como resultado de las transgresiones humanas la corrupción se incrementa y se incorpora tanto en el hombre como en el mundo todo y provoca que la luz divina

בפֿרט בין בְּכָלֵל, וְעַל יְדֵי יִסּוּרֵי הַחֲשׁוּבִים הָאֵלֶּה מִתְמַרְקֶת וְהוֹלֶכֶת לָהּ מִכָּלֵל הַבְּרִיאָה כְּלָהּ, וּמִתְקָרֵב הָעוֹלָם מִדְּרָגָה אַחֵר מִדְּרָגָה אֶל הַשְּׁלֵמוֹת.

י. עוֹד שָׂרַשׁ אַחֵר נִמְצָא לְהִנְהִיגָה בְּעֵינֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהוּא שְׁהַחֲכֵמָה הָעֲלִיּוֹנָה סְדֵרָה, לְהִרְבּוֹת עוֹד הַהֲצֵלָה כְּמוֹ שְׁזָכְרָנוּ, שְׁנִשְׁמָה אַחַת תְּבוֹא לְעוֹלָם הַזֶּה פְּעָמִים שׁוֹנוֹת בְּגוֹפִים שׁוֹנִים, וְעַל יְדֵי זֶה הֵנָּה תּוֹכֵל לְתַקֵּן בְּפַעַם אַחַת אֶת אֲשֶׁר קִלְקְלָה בְּפַעַם אַחֶרֶת, אוֹ לְהַשְׁלִים מַה שְּׁלֵא הִשְׁלִימָה. וְאוֹלָם בְּסוּף כָּל הַגְּלוּגוּלִים, לְדִין שְׁלַעֲתִיד לְבוֹא, הֵנָּה הַדִּין יִהְיֶה עָלֶיהָ כְּפִי כָּל מַה שְּׁעֵבֵר עָלֶיהָ מִן הַגְּלוּלִים שְׁנִתְגַּלְגְּלָה וּמִן הַמְּצָבִים שֶׁהִיָּתָה בָּם. וְהֵנָּה אֶפְשָׁר שְׁיִגְיֵעוּ עֵינֵינִים לְאָדָם שְׁנִשְׁמָתוֹ מִגְּלוּלָתוֹ, כְּפִי מַה שְׁיִגְרָם לָהּ מִצַּד מַה שְּׁעֲשֵׂתָה בְּגְלוּל קוֹדֶם, וַיִּנְתֵּן לְאָדָם הַהוּא בְּעוֹלָם מִצָּב כְּפִי זֶה, וְכְפִי הַמְּצָב שְׁיִנְתֵּן לוֹ יִהְיֶה הַמְּשָׂא אֲשֶׁר יִטַּל עָלָיו וְכְמוֹ שְׁזָכְרָנוּ לְעֵיל. וְכִבֵּר דִּינוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִדְּקָדֵק עַל כָּל אָדָם, לְפִי מַה שֶּׁהוּא בְּכָל בְּחִינּוֹתָיו, פְּרוּשׁ - בְּכָל פְּרִטֵי מְצָבוֹ, בְּאִפֻּן שְׁלֵא יַעֲמֵס לְעוֹלָם עַל אָדָם לְעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא הַטוֹב הָאֲמִתִּי, אֲשֶׁמָּה שְׁאִין לוֹ בְּאֲמֵת, אֲבָל יִגִּיעַ לוֹ מִן הַמְּשָׂא וְהַפְּקָדָה בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּפִי מַה שֶּׁתְּפַלֵּג לוֹ הַחֲכֵמָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְכְפִי זֶה יִדּוּנוּ מַעֲשָׂיו.

וְהֵנָּה, פְּרִטֵי בְּחִינּוֹת רַבּוֹת יִמְצָאוּ בְּעֵינֵן זֶה שֶׁל הַגְּלוּלוֹ, אִיךָ יִהְיֶה הָאָדָם גָּדוֹן לְפִי מַה שֶּׁהוּא בְּגְלוּלוֹ, וְלְפִי מַה שֶּׁקָּדֵם בְּגְלוּלוֹ אַחֵר, לְשִׁיחִיָּה הַכֵּל עַל פִּי הַמְּשָׁפֵט הָאֲמִתִּי וְהַיִּשָּׁר, וְעַל כָּל זֶה נֶאֱמַר: "הַצּוֹר תְּמִים פָּעֵלוּ בִּי כָּל־דְּרָכָיו מִשְׁפָּט" וְכוּ' (דְּבָרִים ל"ב, ד) וְאִין בְּבְרוּאִים יִדְעָה שֶׁתּוֹכֵל לְכָלֵל מִחֲשָׁבוֹתָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְעַמְק עֲצָתוֹ; רַק הַכָּלֵל הַזֶּה יִדְעֵנוּ בְּכָל שְׁאָר הַכָּלֵלִים, שֶׁאַחַד מִמְּקוּרוֹת מְקַרְיָהֶם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא הַגְּלוּלוֹ, עַל פִּי אוֹתָם הַחֲקִים וְהַמְּשָׁפֵטִים הַיִּשְׁרִים שֶׁהוֹחֲקוּ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְהַשְׁלֵמַת זֶה הָעֵנִין כָּלוּ.

progresivamente se oculte. Empero en la medida en que se elimine esta corrupción y las criaturas logren purificarse de ella, volverá a revelarse la luz de Dios y paulatinamente irá incrementándose. Y por medio del sufrimiento de aquellos individuos importantes, se purifica en general toda la creación y el mundo se acerca lentamente a la perfección.

10] Existe otro principio importante en relación a la providencia divina. Dios determinó un aumento en las posibilidades del hombre de alcanzar su salvación, como ya lo comentamos. Por ello, un alma llega a éste mundo en distintas ocasiones y en diferentes cuerpos, pudiendo de esta forma rectificar en uno de ellos aquello que dañó en la encarnación previa, o alcanzar la perfección que no lograra anteriormente. Sin embargo, en el juicio final que se le efectúe al finalizar su última encarnación, se tomará en cuenta su accionar durante las diferentes reencarnaciones y los estados a los que se halló expuesta.

Probablemente, la persona cuya alma se ha reencarnado se vea afectada por situaciones que resulten de su accionar en la vida anterior; y en función de esto se determinará el estado en que se hallará el individuo en este mundo. Y de acuerdo al estado que se le asigne le corresponderá un responsabilidad personal acorde, como ya lo discutimos mas arriba.

El juicio de Dios, Bendito Sea, sobre las personas es absolutamente preciso y toma en cuenta los distintos aspectos de la naturaleza humana, incluyendo todos los detalles de la situación exacta en la que se halla. De esta forma, en el mundo futuro, el mundo del bien verdadero, no deberá cargar con una responsabilidad que en realidad no le compete; empero enfrentará la misión y la responsabilidad en éste mundo que le asigne la Inteligencia Superior, en función de la cual se juzgarán sus actos.

Son numerosos los detalles que envuelve el concepto de la reencarnación, la forma en que cada individuo es juzgado en su vida actual y de acuerdo a la reencarnación pasada, para que de esta manera se constituya un juicio real y equitativo; y sobre todo esto está escrito: "*El Creador, es perfecta su obra y todo sus senderos son justicia*" (Deuter. 32,4). Y no existe en la creación sabiduría

יא. נמצא לפי כל מה שבארנו - סבות שונות ומתחלפות למקרי בני האדם בעולם הזה, אם לטוב ואם למוטב. ואמנם אין הענין שכל מקרה שיקרה ימשך מכל הסבות האלה, אבל הענין הוא שמכל אלה הסבות ימשכו מקרים לבני האדם בעולם, וימצאו מקרים נמשכים מסבה אחת, ואחרים מסבה אחרת. ואמנם החכמה העליונה היודעת ומשקפת תמיד על כל מה שהוא נאות לתקון כלל הבריאה, הנה היא שוקלת בעמק עצתה כל הדברים ביחד, ועל פי זה מנהגת את העולם בכל פרטיו. כי אולם אי אפשר לכל הסבות האלה שיולידו תולדותיהם תמיד בשנה, כי פעמים רבות אפשר לאחת שתכחיש את חברתה, כי הנה, דרך משל, אפשר שלפי זכות האבות יגיע לאדם אחד עשר, ולפי מעשיו - עני, ולפי החלוק הכללי עשר או עני; ואפלו לפי המעשים עצמם, כבר יעשה האיש מעשה אחד יהיה הדין בו שתבוא לו טובה אחת, ומעשה אחר יהיה הדין בו שתחסר לו הטובה ההיא; ואולם החכמה העליונה שוקלת ומכרעת את הפל על הצד היותר טוב, ומזמנת לכל איש ואיש ענינים ממין אחר, פרוש - ענינים נמשכים אחר אחת הסבות, וענינים נמשכים אחר סבה אחרת. אמנם, לא יקרה מקרה לאדם, שלא יהיה כפי אחת מן הסבות שזכרנו, והפרטים אי אפשר לאדם שידעם כלם, וכבר ידענו הרבה, כשידענו כללי הענינים למיניהם וכמו שזכרנו.

יב. ואולם צריך שתדע, שהמקרים הקורים לבני האדם יש בהם שני מינים: האחד מקרים תכליתיים, והשני אמצעיים. פרוש תכליתיים - מקרים שיהיו נגזרים על האדם, להיותם ראויים לו מצד אחת מהסבות שזכרנו למעלה, ואמצעיים - מקרים שיקרו לו, כדי שעל

que pueda contener la magnificencia del pensamiento divino y la profundidad de su plan. Sólo podemos entender un principio general, entre otros, que es el de la reencarnación, la cual constituye una de las fuentes de las situaciones del hombre en el mundo, siempre de acuerdo a la justicia recta que legisló el Creador para la perfección del género humano.

11] De toda esta discusión obtenemos que existen diferentes y variadas razones para todos los sucesos del hombre en el mundo, tanto para el bien como en otro sentido. Sin embargo, es importante saber que no todo lo que ocurre es resultado de la totalidad de estas causas. Existen situaciones derivadas de ciertas causas y otras derivadas de causas diferentes. La Divina Inteligencia, que sabe y entiende todo aquello que es apropiado para la rectificación de la creación toda, Ella analiza con la profundidad de su pensamiento todos los detalles en conjunto y de acuerdo a esto conduce el mundo en forma detallada.

[A pesar de que la creación está organizada de manera que se desarrolle en una relación de causa y efecto], estas causas no necesariamente producen en forma permanente sus efectos, ya que en numerosas ocasiones se contradicen entre sí. Por ejemplo, probablemente le corresponda a la persona riqueza en función de los méritos paternos, empero según su conducta merece pobreza. Y de acuerdo a su situación general, riqueza o pobreza. Y aún en el caso de las propias acciones, existen algunas que el hombre realiza y por las cuales le corresponde recibir cierto bien, en tanto que por otras debe asumir una carencia de dicho beneficio.

Sin embargo, la Divina Inteligencia sopesa y decide cada factor de la mejor forma posible, creando las situaciones que afectan a cada individuo y que son producto de las diferentes causas. Por lo tanto, no le sucederá a la persona nada que no sea producto de alguna de las causas mencionadas; y los detalles es imposible que el hombre los conozca, y son numerosos los que ya conocemos, así como las reglas generales de este concepto.

12] Y es necesario saber que las situaciones que afectan al individuo son de dos tipos: una la llamada situación objetiva y la otra conductiva.

יָדָם יִגִּיעַ לוֹ מִקֶּרֶה אַחַר שְׂרָאוּי לוֹ, וְהוּא כְּעֵינֵן: "אוֹדֶךָ ד' כִּי אֲנַפֶּת
 בִּי" (ישעיה יב, א) שִׁפְרָשׁוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָה: שְׁנִשְׁבְּרָה רָגְלִי פָּרְתוֹ
 וְנִפְלָה, וּמִצָּא סִימָא תַחְתֵּיהָ (נדה לא); או שְׁיִמְלֹט מִמִּקְרָה, שְׂרָאוּי
 שְׁלֵא יִגִּיעַ לוֹ, כְּגוֹן שְׁנִתְעַפֵּב וְלֹא הֵלֵךְ בְּסַפִּינָה שְׁהִיָּה רוּצָה לִילָךְ,
 וְטַבְעָה הַסַּפִּינָה בֵּימָן; וְגַם אֲמֻצְעִים אֵלֶּה, אֶפְשָׁר שְׁיִהְיוּ לְצַרְךָ עֲצָמוֹ
 שֶׁל הָאָדָם שְׁיִקְרוּ לוֹ, וְאֶפְשָׁר שְׁיִהְיוּ לְצַרְךָ זולתוֹ, לְשִׁתְּבוּא עַל יְדֵי
 זֶה טוֹבָה אוֹ רָעָה לְזולתוֹ.

וְאִמְנָם, הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁתִּשְׁעַר הָעֵינַיִם שְׂרָאוּי שְׁיִגִּיעוּ
 לְאָדָם, תִּשְׁעַר גַּם כֵּן הָאֲמֻצְעִים שְׁעַל יָדָם יִגִּיעוּ לוֹ, עַד שְׁיִמְצָא הַפֶּל
 נִגְזֵר, בְּתַכְלִית הַדְּקֻדָּק, לְמָה שְׁהוּא הַיּוֹתֵר טוֹב בְּאִמְתָּ.

Las primeras, son aquellas situaciones que se decretan sobre las personas en función de alguna de las causas arriba mencionadas. Y las conductivas son las situaciones que afectan al individuo para que por medio de ellas llegue a la verdadera situación que le corresponde. A esto se refiere el vers.: *“Te agradeceré Dios pues Te enfureciste conmigo”* (Isaías 12,1) el cual comentaron N.S. en relación a quien se le rompe la pata de su vaca y al caer el animal halla escondido bajo el mismo un tesoro (ver Tal. Nidda 31). O si escapa de una situación de peligro de la que no era merecedor, por ejemplo se retrasó y no pudo tomar el barco en el que deseaba viajar y esa misma nave se hunde en altamar. Incluso estas situaciones conductivas es probable que ocurran en beneficio de la misma persona a la que le suceden o en beneficio de otro individuo al que debe sobrevenirle un beneficio o un perjuicio.

La Inteligencia Superior, así como determina las distintas situaciones por las que atravesará el individuo, también determina los medios que lo conducirán a las mismas. Presicion En Función De Lo Realmente Positivo.de manera que todas las cosas son decretadas con absoluta precisión, de acuerdo a lo mas conveniente en realidad.

פרק רביעי

בענין ישראל ואמות העולם

א. מן הענינים העמקים שבהנהגתו יתברך שמו, הוא ענין ישראל ואמות העולם, שמצד טבע האנושי נראה היותם שוים באמת, ומצד עניני התורה הם שונים שנוי גדול, ונבדלים כמינים מתחלפים לגמרי. והנה עתה נבאר בענין זה באור מספיק, ונפרש מה שבו מתדמים זה לזה, ומה שבו מתחלפים זה מזה.

ב. אדם הראשון קדם חטאו היה במצב עליון מאד ממה שהוא האדם עתה - וכבר בארנו ענין זה בחלק א, פרק ג - ומדרגת האנושיות לפי המצב שהוא היתה מדרגה נכבדת מאד, ראויה למעלה רמה נצחית, כמו שזכרנו. ואלו לא היה חוטא, היה משתלם, ומתעלה עוד עליו על עלוי; והנה, באותו המצב הטוב היה לו להוליד תולדות, מספר משער מחכמתו יתברך שמו, על פי אמתת מה שראוי לשלמות הנהנים בטובו יתברך שמו, והיו כלם נהנים עמו בטוב שהוא.

ואמנם התולדות האלה שהיה ראוי שיליד, נגזרו ושערו מלפניו יתברך שמו, משערות בהדרגות מיוחדות, פרוש - שיהיו בהם ראשיים ונטפלים, שרשים וענפים, נמשכים זה אחר זה בסדר מיוחד, כאילנות וענפיהם, ומספר האילנות ומספר הענפים הכל משער בתכלית הדקדוק.

והנה, בחטאו, ירד מאד ממדרגתו, ונכלל בו מן החשך והעכירות שעור גדול, וכמו שזכרנו, וכלל המין האנושי ירד ממדרגתו ועמד במדרגה שפלה מאד, בלתי ראויה למעלה הרמה הנצחית שהתעמד לה בראשונה, ולא נשאר מזמן ומוכן אלא למדרגה פחותה ממנה פחיתות רב, ובבחינה זאת הוליד תולדות בעולם, כלם במדרגה השפלה הזאת שזכרנו.

Capitulo 4

ISRAEL ENTRE LAS NACIONES

1] Uno de los profundos conceptos que involucra la idea de la Divina Providencia, es la de Israel entre las demás naciones. Pues desde un punto de vista enteramente humano ambas son exactamente iguales, sin embargo bajo la perspectiva de la Torá son absolutamente diferentes y deben ser tratadas como dos especies de total disparidad. Y ahora nos explayaremos sobre este concepto ampliamente y explicaremos los puntos que ambas poseen en común y aquellos en los que difieren.

2] Adam, el primer hombre, previo al pecado original se hallaba en un estado sumamente elevado, muy por encima del estado en que se halla el ser humano en la actualidad (ya hablamos al respecto en la sección 1 cap. 3). El nivel del hombre en aquel estado era realmente un nivel digno de la excelencia eterna, como ya lo vimos. Y de no haber pecado, hubiese logrado la perfección y alcanzado una elevación permanente. En aquella situación de excelencia debía de engendrar futuras generaciones, en una cantidad determinada por la Inteligencia Divina, en función de lo realmente necesario para la perfección de quienes se deleitan en la bondad de Dios; y todas esas generaciones hubiesen obtenido el verdadero placer junto a Adam. Y Dios determinó y decretó que todas esas generaciones que vendrían se constituyesen con diferentes niveles. O sea, algunas de dichas generaciones serían primarias en tanto que otras secundarias; unas raíces y otras sus ramificaciones. Las futuras generaciones derivarían de las anteriores así como las ramas se originan en el árbol; y tanto el número de árboles como el de ramas estaría determinado en forma precisa y exacta por la Inteligencia Divina. Cuando el hombre pecó, cayó del alto nivel original en que se hallaba y atrajo sobre sí un altísimo grado de oscuridad e insensibilidad, como ya lo expusimos mas arriba. Y todo el género humano bajó de su nivel a uno muy inferior, indigno del nivel eterno al que se hallaba destinado originalmente; y quedó

ואמנם, אף על פי כן, לא חדל מהמצא בכלל מדרגת המין האנושי - מצד שרשו האמתי - בחינה עליונה מן הבחינה שהיה המין הזה אז בזמן קלקולו, ולא נדחה אדם הראשון לגמרי, שלא יוכל לשוב אל המדרגה העליונה, אבל נמצא בפעל במדרגה השפלה ובבחינה כחנית אל המדרגה העליונה.

והנה נתן האדון ברוך הוא, לפני התולדות ההם שנמצאו באותו הזמן, את הבחירה, שיתחזקו, וישתדלו להתעלות מן המדרגה השפלה ולשים עצמם במדרגה העליונה, והניח להם זמן לדבר, כמו ששערה החכמה העליונה היותו נאות להשתדלות הזה - ועל דרך מה שפנחת עתה לנו, לשנהיה משיגים השלמות והמדרגה בקבוץ בני העולם הבא, כמו שזכרנו לעיל - כי הנה, כל מה שהוא השתדלות צריך שיהיה לו גבול.

ג. והנה ראתה החכמה העליונה היות ראוי, שזה ההשתדלות יתחלק לשרשי וענפי, פרוש - שיהיה בתחלה זמן ההשתדלות לשרשים שבתולדות, ואחר כך לענפים שבהם; והינו, כי המין האנושי בלו, היה צריך עדין שיקבע ענינו כראוי ויתקן מן הקלקולים שנהיו בו; ולפי סדר ההדרגה, הנה היה ראוי, שיקבעו בראשונה שרשיהם וראשיהם של תולדות האדם לעמד במדרגה מתקנת, ויעמדו בהם וענפיהם, כי הענפים ימשכו תמיד אחר השרש.

והנה הגבל הזמן להשתדלות השרשי הזה, שמי שיזכה מכלל הנמצאים, באותם הזמנים שהיה שער זה נפתח והיה בידם להגיע לזה הענין, ויכין את עצמו כראוי, יקבע לשרש אחד טוב ויקר, מוכן למעלה הרמה, הראויה למי שהוא אדם במצב הטוב, ולא אדם במצב המקלקל, וכן ישיג שינתן לו להוציא תולדותיו הראויים לו כלם בבחינתו, פרוש - באותו המדרגה והמצב שפכר השיג הוא בשרשיותו.

resignado y depuesto a un nivel sumamente inferior. Y bajo esa concepción engendró las futuras generaciones del mundo, todas en esa categoría degradada de la que hablamos. Sin embargo, no dejó de contener el genero humano, debido a su raíz verdadera, un aspecto de la excelencia que poseía en el momento de su deterioro y no se desplazó al primer hombre totalmente de manera que no pueda regresar a su nivel de excelencia, empero de hecho se halla en un nivel indigno, aunque potencialmente posee el altísimo nivel original.

Y le proporcionó Dios a esas generaciones descendientes de Adam, el albedrío, para poder superarse y elevarse desde su decadencia hasta alcanzar el nivel superior. Y les determinó un lapso para lograr dicho objetivo, el que la Inteligencia Superior consideró adecuado para alcanzar la meta propuesta; de la misma forma en que hoy nos permite a nosotros la posibilidad de alcanzar la perfección y el nivel que nos permita acceder al mundo por venir, como ya lo citamos mas arriba, pues todo aquello que requiere un esfuerzo debe poseer limitación.

3] La Inteligencia Superior consideró como apropiado, que el citado esfuerzo se divida en un período raigal y otro derivado del anterior. Significa, que originalmente existiría un período de esfuerzo para las raíces y posteriormente uno para las ramificaciones de las mismas. Pues el género humano en su totalidad debía recobrar su estado original y rectificar el daño espiritual producido en el. Y según el procedimiento instituido, lo apropiado era que en principio, las generaciones de raíz, los principales descendientes de Adam alcancen el estado de elevación y rectificación espiritual y al permanecer en dicho estado los descendientes de las mismas también lo harían, pues la ramas siempre poseen las características de la raíz. El tiempo destinado para este esfuerzo de las generaciones raíces, fue limitado a todos aquellos que pudiesen alcanzar en esos tiempos, la excelencia; y para ellos se abrieron los portones y la posibilidad de acceder a ese mérito. Y quien se aprestase adecuadamente, sería determinado como una raíz apreciada y buena, preparado para el nivel de excelencia digno de quienes alcanzaron el estado del hombre

וְהָיָה הַזְּמַן הַזֶּה מְאֹד מְרַאשׁוֹן עַד זְמַן הַפְּלָגָה. וְהֵנָּה, כָּל אוֹתוֹ הַזְּמַן לֹא חָדְלוּ צְדִיקִים דּוֹרְשִׁים הָאֵמֶת לְרַבִּים – כְּגוֹן: הַנּוֹרָה, מִתּוֹשְׁלָח, שֵׁם וְעֵבֶר – וּמִזְהִירִים אוֹתָם שִׁיתְּקֵנוּ אֶת עַצְמָם, וְכִיּוֹן שְׁנִתְּמַלְאָה סְאֵתָם שֶׁל הַבְּרִיּוֹת, דִּהְיִנּוּ בְּזְמַן הַפְּלָגָה, שֶׁפֶט בְּמִדַּת מִשְׁפָּטוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, הָיִיתָ רְאוּי שִׁיגְמַר זְמַן הַהִשְׁתַּדְּלוֹת הַשְּׂרָשִׁי, וְהָיָה קֶצֶם שֶׁל הַדְּבָרִים, שִׁקְבַּע מַה שְּׂרָאוּי לְקַבַּע בְּבַחֲיִנַת הַשְּׂרָשִׁים, לְפִי מַה שֶׁכָּבֵר נִתְגַּלְגַּל וְנִדְהָה עַד עַת הַקֶּץ הַהוּא.

וְאִזּוּ הַשְּׂגִיחַ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ עַל כָּל בְּנֵי הָאָדָם, וְרָאָה כָּל הַמְּדַרְגּוֹת שֶׁהָיָה רְאוּי שִׁקְבַּעוּ בָּם הָאֲנָשִׁים הַהֵם כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם, וְקִבְּעָם בָּם, בְּבַחֲיִנַתֶּם הַשְּׂרָשִׁית, כְּמוֹ שֶׁזְכַּרְנוּ. וְהֵנָּה, כְּפִי מַה שֶׁהִנְחוּ הֵם, כֵּן נִגְזַר עֲלֵיהֶם שִׁיְהִיוּ מוֹצִיאִים הַתּוֹלְדוֹת, כְּפִי מַה שֶׁכָּבֵר שַׁעַר שֶׁהָיָה רְאוּי לְשַׁרֵּשׁ הַהוּא, וְנִמְצְאוּ כָּלֶם מִיָּנִים קְבוּעִים בְּעוֹלָם, כָּל אֶחָד בְּחֻקּוֹ וְטַבְּעוֹ, כְּכֹל שְׂאֵר הַמִּיָּנִים שֶׁבְּבְרִיּוֹת, וְנִתְּן לָהֶם לְהוֹצִיא תּוֹלְדוֹתֵיהֶם בְּחֻקָּם וּבַחֲיִנָתָם, כְּכֹל שְׂאֵר הַמִּיָּנִים.

וְאִמְנָם, נִמְצְאוּ כָּלֶם, לְפִי הַמִּשְׁפָּט הָעֲלִיּוֹן, רְאוּיִים לְשַׁאֵר בְּמִדְרַגָּה הָאֲנוּשִׁית הַשְּׁפֵלָה שֶׁהִגִּיעוּ לָהּ אָדָם הָרַאשׁוֹן וְתוֹלְדוֹתָיו מִפְּנֵי הַחֻטָּא, וְלֹא גְבוּהִים מְזֵה כָּלֶל, וְאַבְרָהָם לְבָדוּ נִבְחַר בְּמַעֲשָׂיו וְנִתְעַלָּה, וְנִקְבַּע לְהִיּוֹת אֵילָן מְעֻלָּה וְיָקָר, כְּפִי מַצִּיאוֹת הָאֲנוּשִׁיּוֹת בְּמִדְרַגָּתוֹ הָעֲלִיּוֹנָה, וְנִתְּן לוֹ לְהוֹצִיא עֲנָפָיו כְּפִי חֻקּוֹ.

וְאִזּוּ נִתְחַלַּק הָעוֹלָם לְשִׁבְעִים אַמּוֹת, כָּל אַחַת מֵהֶן בְּמִדְרַגָּה יְדוּעָה, אֲבָל כָּלֶן בְּבַחֲיִנַת הָאֲנוּשִׁיּוֹת בְּשִׁפְלוּתוֹ, וְיִשְׂרָאֵל בְּבַחֲיִנַת הָאֲנוּשִׁיּוֹת בְּעֲלִוּוֹ.

וְהֵנָּה אַחֵר הָעֲנִיָן הַזֶּה, נִסְתַּם שַׁעַר הַשְּׂרָשִׁים, וְהִתְחִיל הַגְּלִגּוֹל וְהַהֲנָהגָה בְּעַפְיָם, כָּל אֶחָד לְפִי עֲנִיָּו; וְנִמְצְאוּ, שְׂאֵף עַל פִּי שֶׁלְכֹאֲרָה נִרְאָה עֲנִיָּנוּ עִתָּהּ וְעֲנִיָן הַקּוֹדְמִים שְׁוָה, בְּאֵמֶת אֵינּוּ כָּרִי,

previo a su decadencia. Asimismo lograría el mérito de originar ramificaciones en su mismo nivel; o sea en el nivel de excelencia alcanzado por la raíz. Este período se extendió desde Adam hasta la generación de la disgregación (en que intentaron construir la Torre de Babel). Y durante todo ese lapso no cesaron los Tzadikim (personas rectas), quienes manifestaban la verdad a las multitudes, por ejemplo Janoj, Metushelaj, Shem, 'Eber; ellos advertían a la gente que rectificasen sus errores. Empero al colmarse la medida límite para el error humano, en la citada época de la disgregación, juzgó la Divina Justicia de Dios, Bendito Sea, que era apropiado culminar el período de esfuerzo raigal. Y es entonces que culminó el período de raíz y ya las cosas se determinaron en el nivel alcanzado por las raíces hasta el momento de dicha culminación. Entonces, Dios escudriñó al género humano y percibió todos los niveles que alcanzarían aquellos hombres según sus hechos y los determinó como raíz. Y en función de lo alcanzado por ellos se estipuló el tipo de ramificaciones que generarían; todo según lo que ya se había instituido en las raíces, de manera que todo lo existente en el mundo (incluso el humano) posee las cualidades apropiadas a su naturaleza, generando una descendencia que permanecería con esas mismas características individuales.

Por lo tanto, la Justicia Superior determinó que el hombre ya permaneciera en el nivel de degradación en que cayera Adam, posterior al pecado original y no pudieran trascenderlo en absoluto. Sólo Abraham fue electo por sus actos y por haber logrado elevarse a un nivel de excelencia superior y fue determinado como el gran árbol destinado a producir ramificaciones que poseyeran sus características.

Y entonces el mundo fue dividido en 70 naciones, cada una de las cuales ocupó un nivel determinado, empero conservando el nivel de degradación humana conocido, en tanto que Israel continuaría con el nivel, aunque humano, empero de elevación.

Después de todo este período, concluyó el lapso raigal y comenzó el proceso y desarrollo de las ramificaciones, como ya lo adelantamos.

Por lo tanto, aunque aparentemente nuestra situación es similar a la anterior, en realidad no es así; y hasta la época de la división del

אלא עד הפלגה הִיָּה הזמן לשרשי האנושיות, ונתגלגלו הדברים בבחינה זו, וכשהגיע קץ זמן זה, נקבע הדבר כפי המשפט, והתחיל זמן אחר, שהוא זמן הענפים, שעודנו בו עתה.

ד. ומרב טובו וחסדו יתברך שמו, גזר ונתן מקום אפלו לענפי שאר האמות, שבבחירתם ומעשיהם יעקרו עצמם משרשם, ויכללו בענפיו של אברהם אבינו עליו השלום, אם ירצו; והוא, מה שעשהו יתברך שמו לאברהם אבינו עליו השלום אב לגרים, ואמר לו: "ונברכו בך כל משפחת האדמה" (בראשית יב, ג); ואולם אם לא ישתדלו בזה, ישארו תחת אילנותיהם השרשיים כפי ענינם הטבעי.

ה. וצריך שתדע, שכמו שכלל תולדות האדם מתחלק לאילנות שרשיים וענפיהם עמהם כמו שזכרנו, כן כל אילן ואילן בפני עצמו, יבחנו בו הענפים הראשיים, שמהם נמשכים ומתפרטים כל שאר הפרטים.

ואמנם, ענפי אילנו של אברהם אבינו עליו השלום – הכוללים, הנה הם עד ששים רבוא, שהם אותם שיצאו ממצרים, ונעשית מהם אמה הישראלית, ולהם נחלקה ארץ ישראל; וכל הבאים אחריהם, נחשבים פרטים ותולדות הענפים הכוללים האלה. והנה לאלה נתנה התורה, ואז נקרא שעמד אילן זה על פרקו.

ואולם חסד גדול עשה הקדוש ברוך הוא עם כל האמות, שתלה דינם עוד עד זמן מתן התורה, והחזיר את התורה על כלם שיקבלוה, ואם היו מקבלים אותה, עדין הִיָּה אפשר להם שיתעלו ממדרגתם השפלה, וכיון שלא רצו, אז נגמר דינם לגמרי, ונסתם השער בפניהם סתום שאין לו פתיחה, ואף זה נשאר לכל איש ואיש מן הענפים בפרטיהם, שיתגיר בעצמו ויכנס בבחירתו תחת אילנו של אברהם אבינו.

ו. ואולם, לא היתה הגזרה להאביר את האמות האלה, אבל היתה

hombre (Babel) se extendió el período de la raíz en la sociedad humana; y así continuaron las cosas hasta llegar al final de dicho lapso momento en el cual se determinaron las cosas según la naturaleza lograda y comenzó la otra época, la época de las ramificaciones en la que aún permanecemos.

4] Y en el amor y la dilección que Dios siente por el hombre, determinó que aún las ramificaciones de las demás naciones tuvieran la posibilidad, por medio de sus actos, de trascender sus raíces y pudiesen contarse entre las ramificaciones de Abraham si así lo desearan. Por ello, lo convirtió Dios a Abraham, nuestro patriarca, en el padre de los prosélitos y Le dijo:

“Y se bendecirán en ti todas las familias de la tierra” (Génesis 12,1). Empero para ello deben realizar esfuerzos, pues de lo contrario permanecerían sometidos a sus características naturales.

5] Es asimismo necesario comprender, que de la misma manera en que colectivamente existe una división de raíces y ramificaciones, en cada individuo se pueden observar raíces de las cuales se proyectan ramificaciones con sus características particulares. El árbol de Abraham, nuestro patriarca, incluye 600.000 ramificaciones. Ellos son los que salieron del cautiverio egipcio y se convirtieron en el pueblo de Israel y a ellos les fue entregada la Tierra de Israel. Y todos los sucesores son considerados derivados y detalles de dichas ramificaciones básicas. A ellos (600.000 judíos salidos de Egipto) les fue entregada la Torá y entonces este árbol alcanzó su punto de maduración. Sin embargo, una gran misericordia demostró Dios con los demás pueblos, al ofrecerles la posibilidad, en el mismo momento de la revelación de Sinaí, de recibir la Torá; y de haberlo hecho, podían trascender su nivel inferior. Empero al rechazar esta oportunidad, se dictaminó su juicio definitivamente y se cerraron las posibilidades ante ellos en forma irreversible. Sin embargo, posee cada individuo la posibilidad de convertirse -al judaísmo- e ingresar por su libre desición, a Formar Parte Del árbol de nuestro patriarca Abraham.

6] El decreto, sin embargo, no determinaba el exterminio de

הגזרה שישארו במדרגה השפלה שזכרנו, והוא מין אנושיות שהיה ראוי שלא ימצא אלו לא חטא אדם הראשון, והוא בחטאו גרם לו שימצא; ואמנם, כיון שיש בהם בחינה אנושית, אף על פי שהיא שפלה, רצה הקדוש ברוך הוא שיהיה להם מעין מה שראוי לאנושיות האמתית, והינו שיהיה להם נשמה כעין נשמות בני ישראל, אף על פי שהיא שפלה מהם הרבה, ויהיו להם מצוות יקנו בהן הצלחה גופיית ונפשית, גם כן כפי מה שראוי לבחינתם, והן מצוות בני נח.

והנה מתחלת הבריאה נזמנו כל הדברים להיותם כך אם יהיה שיחטא האדם; וכמו שנבאר כל שאר ההזקים והענשים על התנאי, וכמאמרם זכרונם לברכה.

ז. ואולם, לעולם הבא, לא תמצאנה אמות וזולת ישראל, ולנפש חסידי אמות העולם ינתן מציאות - בבחינה נוספת ונספחת על ישראל עצמם, ויהיו נטפלים להם כלבוש הנטפל לאדם, ובבחינה זו יגיע להם מה שיגיע מן הטוב, ואין בחקם שישיוגו יותר מזה כלל.

ח. והנה, בשעה שנחלק העולם כך, שם הקדוש ברוך הוא שבעים פקידים מסוג המלאכי, שיהיו הם הממנים על האמות האלה, ומשקיפים עליהם, ומשגיחים על עניניהם, והוא יתברך שמו לא ישגיח עליהם אלא בהשגחה כללית, והשר הוא ישגיח עליהם בהשגחה פרטית, בכח שמסר לו האדון ברוך הוא על זה; ועל דבר זה נאמר: "רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה" (עמוס ג, ב); ואמנם, לא מפני זה תעדר חס ושלום ידיעתו יתברך שמו בפרטיהם, כי הכל צפוי וגלוי לפניו יתברך שמו מעולם, אבל הענין הוא, שאינו משגיח ומשפיע לפרטיהם; ודבר זה תבינהו, במה שנבאר עוד לפנינו בסיעתא דשמיא.

dichos pueblos, sino que permaneciesen en el nivel de degradación a que hiciéramos referencia, o sea el tipo de ser humano que no debía existir de no haber pecado Adam, el primer hombre, quien con su transgresión generó dicho nivel inferior. Empero siendo que poseen un aspecto básico humano, aún en un nivel inferior, fue voluntad de Dios proporcionarles cierta característica, similar a la del ser humano real, o sea el alma, la cual poseen semejante a la del pueblo de Israel. Y aunque el nivel de dicha alma no alcanza el del alma de Israel sino que es sumamente inferior, poseen Mitzvot (7 preceptos universales) denominados preceptos Noájicos (Shiv'a mitzvot bené Noaj), los cuales les permitirán adquirir el éxito físico y espiritual, siempre de acuerdo a su nivel. Todo esto fue instituido desde el comienzo de la creación, previendo la eventualidad del pecado humano; así como fueron creados todos los demás efectos Dañinos y sufrimientos en forma condicional, como lo expresaran N.S. de bendita memoria.

7] Pero en el mundo venidero no existirán otras naciones sino Israel. Y a las almas de los hombres justos entre las naciones se les proveerá de una existencia adicional y agregada a la del pueblo de Israel; ellos serán secundarios al judío así como la vestimenta es secundaria al hombre que la viste. Y en este sentido es que recibirán parte del bien ya que su propia naturaleza no les permite acceder a un grado mayor.

8] Desde el momento en que el mundo se dividió de esta forma, en 70 naciones, designó Dios 70 comisionados angelicales que debían supervisar a estas naciones y todo lo referente a ellas y D-s solo las observaría en forma genérica, siendo citado el angel supervisor quien las controlaría de manera particular, con el poder que le entregara el Todopoderoso para tal fin. Sobre esto está dicho: "Sólo a uds. conocí entre todas las familias de la tierra" (Amos3,2).

Sin embargo, no por ello disminuye el conocimiento de D-s sobre la situación de los demás pueblos, pues todo es evidente ante El desde siempre; empero esto significa que El no observa ni ejerce una influencia directa sobre las demás naciones y sus detalles.

Todo esto será mas comprensible al explayarnos en la próxima

ט. ואולם במעשיהם של ישראל, תלה האדון ברוך הוא תקון כל הבריאה ועלוייה כמו שזכרנו, ושעבד כביכול את הנהגתו - לפעלם, להאיר ולהשפיע, או לסתר ולהתעלם חס ושלום - על פי מעשיהם. אך מעשה האמות, לא יוסיפו ולא יגרעו במציאות הבריאה ובגלוי יתברך שמו או בהסתרו, אבל ימשיכו לעצמם תועלת או הפסד, אם בגוף ואם בנפש, ויוסיפו כח בשר שלהם או יחלישוהו.

ואמנם, אף על פי שאין הקדוש ברוך הוא משגיח על אמות העולם - בפרטיהם, כבר אפשר שישגיח עליהם בהם לצורך יחיד או רבים מישראל; אמנם זה בבחינת המקרים האמצעיים שבארנו בפרק הקודם.

sección.

9] Empero en la conducta del pueblo de Israel hizo depender el Señor del universo la rectificación y elevación del mundo todo, como ya lo citamos. Y sometió -si es posible así expresarlo- Su Providencia a la conducta del pueblo de Israel. La forma de actuar del pueblo de Israel sería la causa de la iluminación y la prosperidad o la ausencia y obscuridad en el mundo.

Y el accionar de los demás pueblos no adicionaría ni restaría en la existencia de la creación y en la expresión de Dios, Bendito Sea o en su ocultamiento en el mundo. Sólo se hallan en condiciones de atraer sobre sí beneficio o perjuicio, tanto físico como espiritual, agregando fuerza a sus cuerpos o debilitándolos. Y aunque Dios no controla en forma directa a las demás naciones en todos sus detalles, es probable que se involucre en la providencia de estas naciones si ello fuese necesario para una persona judía o para la nación hebrea. Empero esto se realizaría en el contexto de las situaciones eventuales, citadas en el capítulo anterior.

פרק חמישי

באפן ההשגחה

א. הנה בארנו משפטי ההשגחה, עתה נדבר במה שבאפן ההשגחה; וענין זה יתחלק לשני עקרims, האחד בהשקפתו יתברך שמו, והשני בהשפעתו.

ב. בהשקפתו יתברך שמו - כבר ידענו שהוא יתברך שמו יודע כל, ואין אצלו חסרון ידיעה כלל, לא בעתיד ולא בהווה ולא בעבר; כי כל מה שהיה ויהיה - כבר צפוי הוא לפניו מעולם ולא נעלם ממנו דבר; וכל ההווה גלוי הוא לפניו ונודע אצלו, יתברך שמו, בכל בחינותיו ולא נסתר ממנו כלל; אמנם נקרא שהוא משקיף על הדברים - מה שהוא דן אותם, וגוזר עליהם גזרות מגבולות בגבול הזמן שירצה החדשם בהם, ועוד נדבר מזה לפנינו בעזר השם יתברך.

ג. אף השפעתו - הוא מה שיוציא רצונו יתברך שמו לפעל, באותו הסדר וההדרגה שהוא חפץ. והנה, בהיות שסדר בריותיו בסדר הדרגה והשתלשלות, מפני שחפץ בסדר הזה, הנה, כמו שרצה בהשתלשלות זה בבחינת מציאות הנבראים, פן רוצה בו בבחינת התמדתם ופעלותיהם, בכל עניניהם, ובסדר זה - מקימם בכל בחינותיהם, ומשפיע בהם, למה שרצה בענינם ויחסייהם. והנה הוא יתברך שמו ישפיע למלאך, והמלאך - למלאך שתחתיו במדרגה, וכן מדרגה אחר מדרגה, עד שהמלאך האחרון יפעל בגשמיות, לקיים דבר, או לחדש אותו, כפי מה שיצאה גזרת רצונו יתברך שמו.

ואמנם, קיום כל הווה בכל מדרגה שהיא, אינו אלא ממנו יתברך שמו, כי הוא יתברך שמו מקים בכחו הנבראים והשתלשלותם, כל

Capitulo 5

COMO ACTÚA LA PROVIDENCIA

1] Hasta aquí, desarrollamos las leyes que rigen la providencia divina, ahora hablaremos sobre la forma en que esta actúa. En general, podemos dividir sus procedimientos en dos principios; uno involucra la Percepción Divina y el otro Su influencia.

2] En relación a la Percepción Divina, ya comprendimos que Dios, Bendito Sea, conoce absolutamente todo, siendo imposible que exista algo que ignore tanto en el pasado, como en el presente o futuro. Pues todo lo que será o fue, ya se halla expuesto ante El desde siempre y no hay nada oculto a su visión. Todo el presente se halla ante El en todos sus aspectos sin que nada se le oculte. Nosotros denominamos percepción de Dios, al juicio que El ejerce sobre el hombre, los decretos que emite sobre el ser humano y la forma en que los altera dentro de los límites del tiempo. Ya nos explayaremos sobre este punto en el próximo capítulo.

3] Empero al hablar de Su influencia, estamos hablando del sistema y el orden que El utiliza para trasladar Su voluntad a la acción. Dios, creó todo lo existente en un sistema paulatino y secuencial, pues El decidió este orden en la naturaleza de las cosas. Asimismo instituyó este sistema en el mantenimiento y las funciones de todo. Por medio de este sistema todos los detalles de la existencia son sostenidos e influenciados por Dios tal como El lo decide.

Dios ejerce la primera influencia en un ángel y éste a su vez lo hace con otro por debajo de su nivel y así sucesivamente hasta que el último ángel actúa sobre la materia física, a fin de mantenerla o renovarla, según la orden emitida por Dios, Bendito Sea. Sin embargo, la existencia de todas las cosas depende exclusivamente de Dios, Bendito Sea, ya que El es quien con Su poder sostiene todo lo creado y su desarrollo, en cada caso según sus aspectos

אחד כפי ענינו, אבל הוצאת הפעלות לגשמיות, כפי סדר הנמצאים ויחסיהם שזכרנו למעלה, זה נעשה בהדרגה שזכרנו.

ד. והנה, שם האדון ברוך הוא בטבע כל פקיד, לעמד על משמרתו ולקיים בגבורה מה שנמסר בידו, ולא ידחה ממשמרתו אלא באותו הסדר שסדר האדון ברוך הוא. דרך משל: שר האילנות ישתדל ויתאמץ להחזיק אילנותיו, ואולם בהיות הגזרה מלפניו יתברך שמו, יחזק שר הרוח את הרוח כפי מה שיגזר עליו, וידחה שר האילנות כפי זה, ויעקרו כפי זה מאילנותיו בכח הרוח. ויש בדברים האלה הדרגה רבה ופרטיות רב; כי יש המלאכים פקידים הטבע הגשמי, המחזיקים כל חלקי הגשמיים בחקותיהם הטבעיים, ועליהם שרי גזרות הגמול, המניעים מלאכי הטבע, לסבב הענינים לפי הגזרות; וכמה פרטים לפרטים, כפי נפלאות סתרי הנהגתו יתברך שמו.

ה. ואולם הוא יתברך שמו משקיף על הכל, עליונים ותחתונים, שרשים וענפים, ומכונן תמיד אל השלמות הכללי, ולזה מסבב כל הבריאה; ונחלק הענין בפרטיה, כפי מה שנמצא בהכנתם, אלה לדחות, ואלה לקרב, אלה לצרף, ואלה לנוח; כל אחד כפי מה שראוי שיגיע לו, להקים כלל הבריאה על השלמות.

ו. והנה הוא, יתברך שמו, ברצונו משנה סדרי בראשית בכל עת שירצה, ועושה נסים ונפלאות בחפצו - בדברים שונים, כמו שיגזר היותו נאות לתועלת הבריאה, לפי הענין ולפי הזמן.

particulares. Empero todo lo que ocurre en éste mundo físico ocurre de acuerdo al sistema ya instituído para todas las cosas y el cual procede en forma paulatina, como ya lo referimos mas arriba.

4] Dios, proporcionó a la naturaleza de cada uno de esos ángeles supervisores por El creados, el poder para permanecer en sus puestos y llevar a cabo con fuerza la función que le fuese asignada. Y no podrá ser removido de su puesto sino por medio del sistema que determinó Dios. Por ejemplo, el ángel supervisor encargado de los árboles, se esforzará y tratará de mantener sus árboles; empero siendo que decreta Dios, Bendito Sea, que el encargado de los vientos incremente los mismos en la medida que se lo encomienda Dios, de esa forma se desplaza el ángel encargado de los árboles y estos son arrancados por la fuerza del viento. Y existen en estas cosas numerosos detalles y muchos niveles, pues existen entre los ángeles aquellos que se encargan de la naturaleza física de las cosas y supervisan y fortalecen los distintos aspectos y procesos de este mundo. Por sobre ellos se hallan los ángeles de los dictámenes de la recompensa, quienes dirigen a los ángeles de la naturaleza para presentar las situaciones en función de dichos dictámenes. Todo esto envuelve numerosos detalles, los cuales responden al grandioso misterio de la Providencia divina.

5] Empero Dios, Bendito Sea, observa todo, tanto lo superior como lo inferior, raíces y ramificaciones y lo dirige en función de la perfección general; y toda la creación gira en torno a este punto.

Este concepto general afecta a cada individuo de acuerdo a su particular estado de preparación. En función de esto, se decidirá si será apartado de las cercanías de Dios o se lo acercará, si sufrirá para purificarse o se le permitirá la serenidad; en cada caso de acuerdo al mérito alcanzado, para que de esta manera se encamine el mundo hacia la perfección.

6] Está en la voluntad de Dios, alterar el orden de la creación cuando así lo decida, realizando milagros y maravillas que El considera necesarias para el beneficio de la creación, de acuerdo al momento y las circunstancias.

ומה הוא זה שאמרנו חכמינו זכרונם לברכה: "תנאים התנה הקדוש ברוך הוא עם כל מעשה בראשית" – (רבה בראשית ה) לא שלא ישנה הקדוש ברוך הוא דבר מעתה, כי ודאי משנה הוא בכל עת שירצה שנוי גמור, אבל הענין הוא, שבעת הבריאה הראה והודיע לכל שרשי הנבראים ענינם ואמתת מציאותם, והתכלית למה שנבראו, ואל מה עתידים היו לסבב בגלגוליהם, ומה יהיה סוף ענינם; והשיגו וידעו, שהכל היה הולך לתכלית הטוב האמתית, ונתרצו בדבר, ושמחו בו; והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה במקום אחר: "כל מעשי בראשית לדעתם נבראו" (ראש השנה יא, חולין ואמנם, בשהודיעם הקדוש ברוך הוא אמתת ענינם וחקם ואמתת כל גלגולם, הראם כמו כן, שממה שהיה מצטרף לשלמותם, היה שיעשו בהם אותם הנסים, לישראל, או לצדיקים מהם באותם הזמנים.

ואמנם הדבר הזה נאמר בשרשים העליונים, ואחרי כן, על פי כל זה, נשתלשלו בהשתלשלות, ונקבעו הדברים בגשמיות פראוי להם, והעמדו עליהם הפקידים המחזיקים אותם בחקם הטבעי, ובעת שרוצה הקדוש ברוך הוא, יגזר על הפקידים האלה, ויעמדו מתפקידם, וישתנו ממהלכם הטבעי, כפי מה שתהיה עליהם הגזרה. וכבר אפשר שהגעת הגזרה להם תהיה בדרכים שונים, פרוש – שתגיע דרך משל: כמצות מלך עליהם, או כגזרת מושל שזעם, כענין שנאמר: "ויגער בים-סוף ויחרב" וכו' (תהלים קו, ט), וכיוצא בזה מן הדרכים, הכל לפי הענין בזמנו.

Esta afirmación, aparentemente contradice la enseñanza rabínica que versa: "*Dios instituyó condiciones específicas en toda la creación*" (Bersh. Rabba 5).

Esto no significa que no alterará nada en absoluto a partir de la creación, pues de hecho puede alterar totalmente lo que decida en el momento que lo crea conveniente; Sino significa, que en el momento de la creación Dios mostró e informó a todas las raíces de la creación su verdadera naturaleza y el propósito por el que fueron creados, así como el desarrollo de su historia y el destino final que les fue determinado. Y comprendieron y asumieron que todo fue creado con un propósito benéfico y genuino, por lo que aceptaron y se sintieron satisfechos. Y a esto se refirieron N.S. al decir: "*Todas las cosas fueron creadas con Su conocimiento*" (Tal. Rosh Hash. 11).

Empero al mostrarles Dios a las raíces su verdadera concepción y sus efectos finales, les informó asimismo que para alcanzar la perfección se requiere involucrar en el proceso los milagros realizados a Israel o a los hombres justos de las distintas épocas.

Todo esto concierne a la Raíces Superiores y- posteriormente- a todo el desarrollo de las mismas, hasta su materialización en este mundo físico y la designación de los ángeles encargados de supervisar sus leyes naturales. Sin embargo, cuando así lo decida Dios, podrá decretar sobre estos ángeles que suspendan sus funciones y alteren su proyecto natural de acuerdo a Su decreto. Los decretos pueden llegar a ellos por distintas vías; por ejemplo pueden llegar como la orden de un rey o como la colérica disposición de un tirano, como está dicho: "*[Dios]*" Se encolerizó con el mar Rojo y este se secó..." (Salmos 106,9). Todo esto y similar, dependiendo del momento y las circunstancias.

פרק סטי

בסדר ההשגחה

א. סדר האדון ברוך הוא, שהנהגת עולמו כלה, בין מה שלמשפט המעשים של בני הבחירה, ובין למה שראוי להתחדש בעולם ובריותיו, יעשה בסדר פעין מלכות הארץ, וכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "מלכותא דרקיע פעין מלכותא דארעא", והינו – בבתי דינים וסנהדראות, עם כל דרכיהם וחקותיהם לזה; כי הנה סדר בתי דינים שונים, של נמצאים רוחניים, במדרגות ידועות ובסדרים ידועים, שלפניהם יערכו כל הענינים הראויים לשפט, ובגורתם יקומו כל הדברים, וכמו שאמר דניאל: "בגורת עירין פתגמא" וכו' (דניאל ה, יד).

ב. והנה הוא יתברך שמו מופיע בכל הסנהדראות האלה, ומשפיע בהם, ומעמידם על תכן הענין שבאמת, שיצא המשפט לאמתו. ויש מן הסנהדראות שהקדוש ברוך הוא שם לראש, וכענין שנאמר: "ראיתי את ד' ישב על-כסאו וכל-צבא השמים עמד עליו מימינו ומשמאלו" (מלכים א כב, יט), ופרשו חכמינו זכרונם לברכה: "אלו מימינים לזכות ואלו משמאלים לחובה" (תנחומא שמות יח), ונאמר דניאל: "עד די כרסון רמיו, ועתיק יומין יתב... דינא יתב וספרין פתיחו" (דניאל ג, ט"ו).

ואמנם, עקר הדבר כך הוא: הנה, כבר בארנו למעלה, כמה מן הדקדוק נמצא בדינו של כל איש ואיש; כי הנה בכלל, בכל איש מן האנשים, ימצאו טענות רבות, לפי סבות שונות, להיות נדון האיש ההוא לדרכים רבים מדרכי המשפט; ובפרט גם כן, בכל מעשה ומעשה ממנו, הנה ימצא בו בחינה לזכות ובחינה לחובה, וכמה צדדים רבים; כי כל עניני העולם מרכבים בהרפכות רבות באמת, ונמשכים בדרכים שונים; ואולם כל הבחינות האמתיות האלה מתגלות בבתי דינים העליונים האלה לאמתן, וכל אחד מן הצבא

Capitulo 6

EL SISTEMA DE LA PROVIDENCIA

1] Intstituyó Dios, que la dirección del mundo espiritual, tanto en lo concerniente al juicio que se lleva a cabo al ser humano como a todo aquello que se generaría en el mundo y sus criaturas, se desarrolle en forma similar al gobierno del mundo terrenal. Y así lo expresaron N.S. de Bendita Memoria: *"El gobierno de los cielos es similar al gobierno terrenal"*; o sea similar a los tribunales y senados -terrenales- con sus legislaciones y procedimientos. Pues Dios organizó tribunales entre las distintas criaturas celestiales, con sus particulares sistemas y niveles, ante los cuales se presentan todos los casos que requieren ser juzgados y se emiten los decretos definitivos. Y así lo expresó Daniel en su visión: *"Y lo decretado por lo ángeles celestiales"*.

2] Y Dios, Bendito Sea, se manifiesta en todos estos cuerpos deliberantes y con Su influencia los encamina hacia un juicio verdadero. Existen ciertos tribunales en los que Dios ocupa el sitio de cabecera, como está dicho: *"Vi a Dios ocupando Su trono y todo el séquito celestial se hallaba parado a su diestra y a su siniestra"* (Reyes 1-22,19); esto lo explicaron N.S. de la siguiente manera: *"En los tribunales celestiales, la derecha representa la defensa en tanto que la izquierda el procesamiento"* (Tanjuma Shemot 18). Y dijo Daniel (7,9-10): *"El trono se halla ocupado y el Eterno de los días tomo Su lugar.....el juicio comenzará y los libros fueron abiertos"*.

Sin embargo, la razón principal para todo esto es la siguiente. Ya nos explayamos anteriormente sobre la precisión con que se juzga a cada individuo; pues en general, cada individuo posee numerosos y diferentes argumentos, basados en distintos motivos, en función de los cuales puede ser juzgado de diferentes maneras. Específicamente en cada actitud es probable hallar un aspecto

הנמצא באותו הבית דין, מתגלה לו לפי ענינו אחת מן הבחינות, עד שבין כלם מתגלות הבחינות בלן, לא נבחר דבר; ואז ישקל הענין לפי כל הבחינות האמתיות ההן, ותצא הגזרה כפי הנאות. ואולם הגמר הזה יעשהו מי שהוא ראש בבית דין ההוא; ואם הוא מהבתי דינים שהאדון ברוך הוא רוצה ויושב שם לראש, הנה אף על פי שהכל צפוי לפניו, יניח לכל המשרתים – הצבא שלפניו שיטענו לפי המתגלה להם מבחינות הענין באמת, ויגמר הדבר כפי הראוי, וכמו שזכרנו.

ג. נמצא לפי שרש זה, שאין הקדוש ברוך הוא דן את העולם בבחינת ידיעתו, אלא בבחינת הסדרים שרצה וסדר לענין. וממה שסדר עוד בזה, הוא שלא לשפט ענין מהענינים בשום בית דין מאלה, עד שיובא לפניו מפקידים שהפקיד לענין זה, והינו, שהנה הפקיד בחפצו יתברך שמו פקידים מן סוג המלאכי, שישגיחו על כל הענינים ההווים בעולם, ואלה, יבואו לבית דין של מעלה ויעידו על הדברים שהשיגו ונגלה להם, ואז יבואו הענינים במשפט. וכבר זכרתי פעמים, שאין הענינים האלה נמשכים אחר ידיעתו יתברך שמו, כי לא היה שום אחד מהענינים האלה צריכים לו, שהכל צפוי לפניו מעולם, אלא שכן גזר וסדר בחכמתו הנפלאה. ועל פי אלה הסדרים מתנהג העולם באמת. ועל אלה הדרכים והענינים הוא שירמזו הפתובים במליצותיהם; בענין שנאמר: "וירד ד' לראת" וכו' (בראשית יא, ה), "ויבאו בני האלהים להתיצב" וכו' (איוב א, י), "עיני ד' המה משוטטים בכל הארץ" (וכריה ד, י), אלה אשר שלח ד' להתהלך בארץ" (וכריה א, י), ואחרים כאלה; הכל נאמר על דרכי ההנהגה הזאת, כפי הסדרים שסדר, ואותם המלאכים המפקדים להשגיח על עניני העולם ולהעיד עליהם יקראו: "עיני

negativo y diferentes perspectivas, pues todo lo que existe en el mundo puede ser juzgado de esta forma. Empero todos estos aspectos en su verdadera dimensión se presentan ante Tribunales Celestiales; y a cada integrante de dicho tribunal se le expone uno de los aspectos, para que entre todos los integrantes lleguen a analizar la totalidad de los aspectos involucrados sin que exista omisión posible alguna. Entonces, podrá ser juzgada la cuestión en su verdadera dimensión y por lo tanto se emitirá un juicio apropiado. Empero el decreto definitivo lo emitirá el superior de dicho tribunal.

Si se tratase de uno de los tribunales en que el mismo Dios, Bendito Sea, decidió ocupar la jefatura, aunque todo se halla en evidencia ante El, permitirá a los integrantes de dicho tribunal celestial argumentar, de acuerdo a lo que ellos alcanzan de la verdad de los distintos aspectos juzgados y determinar así la cuestión en forma apropiada.

3] De acuerdo a todo lo dicho, resulta que Dios no juzga al mundo desde Su conocimiento absoluto, sino en función de un sistema que El mismo decidió e instituyó.

Entre otras cosas, estableció que ninguna situación sería juzgada en alguno de estos Tribunales Celestiales, en tanto no se presenten ante ellos los angeles supervisores que fueron designados a ella. Pues El, en Su voluntad, decidió designar ángeles encargados de supervisar cada situación que se presenta en el mundo físico, lo cual llevarán ante un tribunal celestial como testimonio sobre aquello que les fuera revelado y sólo entonces se procederá a juicio.

Y ya cité en varias oportunidades, que Dios no requiere de este sistema para obtener Su información, pues ninguna de estas cuestiones le es necesaria, ya que todo se halla descubierto ante El desde siempre, sin embargo así lo decretó e instituyó en Su divina inteligencia.

Y de acuerdo a estos sistemas se conduce el mundo y a ellos hace referencia la Biblia en sus metáforas. Como esta dicho: (en referencia al juicio de los hombres) "*Y bajó Dios a ver...*" (Génesis 11), "*Y se presentaron los hijos de Dios (angeles)...*" (Job1), refiriéndose a la supervisión del mundo dice: "*Los ojos de Dios*

ד", ובהגלותו יתברך שמו על אחד מבתי הדינים לשפט ענין מהענינים, כגון ענין בוני המגדל בזמנו, נאמר: "וירד ד' לראת" (בראשית יא, ה) וכו', וכן כל פיוצא בזה.

ואולם צריך שתבונן שאין הדמיון באלה הענינים עם מה שנעשה במלכות הארץ, אלא בסדרים, אך באפן העשות הדברים, אין הדמיון אמתי, כי בגשמיים נעשים כפי מה ששיף בהם, בהשגתם ובכל עניניהם וברוחניים כפי מה ששיף בהם, בהשגתם ובעניניהם.

ד. והנה שם האדון ברוך הוא את הקטיגור, והוא השטן, שנאמר בו: "ויבוא גם השטן בתוכם" (איוב א, ו), ופקדתו לתבע דין בבתי הדין, וכשהוא תובע יתעוררו הדינים וישפטו. וממדת טובו יתברך שמו שלא יתפס בדין עד שיקטרג המקטרג, ואף על פי שחטאי החוטא גלויים לפניו.

ואולם גם לזה חקק חקים וסדר סדרים, פרוש - לקטרוגו של המקטרג, איך יהיה ומתי יהיה, וכענין מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "השטן מקטרג בשעת הסכנה" (ברא"ר צא), וכן מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "שלשה מזכירים עוונותיו של אדם (נרכות נה), ופרטים רבים פיוצא בזה.

deambulan por toda la tierra” (Zacarías 1), y otros similares. Todo está dicho en función del sistema de providencia diseñado por Dios. Y los ángeles destinados a supervisar las cuestiones terrenales, son denominados “los ojos de Dios”. Y al presentarse Dios, Bendito Sea, en alguno de los Tribunales a juzgar una cuestión, por ejemplo, a quienes construyeron la Torre de Babel en su momento, está dicho: “*Y bajó Dios a observar...*”, como lo acabamos de citar

Sin embargo, es necesario comprender que la similitud existente con el juicio terrenal se refiere sólo al sistema empleado; empero la forma en que se materializan las cosas no guarda un paralelismo real entre ambos. Pues en el mundo físico, todo se lleva a cabo de acuerdo a la naturaleza de las cosas, según su percepción y su esencia, en tanto que entre las criaturas espirituales, las cosas, toman una vía diferente, también de acuerdo a su particular naturaleza y su esencia (por lo tanto, el modo de operar en ellos es totalmente diferente).

4] Dios designó un fiscal, el Satán, sobre quien está dicho: “*Y llegó el día en que se presentaron los hijos de Dios ante Su presencia y se presentó también el Satán entre ellos*” (Job 1). Y su función es la de demandar ante las Cortes Celestiales y así alertar a los jueces para que juzguen.

Como resultado de la bondad Divina, fué instituido que no se juzgue al pecador en tanto no sea acusado por el fiscal, aún cuando todos sus pecados son conocidos por Dios.

También, en este caso -de la acusación del fiscal- instituyó reglamentos y un procedimiento, con el fin de circunscribir el accionar de dicho fiscal, como lo expresaron Nuestros Sabios de Bendita Memoria: “*El Satán acusa en el momento de peligro*” (Bereshit Rabba 91). También dijeron Nuestros Sabios: “Tres cosas recuerdan los pecados del hombre...” Y existen muchos ejemplos similares.

ה. ואולם לכל עניני המשפטים האלה, בכללם ובפרטיהם, חקים ודרכים מסדרים, כמו שגזרה חכמתו יתברך שמו; לזמני המשפט, ולבחינותיו, כגון מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "בארבעה פרקים העולם נדון" (ראש השנה מז), ומה שאמרו: "מלך נכנס תחלה לדין, מקמי דליפוש חרון אף" (שם), וכן מה שאמרו: "תבואה - תרי דיני מתדנא" (שם), וההפרשים שבין קדם גזר דין ולאחר גזר דין, וכמה פרטים אחרים כיוצא באלו.

5] Todos estos conceptos de justicia, tanto en lo general como en lo particular, poseen un procedimiento y un reglamento determinado por la inteligencia Divina.

Este sistema incluye tiempos específicos para el juicio, por ejemplo lo expresado por Nuestros Sabios: "*En cuatro ocasiones el mundo es juzgado (cada año)*" (Tal. R. Hash. 16.); asimismo lo que dijeron: "El rey es juzgado en principio, antes de que se incremente el enojo divino" (Tal. Ib.); también dijeron: "*El cereal, En Dos oraciones es juzgado*". Así como las diferencias que existen entre antes de la sentencia y después de la misma. Y otros numerosos ejemplos similares.

פרק טביעי

השפעת הכוכבים

א. הנה, כבר בארנו בחלק ראשון, שכל עניני הגשמים, שרשם הוא בפחות הנבדלים, ואמנם, שם משתרשים הענינים האלה, בכל הדרכים שצריכים להשתרש, ואחר כך צריכים לעתק ולמשך אל הגשמיות, בצורה שצריכים למצא בו. והנה לצורך זה הוכנו הגלגלים וכוכביהם, שבהם ובסבוביהם, נמשכים ונעתקים כל אותם הענינים – שנשתרשו ונזמנו למעלה ברוחניות – אל הגשמיות פה למטה, ועומדים פה בצורה הראויה. ואמנם מנין הכוכבים, ומדרגותיהם לכל מחלקותיהם, היו כפי מה שראתה החכמה העליונה היותו צריך ונאות אל ההעתק הזה שזכרנו.

והנה, נשפע מן הכוכבים כח הקיום אל העצמים הגשמיים שתחתיהם, שעל ידיהם נעתק ענינם מבחינתו למעלה בשרשים אל בחינתו למטה.

ב. ואולם, עוד ענין אחד חקק הבורא יתברך שמו בכוכבים האלה, והוא, שגם כן עניני מקרי הגשמים ומשיגיהם, אחרי שהוכנו למעלה, ימשכו על ידיהם למטה, באותה הצורה שצריכים לקרות להם. דרך משל: החיים, העשר, החכמה, הזרע, וכיוצא, כל אלה הענינים מוכנים למעלה בשרשים, ונעתקים למטה בענפים בצורה הראויה על ידי הכוכב, וזה – במחלקות ידועות ובקבוצים מיוחדים שהוחקו להם, וסבובים ידועים.

ונתפלגו ביניהם כל המקרים הקורים את הגשמים למיניהם, ונקשרו הגשמים כלם תחת שליטותם כפי סדריהם, להתחדש בהם כפי מה שישפע מן המערכה, לפי הקשור שיתקשר בה כל איש ואיש.

Capítulo 7

LA INFLUENCIA DE LAS ESTRELLAS

1] Ya explicamos en la primera sección (1,5,2), que todos los fenómenos físicos poseen una raíz en fuerzas trascendentales. Allí, en esas fuerzas superiores se originan estos fenómenos y todas sus raíces necesarias y posteriormente se reflejan y transmiten a las cosas físicas en la forma en que deben de hacerlo.

Con este propósito fueron creados los planetas y las estrellas. Por medio de esos cuerpos celestes y sus ciclos, todos los fenómenos originados en el mundo espiritual se transmiten y se reflejan en su contraparte física, adoptando su forma adecuada.

El número de las estrellas así como sus niveles en las distintas divisiones, fue determinado por la Divina Inteligencia en función de lo que estimó necesario para el adecuado proceso de transmisión que citamos.

La capacidad de existencia de todas las cosas terrenales, es transmitida por sus respectivas estrellas. Por medio de esas Estrellas, se refleja la esencia de esas cosas desde su raíz espiritual hacia la contraparte de la tierra.

2] Existe otra función con la que Dios, Bendito Sea, capacitó a las estrellas. Todos los procesos que afectan a las cosas físicas, tras haber sido preparados arriba, se transmiten al mundo físico en la forma necesaria. Por ejemplo, la vida, la riqueza, la inteligencia, la descendencia, etc. todas esas cuestiones se inician arriba, en sus raíces trascendentales, y se transmiten hacia abajo, a sus ramificaciones terrenales en la forma apropiada por medio de la estrella particular. Esto es resultado de la división y combinación particular de las estrellas y el desarrollo de sus ciclos específicos.

Cada evento que ocurre en el mundo físico es manejado por una estrella particular, dependiendo de su categoría específica; quedando cada uno de dichos eventos limitados a la autoridad de su

ג. והנה נשתעבדו לזה הסדר כל בני אדם גם כן, להתחדש בהם כפי מה שימשך להם מן המערכה. אמנם, כבר אפשר שתבטל תולדת הבוכבים, מפח חוק עליון מהם; ועל יסוד זה אמרו: "אין מזל לישראל" (שבת קנ"ו), כי כח גזרתו יתברך שמו והשפעתו גובר על הכח המטבע בהשפעת המערכה, ותהיה התולדה לפי ההשפעה העליונה, ולא לפי השפעת המערכה.

ד. ואמנם, משפטי ההשפעה הזאת של הבוכבים גם הם מגבילים, כפי מה שגזרה החכמה העליונה היותו נאות; וקצת מדרכיה נודעים לפי סדרי המבטים, והוא מה שמשגיגים הוברי השמים; אכן לא כל אמתת סדריה מתגלית בזה, על כן לא ישיגו החוזים בבוכבים אלא קצת מהענינים העתידים, ולא בשלמות, וכל שכן, שבכר יש בטול לתולדותם, כמו שזכרנו; ועל זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "מאשר" – (ישעיה מו, יג) "ולא כל אשר" (בראשית רבה פ"ה ג).

estrella. Por lo tanto, todas las cosas que ocurren son el resultado de la influencia de la emanación estelar, en función de la conexión particular que exista en cada caso.

3] Todos los seres humanos están sujetos a este sistema y todo lo que les ocurre es resultado de la influencia astrológica.

Sin embargo, es asimismo posible que se anule la influencia estelar por medio de la intervención de un poder superior a ellas. Esto es aplicable por norma al caso del pueblo judío, sobre el cual dijeron: *“No rigen las constelaciones al pueblo de Israel”* (Tal Shabbat 156). Pues el poder y la influencia de Dios son superiores al poder destinado a las estrellas; por lo tanto, el resultado dependerá de la influencia superior y no de la ejercida por las estrellas.

4] Esta influencia ejercida por las estrellas, también está circunscripta a las leyes y limitaciones impuestas por la Inteligencia divina como adecuadas. Alguno de estos fenómenos pueden ser comprendidos por medio de la observación, la cual constituye la ciencia de la astrología.

Sin embargo, la naturaleza absoluta de ese sistema no puede ser alcanzada por medio de la observación. Por esta razón es que los astrólogos pueden pronosticar sólo un porcentaje pequeño de los eventos futuros y no todos. Mas aún teniendo en cuenta que dicha capacidad de predicción se halla reducida debido a la posibilidad de que la influencia astrológica puede ser revertida por la Providencia divina. Y sobre esto dijeron Nuestros Sabios: (comentando las palabras del profeta Isaías) *“Hoy les fue permitido a los astrólogos y observadores de las estrellas y buscafortunas, erguirse y decirte algo acerca de lo que te ocurrirá”*. Y comentan Nuestros Sabios acerca de esta expresión: respecto a lo que ellos pueden predecir, algo, pero no todo. (Bereshit Rabba 85,3).

פרק סמיני

בהבחנות פרטיות בהשגחה

א. ממה שיבחנו עוד בהשגחתו יתברך שמו, הוא היות כל סדרי ההשגחה ודרכיה – ישר המשפט וקו הדין. וכענין שנאמר: "שבת מישר שבת מלכותך" (תהלים סה, ז), וכתוב: "מלך במשפט יעמיד ארץ" (משלי כס, ד).

ואמנם, ידענו באמת שאין הפצו של הקדוש ברוך הוא אלא להיטיב, והנה הוא אוהב את ברואיו, כאב האוהב את בנו; אלא שמשמעם האהבה עצמה ראוי שייסר האב את בנו, להיטיבו באחריתו; וכענין שנאמר: "כי כאשר ייסר איש את בנו ד' אלהיך מיסרה" (דברים ח, ה); ונמצא שהמשפט והדין עצמו ממקור האהבה הוא נובע, ואין מוסרו של הקדוש ברוך הוא מפת אויב ומתנגם, אלא מוסר אב הרוצה בטובת בנו וכמו שזכרנו.

ואולם משרש זה נולדים שני ענינים, האחד שהמוסר בעצמו יהיה ממתק ולא קשה, ואכזרי, כי האהבה בעצמה תמוג את הדין ברחמים, והשני – שלפעמים, כשהשעה צריכה לכה, יעבר האדון ברוך הוא על שורת הדין לגמרי, וינהג ברחמים, וכענין שנאמר: "וחנתי את אשר אהן, ורחמתי את אשר ארחם" (שמות לג, יט).

והנה, בהיות שרצה הקדוש ברוך הוא בבחירת האדם במעשיו, ובאשר המשפט הגמול לשלם לאיש כמעשהו, הנה, כביכול משעבד הוא את הנהגתו למעשה האדם, שלא ייטיב לו ולא ירע לו אלא כפי מעשיו. אך באמת, הנה האדון ברוך הוא אינו משעבד לשום חק, ואינו צריך לזולתו, ולא מתפעל משום דבר, ועל כן כשירצה להשתמש מרוממותו, הנה יפעל וינהג כפי רצונו בלי הכרח או עבוב כלל. ואולם להנהגת המשפט ינהג כפי השעבוד שזכרנו, אך כשתזור חכמתו היות נאות העברה על שורת הדין, הנה ישתמש מרוממותו ויחוד שליטתו, ויעבר על פשע, ויתקן כל קלקול בעצם פחו.

Capitulo 8

DETALLES SOBRE LA PROVIDENCIA

1] Entre las cosas que podemos observar dentro del proceso y el sistema de la Providencia divina, cuenta la rectitud y la justicia; como lo expresara el salmista: “Es cetro de rectitud, el cetro de Tu reinado” (Salmos 45,7). Y está escrito : “El rey sostiene la tierra con Su justicia” (Proverbios 29,4).

Podemos comprender, sin embargo, que la voluntad real de Dios es hacer sólo el bien. El ama a sus criaturas así como un padre ama a sus hijos, sólo que debido a ese mismo amor debe castigar como un padre al hijo, para finalmente beneficiarlo. Y así está dicho: “Como castiga un padre a un hijo, Dios, tu Dios, te castiga” (Deuteronomio 8,5).

Por lo tanto, el juicio y la ley Divina se originan en el amor, por lo que la disciplina de Dios no es una disciplina cruel y vengativa, sino la disciplina impartida por un padre que desea el bien de su hijo, como ya lo citamos.

Este principio posee dos corolarios, primero, el castigo mismo es medido y no cruel y duro; pues el amor divino hacia las criaturas suaviza el juicio con Su merced.

Segundo, en ocasiones, cuando el momento lo amerita, Dios suspende la aplicación de la justicia totalmente y actúa sólo con Su merced. Como se lo expresara Dios a Moisés: *“Otorgaré Mi merced a quien le otorgue Mi merced, y mostraré Mi compasión a quien le muestre Mi compasión”* (Exodo 33,19).

נמצאו כאן שני מיני השגחה: השגחת משפט השם יתברך, והשגחת השליטה והיחוד, ובשני הדרכים משגיח כבודו יתברך שמו תמיד על ברואיו. כי הנה הוא משגיח בהשגחת המשפט, לשפט תמיד את כל המעשה, ומשגיח בהשגחת השליטה, לקים בכחו ויכלתו את הבריאה, ולא תחרב ברע מעללי בני האדם.

ב. וממה שצריך שתדע עוד, כי הנה, גם השפעתו תחלק לשני מינים: האחד הוא למה שלגוף, והשני למה שלנפש. למה שלגוף כבר בארנו ענינה, דהינו למה שלהצלחת האדם ושלותו בעולם הזה. למה שלנשמה, הוא כמה שבהשכלה וידיעה, ובקרכת האדם אליו יתברך שמו, ויקרו ומעלתו הנפשית.

כי הנה המצב הטוב של העולם הנה באמת, הוא שיהיו בני האדם דבקים לחכמה, ועוסקים בעבודת בוראם, ויהיה האמת גלוי וברור, ויהיה הרשע נרדף ונכנע, והתרמית משלה, ולא תמצא עבודה בעולם בלתי אליו יתברך שמו, וכל המדות הטובות תמצאנה ותגברנה, ותרחקנה המדות הרעות ותמאסנה, וכנגד זה, תרבה השלטה וההשקט, ולא ימצאו יסורים ומכאובים ונזקים, ויהיה האדון ברוך הוא משרה כבודו בגלוי בעולמו, ושמח על מעשיו, ומעשיו שמחים ועלזים לפניו; וההפך לכל זה, בהיות בני האדם שטופים אחרי התאוה, ומואסים בחכמה ורחוקים ממנה, ולא פונים לעבודה כי אם מעט או כלום, והאמת (משלכת) ארצה, והרשע גובר ומצליח, התרמית והטעות רבה, ועבודות נכריות בעולם, והמדות הטובות נעדרות והמדות רעות נמצאות מאד, וכנגד זה ההשקט חסר, ואין שלטה, והיסורין והנזקים רבים, והאדון ברוך הוא מסתיר כבודו מעולמו, והעולם הולך כאלו נעזב למקרה ומשלח לטבע, ואין הקדוש ברוך הוא שמח על מעשיו, ואין בני האדם שמחים לפניו, ולא מפירים ויודעים מה היא שמחת הבריות לפני בוראם, ובזמן כזה הרעים גוברים והטובים נשפלים. ונמצא שהנה ישפע ממנו יתברך שמו למה שבכל הענינים השייכים לגוף, בחלקי המצב שזכרנו, ולמה שבכל הענינים שבו, השייכים לנפש.

Siendo que Dios decidió capacitar al hombre con el libre albedrío en sus actos, y así juzgarlo y recompensarlo en función de su conducta, El, Bendito Sea, somete Su providencia, si es que así es válido expresarlo, al accionar del hombre y no lo perjudicará ni lo beneficiará sino de acuerdo a su accionar.

En verdad, Dios no se halla sujeto a ninguna ley y no necesita a nadie mas que a Si mismo, así como nada ejerce presión alguna sobre El. Por lo tanto, si Su deseo es utilizar Su grandeza, podrá actuar según Su voluntad sin ningún tipo de apremio o presión.

Y aunque el sistema judicial que El mismo instituyera se rige por sometimiento al accionar humano que acabamos de citar, si Su suprema inteligencia decretara una excepción a esta regla, Dios hará uso de Su grandeza y Supremacía para rectificar lo que sea necesario con su infinito poder.

Existen, por lo tanto, dos tipos de providencia. La providencia de la justicia divina y la providencia basada en Su absoluta y exclusiva autoridad; y con estos dos sistemas supervisa Dios a sus criaturas. Pues El coordina el juicio a las criaturas con Su providencia de justicia y sostiene todo lo creado con Su poder absoluto y Su omnipotencia a fin de que no se destruya debido a la maldad humana.

2] Otra de las cosas que es necesario saber, es que Su influencia se divide en dos categorías generales. Una, la concerniente al físico y la otra al espíritu del hombre.

En lo referente al físico, ya nos explayamos sobre dicha influencia y es la que controla la prosperidad y el éxito del hombre en este mundo..

En cuanto a la espiritual, incluye el intelecto humano y su razón, así como el grado de acercamiento a Dios y sus virtudes espirituales y nobleza.

El estado óptimo real en este mundo es aquel que se alcanza cuando el hombre halla la senda del saber y del servicio a Su creador. De esta forma, la verdad le será clara y evidente y la maldad se verá apartada y sometida, la mentira no existirá. Todo lo que preocupará en este mundo es la devoción a Dios; todas las virtudes existirán y se realzarán y las malas acciones serán

והמדות הטובות נעדרות והמדות רעות נמצאות מאד, וכנגד זה ההשקט חסר, ואין שלווה, והיסורין והנזקים רבים, והאדון ברוך הוא מסתיר כבודו מעולמו, והעולם הולך כאלו נעזב למקרה ומשלח לטבע, ואין הקדוש ברוך הוא שמח על מעשיו, ואין בני האדם שמחים לפניו, ולא מכירים ויודעים מה היא שמחת הבריות לפני בוראם, ובזמן בזה הרעים גוברים והטובים נשפלים. ונמצא שהנה ישפע ממנו יתברך שמו למה שבכל הענינים השיכים לגוף, בחלקי המצב שזכרנו, ולמה שבכל הענינים שבו, השיכים לנפש.

ג. והנה, כבר נתבאר בחלק א, פרק ד, שאולם מצבו של האדם בעולם הזה הוא מצב שהחמירות והחשך שרשי בו, וההארה נרפבת ומשתתפת בו, שממנו הדעת והשכל. והנה, בראשית תולדתו של האדם סכלותו רב ודעתו מעט, וכפי התגדל הנער כך ירבה דעתו, ואמנם הסבה לכל המציאות האלה היא השפעתו יתברך שמו, כי כפי מה שישפע על האדם כן ימצא בו מציאות וענין, בכלל ובפרט, ושרש הכל הוא ענין הארת פניו יתברך שמו והסתרם, שבארנו למעלה בחלק א, פרק ד, שהוא שרש מציאות הטוב והרע בכל מקום שהם. והנה ההשפעה נמשכת על פי הארת הפנים או הסתרם, כפי מה שתגזר החכמה העליונה; ומהשפעת ההארה יולד: הרבוי, הזכות והיקר; ומהשפעת ההסתר יולד: החסרון העביות והשפלות.

ובהיות שמציאות הנמצאים וההנהגה הראויה להם מרפבים מהענינים האלה הרפבה רבה; כי בנמצא אחד עצמו ובמה שראוי להמצא בו יהיו: עניני חסרון בבחינה אחת, ועניני רבוי בבחינה אחרת, עניני עביות ועניני זכות, עניני שפלות ועניני יקר, על כן

repelidas y alejadas. Ante esta situación, prevalecerán la seguridad y la tranquilidad y no prosperará el dolor, el sufrimiento ó la injuria; y Dios, Bendito Sea, extenderá Su honra abiertamente por el mundo y Sus criaturas estarán felices y dichosas ante El.

Lo opuesto a este estado óptimo del mundo existirá cuando los seres humanos se hallen inmersos en la lujuria y desprecien el saber y se alejen de el; serán escasos los que sirvan a Dios ó no existirán, la verdad será ignorada y la maldad prosperará y se incrementará, el embuste y el engaño crecerán; los falsos valores se expresarán en el mundo y las virtudes serán eclipsadas debido a la propagación de las malas acciones.

Como resultado de ello, no existirá la felicidad y las criaturas carecerán de tranquilidad; se incrementará el sufrimiento y el perjuicio en el mundo. Dios no estará conforme con Sus criaturas y estas no estarán felices ante El. Desconocerán la verdadera dicha del hombre ante el Creador. En una época así, los malvados se impondrán y los buenos serán sometidos.

Por lo tanto en Dios, Bendito Sea, se origina toda la influencia que llega al hombre, tanto en lo referente a su mundo físico como al espiritual.

3] Como ya desarrollamos en la sección 1, capítulo 3, la obscuridad y el materialismo se hallan firmemente arraigados a la naturaleza humana de éste mundo; sin embargo, combinado y asociado con ello, el hombre posee cierta iluminación en la cual se originan el entendimiento y la razón.

Desde el mismo nacimiento, el hombre es un ser irracional y de poca inteligencia y paralelamente a su crecimiento irá incrementandose su capacidad intelectual.

La causa de todo esto es , sin embargo, la influencia Divina, pues como resultado directo de la influencia Divina en el ser humano, se formarán cualidades y características, tanto en lo personal como en lo colectivo. Y el origen de todo esto es, en cada caso, la iluminación Divina ó su ausencia, lo cual aclaramos mas arriba, (en la sección 1 capítulo 4) y constituye la raíz de la existencia del bien y del mal en cualquier lugar donde se hallen.

En ambos casos, si bien existe la iluminación Divina ó si se

ההשפעה שתשפיע להם לפי מה שראוי המצא בם, צריך שיהיה בענינה הרכבות מן ההארה ומן ההסתרה, כפי מה שראוי שיוֹלד במשפעים - וכפי מה שישתמש בה; וכפי הסדר שסדר וההדרגה שישרשו הענינים בהשפעה, כן תצא התולדה בכל בחינותיה וגבולותיה. וזה כלל גדול לכל המציאות והמקרים בכל מקום שהם.

ד. כשנביט אל כלל מצבי העולם, מאז הבראו, כפי המקרים שקרו בו, ומה שיעדו עליהם הנביאים, נמצא בדבר ארבע הדרגות, ונחשב המין האנושי כלו, באדם אחד מעת הולדו עד עמדו על פרקו כראוי.

והנה נמצא מצב אחד, שהסכלות והחשך גבר בו תגברת גדול, שנעדרה ממנו הידיעה האמתית בבורא יתברך שמו ובשלמותו העדר גדול, והוא מה שקראוהו חכמינו זכרונם לברכה שני אלפים תהו. המצב השני הוא מצב טוב מזה שזכרנו, והוא כמצב זמננו זה; שהנה ? לנו - תהלה לאל - ידיעת מציאותו יתברך ושלמותו, ותורת ד' אתנו, ולפניו אנהנו עובדים; אמנם אין אות ואין נביא וחסרה ההשכלה האמתית שהיא רוח הקדש; כי אמנם מה שהאדם משכיל בשכלו על ידי עסקו האנושי, לגבי מה שמשכיל ברוח שכל נשפע, אינו אלא בערך הגוף אל הנשמה. מצב שלישי טוב מזה,

carece de Su revelación, ello origina la consecuente influencia determinada por la inteligencia Superior.

La influencia de la iluminación Divina origina ciertas cualidades y beneficios, incremento (Ribbuy), claridad (*Zacut*) y valor (*yakar*). El ocultamiento de Su luz genera desventajas (*jisaron*), opacidad (*aviut*), vileza (*shifjut*).

Y para la existencia y dirección adecuada de todo lo creado se requiere de una combinación de estos elementos, pues en cada cosa creada existen por norma, elementos de beneficio y otros de perjuicio, de claridad y de opacidad, de valor y de vileza, por ello la influencia que llega hasta ellos -de acuerdo a lo que en realidad deben de recibir- debe de contener en su naturaleza elementos combinados de iluminación y ocultamiento de la luz divina. Y de acuerdo al orden instituido y a la canalización desde las raíces trascendentales por medio de las cuales llega la influencia divina, así se originarán los resultados de este proceso en todos sus aspectos y niveles. Y este es un principio fundamental en la relación a todo lo creado y a los estados que lo afecten en cualquier lugar en que se hallen.

4] Si analizamos el mundo en general desde su misma creación, basandonos en la historia y las visiones proféticas, arribaremos a una importante conclusión. La humanidad, como un todo, puede ser clasificada en cuatro aspectos básicos. Respecto a esto, la historia del hombre en general es similar a la de cada individuo en particular.

El primer estado, es aquel en el cual prevaleció la ignorancia y la obscuridad en el género humano. Aquel en que el conocimiento real de Dios y Su perfección estuvo ausente. Nuestros Sabios denominaron este período "*Dos mil años de desolacion*".

El segundo estado, es un período superior al que acabamos de citar y es similar al que nosotros vivimos. Pues poseemos, gracias a Dios, conocimientos sobre Su existencia y perfección. Su Torah se halla entre nosotros y al El ofrecemos nuestro servicio.

Sin embargo, no disponemos de milagros y carecemos de profetas y de la sabiduría real de la profecía. Pues el alcance intelectual que la persona logra por medio de su capacidad

הוא כמצב זמן בית המקדש, שכבר היו אותות ומופתים ונבואה במין האדם, אך לא נמצא השפע הזה מתפשט בכלו, אלא ביחידים, וגם להם בקשי, כי כבר נמצא לדבר מניעה ועכוב. מצב רביעי טוב מכלם, והוא מה שייעדו עליו הנביאים לעתיד לבוא, שלא ימצא הסכלות כלל, ורוח הקדש יהיה שפוף על כל מין האנושי, בלא קשי כלל; והנה אז יקרא – שנגמר בנינו של המין האנושי, כי משם והלאה עלויים יהיו לו, ועד נצח נצחים יתענג.

ה. בבחינת ההשפעה הנפשית שזכרנו, נמצאו עוד גבולים, בבחינת הזמן והמקום, ושאר התנאים; כי הנה חקק וסדר האדון ברוך הוא להיות נמצא ומתגלה בעתים מן העתים, בדרכים ידועים, זולת מה שיתגלה בעתים אחרים, וכן במקום, זולת מה שיתגלה במקום אחר, וכל זה בבחינות רבות ופרטים, משערים בתכלית הדקדוק, כפי הראוי לתקונן של הבריות; ובזה נתלות קדשות הימים והמקומות הקדושים, שבהם ישפיעו בני האדם שפע יותר גדול, ויקבלו יותר הארה, זכות ומעלה, כפי ההדרגה המשערת.

humana, en relación a lo que puede alcanzar por medio de la revelación Divina, (*Ruaj hakodesh*), es similar a la relación existente entre cuerpo y alma.

El tercer estado, es incluso superior a este. Es el estado que imperó durante la existencia del *Beit Hamikdash*, durante el cual ya habían existido la profecía y los milagros en el género humano; sin embargo dicha grandeza no se había propagado entre los hombres sino alcanzaba exclusivamente a alguno de ellos, e incluso con dificultad pues ya se habían originado impedimentos y obstáculos.

El cuarto estado es el que supera todos los anteriores y el que los profetas predijeron para el futuro final. En dicho futuro, la necedad humana desaparecerá y la inspiración divina se propagará entre el género humano sin ninguna dificultad. Y entonces se considerará concluída la misión humana, pues de allí en más sólo existirán superaciones hasta la eternidad.

5] En relación a la influencia Divina sobre el espíritu humano, esta se halla circunscripta a consideraciones de tiempo lugar y otras condiciones. Dios instituyó y ordenó las cosas de manera que se revele en cierto tiempo específico y de determinada manera, ó en otro momento. Lo mismo es válido para el lugar de la revelación y muchas otras condiciones y aspectos, los cuales son determinados con suma precisión, de acuerdo a lo adecuado para las criaturas.

De esto depende la santidad de ciertos días y lugares en particular, los cuales transmiten a los hombres una gran influencia espiritual y alcanzan en ellos una elevada iluminación Divina, mérito y excelencia, de acuerdo a los niveles predeterminados.

חלק ג

בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם, בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהַנְּבוּאָה, וּבְמַעֲלוֹת שְׁלֵא כְדָרוֹ
הַטָּבַע

פרק ראשון

בְּעֵינֵי הַנֶּפֶשׁ וּפְעֻלוֹתֶיהָ

א. הנה, כבר נתבאר בחלק א, פרק ג, ענין האדם, שנמצא בו מה שלא נמצא בשום נברא אחר, דהיינו ההרפכה – שנרכבו בו שני מציאות רחוקים ונבדלים זה מזה, הגוף והנשמה. וזה, כי הנה יש באדם מציאות נפש כמו שיש לכל בעלי החיים, משמשת להרגשה והשפלה החקוקה בטבעו.

וענין הנפש הזאת בכל בעלי החיים הוא מציאות אחד דק מאד, נמשך ובא בתוך הזרע אחרי הקלטו, והוא עצמו מתפשט בהתגדלו, ובו תלוי ההרגש, וכן ההשפלה הראויה למין ההוא; כי בבעלי החיים עצמם יש הפרש גדול בהשפלתם, והשפלת בני האדם נבדלת מהשפלת כלם הבדל גדול; ואולם, כל זה נעשה בנפש הזאת, כפי חקו הטבעי, וכפי הכנת הכלים המשמשים לה, בכל מין ומין לפי מה שהוא. והנה, בנפש האדם יבחנו בחינות וכחות, כגון: הדמיון, והזכרון, השכל, והרצון, כלם כחות בנפש, מגבלים בגבולים ידועים, ופועלים בדרךכים מיוחדים.

ב. אמנם מלבד כל זה, נמצא עוד באדם מציאות נפשי נבדל ועליון מאד. ואין התכלית בביאתו באדם, אלא לקשרו בשרשים העליונים,

SECCION 3

EL ALMA, LA INSPIRACIÓN DIVINA Y LA PROFECÍA

Capitulo 1

EL ALMA Y SU ACTIVIDAD

1] Como ya aclaramos en la sec. 1 cap. 3, el ser humano se diferencia de cualquier otra cosa creada. El posee una combinación de dos elementos diferentes, opuestos: el cuerpo y el alma.

Al hablar del alma humana, debemos necesariamente diferenciar entre dos elementos distintos. Uno de ellos es el mismo espíritu que poseen otros tipos de criaturas vivientes. Es el espíritu vivo que controla los sentidos y la inteligencia natural del ser humano. Este tipo de espíritu existe en todas las criaturas vivas y es una entidad sumamente etérea. Es transmitido por vía genética en el momento de la concepción y continúa creciendo, hasta construir el cuerpo apropiado para cada especie. Asimismo, continúa posteriormente desarrollándose y es el responsable de los sentimientos y el grado de inteligencia particular de cada una de las especies. Y aunque en el reino animal existen diversos niveles de inteligencia, sin embargo, el intelecto humano se distingue de ellos en grado sumo.

Todo esto es resultado del espíritu (básico), en su desarrollo natural y en función de los elementos con los que cuenta a su servicio, en cada especie de acuerdo a su características particulares.

En este espíritu (básico) del hombre existen ciertas facultades y atributos que pueden distinguirse. Por ejemplo la imaginación, la memoria, la voluntad, todas éstas facultades pertenecientes al espíritu humano y que se hallan circunscriptas a ciertos límites y actúan en forma específica.

2] Además de este espíritu básico, sin embargo, existe otra

שֵׁשׁ לוֹ לְקֶשֶׁר בָּם - לְהִיּוֹת מַעֲשֵׂיו מוֹלִידִים תּוֹלְדוֹתָם בְּכַחוֹת הָעֲלִיּוֹנִים בְּכַח גְּדוֹל. וּבִמְצִיאוֹת הַזֶּה נִמְשָׁךְ הַשְּׁפַע הַנִּשְׁפָּע אֶל הָאָדָם, מִן הַמְּקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, וּמִמֶּנּוּ בִּנְפֶשׁ שְׂזָכְרָנוּ, וּמִמֶּנּוּ בַּגּוֹף; וְהַנְּפֶשׁ הָעֲלִיּוֹנָה מְנַהֶגֶת אֶת הַתַּחְתּוֹנָה, וּפּוֹעֶלֶת בָּהּ הַפְּעָלוֹת הַמְּצַטְרָכוֹת, בְּכֹל זְמַן מְזַמְּנֵי הָאָדָם, לְפִי הַיַּחֲסָ שֶׁהוּא מְתַיַּחֵס וְהַקֶּשֶׁר שֶׁהוּא מְתַקְּשֵׁר עִם הָעֲלִיּוֹנִים. וְהִנֵּה הַנְּפֶשׁ הַזֹּאת מְתַקְּשֶׁרֶת בַּתַּחְתּוֹנָה, וְהַתַּחְתּוֹנָה - בַּחֲלָק הַיּוֹתֵר דָּק שֶׁבָּדָם וְנִמְצְאוּ הַגּוֹף וְשֵׁתֵי הַנְּשֻׁמוֹת מְתַקְּשָׁרִים זֶה עִם זֶה.

ג. וְהִנֵּה מִפְּנֵי הַקֶּשֶׁר הַזֶּה, שֶׁנִּקְשְׁרֶת נֶפֶשׁ זֹאת בַּגּוֹף עַל יְדֵי הַנְּפֶשׁ הַתַּחְתּוֹנָה, נִמְצְאוֹת מְגַבְּלוֹת בְּגִבּוּלוֹת פְּרִטִיִּים, וְנִמְנָע מִמֶּנּוּ הַהִשְׁתַּתְּפוֹת וְהַעֲסָק עִם הַנִּמְצְאִים הַרוּחָנִיִּים וְנִבְדְּלִים, כֹּל זְמַן הַיּוֹתֵה מְתַקְּשֶׁרֶת עִם הַגּוֹף, דִּהְיִנוּ כֹּל יְמֵי חַיֵּי הָאָדָם; וּמְתַפְּעֶלֶת מִמַּעֲשֵׂי הַגּוֹף לְהַתְּקֶשֶׁר עַל יָדָם בְּאוֹר הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אוֹ לְנִטּוֹת מִמֶּנּוּ וְלִדְבֵק בְּכַחוֹת הַטְּמָאָה. וּבְזֶה תְּלוּי הַכּוֹנֵנָה לְשִׁלְמוֹת הַמַּעֲתָד אוֹ הַתְּרַחֲקָה מִמֶּנּוּ. וְהִיא פּוֹעֶלֶת בְּאָדָם, וּמְנַהֶגֶת אֶת הַנְּפֶשׁ הַתַּחְתּוֹנָה, וּמְדַרְיָכְתָּהּ, וְחוֹקֶקֶת בָּהּ צִיּוּרֵי הַהִשְׁפָּלָה לְפִי הַכְּנֻתָּה, וּמוֹלְדֶת בָּהּ הַמְּחַשְׁבוֹת וְהַרְצוֹן כְּפִי הַצֵּד אֲשֶׁר תִּטֶּה לוֹ.

ד. וְאִמָּנָם, אֵף עַל פִּי שֶׁקְּרָאנוּהָ עַל דֶּרֶךְ כָּלֵל נֶפֶשׁ אַחַת, הִנֵּה בְּאִמָּתָהּ הִיא בְּעֵלֶת חֲלָקִים רַבִּים וּמְדַרְגּוֹת שׁוֹנוֹת. וּכְבָר נּוֹכַל לֹאמַר, שֶׁנְּפִשׁוֹת

entidad espiritual en el ser humano, sumamente distinta y superior.

Y la única razón por la que ésta entidad forma parte del ser humano, es para unir al hombre con sus raíces celestiales, con las que debe asociarse para que sus actos produzcan en las fuerzas superiores un poderoso efecto.

Es por medio de esta entidad espiritual que llega la influencia superior divina al hombre. Desde el alma divina la influencia es transmitida al espíritu animal del hombre y desde allí al cuerpo.

Y el alma superior dirige el espíritu animal del hombre y por medio de ella se realizan las funciones necesarias durante todos los períodos de la existencia humana, siempre de acuerdo a la relación que el hombre crea con las fuerzas superiores.

El alma superior se asocia con el espíritu inferior y éste con los elementos mas etéreos de la sangre. De esta manera, el cuerpo y ambas entidades espirituales se hallan unidos entre sí.

3] Debido a esta relación creada entre el alma superior y el cuerpo por medio del espíritu inferior, el alma se halla circunscripta a ciertas limitaciones, lo cual hace que se vea sometida al cuerpo por medio del espíritu inferior.

Durante toda esta época de sometimiento del alma al cuerpo, o sea el período de duración de la vida humana, el alma se halla impedida de asociarse o funcionar con otras entidades espirituales o trascendentales.

En este período ella es afectada por el accionar del cuerpo. Como resultado de la conducta humana, el alma puede relacionarse con la iluminación divina o alejarse de ella y apegarse a las fuerzas de la impureza; de ello depende su preparación para la perfección futura o el alejamiento de ella.

El alma divina funciona en el cuerpo humano y dirige el espíritu animal de éste y lo guía, formando las imágenes mentales acordes a su preparación. Ella también genera los pensamiento y deseos de acuerdo a la dirección hacia la que fue inclinada.

4] Y aunque generalmente clasificamos a esta alma divina como una sola entidad, en realidad ella consta de distintas partes y niveles.

רבות הן שמתקשרות זו בזו כטבעות השלשלת, וכמו שמכלן נבנית השלשלת ההיא כמו שראוי לה, בן מכל אלה המדרגות הנפשיות נבנה כלל הנפש העליונה שזכרנו, וכלם קשורות זו בזו, והאחרונה – בנפש התחתונה, והתחתונה – בדם, וכמו שזכרנו.

וכבר אפשר שיסתלקו קצת מן החלקים האלה בזמן מן הזמנים, וישבו אחר כך, או יתוספו עליהם מדרגות וילכו להם אחרי כן, ולא יראה רשם מכל זה בגוף כלל, כי כבר אין פעלת הנפשות האלה בגוף דבר מרגש, ואינם מוסיפים או גורעים לא בחיות ולא בהרגש, אלא פעלתם – במה שהוא ענינו של האדם באמתו, ויחסו עם השרשים העליונים, כפי מה שהוא ראוי לקשר בהם. והנה מכלל זה, הוא ענין הנשמה יתרה שבאה בשבת קדש והולכת לה במוצאי שבת, ואין ביאתה ולא יציאתה נרגשים לגוף.

והנה, כלל חלקי הנשמה – מתחלק לחמשה, ונקראים: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה.

ה. ואמנם, יש לנשמה העליונה הזאת מקרים ראויים לה כפי ענינה; ואף על פי שהיא נקשרת בקשוריה בגוף כמו שזכרנו, נשאר לה קצת ענין עם הרוחנים, מה שאין קשורה בגוף מונע ממנה; אמנם, אין נמשך ונולד מזה דבר מרגש ונפר בשכל האדם ומחשבתו – אלא לפעמים על צד המעוט; והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "אף על גב דאיהו לא חזי מזלה חזי" (מנלה ז), שכבר הגיע הענין לנפש הזאת העליונה, ולא הגיע ממנה אל המחשבה והשכל ציור שלם, אלא קצת התעוררות ולא יותר.

ו. ואולם, ראתה החכמה העליונה לחלק הזמן לשני חלקים: אחר

Podemos decir, que se trata de numerosas almas que se relacionan entre sí como los eslabones de una cadena; y así, como de la totalidad de eslabones surge la cadena, también de la suma de estos distintos niveles espirituales se origina el alma superior a la que nos referimos.

Todos estos niveles se hallan interrelacionados y el último de ellos lo está con el espíritu inferior y éste con la sangre, como ya lo mencionamos.

Y es posible que algunas de estas partes del alma se retiren en algún momento y posteriormente regresen; o que se agreguen niveles superiores en el alma los cuales después desaparecerán. Sin embargo ninguno de estos sucesos produce un efecto visible en el cuerpo humano. Esta alma divina no produce ninguna influencia detectable en el cuerpo humano; no adiciona ni sustrae vitalidad o sensación alguna, pues su actividad se remite a la esencia real del hombre y a la apropiada asociación con sus raíces superiores.

Este concepto, incluye el alma adicional (*Neshama Yeterá*) que ingresa en el hombre con el arribo de Shabbat y lo abandona con la salida de éste; empero cuyo arribo y salida nó son detectados por el cuerpo.

Estas partes en las que se divide el alma pueden ser clasificadas de la siguiente manera: Alma (*nefesh*), Espíritu (*ruaj*), Aliento (*neshama*), Chaya (*escencia viva*), Yechidah (*escencia única*).

5] Esta alma divina posee ciertas experiencias relativas a su propia naturaleza. Y aunque se halla relacionada con el cuerpo, como lo referimos mas arriba, conserva cierta relación con lo espiritual, lo que no puede impedir su asociación con el físico.

Sin embargo, esta asociación no origina ningun efecto notable sobre la mente humana y sus pensamientos, sino en muy pocas ocasiones.

A esto se refirieron N.S. al decir: "*Aunque la persona no lo vea, su destino lo ve*" (Tal. Meguilá 7). Pues aunque el alma divina del hombre haya captado cierta información, empero la forma total no es transmitida al pensamiento o al intelecto humano, el cual capta un vaga sensación.

6] La Inteligencia Superior estimó apropiado dividir el tiempo en

לפעל הבריות, ואחד למנוחתם, והינו - היום והלילה, כי היום הוא זמן המעשה, והלילה זמן המנוחה, ושם בטבע בעלי החיים שישנו כדי שתהא להם ולרוחותיהם מנוחה מעמלם, ובאותו הזמן יחליף מציאותם פח, בכל חלקיו הגופנים והנפשיים, וישובו חדשים לבקרים לעבודתם, ככראשונה.

והנה, בהיות האדם ישן, כחותיו נחות, והרגשותיו שקטות, והשכלתו גם כן נחה ושוקטת, ורק הדמיון לבדו יפעל וילך, וידמה ויציר ענינים, כפי מה שידמנו לו, משארית מה שנצטר בו בעת היקיצה ומה שיגיע אליו מן האדים והעשנים העולים אל המוח, אם מן הלחות הטבעיות, ואם מן המאכלים, וזה ענין החלומות אשר לכל בני האדם.

ואמנם, חקק הבורא יתברך שמו עוד, שהנפש העליונה שזכרנו, תנתק קצת באותו הזמן מקשוריה הגופניים, וחלקים ממנה - דהינו עד הרוח - יהיו מתעלים ומתנתקים מן הגוף, ורק חלק אחד שהוא הנפש, יהיה נשאר עם הנפש התחתונה; והנה החלקים המנתקים ישוטטו במה שהנח להם, ויהיה להם עסק וענין עם הרוחנים, עם הפקידים פקידי הטבע, או עם מלאכים ממלאכי החבלה, או עם השדים, כפי מה שידומן לה לפי סבה מהסבות; ולפעמים תמשך הענין מה שהשיגה, בהשתלשלות עד הנפש התחתונה, ויתעורר מזה הדמיון, ויציר ציורים כפי דרכיו, וכבר אפשר שהענין שהשיגה יהיה אמתי או כוזב, כפי האמצעי שעל ידו השיגתהו, וזה הענין

dos partes: una destinada a la actividad y la otra al descanso. o sea El día y La noche.

Pues el día es el período de actividad del hombre, en tanto que la noche fue destinada al descanso.

Y Dios proyectó la naturaleza de las criaturas de manera que deban descansar, a fin de que tanto su cuerpo como su espíritu recobren energías. Durante este tiempo -de descanso-, se recuperan las energías físicas y espirituales, para despertar por la mañana con nuevas fuerzas para el trabajo cotidiano.

Cuando el hombre duerme, sus facultades descansan, sus sentidos permanecen quietos y su mente se relaja y reposa. Lo único que continúa activo es su imaginación y concibe e imagina distintas imágenes, de distintas vivencias ocurridas durante la vigilia. Otras, son resultado de algunas sustancias u hormonas que activan en el cerebro o producto de determinados alimentos consumidos. A esto responden las imágenes oníricas de cada persona.

Asimismo fue decretado por Dios, que el alma divina de la que hablamos anteriormente, se desprenda levemente durante este período -de descanso- de sus ligaduras físicas; y algunas partes de ella (hasta el *ruaj* -espíritu-) se elevan y se desprenden del cuerpo y sólo la porción denominada *Nefesh* (alma) permanece con el espíritu inferior.

Estas partes liberadas del alma, fluctuarán en el reino espiritual allí donde le concedan hacerlo. E interactuarán y se asociarán con otras criaturas espirituales como los ángeles supervisores de la naturaleza o con los ángeles asociados a la profecía, con los Shedim (demonios), etc, dependiendo cada experiencia de una cantidad de factores.

En ocasiones, dichas experiencias son transmitidas paulatinamente hasta el espíritu inferior, estimulando la imaginación y la creación de diferentes imágenes (lo cual se puede presentar a la persona en un sueño).

Todas las cosas percibidas por el alma divina, sin embargo, pueden ser falsas o reales, dependiendo de los medios por lo cuales fueron alcanzadas.

La idea misma, es transmitida y representada en forma natural;

עצמו ימשך עד הדמיון ויצטיר בדרכיו, לפעמים בכלבול גדול ובתערובת רב, מן הציורים הנפסדים הנמשכים מן האדים, ולפעמים ביותר ברור.

וכבר תגיע לאדם הודעה וגלוי און, על ידי אמצעי הזה, ממה שעתיד לבוא עליו; ויקרה זה בגזרתו יתברך שמו, שינדע הדבר לנשמה, על ידי אחד מן המשרתים מאיזה מין שיהיה, וימשך הדבר עד הנפש, ויצטיר בדמיון, בסתום או בברור, כפי מה שתגזר החכמה העליונה; ועל דבר זה נאמר: "בחלום חזיון לילה... אז יגלה און אנשים" (איוב לג, טו-טז).

נמצא כלל החלומות - ציורי הדמיון, מצד עצמו, או מצד מה שתעוררהו הנשמה לפי מה שתשיג. ואולם אין הפועל בכל אלה, אלא אחד מן הכחות הרוחניים, שמודיע לנשמה, והנשמה ממשכת עד הדמיון, כמו שכתבנו; ואם הכח ההוא ממשרתי הקדש, יהיה הדבר אמת, ואם מכחות ההפך, יהיה הדבר כוזב; והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "כאן על ידי מלאך כאן על ידי שד" (ברכות ניה); ובכלם יש תערובות של הציורים הנפסדים של הדמיון עצמו, והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "אי אפשר לחלום בלי דברים בטלים" (שם). אף עוד חלומות אחרים נמצאים, והם חלומות הנבואה, ונבאר ענינם בפני עצמם, בסיעתא דשמיא.

en ocasiones esta información es sumamente confusa y se presenta en forma de imágenes distorsionadas, lo cual es producto de las distintas sustancias que acceden al cerebro, y en otras la información es percibida con mucha claridad.

Las personas, algunas veces, pueden recibir información y conocimiento, por este medio, de hechos futuros.

Esto ocurre como resultado de un decreto divino, el cual determina que esta información llegue al alma superior por medio de algunos de los servidores divinos, de cualquiera de los tipos que existen; y se transmite al espíritu y posteriormente es visualizado por la imaginación en forma clara o confusa, dependiendo de lo que decreta la Suprema Inteligencia.

Sobre esto está dicho: *"En un sueño y una visión nocturna...Dios abre los oídos de las personas"* (Jób 33).

Por lo tanto, los sueños en general pueden originarse en la misma imaginación o resultar de la estimulación que ejerce el alma de acuerdo a lo que percibe.

Sin embargo, en cualquiera de estos casos el móvil se halla en alguno de los agentes espirituales que comunica la información a la Neshamá y ésta la retransmite a la imaginación de la manera en que ya lo describimos. Si esta fuerza espiritual es uno de los servidores de la santidad, la información transmitida será real. Empero si se tratase de una entidad opuesta -a la santidad- lo que transmite será falso.

A ello se refirieron N.S: *"Los sueños reales se originan en los ángeles y los falsos en un Shed (demonio)"* (Tal. Berajot 55).

Y en todos los casos, existe en el sueño cierta distorsión proveniente de las formas de la imaginación humana. A esto se refirieron N.S. al decir: *"Es imposible la existencia de un sueño que no contenga información vana"* (Tal. Ib.) Sin embargo, existe otra categoría de sueños, la de los sueños proféticos. A ellos nos referiremos en un capítulo aparte.

פרק שני

בענין הפעלה בשמות ובכשוף

א. כבר בארנו בחלקים שקדמו, שתחלת כל הנבכראים הוא כלל כחות נבדלים, מסדרים בסדר חכמה במחלקות ידועות, וממהם משתלשלים בהדרגה הגשמיים למיניהם. עוד בארנו ענין כחות הרע, שמהם משתלשלים הרעות כלם בגשמיים. עוד בארנו, שעקר אמתת המציאות הנבכרא הוא מה שבשרשים הנבדלים; ומה שבגשמיים הוא המשך לכד, ממה שנשתרש ונתיסד שם; ואולם שם נסדר להתפשט מה שיהיה ראוי להתפשט לפי אמתת מציאות הנמצאים וענינם, מה שראוי להיות בשרשים ומה שראוי להיות בענפים; והחכמה העליונה המשיכה את הדברים בהשתלשלות שהמשיכה, והעתיקה ענינם מצורה לצורה, עד שנתקשרו ונגבלו בצורה הגשמית הזאת; ועל הגשמים כלם עומד שלשלת השרשים שלהם גבה מעל גבה עד הכחות הראשונים, וכל אחד עומד במעמדו ומתקיים במדרגתו וגבוליו, כמו שהטביע לו הבורא יתברך שמו ואינו יוצא מהם, והשרשים כלם משפיעים לענפיהם, כפי ההשתלשלות, מבלי שיוציאום מגבולם הטבעי כלל.

ב. ואמנם, גזרה החכמה העליונה, שיהיה עוד לכחות הפועלים בגשמים, מציאות פעלה, שלא בסדר ההשתלשלות, דהינו שיפעלו הם עצמם בגשמיות פעלות מתיחסות לחקם, ולא לחק הגשמיות, והם פעלות ישתנו בם הגשמיים מטבעם התמידי.

Capítulo 2

SOBRE LA UTILIZACION DE LOS NOMBRES SAGRADOS Y LA HECHICERÍA

1] Ya explicamos en la sección anterior, que todo lo creado posee su origen en fuerzas trascendentales. Estas fuerzas están organizadas dentro de un sistema lógico que posee distintas divisiones; y es de estas diferentes categorías de donde derivan los fenómenos físicos.

Asimismo nos explayamos sobre las fuerzas del mal que dan origen al mal existente en el mundo físico.

Así también, expusimos que la esencia primaria de toda existencia física es su raíz trascendental; pues todas las cosas existentes en el plano físico son sólo un reflejo de lo que se origina y fundamenta allí.

Y es en aquel nivel donde se organiza la propagación de todo aquello que se desarrolla en este mundo, en función de su existencia real y de acuerdo a lo que debe ser según su raíz y sus ramificaciones.

Y la Inteligencia Superior translada estos elementos por medio de una secuencia por ella determinada, reflejando la esencia de una forma a otra hasta delinearlas y circunscribirlas en su forma física.

Por lo tanto, sobre cada uno de los elementos físicos existe una cadena formada por sus raíces y originada en las fuerzas superiores. Y cada una de ellas permanece en su propia posición y se mantiene dentro de los niveles y el dominio ordenado por el Creador.

Todas las raíces influyen a sus ramificaciones en el mundo físico de acuerdo a éste sistema, sin exeder en ningún caso sus limitaciones naturales.

2] La Inteligencia Divina asimismo decretó, que dichas fuerzas actúantes sobre el mundo físico posean otra forma de actuar ajena a esta secuencia; o sea que actúen en forma independiente sobre la

והנה נתן לאדם יכלת שישתמש מן הנמצאות על הדרך הזו, כמו שנתן לו יכלת להשתמש מהם על הדרך הטבעי, ובאותו הענין עצמו שנתן לו ההשתמש בטבעי, פרוש - כי כמו שאין ההשתמש בטבעי מחלט בראונו, כי אולם לא יוכל להשתמש בו אלא בדרךים ידועים, ובגבולים מיוחדים, כי הנה לא יוכל לחתך אלא בסכין וכיוצא בו, ולא יוכל לעלות אלא על ידי סלם, ולא יוכל לדחק אלא הדברים הרפים, וכל פיוצא בזה, פן השמוש הרוחני לא נתן לו אלא בגבולים ידועים ובדרכים מיוחדים, כפי מה שראתה החכמה העליונה היותו נאות.

ג. ומכלל הענין הזה עוד, כי הנה כבר בארנו, היות האדם הרפכה של שני הפכים, גוף ונשמה, והנה נגבלה בו הנשמה ונקשרה בחקים שנקשרה, כפי מה שגזר עליה חכמתו יתברך שמו, ונמצא האדם מגבל במצבו הגופני בחקות הגוף ומשפטי החמר, ונשמתו קשורה בעבותות אלה לא תצא מהם. ואולם רצה הארון ברוך הוא שיהיה דרך לאדם שיוכל להתפתח במקצת מקשורי הגופניות הזו ושלאותו, ויגיעו לו ענינים שלא כמשפט הגופניות, אלא כמשפט הרוחניות, ועל ידי זה תגיע לו השכלה והשגה ברוחניים ועניניהם, מה שהיה נעדר ממנו לפי מצבו הגשמי וגבוליו, וכן תעלה בידו יותר, העמדת המציאות כלם על המצב הטוב הנאות בהם, למעלה ולמטה בשרשים ובענפים.

materia física y bajo las leyes que les son propias, ignorando las leyes inherentes a la materia física. Por medio de esta forma de proceder, las leyes de la naturaleza son suspendidas y alteradas de su proceso ordinario.

Dios le dió al hombre la posibilidad de manipular la creación de esta manera, de la misma forma en que lo proveyó del poder para manipularla en forma natural.

Y así como la manipulación que el hombre realiza de las cosas físicas se halla circunscripta a las leyes naturales de la materia, lo cual significa que no puede actuar en forma absolutamente voluntaria, sino dentro de ciertos límites y respetando determinadas leyes; por ejemplo, no puede cortar algo sino por medio de un objeto filoso, no puede subir sino utilizando una escalera, no podrá comprimir sino aquello que es comprimible, etc. Asimismo la manipulación espiritual es posible sólo bajo ciertas normas y dentro de límites definidos, de acuerdo a lo establecido por la Inteligencia Superior.

3] Posee asimismo la hechicería otras funciones.

Como ya lo desarrollamos anteriormente, el hombre se halla compuesto de dos elementos opuestos, el cuerpo y el alma.

El alma se halla limitada por el cuerpo humano y sometida a ciertas leyes específicas, según lo decretado por la Suprema Inteligencia.

El hombre mismo está limitado por su estado físico y las leyes que rigen la materia, y su alma está circunscripta a dichas leyes sin poder evitarlas.

Empero fue voluntad del Todopoderoso que el hombre pueda trascender en cierta forma dichas restricciones físicas, pudiendo alcanzar cosas resultantes de las leyes espirituales, las cuales superan las leyes físicas. Y de esta manera, logrará una comprensión y percepción de la espiritualidad y sus cuestiones, lo cual normalmente se halla vedado por sus limitaciones físicas.

Asimismo, se hallará en las mejores condiciones para elevar la existencia a su estado óptimo, tanto en sus raíces superiores como en las ramificaciones terrenales.

ד. והנה הכינה החכמה העליונה שימצא בטול לגבולים מגבולי טבע החמר והעולם הזה המבדילים ומרחיקים את האדם מן הנמצאים הרוחניים ועניניהם, ויתר האדם מקשוריהם, ויתיצב על מצב מעלה ממצבו הגשמי, עד שיתן לו קשר וענין עם הרוחניים, עודנו בעולם הזה בגופו החשוך.

ואולם לא כל גבולות הטבע הוחק שיבטלו, אלא קצת מהם, אותם שראתה החכמה העליונה היות נאות לפונה הכללית של ההנהגה, וכמו שכתבנו בחלק ראשון, וגם אלה בתנאים משערים ודרכים ידועים בתכלית הדקדוק.

ה. ואולם התקינה חכמתו יתברך שמו אמצעים לאדם, שבהם יוכל להשיג התכלית הזה אם ירצה וישתדל בם, דהינו - בטול גבולי הטבע האלה ממנו, והציב עצמו במצב שזכרנו, וכל ענינם תלוי במה שאפרשהו עתה.

דע, כי הנה נתבאר, שקיום כל המציאות כלם בכללם ובפרטיהם אינו אלא האדון ברוך הוא; ונמצא שכל הנמצאות וסדריהם, בין מה שבפחות העליונים, בין בנבראים הרוחניים, בין בגשמיים, אינם מתקיימים אלא במה שהוא יתברך שמו נמצא להם להתלות בו. והנה הוא נמצא ומתגלה אל כל נמצאיו; ומשפיע בם כפי מה שראוי להם לקיום ענינם. ונמצאו ההשפעות רבות ושונות, כפי רבוי המקבלים ושנוים; ובהשפעות ההן תלוי מציאות כל המציאות למחלקותם וכל עניניהם, וכשימשכו ההשפעות ההן יולדו כל התולדות הנולדות מהן בכל השתלשלות הנמצאות - כפי מה

4] Y estableció la Inteligencia Divina que estas restricciones naturales del mundo físico, que alejan al hombre y lo separan de las entidades espirituales y todo lo relacionado con ellas, no sean absolutas y puedan ser suspendidas. De esta manera, el hombre alcanzaría un estado superior al estado material de este mundo, llegando a relacionarse e involucrarse con lo espiritual, dentro de éste mundo y en su obscuro cuerpo material. Sin embargo, no todas las limitaciones de la naturaleza son pasibles de ser anuladas, sino una parte de las mismas; aquellas que la Suprema Inteligencia consideró como apropiado para la intención ulterior de la providencia divina. E incluso éstas, bajo condiciones calculadas y procedimientos establecidos con absoluta precisión.

5] La Inteligencia Divina instituyó ciertos medios, los cuales posibilitan al hombre alcanzar este propósito (trascender las limitaciones del mundo físico) si así lo desea y se esfuerza por lograrlo. Todo dependerá de lo que explicaremos a continuación.

Debes saber, como ya lo adelantamos, que la existencia de todo cuanto fue creado, tanto en general como en particular, depende exclusivamente de Dios. Por lo tanto, la existencia de todas las cosas así como sus disposiciones, tanto en las esferas superiores como las criaturas espirituales o las físicas, no es posible sino con la emanación que Dios, Bendito Sea, les otorga permitiéndoles existir. Y El se expresa por medio de sus creaciones; y emana hacia ellas de Su influencia, de acuerdo a lo apropiado a la naturaleza de cada cosa.

Por lo tanto, la influencia Divina es sumamente variada -así como es variada la cantidad de recipientes de esta influencia- y de esta influencia depende la existencia de todo lo creado en todas sus formas y divisiones; y al transmitirse estas influencias divinas, originan los efectos de cada cosa y las secuencias en que se desarrollan, según lo que estableció Dios.

Y los ángeles recibirán sobre sí la iluminación divina que se extiende sobre ellos. De dicha iluminación recibida transmitirán a aquellas cosas que se hallan por debajo de ellos y estas a otras más inferiores aún, hasta completar la secuencia íntegramente.

Fue decisión de Dios ser designado por un Nombre, a fin de que

שְׁסֵדֶר; וַיִּקְבְּלוּ הַמְּלָאכִים מֵאוּרֹו יִתְבַרַךְ שְׁמוֹ הַמְּתַגַּלָּה עֲלֵיהֶם, מִה שִׁיִּקְבְּלוּ, וַיִּשְׁפִּיעוּ הָעֲלִיּוֹנִים לַתַּחְתּוֹנִים מֵהֶם, וְהַתַּחְתּוֹנִים לַתַּחְתּוֹנִים, עַד סוּף הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת כָּלוּ.

וְאִמְנָם רָצָה הַשֵּׁם יִתְבַרַךְ לְהִיּוֹת נִקְרָא בְּשֵׁם, כְּדִי שִׁיּוֹכְלוּ בְּרוּאֵי וּלְהִתְעוֹרֵר אֵלָיו וּלְקַרְא אוֹתוֹ, לְהִזְכִּירוֹ וּלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, וְהֵנָּה יָחַד לְכַבּוֹדוֹ הַשֵּׁם הַמֵּיּוֹחַד, וְאָמַר עָלָיו: "זֶה־שְׁמִי לְעֵלָם" וְכו' (שְׁמוֹת ג', טו), וְהוּא הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא בּוֹ עַל שֵׁם הַכְּבוֹד בְּעֶצְמוֹ, כְּפִי מַה שֶׁרָצָה לְקַרְא בְּשֵׁם. וְאִמְנָם כְּפִי כָל פְּרֻטֵי הַשְּׁפָעוֹתָיו, רָצָה וּנְקַרְא בְּשֵׁמוֹת שׁוֹנִים.

וְהֵנָּה, גִּזֵּר וְחֻקָּה, שֶׁבְּהִזְכִּיר בְּרוּאֵי אֶת שְׁמוֹ, יִמְשֹׁךְ לָהֶם מִמֶּנּוּ הָאֶרֶץ וְהַשְּׁפָעָה, וְכַעֲנִין שֶׁנֶּאֱמַר: "בְּכָל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת־שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבִרְכַתִּיךָ" (שְׁמוֹת כ', כא). וְאוּלַם כְּפִי הַשֵּׁם שֶׁיִּזְכִּירוּהוּ וַיִּקְרְאוּהוּ בּוֹ, כִּי תִהְיֶה הַהִשְׁפָּעָה הַנִּמְשָׁכֶת עַל יְדֵי הַהִזְכָּרָה הַזֵּה, פְּרוֹשׁ - כִּי הַהִשְׁפָּעָה שֶׁתִּמְשֹׁךְ תִּהְיֶה מִמִּין אוֹתָהּ הַהִשְׁפָּעָה שֶׁעַל סוּדָה נִתְיַחַס לוֹ יִתְבַרַךְ שְׁמוֹ הַשֵּׁם הַהוּא. וְאִמְנָם בְּהַמְשֹׁךְ הַהִשְׁפָּעָה תִּגְלַד בְּהַכְרַח הַתּוֹלְדָה הַמְּחֻקֶּקֶת לָהּ, וַיִּתְפַּשֵּׁט הָעֲנִין בְּכָל הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת מִן הָרֵאשׁ וְעַד הַסּוּף, וְכִמוֹ שֶׁזָּכְרָנוּ. וְהֵנָּה הַגְּבִילָה הַחֻקָּמָה הָעֲלִיּוֹנָה אֶת הָעֲנִין בְּגִבּוֹלוֹת יְדוּעִים וּבִתְנָאִים מִיְחָרִים, שֶׁבְּשִׁתְּהֵי הַהִזְכָּרָה נִשְׁלַמֶת בָּהֶם, תִּמְשֹׁךְ הַהִשְׁפָּעָה הַזֵּה וְתִגְלַד הַתּוֹלְדָה, וְלֹא זֹלַת זֶה.

וְהֵנָּה, בְּכָל־ל הַהִשְׁפָּעוֹת שֶׁגִּזֵּר שִׁיִּמְשָׁכוּ מִמֶּנּוּ יִתְבַרַךְ שְׁמוֹ, סֵדֶר שִׁיִּמְשָׁכוּ הַשְּׁפָעוֹת, שֶׁבְּהִגִּיעַן לְמִי שִׁיִּקְבְּלוּם, יִבְטְלוּ בְּכַחַן גְּבוּלוֹת מְגִבּוּלוֹת הַטֶּבַע כְּמוֹ שֶׁזָּכְרָנוּ, וַיִּתְקַשֵּׁר הָאִישׁ הַהוּא עִם הַנִּמְצָאִים הָרוּחָנִים, וְתִגִּיעַ לוֹ יְדִיעָה וְהַשְׁכָּלָה גְּבוּהָה וְנִעְלָה מֵהַשְּׁכָלָה הָאֲנוּשִׁית, וְעֲנִינִים אַחֲרַיִם עֲנִפֵי שָׂרֵשׁ זֶה, וְהוּא עֲנִין מִדְּרָגוֹת הָרוּחַ

las criaturas puedan clamarle y aproximarse a El nombrándolo.

Para Su Gloria, Dios designó un Nombre Unico, sobre el que dijo: "*Este es mi Nombre por la eternidad*" (Exodo 3,16).

Y este es el Nombre Divino con el cual es designado para Su Gloria, según El lo decidiera.

Sin embargo, en función de las distintas influencias ejercidas por Dios, decidió destinar a tales efectos diferentes nombres.

Y Dios decretó e instituyó que al pronunciar las criaturas Su Nombre produzcan sobre ellas una iluminación y una influencia, como está dicho: "*En todo lugar donde recuerdes Mi Nombre Me presentaré y te bendeciré*" (Exodo 20,21).

De acuerdo al Nombre que se pronuncie y utilice de Dios, se originará la emanación y la influencia correspondiente. Esto significa, que el tipo de influencia en cada caso estará relacionada específicamente con el Nombre que Dios, Bendito Sea, designó en virtud de los misterios de dicha influencia.

Cuando alguna influencia en particular es transmitida, origina necesariamente el resultado implícito en ella, extendiéndose estos efectos desde el principio hasta el final en la secuencia que ya citáramos.

Todo este proceso, sin embargo, se halla circunscripto por la Divina Inteligencia a ciertos límites específicos y a condiciones determinadas, dentro de las cuales al ser pronunciado el Nombre específico producirá el efecto y la influencia correspondiente. En ningún otro caso la influencia se producirá.

Entre las influencias que Dios decretó que se produzcan al ser utilizado los distintos Nombres, determinó que las mismas otorguen el poder de anular las leyes naturales a quien las utilicen. Dichos individuos podrán relacionarse con entidades espirituales y adquirirán un conocimiento y una información superior a la del ser humano normal, así como otras ramificaciones que se producen de esta raíz.

Esto constituye la inspiración Divina (*Ruaj HaKodesh*) y la profecía (*Nebuá*), como lo desarrollaremos en el próximo capítulo, Dios mediante.

Asimismo decretó que la transmisión de la influencia se realice por los medios que citamos, o sea los Nombres Divinos

הקדש והנבואה, וכמו שאכתב לפנים עוד בסייעתא דשמיא. והנה, גור שהמשכת ההשפעות האלה גם כן תהיה על ידי האמצעי שזכרנו, דהינו שמותיו יתברך שמו המתייחסים לו על שם השפעות אלה, בהפון בהם במחשבת הלב או בהזכיר אותם בפה, או צרף אותם בדברים, עם התנאים מה שצריך שיחבר לזה, וכמו שנבאר עוד בסייעתא דשמיא.

ו. והנה הדבר ידוע, שאף על פי שכלל זה הענין אחד הוא, דהינו היציאה מגבולי הטבע, הנה פרטי הענין רבים, כפי סדרי מציאות הנמצאות והדרגותיהם; כי כפי מה שטבע הנמצאות וסדרם נותן, כך יהיו פרטי ההשפעות המצטרפים להשלמת הדבר בכל בחינותיו, וכפי זה ירבו פרטי ההזכרה ותנאיהם; וכיציאה הזאת עצמה שזכרנו, מדרגות על מדרגות ימצאו, בכל שאר כללי הדברים המתפרטים בפרטיהם; ויהיה מי שיצא מקצת הקשורים והגבולים, ומי שיצא מקצת יותר. ועוד נדבר מזה לפנים בסייעתא דשמיא.

ז. והנה על היסוד הזה עומד המצא היכלת לאדם להשתמש בנמצאות בשמוש הרוחני – וכמו שזכרנו למעלה – ולפעל פעלות גדולות וחזקות, מה שאינו באפשרות השמוש הגשמי. וזה, כי הנה האדון ברוך הוא הכין סדרי המציאות וכוונותיהם על זה הדרך שכלם נקשרים זה בזה, וכלם תלויים בהשפעותיו יתברך שמו שזכרנו, באפן שבשתמשך אחת מן ההשפעות על ידי הזכרת אחד משמותיו יתברך שמו כמו שזכרנו, הנה תולד מזה התולדה עד סוף ההשתלשלות; כי הנה הוא יתברך שמו ימצא לקוראיו באותו השם, כפי מה שסדר ורצה, ויאיר אותו האור, וישפיע אותה ההשפעה, שבה תלוי מציאות הענין ההוא המבקש, עד סוף הענין שבגשמיות.

relacionados con Dios y sus respectivas influencias. Todo esto se produce al mentalizarlos -dichos nombres- o pronunciarlos, o asociarlos con otras expresiones, siempre dentro de las condiciones requeridas, como lo aclararemos mas adelante, con la ayuda de Dios.

6] Aunque en general este concepto conlleva una cuestión, que es trascender las leyes de la naturaleza, obviamente existen numerosos detalles involucrados, lo cual depende de la organización particular y el nivel de cada cosa en cuestión. Pues en función de las propiedades naturales y el nivel de cada cosa, se producirá la influencia necesaria para complementarla en todos sus aspectos; por ello es que son numerosos y variados los detalles y las condiciones que involucran la pronunciación de los Nombres Divinos. En relación a la trascendencia sobre las leyes naturales, que citamos mas arriba, existen muchos niveles así como los poseen las demás generalidades que se dividen en distintos detalles. Y existirá quien supere las limitaciones naturales en cierta medida y otros en una medida mayor. Todo esto lo discutiremos mas adelante, con la ayuda de Dios.

7] Sobre esta base es que el hombre se halla en capacidad de utilizar la materia por medio de las fuerzas espirituales -como los citamos mas arriba- y realizar cosas con su palabra que le es imposible realizar por medios fisicos.

Todo esto es debido a que Dios determinó los sistemas y patrones de la existencia de manera que se interrelacionen mutuamente, empero todos dependiendo de la influencia Divina; por lo que al transmitirse una influencia por medio de uno de Los Nombres Divinos, se producirá un efecto que continuará hasta finalizar el proceso, pues Dios, Bendito Sea, responderá a quien lo reclame por ese nombre, ya que así El lo decidió e instituyó; e iluminará con la Luz particular y transmitirá la influencia específica de la que depende la existencia de cada cosa, hasta concluir el nivel físico final.

Existe otro concepto instituido por Dios que funciona en forma similar.

ואמנם עוד ענין אחד חקק הבורא יתברך שמו על זה הדרך, והוא, כי הנה המלאכים כלם בכל מדרגותיהם, הנה נמסר בידם כח לפעל פעלות שנמסרו להם, והנה אינם פועלים בתמידות, אלא כפי הסדר שהסדר להנהיגה הטבעית התמידית של העולם; אמנם יש בכחם, שיכולים לפעל ממין הפעלה ההיא יותר ממה שפועלים בתמידות, וביותר כח וחזק, שלא כסדר התמידי; ובזה הדרך יפעלו פעמים רבות במעשה הנסים והנפלאות, שיחדשו בעולם כפי רצונו יתברך שמו בעת שירצה; ואמנם רצה הארון ברוך הוא ונתן כבוד לשמו, שבשיזכר על המלאכים לפי הסדר שסדר, דהינו על מלאכי פעלה אחת, את השם שהתיחס לו יתברך שמו על שם ההשפעה שבה נתלה הענין ההוא כלו, הנה יכרח המלאך לפעל באותו הכח היתר שנמסר בידו לאותה הפעלה, כפי מה שיכריחה המזכיר את השם עליו.

ונמצאו בענין הזה שני שרשים: הראשון הוא הזכרת שמו יתברך שמו, כמו שקורא אותו שיענהו, וימשיך על ידי זה ממנו השפעה, שבהמשכה יחדשו ענינים מה שיחדשו; והשני - הכריח את המלאכים על ידי שמו יתברך, שיפעלו מה שבידם לפעל יתר על הסדר התמידי.

ואמנם אין שום אחד מן הענינים האלה מחלטים לכל רצונו של האדם, אלא מגבלים בגבולים ובתנאים, ומשערים עד היכן יגיע היכלת להשתמש בהם, ובאיזה דרך יצליחו. וכבר אפשר שתמנע התולדה ויעכב הפעל, אפלו באותו השעור עצמו שנתן להשתמש בו, כמו שתמנע תולדות השמוש הטבעי גם כן בגזרתו יתברך, אם יגזר על זה.

ואולם לשרש הראשון שהוא הזכרת שמו יתברך להמשך ממנו ההשפעה, ודאי שיצטרך הקרבה אליו יתברך והדבקות בו, וכל מה שירבה הענין הזה, יצלח הדבר ביד העושה אותו, וכל מה שימעט,

Todos los ángeles, en sus distintos niveles fueron provistos con el poder para cumplir la función específica que les fuera encomendada; Y ellos no desarrollan permanentemente una actividad regular, sino que el nivel de la misma varía de acuerdo al orden establecido para el normal desarrollo del universo.

Sin embargo, estos ángeles poseen el poder de desarrollar su actividad en forma mas intensa a la que habitualmente lo hacen, con mayor fuerza y poder. Y de esta manera es que producen en ocasiones milagros y maravillas en el mundo, de acuerdo a la voluntad de Dios.

Y fue voluntad de Dios, como una forma de honrar Su nombre, que al utilizar sobre los ángeles el Nombre específico de determinada influencia, según un orden preestablecido, ello obligue a dicho ángel a actuar con ese poder superior con el que fue dotado para su función, de acuerdo a la presión que ejerce la persona que pronuncia el Nombre sobre él.

Existen, por lo tanto, dos tipos de influencia sobrenatural.

La primera es la utilización del Nombre Sagrado y al llamar a Dios El le responde transmitiendo la influencia que producirá diversos efectos.

La segunda es la coerción de los ángeles por medio de los Nombres Sagrados, para que actúen en forma supranormal.

Sin embargo, ninguno de estos procedimientos se halla librado totalmente a la voluntad humana, sino que están circunscriptos a ciertas limitaciones y condiciones, así como al alcance y la forma en que pueden ser empleados satisfactoriamente.

En ocasiones, el resultado puede no materializarse y el método no resultar efectivo, aún en la medida de su alcance, así como es posible que no se obtenga resultado del esfuerzo físico, también en este caso debido a lo decretado por Dios, Bendito Sea.

Para la utilización del primer método, o sea la transmisión de la influencia divina por medio de la pronunciación de los Nombres Sagrados, es claramente necesario que se requiere un acercamiento a Dios y un apego a El. Y en tanto mas intenso sea dicho apego, mayor éxito obtendrá de éste método quien lo utilice, y por el contrario, en tanto disminuya se dificultará el objetivo.

Para el segundo método no es imperiosa esta condición, aunque

יתקשה עליו השגת התכלית. ולשרש השני אין תנאי זה מצטרף, אף על פי שלא יניח מהיותו עוזר לו אם ימצא, כי הנה אחרי שהושם בסגלת השמות האלה שיכרחו המלאכים בהזכרתם, הנה שבו גם הם ככל הפלים הטבעיים, שיפעל בם המשתמש בם כפי רצונו, אם ישתמש מהם בדרך שמושם כראוי.

אכן הדבר ברור, שאינו ראוי והגון להדיוט שישתמש בשרביטו של מלך, ועל דבר זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "ודאשתמש בתגא חלף" (אבות א, יג), ואין התר בדבר, אלא לקדושים הקרובים לו יתברך ודבקים בו, שישתמשו בזה למה שיולד ממנו קדוש שמו יתברך ועשית רצונו באיזה צד שיהיה, וזולת זה, אף על פי שלא תמנע הפעלה למשתמש, אם ישמר דרכי השמוש, כראוי, ענוש יענש על זדונו. וכבר אמרתי, שעל כל פנים, אין הדבר מחלט, אלא מגבל בגבולות מה שראתה החכמה העליונה היות נאות, וגם באותו הגבול עצמו – גזרתו יתברך תמנע התולדה, כל זמן שירצה, כשתגזר חכמתו היות המניעה ראויה ונאותה.

ח. והנה, אחרי היות גזרת חכמתו שיהיה בעולם טוב ורע, היה הסדור שימצא באמת הרע בכל המדרגות שאפשר לו למצא, ותהיה העבודה לאדם שימנע ממנו השליטה והפעלה, בכל דרכיו ומדרגותיו עד שיוסר ענינו לגמרי מן הבריאה כלה. ואולם תראה שהאדון יתברך שמו, הנה אמתת ענינו שולל ממנו כל מין חסרון שיהיה, כמו שכתבתי בחלק א, פרק א, ורק בברואים אפשר שימצאו החסרונות והרעות. והנה היה הסדור שיבראו מדרגות טוב לברואים, ויברא להם ההפך שהוא הרע, שהוא המציאות מה שאפשר שיהיה לרע, ויבוא האדם בעבודתו ויסיר מענינו ומן הבריאה כלה את הרע כלו, ויקבע בו ובבריאה את הטוב לנצח נצחים. ועל כן היה הסדור, שכל ענין טוב ימצא כנגדו ענין רע, והוא מה שאמר הפתוב: "גם את־זה לעמת־זה עשה האלקים" (קהלת י, יד).

de existir se constituye en una ayuda positiva. Pues estos Nombres, tras haber recibido la propiedad de compeler a los ángeles al ser pronunciados, se convierten también ellos en instrumentos naturales, los cuales pueden ser utilizados a voluntad, si se los aplica en la forma correcta.

Empero obviamente, no es digno ni correcto que un ser humano común utilice el cetro Real; sobre esto dijeron N.S. de B.M: "*Quien utiliza la Corona será exterminado*" (Abot 1,13). Este accionar le es permitido exclusivamente a quienes se hallan en un estado de elevación espiritual que los lleva a la cercanía de Dios y se apegan a El; y entonces podrán hacer uso de éste método para todo aquello que genere santificación del Nombre Divino y cumplimiento de Su voluntad, en la forma que sea. De otra manera, aunque quien lo utilice obtenga un resultado positivo si lo hace en la forma correcta, será castigado por su osadía.

De todas formas, ya prologamos que esto no es definitivo y está circunscripto a los límites que la Inteligencia Superior le determinó como apropiados. Y dentro de esos mismos límites, el decreto divino impedirá los efectos -derivados de dichos métodos- en tanto así lo disponga, debido a que el saber divino entiende que dicho impedimento es apropiado y conveniente.

8] Debido a que decretó Dios la existencia del bien y del mal en este mundo, instituyó que el mal exista en todos los niveles que pueda existir; y es el desafío del hombre impedir la influencia y el efecto -del mal- en todos sus niveles y formas, hasta eliminarlo totalmente de la creación.

Por su propia esencia natural, Dios excluye de Si cualquier tipo de imperfección, como ya lo citamos en la sec. 1 cap. 1, pues sólo en las criaturas pueden existir imperfecciones y el mal.

El diseño original de la creación contempla distintos niveles del bien para todo lo creado, así como lo opuesto que es la esencia potencial del mal. Y el hombre, por medio de su esfuerzo y servicio debe remover de sí y de la creación toda la existencia del mal e instituir tanto en él como en la creación, el bien por la eternidad.

Por ello, el diseño original contempla que todo concepto del bien posea su contraparte en el mal. Y así lo expresa el vers: "*También*

ורק בדבר אחר יתר הטוב על הרע, שהטוב - שרשו הוא שלמותו
 ותברך הקדום והנצחי, והרע אינו אלא דבר נברא, לשיבטל, ואין
 לו לשמש אלא כל זמן ההשתדלות של האדם שזכרנו למעלה.

ט. והנה על פי הדרך הזה, כמו שהמציא לאדם דרך להשיג בו
 הארה והשכלה ורוח הקדש שלא כדרך הטבע הגשמי, כן הצריך
 שימצא לטוב הגדול הזה - ההפך, והוא שיוכל האדם להמשיך
 חשך ועבירות ורוח טמאה שלא כדרך הטבעי, והוא ענין טמאת
 הכשוף והדרישה אל המתים, שהרחיקתנו התורה מהם. וענינם,
 הוא המשיך על ידי הזכרות בתנאים ידועים, השפעות הטמאה
 וזהמא, מה שהוא הרחוק היותר גדול ממנו יתברך שמו, הפך
 הדבקות בו - ממש; והדבר נמשך מאותם כחות הרע שזכרנו בחלק
 א, פרק ה, שהושמו להם - בגזרתו יתברך - שמות, יזכרו בם,
 וימשך על ידי זה מהם משך הטמאה במדרגות ידועות, שלא כדרך
 הטבע, וכן יעשו על ידיהם מעשים שלא כמעשים הטבעיים, כמעשה
 החרטמים וזולתם, כפי מה שנמסר להם בכח הפועלים ההם לפעל,
 ובאותם הגבולים שהושמו להם; וכן על ידי השדים יעשו מעשים
 כאלה, לפי מה שנמסר בידם גם הם שיעשו, ובגבולים ההם
 המיוחדים להם. והנה, באותו השעור שנתן להם היכלת לפעל, גזר
 האדון ברוך הוא שידחו מפניהם פקידי הטבע המחזיקים עניני
 העולם על מצבם הטבעי, וכל המלאכים המביאים ההשפעות כפי

uno frente a otro creó Dios" (Eclesiastes 7,14).

Sólo en un aspecto es superior el bien al mal. El bien posee su raíz en la perfección de Dios y su eternidad, en tanto que el mal no es sino algo que fue creado empero que eventualmente se eliminará; el único propósito del mismo es existir durante el período de esfuerzo humano, como ya lo discutimos anteriormente.

9] De acuerdo a esto, así como le dió al hombre la posibilidad de alcanzar un alumbramiento superior y la inspiración Divina (*Ruaj HaKodesh*) en forma sobrenatural, necesitó otorgarle la posibilidad de lo opuesto a todo este bien; esto significa, que el hombre pueda alcanzar la obscuridad, la polución y el espíritu de impureza, trascendiendo las leyes naturales.

Estos son los conceptos de necromancia, hechicería, etc, de los cuales nos alejó nuestra sagrada Torá.

Estos conceptos involucran el poder, por medio de la pronunciación de determinados Nombres y bajo ciertas condiciones, que alcanza un individuo para canalizar las fuerzas de la polución y la impureza, todo lo cual aleja al hombre de Dios, Bendito Sea, y es exactamente lo opuesto al apego a El.

Esto es resultado de esas fuerzas del mal que citáramos en la sec. 1 cap. 5 y que por decreto divino les fueron designados ciertos Nombres, los cuales al ser pronunciados canalizan una transmisión de impureza en ciertos niveles y en forma sobrenatural.

Asimismo, podrán realizar por medio de estos Nombres acciones sobrenaturales, como las llevan a cabo los hechiceros, etc, de acuerdo al poder que les fuera otorgado y en las áreas específicas de su acción.

También por medio de los duendes (*Shedim*) se pueden llevar a cabo actos de este tipo, siempre dentro de las limitaciones que les fueran impuestas en forma específica a ellos.

Y en la misma medida que les fuera concedido el poder para actuar, decretó Dios, Todopoderoso, que se desplacen ante estas fuerzas los ángeles supervisores de la naturaleza que mantienen el orden natural en el mundo, así como todos los ángeles que transmiten ciertas influencias de acuerdo al orden instituído. A esto se refirieron N.S. al decir: "*Por ello fueron denominados*

הסדור המסדר; ועל זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "בשפים - שמכחישים פמליא של מעלה" (חולין ז), אך לא יהיה זה אלא בשעור ההוא, ולא יותר; וגם באותו השעור כבר אפשר שיִדחו הם מפחֵחֵ חֶזֶק מהם, ותמנע פְּעֻלָּתָם בגזרתו יתברך, ועל זה אמרו: "אין עוד מלבדו - ואפלו בשפים", ובארו, שזה למי שזכותו רב שמן השמים יצילוהו וידחו את הרוצים להרע לו, והוא מה שאמרו: "שאני רבי חנינא דנפיש זכותה" (שם).

hechicería, pues contradicen la compañía celestial" (Tal. Julim 7); empero siempre en la medida prevista y no mas. E incluso en dicha medida, existe la posibilidad de que sean desplazados por fuerzas superiores a ellos y su actividad sea impedida por decreto de Dios. Y sobre el vers. "[El Señor es Dios] no existe otro mas que El" (Deuter. 4,35), comentan N.S: "*incluso la hechicería*". Y explican que esto se refiere a quien posee grandes méritos y desde los cielos lo protegen y rechazan aquello que pretende perjudicarlo; como está escrito: "*Rabbi Chaniná es diferente*" (y por ello no lo afecta la hechicería), pues posee grandes méritos" (Tal. Ib.)

פרק שלישי

בענין רוח הקדש והנבואה

א. הנה חקק הבורא יתברך שמו בטבעו של האדם, שיהיה מתלמד מבין ומשביל בהשקיפו על הנמצאים ובחינותיהם, וממה שמתגלה לפניו יתבונן וידרש את שאינו מתגלה עד שישגיגהו ויעמד עליו, וזהו דרך ההשכלה הטבעית. אמנם עוד גזר שימצא לו השכלה מעלה מזו מאד, והיא ההשכלה הנשפעת, והינו שישפע לו שפע ממנו יתברך שמו, על ידי איזה אמצעים שהכין לזה. ובהגיע השפע הוא אל שכלו, יקבע בו ידיעת ענין מה, בברור, בבילתי ספק, ובבילתי טעות, וידע הדבר בשלמות, סבותיו ותולדותיו, כל דבר במדרגתו, וענין זה נקרא רוח הקדש.

ב. והנה בדרך זה ישיג ענינים מה שבגדר ההשכלה הטבעית, אף ביותר ברור וכמו שזכרנו, וישיג גם כן ענינים - מה שאין בגדר ההשכלה הטבעית שתשיגם, ומכלל זה העתידות ונסתרות.

ג. ואולם, מדרגות על מדרגות נמצאו בדבר, בין בענין כח השפע הנשפע, בין בזמן השפע, בין בדרך הגיעו אל האדם, ובמהות הדברים המתגלים ונודעים לו על ידי זה, אמנם בכלל תהיה ההשפעה בדרך שירגיש בה המשפע בברור.

Capitulo 3

LA INSPIRACION DIVINA Y LA PROFECIA

1] Dios proveyó a la naturaleza humana con la capacidad para aprender, comprender y razonar con su intelecto a partir de la observación de todo lo creado y sus propiedades. Y a partir de esta observación, el hombre podrá inferir y entender aquello que no es evidente en forma inmediata sino tras el análisis; esto es el proceso natural del razonamiento humano.

También fue decretado por Dios, que el hombre posea un nivel de comprensión aún superior al De La observación. Es el denominado entendimiento iluminado, y es el que transmite al hombre una influencia Divina, utilizando ciertos medios destinados a tal efecto.

Y al llegarle dicha influencia a su intelecto, se fijará cierta información en él. El hombre percibirá dicha comprensión en forma clara, indudable e inequívoca; podrá comprender el concepto en su totalidad, desde las causas hasta los efectos, todo en su nivel. Esto se denomina inspiración Divina (*Ruaj HaKodech*).

2] De esta manera, comprenderá conceptos accedibles a la razón humana, empero con mayor claridad, como ya lo citamos.

Y alcanzará conceptos que trascienden el alcance del intelecto humano, entre los cuales se hallan la premonición y los misterios de la existencia.

3] Esta experiencia, sin embargo, posee distintos niveles, tanto en lo referente a la influencia que se transmite, el tiempo en que esto sucede, la forma en que llega al hombre y la naturaleza de la información que se le revela y comunica al hombre por este medio. Y en todos los casos, la transmisión se realizará de la manera en que el receptor la reciba con mayor claridad.

Es asimismo posible que dicha influencia se extienda sobre la mente del hombre empero él no lo perciba, sino es como un pensamiento que aparece en su mente. Esto es denominado, en

אכן עוד יקרה, שישפיע בלב האדם שפע, שיעמידהו על תכן ענין מהענינים אף לא ירגיש בו המשפיע, אלא כמו שנופלת מחשבה בלבו, ויקרא זה, לפעמים על דרך הרחבה - רוח הקדש, בדברי חכמינו זכרונם לברכה, או השפעה נסתרת. אבל רוח הקדש, באמת, הוא שיהיה נבר ונרגש בברור לבעליו, וכמו שזכרנו.

ד. ואמנם למעלה מכל זה יש מעלה אחרת, והיא הנבואה; וענינה שיגיע האדם ויתקשר בבורא יתברך שמו ויתדבק בו דבקות ממש, באפן שירגיש ההתדבקות וישגי מה שהוא מתדבק בו, דהינו - כבודו יתברך שמו, על הדרך שנבאר לפנינו, ויהיה הדבר ברור אצלו ומרגש ממנו בלי ספק כלל, בדרך שלא יסתפק בדבר גשמי שירגישו בחושיו.

והנה עקר הנבואה הוא - ה/שיג הדבקות והקשר הנה, עודו בחיים, שזה שלמות גדול ודאי; ואולם יתלנה לזה ידיעות והשכלות כי אמנם ישיג על ידי זה ענינים אמתיים ונכבדים מאד, מסתרי סודותיו של הקדוש ברוך הוא, וישגם בברור, בדרך ההשפלה הנשפעת שזכרנו, וביותר כח מבעלי רוח הקדש, וכמו שנבאר עוד בסיעתא דשמיא.

ה. אף דרך ההשגה הזאת היא, שתהיה על ידי אמצעים; שלא יתדבק האדם ולא ישיג את כבודו יתברך שמו כמו שרואה חברו לפניו, אלא על ידי משרתים, ישמשו להשגה שמוש הזכוכית לעין, שעל ידם ישג הכבוד; אף המשג - באמת יהיה הכבוד ולא אחר, אלא שתשתנה ההשגה כפי שנוי האמצעים, כראיה באספקלריות; ויבחן בזה מדרגות: הרחוק והקרוב, ובהירות האספקלריא ועכירותה.

ocaciones, en forma genérica, Inspiración Divina (*Ruaj HaKodesh*) o influencia oculta, en el lenguaje rabínico.

Empero la Inspiración Divina real es una experiencia clara y vívida para el que la recibe.

4] Sin embargo, por sobre la inspiración Divina existe otro nivel, la Profecía.

Este es un grado de inspiración en el que un individuo alcanza un nivel que lo liga a Dios Todopoderoso y lo apega literalmente a El, de manera tal que percibe dicho apego y comprende con claridad su sometimiento a Dios, como lo desarrollaremos a continuación.

Y sentirá esta experiencia con absoluta claridad y no le quedarán lugar a dudas, así como no posee dudas sobre los objetos materiales que capta con sus sentidos físicos.

El concepto principal de la profecía es, por lo tanto, el alcance de este apego y acercamiento a Dios aún en vida, lo cual constituye de hecho, un elevado grado de perfección.

A esta elevación espiritual se, le sumarán una cantidad de conocimientos e información, pues por medio de esta iluminación comprenderá conceptos sumamente elevados y reales de los misterios y secretos de Dios Todopoderoso. Y los comprenderá en forma clara, por medio del entendimiento transmitido al que hiciéramos referencia mas arriba.

Por lo tanto, la profecía se presenta con una intensidad muy superior a la de la Inspiración Divina (*Ruaj HaKodesh*), como lo continuaremos explicando, con la ayuda de Dios.

5] La experiencia de la profesía se alcanza por medio de ciertos intermediarios, pues el apego y el alcance de la Gloria Divina no se produce de la misma forma en que, por ejemplo, una persona observa a alguien que se halla frente a él. Empero esta percepción se producirá por medio de servidores divinos que actúan de la misma manera en que lo hace el vidrio al ojo miope y de esta manera se experimenta la Gloria Divina. Sin embargo, el objetivo será la Gloria Divina y no otro, sólo que la percepción que resulte será en función de los medios que sirven a tal efecto, de la misma forma en que la imagen se presenta acorde a la lente que se utiliza para ello (*Aspaklaria*).

ו. והנה בהגלותו יתברך שמו ובהשפעת שפעתו על הנביא, יגבר עליו תגברת גדול, ומיד, חמרו וכל אברי גופו יזדעזעו ויחשבו להתהפך, כי זה מחק החמר שלא לסבל גלוי הרוחניות, כל שכן גלוי כבודו יתברך שמו, והנה הרגשותיו יבטלו, וגם פעלותיו הנפשיות לא יפעלו כלל מעצמן, אבל תשארנה כלן תלויות בו יתברך שמו ובשפעתו הנשפעת.

והנה, מצד ההתדבקות שנשמתו מתדבקת, יתוסף בה מציאות השפלה חוץ מגדר כל השפלה האנושית לגמרי; כי תהיה ההשפלה בה לא מצד מה שהיא בעצמה, אלא מצד היות השרש העליון מתקשר בה, ואז מה שתשיג יהיה בדרך יותר נשגב ממה שהוא המשג ממנה מצד עצמה; ובזה יפה פחו של הנביא מבעל רוח הקדש אפלו בהשגת הידיעות, כי הרי הוא משפיל בהשפלה עליונה מכל השפלה שאפשר לאדם, והיא השפלה בבחינת היותו קשור בבוראו יתברך שמו.

והנה, גלוי כבודו, יתברך, הוא יהיה הפועל בכל מה שימשך לנביא בנבואתו; והנה ממנו ימשך בכח הדמיון שבנפש הנביא, ויצירו בו ענינים, מה שייכרח בו מכח הגלוי העליון, ולא מצד עצמו כלל; ומתוך הדמיונות ההם תמשך בו מחשבה והשפלה, שחיקתה תהיה מכח הכבוד המתגלה; וישאר הענין קבוע בשכלו, שגם כאשר ישוב למצבו האנושי תמצא הידיעה בו בברורה.

זה כלל ענין הנבואה לכל הנביאים, אך פרטי המדרגות רבים, וכמו שנבאר לפנים, בסיעתא דשמיא; ועל הכל מדרגתו של משה רבנו עליו השלום, שהעידה עליו התורה: "ולא־קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ד' פנים אל־פנים" (דברים לז, י).

6] Al revelarse Dios o al transmitir Su influencia al profeta, se apoderará de este una fuerza superior y su cuerpo y cada uno de sus miembros temblarán y experimentará una sensación de vuelco interior. Pues se halla implícito en la misma naturaleza de la materia la imposibilidad de recibir una revelación espiritual, cuánto mas aún la revelación del propio Dios, Bendito Sea. Y todas sus sensaciones se anularán e incluso su actividad espiritual ya no continuará en forma independiente, sino que dependerá de Dios y de la influencia que El le transmita.

Como resultado de este nexo del alma (*Neshamá*) con Dios, obtendrá un comprensión superior a cualquier otra que pueda alcanzar el razonamiento humano, ya que dicha comprensión se origina en la Raíces Trascendentales; y como consecuencia, todo aquello que comprenda lo hará en forma muy superior a la que lo hace el ser humano por sus propios medios.

Y se expresa la superioridad de la profesía sobre la Inspiración Divina aún en la percepción del conocimiento, pues el profeta percibe de una forma superior a la que tiene acceso el razonamiento humano ya que dicha percepción se produce como consecuencia del acercamiento a Dios.

La revelación de la Gloria Divina es el origen de toda transmisión profética. A partir de allí se transmitirán al poder de imaginación del alma del profeta, las formas e imágenes necesarias para la revelación; empero esta revelación no se inicia como un proceso propio.

Estas imágenes generarán ideas e información cuya concepción es la revelación de la Gloria Divina. Y todo esto permanecerá impreso en la mente del profeta y aún al regresar a su estado humano conservará dicha comprensión con absoluta claridad.

Este es el concepto general de la profesía que atañe a todos los profetas y posee numerosos niveles, como lo aclararemos mas adelante, con la ayuda de Dios.

Empero por sobre todos estos grados de profesía se halla el nivel alcanzado por Moises, nuestro maestro, de quien testimonia la misma Torá: “*No se yerguirá otro profeta en Israel como Moises, quien conoció a Dios frente a frente*” (Deuter. 34,10).

פרק רביעי

במקרי הנבואה

א. הנה, הנביא פשיגיע למדרגת הנבואה בשלמות, ישיג את כל המגיע לו בהשגה ברורה ובידיעה שלמה. פרוש - כי אף על פי שלפי ההדרגה שזכרנו בפרק הקודם, יקדמו לו הדמיונות, ואחר כך יגיע אל המחשבה, כפי הדרכים שזכרנו, הנה בהגיעו אל ברור נבואתו, ישיג היותו נביא באמת, פרוש - היותו מתקשר בו יתברך, והיותו יתברך שמו מתגלה לו ופועל בו כל אותן הפעלות, וישיג היות הדמיונות אשר נצטירו בו - דמיונות נבואיים נפעלים משפעו יתברך שמו השופע עליו, והקבע בו ידיעת הענין אשר יקבע - על ידי שפעו זה, ולא ישאר לו שום ספק, לא בנבואתו, ולא בבחינותיה, לא הקודמות ולא הנמשכות.

ב. וממה שצריך שתדע, שהנה לא יגיע הנביא אל המדרגה העליונה בפעם אחת, אבל יעלה מעלה אחר מעלה, עד הגיעו אל הנבואה השלמה. ויש בדבר התלמדות, כמו כל שאר החכמות והמלאכות, שיעלה האדם במדרגותיהן עד שיעמד על ברין. וזה ענין "בני הנביאים", (מלכים א - ב, לה, מלכים ב - ב, ג; ה, ב, ז; ב, טו, ד, א; ה, לח; ה, כב; ו, א; ט, א.) שהיו עומדים לפני הנביא להתלמד בדרכי הנבואה מה שהיה מצטרף לזה.

ג. והנה אפשר שיגיע גלוי ממנו יתברך שמו אל אדם, והוא לא יכיר בו כמו שיכיר הנביא, אלא יחשבהו כי אם מן המרגשות, עד שיגבר עליו השפע הנבואי, ואז יכיר הענין כמו שהוא באמת; ומן המין הזה, היתה קריאת ד' לשמואל, שלא התנבא מתחלה, ולא שפע עליו השפע, אלא שנגלה עליו קול בקול מרגש, ולא השיג בזה יותר, אבל אחר כך

Capitulo 4

LA EXPERIENCIA PROFETICA

1] Cuando una persona alcanza el máximo nivel de profesía, todo lo percibirá de una forma clara y con un entendimiento absoluto. Esto significa, que aunque de acuerdo a la evolución descrita en el capítulo anterior él concebirá en principio imágenes, y posteriormente se trasladará la idea a su intelecto, como ya lo explicamos, cuando logre la comprensión clara de la profesía, lo hará debido a haberse convertido en un verdadero profeta; o sea que se unirá a Dios Quien se revelará a él y en su persona realizará todas las acciones que citáramos. El individuo comprenderá que las imágenes que concibe son visiones proféticas, resultado de la influencia Divina sobre su persona. Y esta influencia fijará la información, contenida en la revelación, en forma permanente en su mente y no le quedarán dudas sobre su profesía y los aspectos contenidos en la misma, el origen o sus efectos.

2] Hay otra cosa que hace falta comprender y es que el profeta no alcanza dicho nivel de elevación de una sola vez, sino que paulatinamente se irá elevando hasta alcanzar el estado absoluto de la profesía.

Este proceso requiere de un aprendizaje, como en el caso de otras disciplinas o artes en los que la persona se supera paulatinamente hasta dominarlos en forma total.

Y este es el concepto de "*los hijos del profeta*" (bené haneviim en el Tanaj), quienes permanecían con el profeta para aprender lo necesario sobre la profesía.

3] Es asimismo posible que la revelación divina le llegue al hombre y él no lo perciba como una experiencia profética, sino que lo considere una experiencia sensorial, hasta que se intensifique la influencia profética sobre su persona y entonces reconocerá la situación en su real magnitud. De este tipo fue la revelación por

שָׁפַע עָלָיו הַשָּׁפַע, וְהַכִּיר וְהַשִּׁיג הַנְּבוּאָה בְּדַרְכֶיהָ; וְכֵן מֵרֵאת הַסֵּנָה לְמִשָּׁה, בְּתַחֲלָה לֹא נִגְלָה לוֹ אֶלָּא כְּמַרְגְּשׁוֹת, וְרָאָה הַסֵּנָה בּוֹעֵר בְּאֵשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָאוּ בְּקוֹלוֹ שֶׁל אָבִיו, אִךְ אַחֵר כֶּךָ שָׁפַע עָלָיו הַשָּׁפַע, וְהַשִּׁיג הַנְּבוּאָה לְאַמְתָּהּ.

ד. וְאוּלָם יִתְלַמְדוּ הַמַּתְלַמְדִים בְּנְבוּאָה – בְּעִנְיָנִים יְדוּעִים – מֵה שִׁימְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם הַשָּׁפַע הָעֲלִיּוֹן, וַיִּבְטַל מְנִיעוֹת חֹמֶר הַגּוֹף, וַיִּמְשִׁיךְ גְּלוּי אִוְרוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְהִתְדַבְּקוֹת בּוֹ, וְכֻלְלֵם, כְּנֻנוֹת, וְהִזְכַּרְת שְׁמוֹת הַקְדוּשִׁים, וְהַלּוּלִים בְּתַהֲלוֹת – יִצְרְפוּ בָם שְׁמוֹת בְּדַרְכֵי הַצְרוּפִים, וַיִּכְמוּ שְׁאֲמַרְנוּ לְעֵיל. וְכִפִּי מֵה שִׁיחֵיו זֹכִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם, וּמִזְדַּכְכִּים וְהוֹלְכִים עַל יְדֵי עִנְיָנִים הָאֵלֶּה, כֶּךָ יִתְקַרְבוּ אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמִתְחִיל הַשָּׁפַע לְהַשָּׁפַע עֲלֵיהֶם, וַיִּשְׁיגוּ הַשְּׁגוֹת אַחֵר הַשְּׁגוֹת, עַד שִׁיגִיעוּ אֶל הַנְּבוּאָה. וְהַנְּבִיא הַמְּכַהֵק וַיִּוֹדַע כֶּכֶר דַּרְכֵי הַנְּבוּאָה עַל נְכוּן, יִלְמְדֵם כָּל אֶחָד לְפִי הַכְּנֻתוֹ, מֵה יַעֲשׂוּ לְהַשִּׁיג אֶת הַתְּכֵלִית הַמְּבַקֵּשׁ, וְכֵן כְּשִׁיִּתְחִילוּ הַגְּלוּיִים עֲלֵיהֶם, יִלְמְדֵם הַנְּבִיא כִּפִּי עֲנִין הַגְּלוּי הַמַּתְגַּלֵּה, וּמֵה שִׁיחֲסֵר עוֹד לָהֶם מִן הַתְּכֵלִית אֲשֶׁר הֵם מְבַקְשִׁים. וְהִנֵּה יִצְטָרְכוּ לְמַלְמֵד וּמְדַרְיָה, עַד עֲמֻדָם עַל בְּרִיָּה שֶׁל הַנְּבוּאָה בְּשִׁלְמוֹת, כִּי אִף עַל פִּי שְׂכָבָר יִתְחַל בְּגְלוּיִים וְהַשָּׁפַע עֲלֵיהֶם הַשָּׁפַעוֹת, לֹא מִפְּנֵי זֶה יִמְצְאוּ מַגִּיעִים אֶל סוֹף הָעֲנִין

medio de la cual llamó Dios a Shemuel, el profeta; y en un principio no experimentó la profesía y no se posó sobre él la Influencia Divina, sino que simplemente se reveló ante él como una voz que lo llamaba y no más. Sin embargo, posteriormente la influencia divina se posó sobre su persona y conoció y alcanzó la profesía en toda su dimensión.

Esto mismo ocurrió en la revelación de la zarza ante Moises. Y en principio no apareció la Divinidad ante él sino como una experiencia sensorial y sólo vió la zarza arder en llamas y Dios llamándolo con la voz del padre; y posteriormente llegó toda la influencia divina sobre su persona y alcanzó la verdadera profesía.

4] Estos discipulos de los profetas, deben estudiar ciertas disciplinas específicas cuya finalidad es atraer sobre ellos la Influencia Divina y anular los efectos de la materia física. De esta manera se extiende la iluminación Divina sobre ellos y logran el apego a Dios.

Entre estas disciplinas se incluyen distintas meditaciones, la pronunciación de Nombres Sagrados y alabanzas al Todopoderoso en las que se intercalan Nombres Divinos de una manera específica, como ya lo citamos.

Y en la medida que vayan -estos discipulos- purificando sus acciones y continúen su proceso de purificación por medio de estas disciplinas, se acercarán a Dios y Su influencia comenzará a transmitirse a ellos haciéndo que se superen paulatinamente hasta alcanzar la profesía.

Y el profeta ya constituido, conocedor de las sendas de la profesía a la perfección, guiará a cada uno de estos discipulos de acuerdo a su grado de preparación, enseñándoles lo que deben hacer para alcanzar el objetivo deseado. Asimismo cuando comience la revelación sobre ellos, el profeta les indicará que tipo de revelación están experimentando y los encaminará hacia el objetivo final que persiguen.

Y ellos requieren de un maestro y un guía hasta alcanzar el verdadero estado de la profesía en toda su dimensión, pues aunque ya hubiesen comenzado las revelaciones y la Influencia Divina a aparecer, esto no significa que alcanzarán su objetivo en forma

מיד, אבל הדרך רבה יצטרכו, להגיע אל הסוף על נכון, כל אחד לפי מעלתו והכנתו.

ה. ואמנם, גם אחרי השיגם מעלת הנבואה, יבחנו הנביאים זה מזה במעלה ומדרגה, בין בכמות, ובין באיכות. פרוש – כי יש שיתנבא פעמים רבות ויש שלא יתנבא אלא מעט, וכן באיכות הנבואה עצמה, יש שישגי התדבקות גדול בו יתברך שמו, וישכיל השכלות גדולות מאד, ויש שהתדבקותו לא יהיה כל כך, וכן השכלתו. אמנם בזה ישו כל המתנבאים, שיהיה להם דבקות נפר להם בו יתברך שמו, וגלוי ממנו יתברך אליהם – נפר אליהם בברור, שלא יסתפקו בו; אלא שבהתדבקות עצמו ובגלוי וההשכלה, יבחנו המדרגות הרבות שיבחנו.

ו. וממה שיגיע לנביאים, הוא היותם משתלחים בשליחות ממנו יתברך; והינו, כי לא זה הוא עצם הנבואה, ואינו מכרח כלל בנביא שישתלח לאחרים; אבל עצם הנבואה – כבר בארנוהו, שהוא התדבק בו יתברך והגלות יתברך אליו, ויתלוו לזה הידיעות וההשכלות שיתלוו; ומן המקרים שקורים פעמים רבות לנביאים, הוא השתלחם לאחרים; וכבר אפשר שיגיע זה אל נביא מבהק ובקי מאד בדרכי הנבואה ויודעם על ברים, ואפשר שיגיע אל מי שלא יהיה כל כך בקי ומלמד בזה, ומצד זה, אפשר שיקרו טעיות לנביאים, לא במה שיתנבאו, אלא במה שיעשו הם מדעתם, ולא שלימו מה שראוי בשליחותם, ויענשו; וכמעשה הנביא של ירבעם (מלכים א, יג) שעבר על דברי עצמו, ונמשך לו מהיותו בלתי מדקדק בדרכי הנבואה, וכמאמר חכמינו זכרונם לברכה בש"ס (סנהדרין פ"ט).

inmediata, sino que requieren todavía de orientación y conducción para llegar a un final adecuado, en cada caso según la preparación del alumno.

5] Incluso después de haber alcanzado la profecía, se diferencian distintos niveles entre los profetas, tanto en la cantidad como en la calidad de las profecías; o sea, existen profetas que experimentan numerosas profecías y otros sólo algunas pocas. Asimismo en cuanto a la calidad de la profecía misma, algunos alcanzan un grado sumamente elevado de apego a Dios y por lo tanto experimentan revelaciones y conocimientos muy grandes. Otros no alcanzan un grado tan elevado de acercamiento a Dios y por lo tanto sus experiencias proféticas no serán tan elevadas.

Sin embargo, existe un común denominador entre los profetas y es el apego evidente a Dios, Bendito Sea, y el alumbramiento de El que les llega con claridad y en forma indudable; sólo que en el propio estado de alumbramiento así como en la revelación existen distintos grados que se pueden diferenciar.

6] Y entre las funciones del profeta puede contarse la de ser enviado en una misión por Dios; o sea, ello no forma parte de la esencia de la profecía y no es imperioso que el profeta sea enviado a transmitir mensaje alguno. Empero la esencia de la profecía como, ya la aclaramos, es el apego del profeta a Dios y la iluminación que parte de El hacia el profeta, todo lo cual es acompañado por conocimientos y percepciones.

Es asimismo posible, con frecuencia, que los profetas deban ser portadores de mensajes a otros. Esto puede ocurrir con un profeta experimentado y conocedor absoluto de las sendas de la profecía, así como es posible que ocurra con quien no es tan experto en la materia. Debido a esto, es posible que el profeta incurra en un error, no en la profecía misma sino en el mensaje que transmite por desición propia; y por lo tanto no cumplen el objetivo que les fuera trazado y es castigado.

Sirve de ejemplo el episodio del profeta del rey Jeroboam, quien fue castigado por transgredir su propia profecía, lo cual le sucedió por no ser meticuloso en los caminos de la profecía (ver al respecto Tal. Sanhed. 89).

ז. והנה עוד אפשר לנביא מן הנביאים, שישגי ענין אמתו בנבואתו, אך לא ישיג כל הענינים האמתיים שנכללו בה. דרך משל: נבואתו של יונה בן אמתו שנאמר לו: "ונינוה נהפכת", ונכלל בדבור הזה שתי הבנות אמתיות: אחת הענש שהיה מעתד להם כפי חטאם, והשנית מה שהיה צפוי לפניו יתברך שיקרה בהם, ודיינו שיהפכו מרעה לטובה; ואולם, אלו לא היה נכלל באמת בדבור אלא ענין הענש לבדו, כשהיה הקדוש ברוך הוא שב ונחם על הרעה, היה מגלה הדבר לנביאים, ובפרט ליונה, שהיתה מתחדשת עליהם גזרה זולת הראשונה; אמנם בהיות שכלל הקדוש ברוך הוא בדבור האחד שתי ההבנות, לא הצריך חידוש גזרה עליהם, אלא שנתקים הדבור בהבנה השניה ולא בהראשונה, אכן יונה לא השיג בתחלה אלא ההבנה הראשונה ולא השניה, והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "יונה איהו דלא אבחן" (לפנינו: דלא ידע).

ח. ואמנם צריך שתדע, שהנה בנבואת המתנבאים יבחנו שתי הבנות, הראשונה-הענין, והשניה-הדברים והמלות; וזה, כי הנה יש שישגי הנביא ענין מהענינים ולא יגבל לו במלות, אלא יגידה הנביא במלות כרצונו, ויש שישגו ענין מגבל במלות גם כן, כגון נבואתיהם של ישעיהו, ירמיהו, ושאר הנביאים - הנכתבות לדורות, שהנה נגבלו מלותיהם בנבואה, לכלל ענינים רבים כאחד, וגם בזה תשתנה המליצה, כפי הכנת הנביא עצמו ודרכיו, וגם ישתנה לטבע לשונו ודרך דבורו.

ופעמים רבות נתן לנביאים לעשות מעשים עם נבואתם, כגון אזורו של ירמיהו (ירמיה יג), ועלו (שם כז), ולבנה של יחזקאל (יחזקאל ד), ורבים

7] Existe también la posibilidad de que le sea revelada la verdad al profeta, empero este no la capte en toda su acepción.

Por ejemplo: La profecía de Jonah ben Amitai, a quien le fuera dicho: "*Y Ninive será destruída*" (Jonah 3,4). Esta frase posee dos interpretaciones posibles, una el castigo al que se hallaban destinados por los pecados cometidos, y la otra lo que ante Dios se hallaba expuesto, o sea que retornarían de sus transgresiones hacia la buena senda.

Y si ésta frase sólo hubiese incluído la idea del castigo, al decidir Dios no castigarlos lo hubiese comunicado a los profetas, especialmente a Jonah quien debía saber que un nuevo decreto anulaba el anterior.

Sin embargo, al incluir Dios ambas interpretaciones en una sola frase no requirió derogar el decreto original; y se instituyó el decreto de acuerdo a la segunda interpretación y no a la primera. Empero Jonah no entendió esta frase sino bajo una sola perspectiva, la primera (que hacía referencia al castigo) y desatendió la segunda.

A esto se refirieron N.S. al decir: "*Jonah, él fue quien no comprendió*" (Tal. Ib.)

8] También es necesario saber, que en la profecía existen dos aspectos diferentes, uno el contenido de la misma y el otro su terminología.

Algunos profetas reciben el concepto profético sin que este se halle circunscripto a una expresión o palabra en especial. Otros lo perciben dentro de un marco lingüístico específico, por ejemplo las profecías de Isaías, Jeremías y los demás profetas, que fueron escritas para la posteridad y se hallan circunscriptas a ciertas expresiones las que incluyen diferentes temas. Y aún en este caso variará la fraseología en función de la preparación del profeta y su estilo y formas de expresión.

En muchas ocasiones, el profeta es instruído para realizar ciertas acciones en conjunto con la profecía; por ejemplo, el profeta Jeremías quien fue instruído sobre su faja de lino (Jeremías 13), o, en otra ocasión sobre el yugo (ib. 27); o el profeta Ezequiel, quien fuera encomendado trazar un mapa de Jerusalem sobre un ladrillo

כֹּאֵלֶּה. וְעַנְיָנָם הָיָה, שְׁעַל יְדֵי הַמַּעֲשִׂים הָהֵם הָיוּ מִתְעוֹרְרִים פְּחוֹת מִכְחוֹת הָעֲלִיוֹנִים, מֵה שֶׁהָיָה מִצְטָרֵף לְפִי אֲמַתַּת הָעֲנָן – שְׁעָלִיו הָיְתָה הַנְּבוּאָה – בְּכָל בְּחִינּוֹתָיו, וּמֵאֲזוּ הָיוּ מְזוּדְמָנִים וְנִפְקָדִים לְהוֹצִיא הַדְּבָר לְפַעַל, בְּזִמְן הָרְאוּי לּוֹ.

ט. עוֹד צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, כִּי הִנֵּה תֹאֵר נְבִיא בְּאֲמַת וּבְדִקְדוּקָה, לֹא יֵאוֹת אֱלֹה לְמִי שֶׁכָּבַר הַשִּׁיג הַנְּבוּאָה עַל בְּרִיָּה, וְנִתְבָּרַר לוֹ הָיְתָה מִתְנַבֵּא מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְכִמוּ שֶׁזְּכָרְנוּ לְמַעֲלָה, וּמִי שֶׁהִגִּיעַ לָזֶה לֹא יִשָּׂאֵר לוֹ סִפֵּק בְּנְבוּאָתוֹ כָּלֵל, וְלֹא יִפֹּל בּוֹ טְעוֹת בְּנְבוּאָתוֹ; אֲמַנָּם עַל דֶּרֶךְ הַרְחֻבָּה, יִתָּאֵר בְּתֹאֵר זֶה גַם מִי שֶׁיִּתְחִיל בְּהַשְׁגוֹת הַנְּבוּאִיּוֹת וְהִגִּיעַ לוֹ גְלוּי חוּץ לְגֵדֶר הָאֲנוּשִׁי; וְאוֹלָם מִי שֶׁלֹּא הַשִּׁיג אֱלֹה הַשְׁגוֹת אֱלֹה, אִינּוֹ עֵדִין בְּטוֹחַ בְּעַנְיָנוּ, וְאִפְשָׁר לוֹ שִׁיכְשַׁל, וְכַעֲיֵן נְבִיאֵי אַחָב, שֶׁנִּבְאָר לְפָנָיִם בְּסִיעֵתָא דְשִׁמְיָא; וְאֲמַנָּם הַיּוֹדְעִים דְרַכֵּי נְבוּאָה עַל בְּרִים יוֹדְעִים כֹּל זֶה עַל נְכוּן, יוֹדְעִים הַמְכַשׁוּלוֹת הָאֱלֹה שֶׁאִפְשָׁר שִׁמְצָאָה, וּמְכִירִים סִימְנֵיהֶם, וְהַדְרֵךְ לְהַנְצִל מֵהֶם, עַד הִגִּיעַ אֶל אֲמַתַּת הַנְּבוּאָה, וְאֱלֹה הָיוּ מְלַמְדִים אֶת הַתְּלַמִּידִים, כִּמוּ שֶׁזְּכָרְנוּ לְעֵיל, וּמְמַלְטִים אוֹתָם מִן הַטְּעִיּוֹת, וּמַעֲמִידִים אוֹתָם עַל הָאֲמַת.

י. וְאוֹלָם עֶקֶר הָעֲנָן הַזֶּה, הוּא מֵה שֶׁאֲמַרְנוּ בְּחֵלֶק רֵאשׁוֹן פֶּרֶק חֲמִישִׁי, מֵאוֹתָם פְּחוֹת הַשְּׂמָאָה שֶׁנִּמְצָאִים בְּעוֹלָם וּפּוֹעֲלִים כְּפִי מֵה שֶׁהוֹחֵק בְּטַבְעָם וְנִמְסָר בִּידָם. וְהִנֵּה יֵשׁ בְּבַחֲם שִׁיטְעוּ אֶת הָאָדָם, בְּמֵה שֶׁיִּשְׁפִּיעוּ עָלָיו הַשְּׁפָעוֹת, בְּדְרָכִים כַּעֲיֵן דְרַכֵּי הַנְּבוּאָה הָאֲמַתִּית, וַיִּגְלוּ לוֹ עַנְיָנִים,

(Ezequiel 4), y otros muchos ejemplos.

La idea en estos casos, era que por medio de estas acciones se estimulaban las Fuerzas Superiores en la forma requerida por la naturaleza del tema en cuestión en la profecía; y entonces, (al completarse dichos actos) las fuerzas eran designadas y transmitidas para convertir el concepto, en acción, en el momento apropiado.

9] Debemos también comprender, que solamente puede ser catalogado como profeta aquel que alcanzó el estado de profecía en toda su dimensión. Es el individuo que posee la certeza de que su profecía proviene de Dios, como lo citamos mas arriba. Quien haya alcanzado dicho nivel, no poseerá ambigüedad o duda alguna sobre su profecía y no cometerá ningún error.

Sin embargo, por extensión, recibirá el titulo de profeta aquel que se haya iniciado en ciertas experiencias proféticas y alcanzó algún tipo de revelación mas allá de las visiones normales de su condición humana.

Aun Asi, aquel que solamente haya logrado estos alcances, no posee una seguridad absoluta En su condicion, ya que todavia puede tropezar en el pecado, como le ocurriera a los profetas del rey Ajab, lo cual aclararemos mas adelante. Y aquellos que conocen los senderos de la profecía en profundidad, son concientes de esto así como de los tropiezos que pueden presentárseles y conocen sus síntomas y la forma de evitarlos hasta alcanzar el verdadero nivel profético. Y ellos, profetas experimentados, enseñaban a los alumnos y los orientaban previniendo sus errores y guiándolos por la senda correcta.

10] Sin embargo, el punto fundamental aqui es lo que citáramos mas arriba en la sec. 1 cap. 5 en relación a las fuerzas de la impureza que existen en el mundo y actúan de acuerdo a la naturaleza que se les otorgó y las propiedades que les son características.

Dichas fuerzas, se hallan en capacidad de llevar al hombre al error transmitiendo ciertas influencias de una forma similar a la de la verdadera profecía; y le revelarán conceptos, algunos verdaderos.

אמתיים וכוזבים, ויחדשו לו קצת עניינים נפלאים, וכמה שאמר הכתוב בפרוש בנביא השקר: "ונתן אליך אות או מופת, וכא האות והמופת" (דברים יג ב-ג). והנה דבר זה, אפשר שיקרה לאדם שלא ברצונו, ואפשר שיקרה לו ברצונו; והינו שאפשר שיקרה לו מקרה זה והוא לא השתדל עליו, או השתדל על הפכו, והגיע לו זה, מפני שלא נשלם במעשיו והשתדלותו; ואפשר שיגיע למי שרצה בו ברשעו, והשתדל להשיגו, והינו, שילך אחרי הכחות האלה וישתדל להדבק בהם ברצונו, להשיג מהם מה שיחפץ להשיג, והינו שיגלו לו עניינים כמו שזכרנו – שבהם יחזיק עצמו לפני בני האדם לנביא, ויסיחם כמו שיחפץ, או יתכבד בעיניהם; ומן המין הזה היו נביאי הבעל והאשרה, שהנה היו משתדלים בזה, עד שהיו מתדבקים בכחות האלה, ומשיגים ידיעת קצת דברים, שעל ידיהם היו מפתים המאמינים בהם, וכן מחדשים בכח זה נפלאות, לאות על נבואתם, וכמו שזכרנו. ואמנם הם בעצמם היו יודעים שאין זה להם אלא מצד הטמאה – מה שפחדו להם, ולא היו חושבים בעצמם שהם נביאים, אלא ברשעת לבבם היו עושים כן. אך גם למי שלא השתדל על זה היה אפשר שיקרה זה כמו שזכרנו, ועל כן היו צריכים המשתדלים לנבואה למלמד מבהק שילמדו כמו שזכרנו, ועל ידו היו נצולים. וכל זה, עד שיגיע למדרגת הנבואה באמת, כי כיון שהגיעו לה, כבר ראו ההפרש הגדול והפירוהו, ואי אפשר להם עוד שיסתפקו בזה כלל, כמו שזכרנו.

y otros falsos, presentando incluso algunos milagros para corroborarlos, como lo previniera el vers. respecto a los falsos profetas: *“Y te vaticinara un signo o una maravilla y se cumple dicho signo o maravilla”* (Deuter. 13).

Esto puede ocurrirle a la persona en forma voluntaria o de manera no intencional. Esto significa que puede ocurrirle este evento sin que él lo haya buscado o incluso contra su propia voluntad, debido a que alcanzó la perfección en su conducta o en su esfuerzo personal. Asimismo, es posible que esto ocurra con una persona que busque estas fuerzas del mal en forma intencional y maligna y se esfuerce por manipularlas; o sea que se encaminó tras estas fuerzas tratándo de apegarse a ellas por propia voluntad, a fin de conseguir de ellas aquello que desea lograr. Lo que puede significar que le revelen cierta información, la cual lo presentará ante las personas como un profeta y entonces podrá inducirlos a hacer lo que desee u honrrarse ante los demás.

A este tipo de profetas pertenecían los profetas del Ba'al y de la Ashera, quienes se esforzaban por apegarse a las Fuerzas de la impureza y lograban ciertos conocimientos sobrenaturales por medio de los cuales persuadían a sus prosélitos. También lograban, utilizando estas fuerzas, realizar ciertos prodigios destinados a corroborar su profesía, como ya lo citamos.

Sin embargo, ellos mismos eran concientes de que dicho poder lo obtenían en las fuerzas de la impureza y no se consideraban a sí mismos profetas verdaderos, sino que actuaban De Esa forma intencional y corrupta.

Incluso a aquellos que no los habían buscado podían ocurrirle dichos eventos erróneos, como ya lo citamos. Por ello, debían los discipulos recurrir a un profeta experto, como ya lo aclaramos, quien debía guiarlos por los senderos de la profesía y evitarles los errores.

Todo esto es aplicable hasta que el hombre alcance el verdadero nivel de la profesía; sin embargo, tras haber alcanzado dicho estrato, podrá reconocer la verdadera profesía y distinguirá la influencia Divina real de aquella espuria y ya será imposible que dubite en absoluto.

יא. והנה מן הדרך הזה, היה הענין שקרה לנביאי אחאב, ברוח שפתם
 (מלכים א כב); וזה, כי הנה מפני מעשיו, נגזר עליו שילך ויפל ברמות
 גלעד, והיה ראוי שיהיה לו פתוי חזק, שעל ידו ימשך וילך אל
 המלחמה ההיא, ולא יסוג ממנה, אף שקרה לו מה שהיה ראוי שימנעהו
 – וכמה שארע לו באמת, שאמר לו יהושפט: "הרש-נא כיום את-דבר
 ד'" וכו', ולא הספיק לו נבואת ההם – שכל זה היה צפוי לפניו יתברך
 והנה בהיות המשפט נערך לפני בית דין של מעלה, היו מקטרגים
 ומלמדים זכות, ונזמנים ענינים לפתותו, ונמצא היותר הגון ענין הרוח,
 והוא, כי כל אותם נביאי השקר היו מתנבאים לעיניו ובפניו של
 אחאב, והינו שהיו עושים המעשים ומשתדלים באותם הענינים, שעל
 ידיהם נמשך גלוי הנבואה, והנה הם לא היו משתדלים אלא להמשיך
 גלוי הטמאה שזכרנו למעלה. ולא יותר, אלא שהיו מרמים במלך,
 ומראים לו שממשיכים גלוי אורו יתברך. אמנם על כל פנים היו
 משתדלים בהמשכה לפניו, והיה נמשך עליהם באמת הגלוי אשר היו
 מבקשים, ודבר זה היה נעשה לעיני המלך להתחזק יותר באמונה בם,
 והוא שאמר הכתוב: "וכל הנביאים מתנבאים לפניהם"; והנה מה שהיה
 נמשך להם באותה הנבואה הטמאה, היו מלות אלה: "עלה... והצלח
 ונתן ד' ביד המלך", אלה היו הדברים שהיה הרוח ההוא מדבר בפיהם;
 ולא היו טועים הם בעצמם, כי הם היו יודעים השתדלותם מה היה,
 אלא אחאב היה טועה בהם ומתפתה, עד שלא האמין לדברי מיכיהו,
 מרב אמונתו במה שהיה רואה בנביאי השקר שלו. ואמנם צדקיה בן
 כנענה הוסיף על שאר נביאים ההם, כי הם לא אמרו אלא כפי שנמשך
 להם מאותו הרוח, אך צדקיה הוסיף לעשות כעין מה שהיו עושים
 נביאי האמת, וזה, כי כבר האמין בגלוי ההוא, וחשב היותו אמת
 ונמשך מלפניו יתברך, עד שהזיד לומר: "כה-אמר ד' באלה" וכו',
 והנה הוא לא למד בדרכי הנבואה האמתית כראוי, ולא הבחין בין

11] Esto que expusimos, es exactamente lo que ocurrió con los profetas del rey Ajab a quienes un espíritu los indujo al mal (ver Reyes 1,22).

Como resultado de sus malas acciones, fue decretado sobre el rey Ajab que se dirija a Ramot - Guil'ad donde moriría -En una Guerra-.

Y debía someterse a una poderosa persuasión que lo lleve a esa guerra y no la evite, aunque los sucesos, evidentemente, le indicaban que debía abstenerse de dicho combate. Y así realmente sucedió, pues le advirtió Jeoshafat al rey Ajab: "*Busca hoy la palabra de Dios*" (Reyes 22,5). Sin embargo, ésto no fue suficiente para el rey -ya que todo se hallaba previsto ante Dios-; y al ser juzgado Ajab en los Tribunales Superiores, existían argumentos que lo condenaban y otros que lo defendían, Pero finalmente fue decidido que se presente ante él un espíritu especial que lo persuada.

Y todos esos falsos profetas que "*profetizaban*" en presencia del rey Ajab, llevaban a cabo todo tipo de prácticas dirigidas a obtener revelaciones proféticas por medio de las fuerzas de la impureza exclusivamente. Y de esa forma engañaban al rey haciéndole creer que lograban una iluminación Divina.

De todas formas, los esfuerzos que realizaban para alcanzar una visión los hacían ante el rey para persuadirlo de la fe en Ellos. A esto se refiere el vers. al decir: "*Y los profetas profetizaban ante ellos*" (Ib. 22,10).

Y de esta manera, esos falsos profetas alcanzaban ciertas experiencias proféticas. Y las expresiones que resultaban de dichas experiencias eran, por ejemplo: "*Ve, sube (a Ramot-Guil'ad) y Dios los entregará en las manos del rey*"; esto lo transmitía el espíritu impuro que ellos convocaban y hablaba por medio de sus bocas.

Y estos falsos profetas no se equivocaban Por simismos, pues ellos conocían el esfuerzo que realizaban para alcanzar dicha experiencia. Sin embargo, era el rey Ajab quien se equivocaba con ellos y era persuadido a no oír las palabras de Micaías (quien era un verdadero profeta), debido a la fe que tenía en los profetas falsos y sus visiones.

Empero Zedekiah, hijo de Cana'aná, fue mas allá que los demás profetas, pues estos sólo predecían aquello que les revelaba el

השקר והאמת, ועל פן אמרו חכמינו זכרונם לברכה עליו שאמר מה שלא שמע. וכן אמרו: "רוח נבות אטעיתה", ואמרו עוד: "אבעי לה למדק", בפי מה שהזהירו יהושפט ש"אין שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד" (סנהדרין פ"ט). והנה, באמת קרה לנביאים ההם באותו הזמן גלוי יותר ממה שהיו רגילים להשיג, ובדרך שונה ממה שהיו רגילים, עד שטעה צדקיה, ונדמה לו שאותה הפעם היתה נבואתו אמתית, אף על פי שהשתדלותם לא היה אלא לצד השמאה כמו שזכרנו, אבל זאת היתה נסבה מאת ד', וכמו שזכרנו, והבן היטב.

espíritu de impureza que se les había presentado, sin embargo Zedekiah realizó lo que los verdaderos profetas, pues él creía que dicha revelación -alcanzada por lo falsos profetas- era real y se originaba en Dios, Bendito Sea, hasta que osó declarar: *“Así habló Dios en ellos”* (ib. 22,11). Y él -Zedekiah- no se había instruido en los senderos de la profesía verdadera como corresponde, por lo que no pudo distinguir entre la mentira y la verdad. Por ello, N.S. lo citaron como el ejemplo del profeta que anuncia aquello que no le fue revelado; y dijeron sobre él: *“El espíritu de Nabet lo confundió”*; y acotaron aún sobre Zedekiah: *“Debía de haber sido mas meticoloso”*, como le había advertido Jehoshafat sobre aquellos profetas falsos: *“Dos profetas no utilizan en sus profesías idéntico lenguaje”* (Tal. Sanhed. 89).

Y en realidad, los profetas de aquellos tiempos alcanzaron una revelación superior a la que se hallaban acostumbrados y su experiencia profética era totalmente diferente a la usual, todo lo cual hizo confundir a Zedekiah y creyó que aquellos falsos profetas revelaban la verdad Divina, aunque toda su actividad estaba dirigida hacia las fuerzas de la impureza, como ya lo citamos. Sin embargo esto también era una decisión Divina, como lo referimos. Anteriormente.

Y debes entenderlo muy bien.

פרק חמישי

בהבדל כל הנביאים ממושה רבנו עליו השלום

א. הנה, מדרגות הנבואה על דרך כלל יתחלק לשתיים: האחת מדרגת כל הנביאים חוץ ממושה רבנו עליו השלום, והשניה מדרגת משה רבנו עליו השלום; והקדוש ברוך הוא בעצמו חלקם בחלוק זה, ובאר הבדלם, בכתוב: "אם יהיה נביאכם ד', במראה אליו אתודע" וכו' "לא-כן עבדי משה" וכו' (במדבר יב, ו-ז).

ב. כלל כל הנביאים חוץ ממושה, נבואתם על ידי מראה וחלום, וכמו שכתוב: "במראה אליו אתודע בחלום אדבר-בו"; והינו שהקדוש ברוך הוא משמש מן החלום החקוק כבר בטבעם של בני האדם, להיות להם לאמצעי, להמשיך על ידו הנבואה לנביא. ולא שהנבואה והחלום ממין אחד, אלא שהחלום הוא דבר הגון לפני חכמתו יתברך, שיהיה אמצעי להמשיך הנבואה על ידו; ולא אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "חלום אחד מששים בנבואה" (ברכות נ"ז), אלא מצד היות בו הגדה והודעה - למעלה מגדר ההודעה הרגילה לבני האדם כפי חק השכלתם, וכמו שזכרנו למעלה.

ג. והנה, בהתגבר שפע הנבואה על הנביא, יצא מהרגשותיו וחושיו, וישתקע כמו בשנה, ותשאר מחשבתו במחשבת הישן וחולם, ואז תמשך לו הנבואה; ואמנם, אפשר שיגיע הדבר הזה אל הנביא בעת יקיפתו, על הדרך שזכרנו, ואפשר שבשכבו על מטתו, בחלום הלילה - תמשך לו הנבואה. אמנם על כל פנים, לא תגיעהו הנבואה אלא אחר היותו חוץ מחושיו, ומשקע באותה התרדמה; אמנם אפשר שיקרה הדבר במעוט זמן, וישוב תכף אל מצבו הראשון, אלא שבעת הנבוא יצא מן ההרגש וישתקע בתרדמה לשעה, עד שיקבל הנבואה.

Capitulo 5

MOISES COMO PROFETA

1] En general, la profesía puede dividirse en dos niveles totalmente diferentes. Uno es el nivel de todos lo profetas a excepción de Moises y el otro es el nivel alcanzado exclusivamente por Moises. Y Dios mismo fue quien realizó esta distinción, como lo expresa el vers. *“Pero No Será Asi con Mi Siervo Moisés”*. (Num. 12.7)

2] Todos los profetas, a excepción de Moises, experimentan su profesía por medio de una visión onírica, como está escrito: *“En la visión en la que a él Me presento [dice Dios], en sueños hablaré con él”* (Ib. 12,6). O sea que Dios utiliza el sueño, un elemento ya existente en el ser humano, como medio para transmitir la visión profética.

Esto no significa que la profesía y el sueño pertenecen a una misma categoría, sino que el sueño es un vehículo considerado adecuado por Dios para utilizarlo como medio de transmisión profética.

Y cuando los sabios dijeron: *“El sueño es una sesenta ava parte de la profesía”* (Tal. Beraj. 57b), se refirieron a que el mismo es sólo un medio para transmitir cierta información y conocimientos en una forma superior a la que usualmente se halla acostumbrada la razón humana, como lo citamos mas arriba.

3] Y al recibir el profeta su experiencia profética, se ve privado de todos sus sentidos y emociones. Ingresa en un estado similar al sueño, en el que su mente permanecerá desprovista de toda actividad, como el hombre que duerme y entonces experimentará su visión profética.

Y es probable que tal experiencia le llegue al profeta en estado de vigilia, como ya lo citamos, o es asimismo posible que experimente su visión profética al estar durmiendo en su cama y en tal caso la profesía se presentará durante su sueño.

De todas formas, no experimentará su profesía sino tras haber ingresado en estado de trance y hallarse en la inconciencia total. En

ד. ואמנם ראיתם של הנביאים אינה כמי שרואה את חברו לפניו, אלא כמי שרואהו מאספקלריא, ולא מאחת, אלא כמי שרואה מתוך אספקלריות רבות, שנעתק בהן הציור מזו לזו, אך הנראה הוא אחד ודאי, ותנועותיו - נראות מתוך האספקלריות, אף על פי שאין מביטים אליו בארח מישור. ולא עוד, אלא שאין ראיתם אלא כמי שרואה מתוך אספקלריא בלתי מצחצחת שאי אפשר לו לראות הנושא בברור גמור, כף אי אפשר להם לראות הכבוד - אפלו אחר כל העתקי הציורים הללו - בברור, אף על פי שמה שרואים, באמת הוא כבודו יתברך, ואין בזה ספק אצלם כלל; וגם בכל זה יש מדרגות רבות והבדל בין נביא לנביא, שיש שאספקלריא שלו מצחצחת משל חברו, ומשיג ביותר ברור. ואולם הנביא המשיג כל זה, משיג הענין לאמתו, דהיינו - כי הנה מתברר אצלו שהמתגלה ומתודע אליו הוא הבורא יתברך שמו, ומשיג ענין האספקלריא, מציאותו וסודו, ומשיג ומשכיל ההשפלות הנשפעות לו - באמת ובברור, וכמו שזכרנו למעלה בפרק שלישי. ואמנם כמו שהתודע הכבוד אליו הוא על ידי כל העתקי הציור האלה, פן הידיעות המגיעות לו, הם על ידי חידות ומשלים, ובדרך החלום, שהוא האמצעי שעל ידו הנבואה מגעת, וכמו שזכרנו למעלה.

ה. אך נבואתו של משה רבנו עליו השלום היא בדרך יותר עליון מכל זה. והוא: לראשונה, שלא היה צריך לצאת מחושיו והרגשותיו ולא לחלם כלל, אלא היה הנבואה מגעת לו עודו במצבו התמידי, וזהו שנאמר בו: "פה אל-פה אדבר-בו"; והיה מתגלה לו הענין כמי שרואה מתוך אספקלריא אחת לבר, והיא עצמה מצחצחת; וכן הידיעות היו מגיעות לו בברור, ולא על ידי חידות, והוא שנאמר "ומראה ולא בחידת". ואולם גם לו היה הכבוד מתגלה, כפי מה שאפשר לו לקבל, וכמי שדיוקנו מצטייר בתוך המראה, כי זולת זה אי אפשר לאדם שישגי את בוראו, אבל היה בדרך, שלפחות הציור ההוא היה משיגו כלו ובברור, כמי שרואה

profeta regresa a su estado normal; empero durante el período en que se extiende la experiencia profética él se ve sumido en un estado de trance y privado de sus sentidos hasta que recibe la profesía.

4] La visión profética no es similar a la visión ocular que experimentan los hombres, sino su visión es similar a la que se produce por medio de una lente (Ispaklaria); y no de una sola lente sino de una serie de ellos en los cuales la imagen se refracta de uno a otro. Y aunque lo que se obtiene es una visión indirecta y refractada, la noción es una sola.

Mas aún, la visión que obtienen es similar a la que se produce por medio de una lente falta de lustre, la cual es borrosa; de esta forma le es imposible observar la Gloria Divina -aún despues de todas las refracciones- con claridad, aunque poseen la certeza absoluta de que aquello que ven es realmente la Gloria Divina.

Incluso al respecto, existen diversas categorías entre los diferentes profetas, ya que algunos alcanzan su visión en una Ispaklaria mas clara que la de otros.

Sin embargo, el común denominador en todos los casos es que el profeta que experimenta su visión logra un alcance real del concepto. El comprende que la revelación proviene del Creador, Bendito Sea, y recibe su particular visión de Ispaklaria con todas sus implicancias según le son transmitidas, en forma clara y verdadera, como lo expusimos mas arriba en el capítulo tercero.

Y así como la Gloria se presenta al profeta por medio de imágenes refractadas, así también le es transmitida la información con alegorías y metáforas, siempre utilizando el sueño como medio para la transmisión de la profesía, como ya lo referimos.

5] Sin embargo, la profesía de Moises ocupa un nivel sumamente superior a todos los citados.

Primero, él no necesitaba ser privado de sus sentidos y su conciencia en absoluto o ingresar en estado de trance, sino que recibía su visión profética en su estado normal, como está escrito: "*Boca a boca hablé con él*" (Numeros 12,8). Y se presentaba la visión ante él como una Ispaklaria única y nítida. Asimismo la información le llegaba directa y no por medio de metáforas, como

באספקלריא מצחצחת ומאירה שאין עבוב לראיתו, ועל זה נאמר: "ותמנת ד' יביט", פי אותו הציור המצטייר שהוא התמונה, היה מביט אותו יפה יפה, מה שאינם כן שאר הנביאים, שאפלו אותו הציור לא היה אפשר להם שיעמדו עליו היטב; והנה מתוך הציור שהיה משיג, היה משפיל השפלה גדולה וברורה מאד, יותר מכל שאר הנביאים, וכמו שזכרנו.

ו. ועוד הבדל היה בין שאר הנביאים למשה, ששארו הנביאים לא היה בידם להנבא בכל שעה, אלא בשעה שהיה הבורא יתברך שמו רוצה, היה משנה שפעו עליהם ומתנבאים, אך משה רבנו עליו השלום היה הדבר תלוי ברצונו, והיה מסור בידו להתקשר בו יתברך ולהמשיך אליו הגלוי כפי הצורך.

ועוד, ששארו הנביאים לא היו משיגים אלא ענינים פרטיים, מה שהאדון ברוך הוא היה רוצה לגלות להם, אך משה רבנו עליו השלום זכה שיגלו לו כל סדרי הבריאה, ונתן לו רשות לחקר את הכל ולחפש בכל, ונמסרו בידו כל המפתחות שלא נמסרו לכן אדם מעולם, והוא מה שאמר הכתוב: "בכל ביתי נאמן הוא", וכן נאמר: "אני אעביר כל טובי על פניך" (שמות לג, יט).

ז. והנה הנביאים כלם, כמו שהיו משיגים הציור שהיה מצטייר להם מן הכבוד, כמו שזכרנו, והיו משיגים סוד הציור וענינו, פרוש - סוד המצא זה הענין - שיהיה הכבוד מצטייר, ואיך נמשך זה, ומה הכוונה בכל זה, וכן היו משיגים השפלה אמתית בסודות גדלתו יתברך על ידי הציור ההוא; כן היו משיגים אמתת הדבר, שבו יתברך באמת אין שום ציור כלל, ושאין הציור ההוא אלא דבר נעשה לעיני הנביא ברצונו יתברך, על הטעם הידוע אצלו.

ועל דבר זה נאמר לישראל: "ותמונה ראים זולתי קול" (דברים ה, יב) וכן "פי לא ראיתם כל תמונה" (ישע' סו, טו); כי הנה שני הדברים השיגו באמת, השיגו תחלה שאמתת מציאותו יתברך אין בו שום ציור כלל ועקר, והוא משולל מכל אלה הדמיונות לגמרי,

está dicho: *"Y en una visión y no con alegorías"* (Ib.).

Sin embargo, también ante Moises la Gloria Divina se revelaba de acuerdo a lo que él podía recibir, ya que él tampoco veía la imagen en forma directa sino como aquella que se refleja en un espejo, pues mas que esto no le es posible al ser humano poder alcanzar de la presencia de Dios. Empero Moises experimentaba su visión en forma clara, como por medio de una lente nítida y brillante y sin distorciones; a esto se refiere el versículo al decir: *"El veía como la imagen de Dios"* (ibid.), pues las imágenes que el recibía en su profesía las percibía en forma clara y nítida, lo que no ocurría con los demás profetas. quienes aún su visión no la percibían con nitidez.

Y en función de la naturaleza profética experimentada por Moises, La Propia información obtenida era mas clara y superior que la de los demás profetas, como ya lo citamos.

6] Otra diferencia existe entre Moises y los demás profetas, y es que los demás profetas no podían experimentar su visión profética cuando lo deseaban sino cuando decidía Dios transmitirles Su influencia.

Sin embargo con Moises, la visión dependía de su voluntad era éi quien decidía cuando comunicarse con Dios y obtener la revelación necesaria.

Y mas aún También, los demás profetas experimentaban una revelación específica, sobre el tema que Dios deseaba revelarles, en tanto que Moises, nuestro maestro, ameritó que se revelasen ante él los misterios de la creación; y le fue concedido investigar y averiguar sobre todo y obtuvo las llaves del conocimiento que ningún otro ser humano obtuvo jamás, como está escrito: *"El es el fiel en toda mi casa"* (Números 12,7). Y Dios le anuncia a Moises: *"Y Pasaré todo Mi bien ante ti"* (Exodo 33,19).

7] Y así como los profetas percibían la visión que les presentaba la Gloria Divina, como lo explicamos mas arriba, también comprendían los misterios y secretos de la existencia de aquello que la Gloria Divina les transmitía; y comprendían los orígenes del concepto y sus implicancias así como la comprensión real de los misterios de la Divinidad, por medio de dicha imagen.

ואחר הידיעה הזאת, נתגלית להם גם כן תמונה מן התמונות הנבואיות, שעליה נאמר: "ויראו את אלקי ישראל" (שמות כד). וכו'; ולזה קראוה חכמינו זכרונם לברכה: "מראה דבור" (ספרי במדבר יב, ח), שאינו מראה הכבוד באמת, אלא מראה שמצטיר מכת הדבור – שהוא כענין הציור המצטיר באספקלריא, וכמו שזכרנו למעלה – שעל ידו משיגים פרטי ענינים בסודות אלקותו יתברך ובריאתו והנהגתו, וכמו שבארנו.

Pero también comprendían la verdad absoluta de que Dios, Bendito Sea, no posee imagen alguna, por lo que todas las imágenes que percibían eran sólo una transmisión de Dios al profeta, según motivos que El conoce.

Sobre esto lo fue dicho a Israel: *“Y no verán imagen sino solamente una voz”* (Deuter. 4); y está dicho: *“Pues no verán ninguna imagen”* (Ib. 4,15).

El pueblo hebreo comprendió dos verdades de suma importancia en ese momento. La primera, entendieron que la esencia Divina no puede ser representada por ninguna imagen y se halla exenta de toda visualización posible. Posteriormente percibieron las visiones proféticas que se revelaron ante ellos, sobre las que la Torá dice: *“Y vieron al Dios de Israel”* (Exodo 24,10). Por ello denominaron N.S. a esta visión como *“La visualización de la palabra”* (Sifré Números 12,8), pues no visualizaron la Gloria Divina en realidad, sino una imagen originada en la palabra Divina. Este *“poder de la palabra”* es sumamente similar a la visión refractada de la Ispaklaria, de la que hablamos mas arriba y por medio de la cual percibían sus experiencias proféticas y conceptos específicos sobre la Divinidad, la creación y la dirección del universo, como ya lo aclaramos.

חלק ד

בעבודת בוראנו

פרק ראשון

בחלקי העבודה

א. כלל העבודה מתחלק לשני חלקים: האחד התלמוד, והשני המעשה.

ב. המעשה מתחלק לארבעה: האחד תמיד, השני יומי, השלישי זמני, הרביעי מקרי.

ג. התמיד, הוא מה שיחייב בו האדם תמיד, כגון אהבת ד' ויראתו. היומי, מה שיחייב בו בכל יום, והינו, הקרבנות בזמן הבית, ועבשו התפלות וקריאת שמע. הזמני, מה שיחייב בו בזמנים ידועים, כגון שבתות וימים טובים. המקרי, מה שיחייב בו - לפי מה שיגיע לו מן המקרים, כגון: חלה, ומעשר, פדיון הבן, וכיוצא. ובכל אחד מאלה ימצאו צוויים ואזהרות, דהינו עשיין ולאויין, והם הם סור מרע ועשה טוב.

SECCION 4 EL SERVICIO A DIOS

Capitulo 1

LA DEVOCIÓN EN GENERAL

1] La devoción, en general, consiste de dos elementos: el estudio y la observancia.

2] La observancia posee 4 categorías, a saber: una permanente, la segunda diaria, otra periódica y la última circunstancial.

3] La observancia permanente involucra todo aquello sobre lo que pesa una obligación constante, por ejemplo el amor y el temor a Dios.

La observancia diaria incluye todas las cosas que deben realizarse cotidianamente. En la época del Bet Hamikdash (El sagrado Templo de Jerusalem) esto significaba los sacrificios diarios que se realizaban en el; en la actualidad, estos son suplidos por las plegarias y la lectura de la Shema'.

En cuanto a la observancia periódica, es todo aquello sobre lo que se está obligado en períodos determinados, por ejemplos los sábados y días festivos.

Y la observancia circunstancial es aquella que debe realizarse según se presenten los hechos, por ejemplo el precepto de separar la ofrenda de la masa (Chalá), el que se lleva a cabo sólo si se prepara una masa. En forma similar el Maaser (diezmo del cereal) que se separa sólo cuando la persona consume un producto de la Tierra de Israel. O el precepto de Pidión HaBen (rescate del hijo primogénito) que se cumple exclusivamente cuando nace un hijo primogénito; y otros preceptos similares.

Y cada una de estas observancias puede ser dividida en dos categorías en general. La primera consisten en aquello que el hombre debe hacer (Mitzvot asé) y la otra en lo que no debe hacer (Mitzvot lo Taasé). Esto es usualmente conocido como preceptos positivos y negativos. Estas se hallan definidas por el versículo de Salmos que recita: "*Apártate del mal y haz el bien*".

ד. ואמנם, עקר כל הענינים האלה בדרך כלל, נתבאר בחלק ראשון, פרק רביעי, שהוא הפניה אליו יתברך ובקשת קרבתו, כפי הדרכים אשר חקק לנו להיות מתקרבים לו ומתדבקים בו; והנה צריך שנשתדל להסיר כל מניעות הרע הדבק בחשך החמירות והעולם הזה, ולהתאמץ בהתקרבות לו, עד שנדבק בו, ונשתלם בשלמותו; שזה כל חפצו יתברך, וכל תכלית בראו את הבריאה, וכמו שזכרנו.

ה. אך פרטי הענינים הם, כפי מה שהוחקו חקות האנושיות והעולם בכל בחינותיהם, והדרכים שנתנו לאדם להשתלם בשלמות, ולהשלים עמו את הבריאה כלה - כפי סדריה בכל מחלקותיה - בשרשיה ובענפיה.

ונבאר עתה קצת מהם היותר שיכים ונוהגים בכל מקום ובכל זמן.

4] El punto principal de todo este concepto, en líneas generales, ya fue expuesto en la sec. 1 cap. 4, y hace referencia a la búsqueda de la cercanía de Dios, de acuerdo a los caminos que El implementara para tal fin.

Para este propósito, el hombre debe tratar de remover todos los obstáculos que le coloca el mal y que lo inducen al materialismo y obscuridad de este mundo y esforzarse por lograr el acercamiento y apego a Dios hasta lograr en dicho apego la perfección, pues esa es la voluntad de Dios, Bendito Sea, y la finalidad por la que creó el mundo, como ya lo aclarmos.

5] Los detalles de este concepto dependen de la naturaleza instituída para el hombre y el mundo, en todos sus aspectos; asimismo depende de medios con los que se proveyó al hombre para alcanzar la perfección y junto con él elevar la creación toda, según sus sistemas y divisiones, raíces y ramificaciones. A continuación aclararemos algunos de los conceptos mas relevantes y usuales en todos los tiempos y lugares.

פרק שני

בתלמוד תורה

א. הנה תלמוד התורה הוא ענין מכרח, לפי שזולתו אי אפשר להגיע אל המעשה, כי אם לא ידע מה הוא מצוה שיעשה, איך יעשהו. אמנם זולת כל זה, יש בתלמוד תכלית גדול לשלמותו של האדם. וכבר הזכרנו הענין בקצרה בחלק ראשון, פרק רביעי, אמנם עתה נאריך יותר.

ב. בכלל ההשפעות הנשפעות ממנו יתברך לצורך בריותיו, יש השפעה אחת, עליונה מכל ההשפעות, שענינה הוא היותר יקר ומעלה מכל מה שאפשר שימצא בנמצאים, והינו, שהוא תכלית מה שאפשר שימצא בנמצאות מעין המציאות האמתית שלו יתברך ויקר ומעלה מעין אמתת מעלתו יתברך, והוא הוא מה שמחלק האדון יתברך שמו מכבודו ויקרו אל בראיו. ואמנם, קשר הבורא יתברך שמו את השפעתו זאת, בענין נברא ממנו יתברך לתכלית זה, והוא התורה. וענין זה משתלם בשתי בחינות: בהגיון ובהשכלה. וזה, מה שבארנו שם, כי הנה חבר האדון ברוך הוא כלל מלות ומאמרים, שהם כלל חמשה חמשי תורה, ואחריהם במדרגה, נביאים וכתובים, וקשר בהם ההשפעה הזאת, באפן שבשידברו הדבורים ההם תמשך ההשפעה הזאת למדבר אותם - ובתנאי שיהיה ההגיון הזה בגבולים שהגבלו לו, וכמו שזכרנו לפנינו בסיעתא דשמיא - וכן בהשפלת מה שנכלל בדבורים ההם לפי דרכיהם האמתיים, תמשך ההשפעה הזאת למשכיל אותם.

ואמנם מדרגות מדרגות יש בהשפעה הזאת, בכל שאר ההשפעות והענינים שבמציאות, ונתחלקו המדרגות האלה בחלקי ההגיון וההשכלה, כפי מה שראתה החכמה העליונה היותו נאות, שבחלק אחר מן ההגיון תמשך מדרגה אחת מן ההשפעה, ובחלק אחר מדרגה אחרת, וכן בהשכלה. אך אין לך חלק מתלמוד התורה שלא

Capitulo 2

EL ESTUDIO DE LA TORA

1] El estudio de la Torá es algo absolutamente necesario, ya que de lo contrario es imposible lograr la observancia; pues si la persona desconoce su obligación, como puede cumplirla?

Aparte de esto, el estudio posee una importancia intrínseca para el logro de la perfección humana. Ya citamos esta idea en forma sintética en la sección 1 cap. 4 y ahora nos explyaremos.

2] Entre las influencias que transmite Dios hacia sus criaturas, existe una superior a todas las demás y cuya esencia es más significativa y excelente que cualquier otra cosa que existe; o sea es la contraparte de la esencia Divina en la creación y la más elevada y excelente expresión de la grandeza Divina. Es precisamente el medio que utiliza Dios para transmitir Su Gloria y excelencia a las criaturas.

Y Dios relacionó esta influencia con otro concepto creado específicamente para este fin. Este concepto es la Torá.

Esta idea involucra dos aspectos: la recitación (Higaión) y la comprensión (Hascalá) de las palabras de la Torá, como nos explyaramos en la ya mencionada sección.

Dios compuso una combinación de palabras y frases, las cuales constituyen los cinco libros de Moises (la Torá) y posteriormente, en un nivel inferior, los profetas (Neviim) y los hagiografos (Ketubim) dentro de los cuales depositó la citada influencia, de manera que al ser recitadas estas palabras, esa influencia superior se transmita a quien las recita.

Esta simple recitación de la Torá está destinada a causar un gran efecto, en tanto se realice dentro de las condiciones que discutiremos en este capítulo, con la ayuda de Dios.

Asimismo por medio de la comprensión del contenido de dichas expresiones, dentro de los parámetros verdaderos, se transmitirá la influencia a aquellos que lo estudien.

Esta influencia, como todas las demás influencias y conceptos de la creación, posee distintos grados. Estos diferentes niveles se hallan

תמשך בו מדרגה אחת ממדרגות ההשפעה הרמה הזאת, אם ישמרו בו התנאים המצטרפים.

ג. והנה זה פשוט, שכל מה שתתעלה ההשכלה, תגדל יותר מדרגת ההשפעה שתמשך על ידה, ולא ישוה מי שישכיל לשון המקראות לבד עם מי שישכיל פונתם, ולא מי שישכיל הכוונה השטחית שבהם עם מי שיעמיק בהם יותר, ולא מי שיעמיק בהם קצת עם מי שיעמיק בהם הרבה; אמנם הנה מחסדו יתברך, שבכל חלק מן ההשכלה תמשך מדרגה מן ההשפעה, עד שכל מי שהשכיל בה ירויח מן ההשפעה הגדולה הזאת מה שנקשר בהשכלה ההיא, ומי שלא הגיע לשום השכלה אלא להגיון לבד – כבר יהיה אמצעי לו לשיחלק גם לו קצת מן ההשפעה הזאת, ונמצא רבם של ישראל זוכים לה, מי מעט ומי יותר.

ד. ואמנם זולת זאת ההדרגה הנמצאת לגמול השתדלות בני האדם בה, בשעורו האמתי, עוד נמצא בה הדרגה וחלוק לפי מה שצריך לתקן בה כלל הבריאה, עד שאין חלק ממנה שלא יתקן על ידו וישלם חלק מחלקי כלל הבריאה, ונמצא, שהרוצה לעבד לפני בוראו עבודה שלמה, צריך שיעסק בכל חלקיה כפי יכולתו, כדי שיגיע ממנו התקון אל חלקי הבריאה כלה. ועל הדרך הזה אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "לעולם ישלש אדם ימיו שליש במקרא שליש במשנה שליש בגמרא" (קרושין ל, עבודה זרה, יט), ובכלל זה, כל חלקי התורה, שיחלק בהם זמנו, עד שיאחוז בכלם ולא יניח ידו מאחד מהם. אך שעור העסק שיעסק בכל אחד מהם, ראוי שימדד

implícitos en la recitación (Higaión) y comprensión (Hascalá) del estudio de la Torá, de acuerdo a como lo instituyera y considerara apropiado la Inteligencia Divina. Y cada área de la recitación transmitirá una influencia específica y lo mismo ocurre con la comprensión; y no existe ningún área del estudio de la Torá que carezca de cierto nivel de esta elevada influencia, en tanto se guarden las condiciones requeridas.

3] Y es obvio que, en tanto el nivel de comprensión sea mayor, corresponderá un mayor nivel de influencia. Ya que no es similar el caso de quien comprende sólo la traducción de los versículos a quien entiende su mensaje; y no se asemeja el que comprende el mensaje superficial de estos a quien entiende los mismos en profundidad, y así sucesivamente.

Empero Dios, en su amor por la criaturas, determinó que cada parte del estudio de la Torá posea un cierto nivel de influencia, de manera que cada persona que estudie se beneficiará con lo que transmita esta gran influencia. Y quien no haya alcanzado ningún tipo de comprensión sino sólo la recitación, ésta le servirá de medio para alcanzar algo de la influencia Divina; y de esta forma la mayor parte del pueblo de Israel, en mayor o menor grado, ameritará recibir ésta influencia.

4] Sin embargo, al margen de este nivel, producto del esfuerzo personal del hombre en su verdadera dimensión, existe otro aspecto y nivel adicional en el estudio de la Torá y es la rectificación de la creación toda por su intermedio, de manera que cada área del estudio rectificará una parte de la creación; y así, hallamos en la Torá el poder para perfeccionar cada parte de la creación. Por lo tanto, el individuo que desee servir a Su Creador con absoluta devoción, deberá involucrarse en todos los aspectos de la Torá, según sus posibilidades, a fin de producir la rectificación necesaria en el conjunto de la creación. A esto se refirieron N.S. al decir: "El hombre debe dividir su tiempo de estudio de la Torá -y dedicar- un tercio a Torá, otro a Mishná y otra a Guemará" (Tal. Kidushim 30). De esta manera, al distribuir su tiempo, incluye todos los elementos

לפי מה שהוא האדם ולפי כל המקרים הקורים אותו. וכבר דברנו
מזה במאמר בפני עצמו, עין שם.

ה. אך התנאים הצריכים להתלוות לתלמוד הנה הם: היראה
בתלמוד עצמו, ותקון המעשה בכל עת.

וזה, כי הנה, כל כחה של התורה אינו אלא במה שקשר ותלה
יתברך את השפעתו היקרה בה, עד שעל ידי הדבור בה וההשכלה
תמשך ההשפעה הגדולה ההיא, אך זולת זה לא היה הדבור בה
אלא כדבור בשאר העסקים, או ספרי חכמות והשכלה בכל שאר
משפלות המציאות הטבעי למיניהם, שאין בם אלא ידיעת הענין
ההוא, ואין מגיע ממנו התעצמות יקר ומעלה כלל בנפש הקורא -
המדבר והמשכיל, ולא תקון לכלל הבריאה. ואמנם ההשפעה הזאת
הנה ענינה אלקי כמו שזכרנו, ולא עוד אלא שהוא היותר עליון
ונשגב שבענינים הנמשכים ומגיעים ממנו יתברך אל הברואים. וכיון
שכן, ודאי שיש לו לאדם לירא ולרעד בעסקו בענין כזה, שנמצא
הוא נגש לפני אלקיו, ומתעסק בהמשכת האור הגדול ממנו אליו.
והנה צריך שיבוש משפלותו האנושי, וירעש מרוממותו יתברך,
והנה יגל מאד מחלקו הטוב שזכה לזה, אך ברעדה כמו כן, ונכלל
בזה שלא ישב בקלות ראש, ולא ינהג שום מנהג בזיון לא בדבריה
ולא בספריה, וידע לפני מי עומד ומתעסק. ואם הוא עושה כן אז
יהיה תלמודו מה שראוי לו להיות באמת, ותמשך על ידו ההשפעה
שזכרנו, ויתעצם בו היקר האלקי, וימשך תקון והארה לכל
הבריאה. אבל אם תנאי זה יחסר ממנו, לא תמשך ההארה על ידו,
ולא יהיו דבריו אלא כשאר כל הדבורים האנושיים, הגיונו -
כקורא אגרת, ומחשבותיו - כחושב בדברי העולם, ואדרבא
לאשמה תחשב לו, שקרב אל הקדש בלי מורא, ומקל ראשו לפני
בוראו, עזו מדבר לפניו ומתעסק בקדשתו יתברך. ואולם פפי

de la Torá sin omitir ninguno de ellos. Y el tiempo que dedique a cada área de estudio, dependerá de la naturaleza personal de cada individuo así como de la situación. Y todo esto ya lo desarrollamos en un comentario aparte, el cual puedes consultar.

5] Las condiciones que deben acompañar Al estudio de la Torá son las siguientes: La reverencia por el estudio mismo y la rectificación constante del accionar. La única razón por la cual la Torá posee ese poder absoluto. es que Dios involucró su preciosa influencia en ella, de manera que por medio del estudio y la comprensión de la Torá se transmita dicha influencia superior. Pues de otra manera, el estudio de la Torá no diferiría del de otras disciplinas que tratan los distintos aspectos de la creación y no le transmitiría al lector y al estudioso de ella mayor significado y excelencia a su alma, ni poseería el poder de rectificar absolutamente nada de la creación. La influencia de la Torá es un concepto Divino, como ya lo citamos; mas aún, es el concepto mas elevado y exelso entre aquellos que llegan al hombre desde Dios. Debido a ello, el individuo debe adoptar una reverencia absoluta Al estudio de la Torá puesto que el mismo lo aproxima a Dios y le permite recibir Su iluminación Divina. Y debe avergonzarse de su indignidad humana y temblar ante la magnificiencia Divina.

Y aunque debe alegrarse con el mérito de poder estudiar la Torá, lo hará con reverencia. Esto implica que no debe actuar con ligereza o frivolidad y no llevar a cabo actitudes despectivas tanto en el estudio de la Torá como con los libros de la misma.

Si actúa de esta forma, entonces su estudio será lo que debe ser realmente y producirá la influencia Divina a la que hicimos referencia e incorporará en su persona la excelencia Divina y producirá rectificación e iluminación en toda la creación.

Sin embargo, si esta condición se halla ausente, no producirá la iluminación, y la recitación de la Torá será considerada como cualquier otra lectura o razonamiento humano; y mas aún, se le considerará una transgresión acercarse a la santidad sin la reverencia pertinente y actuando en forma irreverente durante el estudio de la sagrada Torá de Dios.

מדרגת המורא, ושעור הכבוד והזהירות בו, כן יהיה שעור יקר הלמוד ומדרגת ההשפעה הנמשכת על ידו.

ו. והתנאי השני הוא תקון המעשה, כי הנה מי שירצה להמשיך השפעה, ראוי שיהיה הוא הגון ומוכן להמשיכה, אכן אם הוא מטמא את עצמו באשמות ופשעים, ומרחיק עצמו מבוראו, חונה מאחוריו אחרי פחות הטמאה והרע, ודאי שיאמר בו: "ולרשע אומר אלקים מה-לך לספר חקי" וכיו', וכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "כל המלמד לתלמיד שאינו הגון כאלו זורק אבן למרקוליס (חולין קלג), והנה איש כזה, ודאי שתורתו לא תמשיך מן ההשפעה שזכרנו שום מדרגה כלל.

ואף על פי כן, רז גדול גלו לנו חכמינו זכרונם לברכה, שאלו לא היו הרשעים עוזבים את תלמוד התורה, סוף - שהיו חוזרים למוטב. כי אף על פי שאין בכם להמשיך שום המשך מלפניו יתברך כמו שזכרנו, כבר דברי התורה בעצמם מקדשים ועומדים, מצד עצמם, עד שבהתמיד העסק בהם, יגיע מהם פעם אחר פעם קצת התעוררות, וכמו דמות הארה - קטנה שבקטנות, אל העוסק בה, שסוף סוף תגבר עליו, ותחזירהו למוטב. והוא מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "הלואי אותי עזבו ותורתך שמרו, שהמאור שבה מחזירן למוטב" (סדרש איכה פתיחתא ב). ואמנם פשוט הוא, שאין הדברים אמורים במי שיתעסק בה דרך שחוק והתול, או לגלות בה פנים שלא כהלכה, אלא שיתעסק בה לפחות כמו שמתעסק בשאר החכמות.

ז. ואולם מי שמטהר ומקדש עצמו במעשיו, הוא ימשיך בתלמודו השפעה כשעור ההכנה שהכין את עצמו, וכשעור שירבה בהכנה

Y de acuerdo al nivel de reverencia y respeto que exprese en el estudio, así será el nivel de excelencia en su estudio y la influencia que se transmita de él.

6] La segunda condición es la rectificación de la conducta humana. Pues quien desee obtener dicha influencia Divina, debe ser digno de recibirla y hallarse apto para tal fin. Empero si el hombre se impurifica a sí mismo con transgresiones y culpas y se aleja de Su Creador, corrompiéndose ante las fuerzas del mal y la impureza, sobre él está dicho: “Y al malvado le dice Dios: quien eres tú para hablar de mis estatutos” (Salmos 50,16). Y así se expresaron N.S. de Bendita Memoria: “Todo aquel que le enseña a un discípulo indigno es -su actitud considerada idolatría- como si arrojara una piedra -como servicio al dios pagano- Mercurio” (Tal. Julin 133). Y una persona así, de hecho su Torá no producirá ninguna influencia ni nivel, como lo citamos mas arriba.

Aún así, un gran misterio nos revelaron N.S, pues de no haber abandonado las personas transgresoras el estudio de la Torá, finalmente hubiesen retornado a Dios. Pues aunque no se hallan en capacidad de obtener ninguna influencia de Dios, como ya lo explicamos, las propias palabras de Torá poseen un grado de santidad intrínseco, de manera que al ser estudiadas en forma constante, producirán cierta motivación espiritual la cual paulatinamente crecerá como las sombras de una luz y por último lo harán retornar al bien. A esto se refirieron N.S. al decir: “[Dice Dios] Ojalá a Mi me abandonaran y a Mi Torá observaran, pues la iluminación de ella los hará retornar al bien” (Midrash Ejá Petijá 2).

Y obviamente esto no está dicho sobre quien la estudia en forma capciosa y frívola o buscando la manera de tergiversar la verdad, sino por lo menos la estudia con la seriedad que le dedica a las demás disciplinas.

7] Empero la persona que se eleva y se purifica a si mismo en su accionar, él transmitirá con su estudio un grado de influencia proporcional al de su conducta personal. Y en tanto más se prepare a sí mismo mayor será la excelencia de su estudio y su fuerza.

בן ירבה יקר התלמוד וכחו, והוא, מה שמצינו בחכמים הקדמונים, שתורתם היתה מעטירתם כח גדול, ונותנת להם מעלה ויקר, מה שלא נמצא בדורות האחרונים, מפני יתרון הכנתם על הכנות האחרונים. וכבר אמרו על יונתן בן עזיאל שבשעה שהיה עוסק בתורה – כל עוף שהיה פורח עליו היה נשרף (סוכה כת, בבא בתרא קלו) מפני עצם השראת השכינה שהיתה שורה עליו על ידי למודו.

Esto es lo que hallamos en los antiguos sabios a quienes el estudio de la Torá le otorgaba un poder inmenso y les brindaba dignidad y grandeza, lo cual se halla ausente en las generaciones posteriores; y todo debido al grado de preparación superior de aquellas generaciones antiguas.

Y así comentaron sobre Jonathan ben Uziel: “Cuando él estudiaba Torá, el pájaro que volaba sobre su cabeza se incineraba” (Tal. Sucá 28) y todo debido a la santidad que alcanzaba por medio de su estudio.

פרק שלישי

במעלות אהבת ד' ויראתו

א. הנה, כבר בארנו בחלק ראשון, פרק רביעי, עניני האהבה והיראה, שהם המקרבים והמדביקים האדם בבוראו יתברך, וזה נאמר באהבה ויראה האמתית, שהם אהבת שמו יתברך - ולא אהבת השקר, ויראת רוממותו - ולא יראת הענש.

והנה היראה הזאת היא מטהרת את האדם מחשף חמירותו וגופניותו, ומשרה עליו השראת השכינה; וכפי שעור היראה, פן יהיה שעור הטהרה וההשראה, ומי שמגיע להיות ירא ביראה זאת תמיד, תהיה השכינה שורה עליו תמיד; ודבר זה נמצא בשלמות במשה רבנו עליו השלום, שאמרו עליו: "יראה) לגבי משה מלתא זטרתי היא" (ברכות לג), וכן זכה להשראת השכינה בתמידות.

והנה הדבר קשה לשאר בני האדם שישגיגוהו פראוי, אמנם כפי מה שישגיג ממנה פן יהיה כח טהרתו וקדשותו, כמו שזכרנו. ובפרט בעת התעסקו במצות או בתלמוד, הנה היא לו תנאי הכרחי לשלמות התלמוד ההוא או המצוה ההיא, וכמו שזכרנו.

ב. ואהבה, היא המדבקת ומקשרת את האדם בבוראו, ומיפה כחו, ומעטירתו עטרות גדולות. והעקר בשמחת הלב והתלהטות הנשמה לפני בוראה, והמסר האדם עם כל מאדו לקדוש שמו יתברך ולעשות נחת רוח לפניו. וכבר נתבאר ענינים אלה במקומם, ואין צריך להאריך בם.

והנה לחלק הנה מתחבר: האמונה בו יתברך, וביחוד הבטחון - וכיוצא, כלם ענינים מדביקים האדם בבורא יתברך ומחזקים בו הקדשה וההארה.

Capitulo 3

EL TEMOR Y EL AMOR A DIOS

1] Ya aclaramos en la sec. 1 cap. 4 lo referente al temor y el amor a Dios. Ellos son los elementos que acercan e involucran al hombre con su Creador; y esto está dicho en relación al verdadero amor que es el que se siente por el Nombre del Creador y no por la recompensa que otorga; y el temor real que es aquel temor reverencial por Dios y no por el castigo que impone.

Este tipo de temor purifica al hombre de la obscuridad material y posa sobre él un espíritu de Divinidad. Y de acuerdo al grado de reverencia que sienta será el nivel de pureza e iluminación que alcance.

La persona que logra permanecer en un estado de temor reverencial constante, la presencia Divina lo acompañará permanentemente.

Y este estado se pudo hallar en toda su dimensión en Moises, nuestro maestro, sobre quien dijeron: "El temor a Dios para Moises es algo simple" (Tal. Berajot 33). Por ello ameritó que la Divinidad lo acompañara siempre.

Esto es algo difícil de alcanzar para las demás personas; empero de acuerdo al grado de temor que alcancen, lograrán cierto nivel de pureza y santidad, como lo citamos mas arriba. Especialmente en los momentos de observancia de los preceptos o estudio de la Torá esta será un condición imperiosa para la perfección de la observancia o el estudio.

2] El amor es aquello que une al hombre con su Creador, incrementa su poder espiritual y lo envuelve con un aura de grandeza.

El elemento principal del amor es la alegría del corazón y el entusiasmo interno del alma ante su Creador, así como la entrega del hombre con todos sus bienes y su poder a la santificación del Nombre Divino y al cumplimiento de la voluntad de Dios.

Y todo esto ya lo explicamos en el lugar correspondiente por lo que no es necesario explayarnos aquí.

Este nivel involucra fundamentalmente la creencia en Dios y especialmente la confianza en El. Todos estos conceptos logran acercar al hombre a Dios y fortalecen en él la santidad y la iluminación.

פרק רביעי

בְּקִרְיַת שְׁמַע וּבְרִכּוֹתֶיהָ

א. שְׁתֵּי עֲבוֹדוֹת הִטְלוּ עָלֵינוּ לַעֲבֹד לְפָנָיו יתְבַרַךְ יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְהֵן: הַקִּרְיַת שְׁמַע וְהַתְּפִלָּה, וּבִזְמַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ: הַתְּמִידִים וְהַמוֹסָפִים, וְעַתָּה נִבְאָר עֲנִינָן. הָאֲחַת הֵנָּה הִיא קִרְיַת הַשְּׁמַע, וְעֲנִינָהּ – יְחִוּדוֹ יתְבַרַךְ וְקִבְּלַת עַל מַלְכוּתוֹ.

וְהַעֲנִין – כִּי הַבוֹרָא יתְבַרַךְ שְׁמוֹ הַמְּצִיא בְּרִצּוֹנוֹ נִמְצְאִים שׁוֹנִים, עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, רוּחָנִיִּים וְגִשְׁמִיִּים, וְסִדְרָם בְּסִדְרִים שׁוֹנִים, וְנִתְּן בְּחֶק כָּל אֶחָד מֵהֶם לַפֶּעַל פְּעֻלוֹת וְלַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים, לְהַתְּגַלְּגַל בְּגִלְגּוּלִים וּבְסִבּוּבִים רַבִּים וּבְדַרְכֵּים שׁוֹנִים, כְּפִי מַה שֶּׁפִּלְגָה חֻכְמָתוֹ יתְבַרַךְ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְאִמְנָם הֵנָּה הוּא יתְבַרַךְ שְׁמוֹ הַשֶּׁרֶשׁ וְהַסִּבָּה לְכֻלָּם. וְעֲנִין זֶה מוֹכֵן בְּשִׁתֵּי בְּחִינּוֹת: בְּבְחִינַת הַמְּצִיאוֹת וּבְבְחִינַת הַפְּעֻלָּה. בְּבְחִינַת הַמְּצִיאוֹת – מַה שֶּׁכָּבַר בְּאַרְנוֹ בְּחֶלֶק רֵאשׁוֹן, אֵיךְ כָּל הַמְּצִיאִיוֹת כָּלָם תְּלוּיִים בּוֹ יתְבַרַךְ וְנִמְשָׁכִים מִרְצוֹנוֹ, מַה שְּׂאִינוֹ כֵּן מְצִיאֹתוֹ, שֶׁהוּא מְצִיאֹת מְכַרְח מְצַד עֲצָמוֹ וּבְלִתִּי נִתְּלָה בְּזוּלָתוֹ, אֵיךְ כָּל שְׂאֵר הַמְּצִיאִיוֹת אֵין לָהֶם מְצִיאֹת אֶלָּא מְצַד מַה שֶּׁהוּא יתְבַרַךְ שְׁמוֹ רְצָה בָּהֶם וּמְקִימָם בְּרִצּוֹנוֹ. בְּבְחִינַת הַפְּעֻלָּה – הוּא, שְׂאֵף עַל פִּי שִׁנְתָן בְּחֶקם שֶׁל הַנְּבָרָאִים לְשַׁלֵּט בְּעֲנִינִים מַה שֶּׁיִּכְלָתָם מִקְּפָת, וּפּוֹעֲלִים פְּעֻלוֹת גְּדוּלוֹת כָּל אֶחָד כְּפִי מַה שֶּׁבְּחֶק פְּעֻלָּתוֹ, הֵנָּה בְּאִמַּת אֵין בָּהֶם כַּח וְלֹא שְׁלִיטָה אֶלָּא מַה שֶּׁמְסַר לָהֶם הַבוֹרָא יתְבַרַךְ שְׁמוֹ, שֶׁהוּא הָאֲדוֹן הָאִמְתִּי הַשְּׁלִיט וְכֹל יְכוּל, וְכֹל מַה שֶּׁהֵם פּוֹעֲלִים אֵינוֹ אֶלָּא מַה שֶּׁהוּא יתְבַרַךְ שְׁמוֹ נִתְּן וְנִתְּן לָהֶם כַּח שִׁפְעֻלָּה, וְהוּא אֲדוֹן עֲלֵיהֶם לְהוֹסִיף וּלְגַרֵעַ כְּרִצּוֹנוֹ בְּכָל עַת וּבְכָל שְׁעָה.

וּמַעֲמָק הַעֲנִין הוּא, כִּי הֵרִי כְּפִי הַסִּדְרִים שֶׁסִּדְרָה חֻכְמָתוֹ יתְבַרַךְ לְתַקּוּנָם שֶׁל הַנְּבָרָאִים, כְּמוֹ שֶׁזָכַרְנוּ בְּחֶלֶק רֵאשׁוֹן, הֵנָּה יֵשׁ עֲנִינִים רַבִּים שֶׁל רַע שֶׁמִּתְּגַלְּגִלִּים וְסוֹכְבִים בְּעוֹלָם, אִם מְצַד בְּחִירָתָם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם הַחוּטָאִים, וְאִם מְצַד מַה שֶּׁנִּגְזַר עֲלֵיהֶם לְעֲנֹשָׁם. וְנִרְאָה

Capitulo 4

RECITACION DE LA SHEMÁ Y SUS BENDICIONES

1] Dos tipos de obligaciones nos fueron impuestas diariamente, el recitado de la Shemá y la oración. En la época del sagrado Templo de Jerusalem (Bet Hamikdash), asimismo debían de ofrecerse los sacrificios diarios correspondientes. Ahora aclararemos su significado.

La primera obligación diaria es la Shemá, cuyo significado principal es la declaración de que Dios es Uno y la aceptación del yugo Divino sobre nosotros.

Para entender esto, debemos comprender en principio que Dios, Bendito Sea, creó todos los tipos de entidad existente; superiores e inferiores, espirituales y físicas, todos los cuales fueron organizados por Dios para funcionar y desempeñar las funciones que les determinara Su Inteligencia Divina en cada caso. Y la raíz y causa de todas las cosas es solamente Dios.

Esto puede entenderse desde dos aspectos diferentes. El primero en relación a su esencia y el segundo respecto a su función.

En relación a la esencia de la existencia, ya nos expusimos en la sec. 1 sobre como todo lo creado deriva y depende de Dios. Sin embargo la existencia de Dios es intrínsecamente imperiosa e independiente en forma absoluta. Empero todas las cosas existen sólo pues El lo decidió así y permanecen debido a Su voluntad.

Con respecto a la función, Dios les otorgó a los elementos de la creación el poder de gobernar ciertas áreas y efectuar determinadas cosas de acuerdo a la naturaleza de cada uno de ellos. Empero en realidad, no poseen sino el poder de hacer aquello que Dios les posibilita realizar, pues El es el Señor absoluto y Todopoderoso y todo lo que cualquier elemento de la creación pueda llevar a cabo no es sino aquello que Dios les concede hacer; y El es el Señor absoluto que puede incrementar o disminuir el poder de estos elementos en cualquier momento y lugar.

Todo esto supone un concepto mas profundo. Los sistemas instituidos por la Inteligencia Divina para beneficio de las criaturas, incluyen ciertos conceptos del mal, como ya lo citáramos en la sec. 1. Estos conceptos pueden expresar cierto efecto e influencia en el

הדָּבָר לְכַאוּרָה שְׁזָה הַפֶּךָ רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הִנֵּה הוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ אִינוֹ רוֹצֵה אֶלָּא בְּטוֹב, וְכָל חֲפָצוֹ לְהִיטִיב, וְהִנֵּה שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ מִתְחַלֵּל בְּשְׁלִיטַת הַרְשָׁעִים וּבִתְגֻבַּת הַרְעוֹת וְהַקְּלָקוּלִים. אֲמָנָם הַיּוֹדֵעַ בְּדַרְכָּיו יִתְבָּרַךְ וּמַעֲמִיק בְּעֵינָנָם - יֵדַע בִּי עַל כָּל פָּנִים אֵין כָּל זֶה אֶלָּא סָבִיב מִסְבוֹת בְּדֶרֶךְ עֵמֶק, כָּלֵם מִתְכַּוְּנִים לְנִקְדַּת הַשְּׁלֵמַת הַבְּרִיאָה וְכֵה מִסְתַּיְמִים, וְכִמוֹ שְׁזַכְּרָנוּ בְּחֵלֶק רֵאשׁוֹן; וְנִמְצָא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא הַמְּנַהֵג אֶת הַכֹּל בְּאֵמֶת, וְעֲצַתוֹ לְבִדְהָ הִיא תְּקוּם, שֶׁהוּא הַגִּיעַ טוֹבוֹ וְשְׁלֵמוֹתוֹ אֶל בְּרוּאָיו, וְכִמוֹ שְׁזַכְּרָנוּ שָׁם, אֶלָּא שְׁלֵפִי אֲמַתַּת הָעֵנָן צְרִיכִים הַדְּבָרִים לְהַתְגַּלְגֵּל בְּגִלְגּוּלִים אֵלֶּה, עַל פִּי יְסוּדוֹת הַחֲכֵמָה הַנִּפְלְאָה וְהַטוֹב הָאֲמִתִּי. וַיִּנְדַּע בְּסוֹף כָּל הַגִּלְגּוּלִים כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ אֶחָד וּמִיָּחָד, וְהוּא הַסּוֹכֵב שֶׁל הַמְּסוֹבוֹת הָאֵלֶּה בְּדַרְכֵיהֶם לְבוֹא אֶל הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי, שֶׁהוּא הַטוֹב הָאֲמִתִּי שְׁזַכְּרָנוּ.

וּמִמָּה שֶׁנִּכְלָל עוֹד בְּעֵמֶק זֶה הָעֵנָן הוּא גְלוֹי אֲמַתַּת יְחִוְדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְזֶה, כִּי הִנֵּה, כְּבָר בְּאֵרְנוּ שְׁכָלֵל כָּל הַמְּסוֹבוֹת הַסּוֹכְבוֹת בְּעוֹלָם הוּא, שֶׁהִנֵּה בָּרָא הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ אֶת הָרַע לְשִׁיעֲבִירוֹהוּ בְּנֵי הָאָדָם, וַיִּקְבְּעוּ בְּעַצְמָם וּבַבְּרִיאָה אֶת הַטוֹב; וְהִנֵּה חֲקִים רַבִּים וְשָׂרָשִׁים גְּדוֹלִים הִשְׂרָשׁוּ בְּעֵנָן הַזֶּה לְשִׁישְׁתֵּלֵם בְּכָל חֻלְקָיו וּבַחִינוּתָיו. כִּי אוּלַם פְּרִטִים רַבִּים יִמְצָאוּ בְּעֵנָן מְצִיאוֹתוֹ שֶׁל הָרַע בַּבְּרִיאָה, פְּעֻלוֹתָיו וְשְׁלִיטָתוֹ, וּפְרִטִים רַבִּים כְּמוֹ כֵּן בְּעֵנָן יְחִסּוּ שֶׁל הָאָדָם עִמּוֹ, בְּמָה שֶׁהוּא נִתּוֹן תַּחְתָּיו וּמוֹשָׁם בְּתוֹכוֹ, וּבְעֵנָן הַתְּגַבְּרוּ עָלָיו וְהַתְּפַתְחוּ מִמְּאֻסְרָיו וְכִבְּשׁוּ אוֹתוֹ. וְעֵנָן מְצִיאוֹת הַטוֹב - הַתְּפַשְׁטוּ וְהַתְּחַזְּקוּ כְּפִי הַכְּנַע הָרַע וְהַכְּבִּשׁוּ; וְאֲמָנָם שָׂרָשׁ כָּל מְצִיאוֹת הָרַע, פְּעֻלוֹתָיו וְשְׁלִיטָתוֹ, הוּא הַעֲלִים הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ אֶת יְחִוְדוֹ, שְׂאִינוֹ מִתְגַּלֶּה בְּעַצְם אֲמַתַּתוֹ לְכָל, וְכִפִּי שְׁעוֹר הַהַעֲלָם כֶּךָ הוּא שְׁעוֹר כַּח מְצִיאוֹתוֹ שֶׁל הָרַע, וְכִמוֹ שְׁזַכְּרָנוּ בְּחֵלֶק רֵאשׁוֹן.

וְשָׂרָשׁ כָּל בְּטוֹל הָרַע וְהַעֲבַרְתּוֹ וְהַקְּבַע כָּל הַבְּרִיאָה בְּטוֹב - הוּא גְלוֹי אֲמַתַּת יְחִוְדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְהוּא מֵה שְׂאֵמֶר הַכְּתוּב: "רְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא" וְכוּ' (וּדְבָרִים לֵב, לֵס), וְכְתוּב: "לְמַעַן תִּדְעוּ וְתִאֲמִינוּ... לְפָנַי

mundo; algunos de estos efectos son resultado de la libre elección de los pecadores y otros consecuencia de los castigos decretados sobre ellos.

Esta idea, aparentemente contradice la voluntad Divina que no desea otra cosa que el bien de las criaturas y toda su intención es la de beneficiar, por lo que Su Nombre se profana cuando el malvado tiene poder y las fuerzas del mal y la corrupción prevalecen.

Sin embargo, quien conoce los senderos Divinos y profundiza sus significados, comprenderá el sentido profundo que involucra todo esto; una série de causas que, de una manera profunda se hallan dirigidas hacia una meta específica, la perfección de todo lo creado; y es allí donde culmina el propósito de la creación. Y sobre todo esto nos explayamos en la sec. 1: 3,4.

Por lo tanto, Dios es en definitiva Quien gobierna realmente todas las cosas y su sólo intención es la que prevalecerá. Y Su bondad y Perfección llegarán al mundo, como lo citamos allí, empero de acuerdo a la decisión de Su Inteligencia infinita deben las cosas suceder de esta forma (por medio del mal). Y al final de todos los sucesos, comprenderemos que Dios es Uno en absoluta Unicidad (Echad, Yachid, uMeyuchad) y El es la causa de todas estas cosas, de manera que alcancen el propósito real, que es el bien verdadero que citamos.

Otro de los aspectos que implica la profundidad de este concepto, es la revelación de la verdadera unicidad de Dios.

Como ya lo explicamos, todas las causas que afectan al mundo son resultado de una realidad creada por Dios y que incluye el mal, con el propósito de que el hombre lo destierre e integre el bien en su persona y la creación toda. Este concepto involucra diversos principios y fundamentos, que llevan al proceso de perfección del hombre y todos los aspectos de la creación. Pues el mal posee numerosos detalles, efectos e influencias tanto en la naturaleza de lo creado como en las interrelaciones del hombre, el medio en que se halla inserto y por el que está sometido; y cómo debe superarlo y liberarse del mismo. Asimismo incluye esta idea el concepto de una realidad del bien, su expansión y crecimiento a partir de la superación de las fuerzas del mal.

La base de la existencia del mal, su actividad e influencia es la realidad en la que Dios esconde Su real Unicidad y no se revela a Si

לא-נוצר אל ואחרי לא יהיה" (ישעיה סג, יא) ונמצא שסוף תקון כל
הבריאה תלוי בגלוי יחודו יתברך. והנה הוא היה והונה ויהיה תמיד
אחד יחיד ומיוחד, אלא שעבשו אינו מגלה לכל כראוי, ולעתיד
לבוא יתגלה לגמרי לכל הברואים, כמו שזכרנו: "ביום ההוא יהיה
ר' אחד ושמו אחד" (זכריה יד, ט). אמנם ישראל, שזכו לתורתו
האמתית, יודעים האמת הזה ומעידים עליו גם עתה, והנה הוא מה
שאמר הכתוב: "ואתם עדי נאם-ה'" (ישעיה סג, יב), וזה זכות גדול לנו.
והנה, כלל ההנהגה של העולם הזה מתחלקת להנהגת היום
והנהגת הלילה, וכמו שזכרנו בחלק שלישי פרק ראשון. ובכל בקר
ובכל ערב מתחדשים הסדרים ומשמרות המלאכים לתפקידם, כפי
סדר ההנהגה. ואולם אנו בני ישראל - נתחייבנו להעיד על
אמתת יחודו יתברך, בכל הבחינות: פרוש - בין בבחינת המציאות,
שהוא לבדו המצוי המכרת, וכל הנמצאים - ממנו הם נמצאים ובו
תלויים; בין בבחינת השליטה, שהוא לבדו יתברך השליט המיוחד,
ואין פועל שיפעל אלא מכח ורשות שנתן לו ממנו; בין בבחינת
ההנהגה, דהינו שאף על פי שהמסבות רבות וגדולות ועמקות, אין
המסבב אלא אחד ואין התכלית אלא אחד, דהינו הוא יתברך שמו
המסבב את הכל אל תכלית השלמות האמתית. ואף על פי שאין
דבר זה גלוי עתה, באמת הנה אמתת הדבר כך הוא, וכן יגלה
ויודע בסוף הכל.

mismo con todo el poder de Su esencia Real. Y del grado de encubrimiento divino dependerá la intensidad en la existencia del mal, como lo citáramos en la sec. 1.

La base de la aniquilación del mal y su remoción así como de la perpetuación del bien en la creación, es, por lo tanto, la revelación de la Unicidad de Dios. A esto se refirió el ver: “Vean ahora que Yo, Soy El [y no existe otro Dios fuera de Mi]” (Deuter. 32,39). Y está escrito: “Para que entiendan y crean...[que Yo Soy El], previo a Mi ningún dios ha existido y después de Mi no existirá” (Isaías 43,10). Por lo tanto, la rectificación final de cada criatura reside en la revelación de la Unicidad divina.

Y Dios Fué, Es y Será solamente Uno y único; solo que en el presente no es reconocido en forma universal; sin embargo, en el futuro final Se revelará ante todas las criaturas, como lo expresa el ver. “Y en aquel día será Dios Uno y Su nombre único” (Zacarías 14, 9).

Empero el pueblo judío que ameritó obtener Por parte de Dios la sagrada Torá, reconocen esta verdad y la testimonian también ahora.

A ello se refiere el ver. “Y vosotros sois Mis testigos, dice Dios” (Isaías 43,12). Y este es un gran privilegio para Nuestro Pueblo.

En general, el ciclo de la providencia diaria se divide en el día y la noche, como lo citamos en la sec. 3 cap. 1. Durante cada mañana y cada atardecer el sistema se renueva y los ángeles ocupan sus puestos para cumplir las funciones asignadas para el desarrollo normal de la actividad del mundo.

Sin embargo nosotros, los hijos de Israel, asumimos el compromiso de convertirnos en testigos de la Unicidad divina en todos sus aspectos. Esto significa, tanto desde la perspectiva de Su existencia, pues El es el único y su existencia es intrínsecamente necesaria; y todo lo creado fue creado por El y de El depende. Como así también respecto a Su autoridad, ya que El exclusivamente es quien gobierna y nada ni nadie realiza obra alguna sin recibir la autorización y la capacidad de Su parte; Y en el aspecto de Su providencia, lo que significa que aunque existen numerosas causas, grandes y profundas para todo lo que ocurre en el mundo, sin embargo todo se origina en Dios, El es el propósito final; o sea que El es quien conduce todos los designios hacia la

ב. והנה, ממה שיש עוד להבחין, הוא, כי הבורא יתברך שמו הנה הוא מלך על כל בריותיו.

ופרוש ענין זה הוא, כי אמנם אמתת מציאותו יתברך הוא דבר בלתי נתלה בזולתו כלל ובלתי מתיחס לזולתו, כי הנה הוא מצוי מכרח ושלם מצד עצמו ואין לו שום יחוס עם אחר כלל, לא למעלה ממנו ולא למטה ממנו, פרוש - שאין לו סבה שיתלה בה כלל, לא כמסובב עם סבתו, ולא כמצטרף עם מצטרפו; והנה בבחינה זאת נקראהו בשם אלקים ברוך הוא, דהינו המצוי המכרח מצד עצמו, וכמו שזכרנו; ואמנם בהיות שרצה וברא נבראים, וכלם תלויים בו במציאותם ובכל בחינותם, וכמו שזכרנו, נקראהו בבחינה זו אדון כל, כי הכל ממנו, והכל שלו, והוא שליט בכל ברצונו.

ואולם עוד רצה בטובו וחסדו, להשפיל כביכול בענותו את רום כבודו ולהיות מתיחס אל נבראיו, אף על פי שבאמת אין להם יחס עמו כלל, ורצה להיות להם במדרגת מלך אל עם, שיחשב להם לראש ולמנהיג ולהתכבד כביכול בם, כמלך שמתכבד בעמו, וכענין שנאמר: "ברב-עם הדרת-מלך" (משלי יד, כח), ובבחינה זו נקראהו מלכו של עולם. והנה בבחינה זו הוא נחשב לנו לראש, ומתכבד בנו, וגם אנחנו חייבים לעבד עבודתו, ולשמע אליו לכל אשר יצוה, כמלך בעמו.

ואולם בבחינה זו גם כן חייבים אנו להכירו בכל יום, ולקיים מלכותו עלינו, ולהשתעבד אליו ולגזרותיו, כעבדים אל מלכם, וזה נקרא קבלת על מלכות שמים, ונכלל ענינה בפסוק זה "שמע ישראל" - דהינו - ההודאה בדבר זה שהוא מלך מלכי המלכים מולך בכל בריותיו העליונים והתחתונים, וקבול על מלכותו, והשתעבד אליו, וכמו שזכרנו.

perfección final y verdadera. Y aunque esto no es evidente hoy, en realidad esta es la verdad absoluta y así se expresará y se conocerá en el final.

2] Entre otras de las cosas que debemos entender, es que el Creador, Bendito Sea, es Soberano absoluto de todo cuanto El ha creado.

Lo explicaremos de la siguiente forma. La existencia de Dios no depende de nada ni de nadie mas y no se relaciona con nada fuera de El. Su existencia es intrínsecamente imperiosa y perfecta y no se relaciona con nada ajeno a El, tanto superior como inferior. O sea que no existe ninguna causa de la que El dependa, como los distintos efectos que se originan en una causa determinada, ni nada con lo que pueda asociárselo.

En ese sentido es que lo denominamos Dios, pues El es la única existencia intrínsecamente necesaria por sí misma, como lo explicamos. Y siendo que Dios decidió y creó todo lo existente y la existencia de todas las cosas, en todos sus aspectos dependen de Dios, como lo citamos, en ese sentido lo llamamos el Señor de todo, pues la existencia toda se origina en El, le pertenece y la gobierna segun Su voluntad lo dispone.

Asimismo decidió, en Su amor y bondad, expresar Su humildad descendiendo a los niveles de Sus criaturas para asociarse con ellos, aunque no existe relación posible entre ellos y El. Y decidió relacionarse con ellos de la misma forma en que lo hace un rey con sus súbditos, a quienes dirige y gobierna y se enorgullece de ellos. Como lo afirma el ver. "En la multitud del pueblo se honra al rey" (Proverbios 14,28). Y en este sentido es que lo denominamos Rey del mundo y lo consideramos nuestro Lider y El se honra con nosotros y nosotros debemos servirle y obedecerle, como un pueblo lo hace con su rey.

Como resultado de esto, nosotros debemos reconocerlo diariamente en Su calidad de Rey del universo, sometiéndonos a El y a Sus decretos, como lo hacen los súbditos con su rey; a esto se denomina "aceptar el yugo de los cielos" (Kabalat 'ol maljut Shamaim). Este concepto se halla implícito en la recitación del vers. Shemá Israel, Dios nuestro, Dios es único; o sea en dicho vers. reconocemos Su autoridad como Rey de reyes y de toda la

ג. ואמנם מכל הענינים האלו יוצאות תולדות גדולות לתקון כלל כל הבריאה. וזה, כי אולם סדרי הבריאה וכוונותיה מסדרים בדרך, שבאשר מלכותו יתברך שמו נודעת ומודים בה כל בראיו - נמצא בברואים כל טוב וכל שלוה, והברכה מתרפית בהם ושלומם מתגדל, ובהתפרץ העבדים ואינם משתעבדים ומודים במלכותו יתברך - כל טוב חסר, והחשך מתגבר והרעה שולטת; והנה נמשכים דרכי ד' אלה בכל חלקי הבריאה, העליונים והתחתונים, הפועלים והנפעלים, וכמו שזכרנו בחלק ראשון; ואולם היות מלכותו יתברך נודעת או לא נודעת - נמשך ודאי ממעשי התחתונים, וכבר נתבארו אלה היסודות במקומם; אך מה שצריך עתה לענינו, שאם יהיה טעם לשיופיע הבורא יתברך במלכותו וימלך על עולמו, ימשך מזה הטוב הרב והשלוה הגדולה לנבראים, ותרבה ההארה, הקדושה והטהרה וכל דבר טוב, וכחות הרע יהיו נכפפים ומשעבדים ולא יקלקלו טובת העולם; ואם לא, הנה הקדוש ברוך הוא מסתיר פניו ואינו מגלה כח ממשלתו, וכחות הרע מתפרצים ושוולטים, וכל תולדות הענין הזה - הוות בכל מקום שהן שיכות שם, והוא כלל כל הרעות הנמצאות בעולם; והנה, בהיות ישראל מתחזקים בכל יום על דבר זה, ומקבלים מלכותו יתברך ומודים בה בלבם ובפיהם, מופיע הקדוש ברוך הוא בעולמו, וכחות הרע נרפים תחת הטוב, ונמשכת הברכה לעולם. ובהעיד על יחודו יתברך כמו שזכרנו למעלה, הנה כנגד זה נענה לנו, ומתנשא ביחודו ומחזיקו, ומוסיף לעולם תקון על תקון, בבחינת התקון האמתי שזכרנו, שאליו מתגלגלים כל מסבות ההנהגה, ומקים עצתו, שהיא - העמיד הבריאה על הטוב השלם, וכמו שזכרנו.

creación, superior e inferior. Y aceptamos el yugo de Su reinado y nos sometemos a El, como ya lo explicamos.

3] De todos estos conceptos, resultan efectos sumamente positivos para la rectificación de la creación en general. Pues el modelo y los sistemas de la creación fueron diseñados de tal forma que, al ser la autoridad de Dios comprendida y reconocida por los seres humanos, todo tipo de prosperidad y bien existirán en el mundo. La Bendición se incrementará y el mundo vivirá en paz.

Empero cuando los súbditos se revelan y no se someten a la autoridad Divina ni la reconocen, el bien faltará, la obscuridad prevalecerá y el mal dominará el mundo.

Estos senderos de Dios, en general, se transmiten a todas las partes de Su creación, superiores e inferiores, incluyendo las criaturas activas y, por supuesto, las pasivas, como lo citáramos en la sec. 1 (4:7).

Y el reconocimiento o no de la autoridad divina en el mundo dependerá, obviamente, de la conducta humana en el mismo, como ya desarrollamos estos principios en el lugar correspondiente.

En lo que respecta a nuestro tema, en tanto exista una razón válida para que el Creador se manifieste en todo Su esplendor y reine en este mundo, esto generará bendición y prosperidad para la raza humana toda. Y se incrementará la pureza y la iluminación Divina en el mundo así como todo lo bueno; y las fuerzas del mal se someterán y serán doblegadas y no perjudicarán el bien en el mundo.

De lo contrario, cuando Dios oculta Su presencia y no manifiesta el poder de Su autoridad, las fuerzas del mal se propagan y dominan. Como resultado de esto, el infortunio cundirá en todo aquello que se relacione con dichas fuerzas, lo que se expresa en todo lo malo que existe en el mundo.

Cuando el judío fortifica este concepto diariamente, reconociendo la autoridad Divina y aceptándola íntimamente y con la palabra, se manifiesta la presencia de Dios en el mundo y las fuerzas del mal son sometidas por el bien, produciéndose bendición en el mundo.

Y cuando el judío testimonia sobre la Unicidad Divina en la forma que citamos mas arriba, recíprocamente Dios le responde en forma similar; y exalta Su unicidad fortificándola, trayendo rectificación

ומה שצריך שתבין בזה, הוא, שאין כל הדברים האלה אמורים אלא לשיהיה תקון הבריאה מצד בני האדם, ולא מאליו; כי אולם ההנהגה כבר מסדרת היא ועומדת על הדרך הזה, שכל גלגוליה הולכים אל ההשלמה, וזה מה שהאדון ברוך הוא מסבב בטובו וכחו, אלא שהיתה גזרת חכמתו שיהיה זה נעשה על ידי בני האדם, שאז ישתלמו בני האדם שעשו הדבר הזה, ותהיה ההשלמה עצמה בתכלית, בהיות הברואים עצמם בעלי שלמותם כמו שזכרנו; ונמצא שזה עקרו של דברים אלה, שמה שסדר האדון ברוך הוא והכין להיות משלים את בריותיו - ישלם ויצא לפעל על ידי בני האדם, לשישתלמו הם בשלמות הראוי להם.

ד. והנה, כבר בארנו בחלק ראשון, שהשלמות האמתית של הבריאה הוא המשך לה משלמותו יתברך, כי הוא לבדו השלמות, ואולם גם זה מתולדות המצוה הזאת, שבהעידנו על יחודו ובהיותנו תולים את הכל בו, גם הוא יתברך שמו נדרש לנו, ונמצא לכל הבריאה שתשתלם בשלמותו, ונתקנים כל המציאות במציאות האמתית השרשי, שהוא מציאותו יתברך, וכמו שזכרנו שם.

ה. והנה מתנאי המצוה הזאת, להיות האדם גומר בדעתו למסר נפשו על יחודו יתברך, ולקבל עליו כל יסורים ומיני מיתה על קדוש שמו יתברך, ונחשב לו כאלו עשה הדבר בפעל ונהרג על קדוש השם. וגם מענין זה יוצאות תולדות גדולות לתועלת הבריאה ולתקון הכלל.

al mundo. Esta es la recitificación verdadera hacia la que se dirigen todos los sucesos con que la Providencia Divina maneja este mundo. Y de esta manera se concreta el proyecto de Dios para la creación, que es llevar a la misma a un estado perfecto del bien.

Lo que es necesario comprender aquí, es que la rectificación y perfección del mundo pueden ser producidas sólo por el hombre y no se generan en forma espontánea. Pues aunque la evolución del mundo ya se halla planificada de tal forma que se dirige hacia la perfección, como resultado de la bondad y merced de Dios para el mundo, Su Divina Inteligencia decidió que dicho proceso se materialice por medio del hombre; y la perfección se logre en toda su dimensión cuando las criaturas mismas alcancen la perfección, como ya lo discutimos.

Por lo tanto, la esencia de todo esto es que el proyecto y la planificación Divina de la perfección en el mundo, se materializará y expresará por medio del hombre, al alcanzar este la perfección apropiada.

4] Como ya lo aclaramos en la sec. 1:2, sólo Dios posee la verdadera perfección y por lo tanto, toda perfección posible se origina al asociarse con El.

Este concepto se haya íntimamente relacionado con la observancia del precepto de Keriat Shema (recitación de la Shema'), pues al reconocer Su unicidad y el hecho de que todo en este mundo depende de Dios, El nos responde en forma recíproca. Como resultado de ello, toda la creación se perfecciona por medio de Su perfección y la existencia toda se rectifica en la existencia real y básica que es la existencia de Dios, como lo citamos en el mencionado capítulo.

5] Una de las condiciones relativas a este precepto es la siguiente, al recitar la Keriat Shema' el hombre debe asumir mentalmente que se haya dispuesto a entregar su alma por la Unicidad divina y recibir sobre él todo tipo de sufrimientos y muertes por la santificación del Nombre Sagrado. Y todo ello se le considerará como si lo hubiese realizado de hecho, y entregó su alma por la santificación del Nombre de Dios. Incluso de este concepto se originan resultados sumamente beneficiosos para toda la creación y una rectificación general.

וזה, שמשדרי החכמה העליונה, בנבראים ומציאותיהם, הוא, שימצאו הנמצאים כלם במדרגה ידועה, מה ששערה החכמה העליונה היות נאות לפי הנרצה בעולם ומצבו, וכלל המדרגה הזאת, היא מדרגה נותנת מקום לחשך להמצא ולטמאה להתפשט ולפעל, אמנם כל זה בשעור נודע, דהינו שלא ימצא החשך ולא תשלט הטמאה כל כך שיטמא לעולם לגמרי ויתקלקלו הבריות - שאם היה הדבר מגיע לזה, היו צריכים כלם לפסד ולמחות, כמו שקרה בזמן המבול - אך בשעור מה שלא יקלקל העולם, אבל ישארו בו הענינים חל ולא קדש, חשוכים ולא בהירים. והנה סדרה שזאת תהיה מדרגתם הראשונה ועקרית, אמנם שבדרך תוספת תמצא בם הארה מעלה והשפעת יקר - יתעלו בה מן המדרגה השפלה הזאת, ויגיע לברואים ענין קדש ובהירות, מה שראוי שיגיע להם לפי העולם הזה; והנה הדברים משערים בחכמה נפלאה, כל דבר בגבולו כראוי, לא פחות ולא יותר, והינו כי שער מה ראוי שיהיה להם בדרך עקר, וגם זה נתחלק לחלקים ומדרגות פרטיות שונות, ומה ראוי שיהיה להם בדרך תוספת, וגם הוא נחלק לחלקים ומדרגות פרטיות שונות, וכן שערו הזמנים שראוי שיהיה להם התוספת הזו במדרגותיו, וכמו שנבאר עוד לפנים בעזרת השם יתברך.

והנה בכל יום ויום צריך שיתחדש השפעה והארה בנבראים שתעלה אותם מן המדרגה השפלה השרשית בהם, ויתן בהם קדוש ובהירות כמו שזכרנו. ואולם סדרה החכמה העליונה מציאות ההארה הזאת - המתחזקת ומעבדת החשך של העולם ומגבדת בו ובברואיו היקר והמעלה והקדשה שזכרנו - ותלתה המשכה

Uno de estos resultados es el siguiente. La Inteligencia Divina determinó que todas las cosas creadas posean cierto nivel espiritual, de acuerdo a lo que dispusiera Su supremo saber como adecuado para el estado normal del mundo. Este nivel, en general, es un nivel que permite a la obscuridad existir y a la corrupción desplegarse y actuar.

Sin embargo, todo esto es posible hasta un límite determinado. Pues ni la obscuridad prevalecerá ni la corrupción dominará el mundo de manera que lo impurifique y corrompa a las criaturas; pues si se llegaría a dicho estado, la humanidad sería destruída y borrada del mundo, como ocurrió con la generación del Mabbul (Diluvio universal). Empero existirán conceptos del mal y de la corrupción en el mundo en un grado que no lo corrompa totalmente.

Y este fue instituído como el nivel básico y principal. Sin embargo, es posible que el hombre supere este nivel básico y alcance una elevada iluminación y una excelente influencia, haciendo que llegue a la creación santidad y brillo en la medida apropiada para este mundo.

Todo esto fue determinado por Dios en Su inalcanzable inteligencia, colocando cada cosa en su nivel adecuado, ni mas ni menos. El Todopoderoso determinó el mal pasible de existir en el nivel básico así como en los niveles superiores y los dividió en distintos subniveles. Asimismo fueron determinados los tiempos en que los niveles básicos pudiesen incrementarse, como lo desarrollaremos mas adelante con la ayuda de Dios.

Cada día, la creación toda debe recibir una renovada iluminación e influencia que la eleve por sobre el nivel básico y la imbuya de santidad e iluminación, como lo citamos.

Esta iluminación, destinada a superar y eliminar la obscuridad que existe en este mundo físico y fortificar en el mismo y en sus criaturas la excelencia y la santidad, la Suprema Inteligencia decretó que se produzca en función de la acción humana, de la misma manera que las demás influencias y rectificaciones.

Empero el acto del que depende -la iluminación en el mundo- es el sacrificio de la propia vida por santificar el Nombre de Dios.

Y también en este caso existen diferentes grados; pues el sacrificio que realiza el hombre con su propia vida de hecho, transmite una gran iluminación en el mundo, provocando un efecto profundo y

במעשה התחתונים, כשאר כל ההשפעות והתקונים. ואמנם המעשה אשר תלויה בו הוא מסר אדם את נפשו על קדוש שמו יתברך; וגם בזה יש מדרגות, כי המסירה שימסר אדם עצמו על קדוש השם בפעל ימשיך הארה גדולה וחזקה מאד, ויתכן בבריאה תקון עצום, וירבה בה הקדוש והבהירות רבוי גדול, והמסירה במחשבה דהינו לגמר בלבו להמסר וכמו שזכרנו, ימשיך גם כן השפעה ממין השפעה הזאת, אלא שלא תהיה כל כך עצומה. ואמנם למה שצריך להתחדש ולהמשיך בכל יום לפי סדרי ההנהגה, די המסירה במחשבה, והוא הנעשה בפסוק "שמע", והתולדה היוצאת היא המשכת השפעת הקדוש והבהירות בבריאה כלה, לתת לה קצת עלוי מן החל והחשך שהיא בהם כפי מדרגתם השרשית.

ו. נמצא כלל ענין פסוק ראשון של "שמע" הוא: העדות וההודאה ביחודו יתברך בכל הבחנותיו, קבלת על מלכותו והמליכו על כל הברואים כלם, וגמור בדעתנו להמסר על קדוש שמו. ותולדות כל זה - היות האדון ברוך הוא מחזיק ממשלת יחודו על כל הבריאה, והבנע והשתעבר פחות הרע, והתחזק הטוב והתגברו, והמצאו יתברך לבריאה שתתלה בו ותשתלם בשלמותו, והמשיך ההשפעה הנותנת עלוי לברואים כשעור המצטרף, והנתן בהם בהירות וקדוש כפי הנאות.

ז. ואמנם לתקון הגדול הזה יתחבר תקון אחר, והוא הנכלל בשבח שאומרים אחר זה, דהינו: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". וזה, כי הנה כבר בארנו, שכלל כל השפעותיו יתברך והארותיו הם ענינים נמשכים במסבות שונות, וכלם נשרשים ונתלים ביחודו יתברך ושלמותו האמתית; והנה הנבראים מתנהגים בגלגולים שונים לפי כלל ההשפעות האלה ומסבותיהם, וסוף הכל הוא, שיגיעו להשתלם בשלמות האמתית, כי אולם גזרה החכמה העליונה, שלא ימשך ולא יגיע ההשתלם לברואים אלא על ידי כל המסבות האלה

una rectificación en todo lo creado, incrementando santidad e iluminación en el mundo.

El sacrificio mental, o sea la resolución individual de entregar la vida por santificar el Nombre de Dios, como lo citamos, asimismo produce un efecto similar, empero no de la misma magnitud.

Sin embargo, a los efectos de lograr la renovación que se requiere diariamente, es suficiente este tipo de sacrificio (el mental) y se lleva a cabo al recitar el ver. Shema' Israel (y durante la recitación del mismo se piensa en la resolución de sacrificar la vida por Dios). Esto resulta en una gran transmisión de santidad e iluminación para todo lo creado, y lo eleva por sobre la obscuridad del materialismo físico existente en su nivel básico.

6] El significado del primer vers. de la Keriat Shema' (Oye Israel, Dios, nuestro Dios, Dios es Unico) es, por lo tanto, el reconocimiento y la declaración de Unicidad de Dios en todos sus aspectos, la aceptación del yugo Divino y de Su autoridad sobre todo lo creado como así también la decisión personal de sacrificar la vida por la santificación del Nombre Sagrado.

Como resultado de todo esto, Dios, Bendito Sea, reforzará Su autoridad y Su Unicidad sobre toda la creación; y las fuerzas del mal serán sometidas y doblegadas. El bien se elevará y se extenderá en el mundo, haciendo que la creación toda dependa de Dios y alcance en El la perfección. De esta manera, se transmitirá la Influencia Divina hacia las criaturas, elevándolas en la medida necesaria para que alcancen la plenitud de brillo y santidad.

7] Sin embargo, al margen del primer vers. -Shema' Israel- existe otro elemento involucrado en esta observancia y que posee destacada importancia, el segundo vers. de esta recitación, que dice: "Bendito sea el Nombre de Su Glorioso Reinado, por siempre jamás" (Este párrafo originalmente no pertenece a la Biblia, fue adicionado por N.S. por las razones que se exponen).

Como ya lo aclaramos, todas las Influencias e Iluminaciones Divinas son transmitidas a través de cierto proceso, empero todas estas secuencias se originan y dependen de la Unicidad

ואחר כל גלגוליהם. והנה, בהיות הפעלה והשליטה ליחוד, נתלה הכל בו, ונודעות כל ההשפעות, שאינן אלא ענפי היחוד, והדרך להגיע הברואים אליו. והנה, בהיות הכוונה בפסוק ראשון לתלות הכל ביחוד כמו שזכרנו, נמצאו כל ההשפעות נתלות בזה, והכל שב אל ענין השלמות האמתי שזכרנו.

והנה הנולד מזה בברואים הוא: שישרה שמו עליהם, ותתדבק בם קדשותו התדבקות גדול, וישלט בם, וימשיכם אחריו תמיד, וימצאו כלם נתלים בו ומשתלמים בשלמותו, וזהו המצב - שיגיעו לו באמת בסוף כל הגלגולים. והנה בהיותם כך, נמצא חפצו יתברך נעשה וכבודו מתגדל, וזה עקר העטרה שהוא מתעטר בברואיו וכביכול מתגדל בם. ואמנם עתה אין הדבר הזה משתלם אלא ברוחנים, כי הנה הם טהורים וקדושים, ושמו יתברך שורה עליהם ומתקשר בם התקשרות גדול, והם נמשכים ממש אחריו בכל עת ובכל שעה, וכבודו מתגדל בהם; אך בתחתונים אין הדבר נשלם, מפני שאינם עדין שלמים, והרע מתערב בהם ולא הטהרו ממנו, וכביכול אין כבודו יתברך מתגדל בהם כראוי; והנה המלאכים, מצד התקון שהם בו, משבחים שבח זה: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", אך התחתונים אי אפשר להם לשבח אותו, כי אינם ראויים לזה ולא השם שורה עליהם כראוי ולא הכבוד מתגדל בם; אלא יעקב אבינו עליו השלום זכה כבר לזה בעת פטירתו מן העולם, בהיותו עם כל בניו הקדושים סביביו, שלא היה בהם פסול,

Divina y de su verdadera perfección.

Todas las criaturas son dirigidas por una cadena de sucesos y eventos los cuales dependen de las distintas influencias y sus implicancias; pero en definitiva, todo llegará a la perfección verdadera, pues determinó la Inteligencia Suprema que las criaturas no alcancen la perfección sino a través de estas secuencias y sus implicancias.

Sin embargo, debido a que toda iniciativa relativa a la Unicidad de Dios en el universo nos lleva en última instancia hacia Su autoridad; por lo tanto, es obvio que todas las influencias citadas son sólo ramificaciones de esta Unidad así como formas por medio de las cuales el hombre puede alcanzar la perfección.

Este primer vers. de la Shema' es, por lo tanto, la aceptación de que todo depende de la Unicidad Divina, como lo citamos; y toda influencia posible depende de este concepto. Y todas las cosas se hallan destinadas a retornar a la perfección que hicimos referencia.

Con respecto a la humanidad, resultará de esto que Dios posará Su Nombre sobre ella y se apegará a la misma Su santidad; y Dios gobernará sobre ellos haciendo que permanezcan constantemente tras El, alcanzando en dicho apego la perfección. Y este es el estado al que accederán realmente al final de todos los ciclos. Y al llegar a este punto, se cumple la voluntad original de Dios y Su Honra se incrementa, todo lo cual constituye la corona con que lo entonan Sus criaturas y con ellas Dios se engrandece en este mundo.

Empero este concepto, en la actualidad, sólo se materializa en las criaturas espirituales pues ellas son puras y sagradas; y el Nombre de Dios se posa sobre ellas y se relaciona profundamente con las mismas, haciendo que ellas literalmente se apeguen a El constantemente y Su honra se enaltece de esta forma.

Empero entre las criaturas mundanas este concepto no se halla completo, pues ellas mismas no lograron la perfección y el mal está presente entre ellos y no se purificaron de el; por lo tanto, el Nombre de Dios no se glorifica debidamente con ellos.

Los ángeles, de acuerdo a su estado de rectificación, pueden bendecir a Dios con propiedad utilizando la frase "Bendito sea

וּנְתַעֲטְרוּ בִּיחֻדוֹ יִתְבָּרַךְ, שָׁאֲמְרוּ: "שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל" וְכוּ', וְאִז עָנָה הַזֶּקֶן:
 "בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד"; וְנִמְצָא שֶׁמִּצְדָּנוּ אֵין אָנוּ
 רְאוּיִים לְעִנּוּן הַזֶּה, אֲלָא קֶצֶת מִמֶּנּוּ נִתֵּן לָנוּ מִצְדוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ
 עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, וְעַל כֵּן אָנוּ אוֹמְרִים אוֹתוֹ, אֵךְ בְּחֻשָּׁאֵי, זוּלַת בְּיוֹם
 הַכְּפוּרִים, שֶׁמִּתְעַלִּים בּוֹ יִשְׂרָאֵל לְמִדְרַגַּת הַמַּלְאָכִים, וְכִמוֹ שֶׁנִּבְאָר
 בְּמִקוּמוֹ, בְּסִיעֵתָא דְשְׁמִיָּא.

ח. וְאִמְנָם שָׁאֵר הַפְּרָשִׁיּוֹת הַנֵּה הֵן הַשְּׁלֵמַת הָעִנּוּן, וְנִכְלָל הָעִנּוּן
 בְּשִׁלְשָׁה עֲקָרִים, וְהֵם: קֶבֶלַת עַל מַלְכוּתוֹ וְאַהֲבָתוֹ, קֶבֶלַת עַל מִצְוֹת
 וְזִכְרֵת יְצִיאַת מִצְרַיִם.

הַפְּרָשָׁה רֵאשׁוֹנָה - בְּהָ יִתְפַּוֵּן הָאָדָם לְהִתְחַזֵּק בְּאַהֲבָתוֹ יִתְבָּרַךְ
 בְּכָל תְּנַאֲיָהּ, דְּהֵינּוּ "בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ", וְלְהִמְשִׁיךְ
 הָאֵרֶת קִדְשׁוֹ יִתְבָּרַךְ וְעַל מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ לְבָנָיו וּלְכָל צְאֲצְאָיו,
 וְהֵינּוּ "וְשִׁנְנַתֶּם לְבַנְיָךְ", וְלִתְקַן כָּל בְּחִינּוֹת מִצְבוֹ שֶׁל הָאָדָם, דְּהֵינּוּ
 "בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ" וְכוּ', וְלִתְקַן בְּחִינַת הַבַּיִת שְׁלוֹ, וְהֵינּוּ
 "וּכְתַבְתֶּם" וְכוּ'.

ט. אַחַר כֵּן מְקַבֵּל עָלָיו עַל מִצְוֹת ב"וְהָיָה אִם־שָׁמַע"; וְאַחַר כֵּן
 מְזַכֵּיר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּפִרְשַׁת צִיצִית. וְהֵינּוּ, כִּי הֵנָּה יְצִיאַת מִצְרַיִם
 הִיָּה תְקוּן גָּדוֹל שֶׁנִּתְקַנּוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְנִשְׁאָר הַדְּבָר לְנִצְחָ.

el Nombre de Su Glorioso Trono, por siempre jamás” (Baruj Shem quevod Maljutó, Le’olam vaed), empero las criaturas inferiores no pueden ensalzar a Dios de esta forma pues no son aptos para ello y Dios no se posa sobre ellos y tampoco su Nombre se glorifica con ellos. Solo Jacob, nuestro padre, ameritó alcanzar dicho nivel (el mismo en que se hallan los ángeles) cuando estaba abandonando este mundo y todos sus hijos se hallaban a su alrededor, descendencia sagrada entre la que no se hallaba ninguna ineptitud y quienes se enorgullecieron declarando la Unicidad de Dios ante su padre y entonces dijeron el ver. “Shema’ Israel”. Y a ellos les respondió su anciano padre (en el lecho de muerte):

“Bendito Sea el Nombre....” (Baruj Shem Quevod Maljutó...).

Por lo tanto, resulta evidente que por nuestra parte no somos aptos para expresar esta alabanza. Sin embargo, en cierto grado recibimos de nuestro ancestro, el patriarca Jacob, este derecho y por lo tanto recitamos dicho vers. diariamente; empero lo pronunciamos en susurro, a excepción del día de Kipur en que adoptamos la categoría de ángeles y por lo tanto podemos pronunciarlo en voz alta.

8] El resto de la recitación de la Shema’ complementa este concepto. Los tres paragrafos que la constituyen contienen tres principios básicos, a saber: La aceptación del yugo celestial y el amor por Dios, la aceptación del yugo de Sus preceptos y la evocación de la salida de Egipto. En la primera sección [que continúa al primer vers. Shema’ Israel], el hombre debe asumir el amor por Dios en cualquier condición, como lo expresa el ver. “Y amarás a Tu Dios con todo tu corazón, tu alma y todos tus bienes” (Deuter. 6,5); y transmitir la Iluminación de la Santidad Divina y el yugo celestial a sus vástagos y a todos sus descendientes, como lo expresa asimismo el vers. “Y lo enseñarás a tus hijos” . Y debe asumir mentalmente la rectificación de la situación del hombre en general, como lo declara el vers. “[Y hablarás de ello] al permanecer en tu casa y cuando te hallases en el camino” (Deuter. ib.). Finalmente, debe pensar en la rectificación de su casa, como está dicho: “Y las escribirás sobre las jambas de tu casa...” (Ib. 6,9).

9] Posteriormente, acepta sobre sí el yugo de los preceptos Divinos

והיננו, כי מאחר חטאו של אדם הראשון נשאר האנושיות כלו מקלקל, כמו שזכרנו בחלק ראשון, והיה הרע מתגבר בכלו עד שלא היה נמצא מקום לטוב שיתחזק כלל, ואף על פי שנברר אברהם אבינו עליו השלום להיות הוא וזרעו לד' נבדלים מכל האמות, הנה עדין לא היה להם מקום שיוכלו להתחזק ולהתכונן בבחינת אמה שלמה, ולזכות לעטרות הראויות להם, מפני הרע שהיה מחשיך עליהם והזהמא הראשונה, שלא יצאו מהם עדין; ועל פן הצורך שיגלו למצרים וישתעבדו שם, ובאותו השעבוד הגדול יצרפו בזהב בתוך הכור, ויטהרו; והנה בשהגיע הזמן הראוי, חזק האדון ברוך הוא את השפעתו והארתו על ישראל, וכפה את הרע לפניהם, והבדיל אותם ממנו, ורומם אותם מן השפלות שהיו בו, והעלם אליו, ונמצאו גאולים מן הרע גאלת עולם; ומשם והלאה הוקמו לאמה שלמה, דבוקה בו יתברך ומתעטרת בו.

והנה זה תקון שנתקנו לעולמים כמו שזכרנו, וכל הטובות שהגיעו ושמגיעות לנו כלן תלויות בו; ועל פן נצטוינו לזכר אותו תמיד ולהזכירו בפינו, שעל ידי זה מתחזק התקון ההוא עלינו, ומתאמץ האור בנו, ומתמיד בנו התועלת הנמשך מן התקון ההוא.

י. ואולם עוד תקון אחד נכלל בכלל קריאת הפרשיות האלה, והוא לתקן האדם, כל פרטי בחינותיו, באור יחודו יתברך, וכן לתקן בו

en la lectura del segundo párrafo de la Shema', "Y será cuando oigas..." (Vehayia im shamo'a, ver Deuter. 11,13-21).

Y tras el, en el tercer párrafo, recuerda la salida de Egipto dentro de la porción que nos encomienda sobre el precepto de los flecos (Tzitzit). La razón por la que se reitera diariamente la salidad de Egipto, es que la misma constituyó la primera gran rectificación del pueblo de Israel cuya influencia permanece por la eternidad.

Esto es debido a que tras el pecado original de Adam, el primer hombre, la humanidad se vió sumida en la degradación, como lo citamos en la sección 1. El mal se expandió en el hombre sin permitir que el bien pueda expresarse. Y aunque fue electo Abraham, el patriarca, para que junto a su descendencia y entre todas las naciones se dediquen a Dios, ellos todavía no tuvieron la oportunidad para prepararse y reforzarse en calidad de pueblo y así ameritar el enconamiento digno de ellos, debido a la polución original y el mal generado del cual no se habían librado.

Por ello fue necesario que sufran el exilio egipcio y sean sometidos allí; y dicho sometimiento los purifique de la misma manera en que se acrisola el oro. Y al llegar el momento apropiado, reforzó Dios, Bendito Sea, su influencia e iluminación sobre el pueblo de Israel, el mal fue repelido y eliminado de ante ellos, y los elevó por sobre la degradación en la que se hallaban rescatándolos del mal eternamente. Y a partir de ese momento se convirtieron en un pueblo perfecto, apegado a Dios y ennoblecido en El.

Esa permanente rectificación a la que hicimos referencia y todo el bien que llegó y sigue llegando al pueblo de Israel, dependen de Dios. Por ello, fuimos encomendados de recordar -el Exodo de Egipto- permanentemente y pronunciarlo -diariamente- para así fortalecer la rectificación que generó dicho suceso y conservar el beneficio de esa rectificación.

10] Existe otra rectificación derivada de la recitación diaria de estos párrafos. Por medio de esta recitación, todos los elementos de la existencia humana son perfeccionados a través de la iluminación de Su Unicidad. Asimismo se enmienda la creación toda.

El hombre posee 248 miembros y paralelamente existen 248 conceptos que constituyen su esencia espiritual. La creación

כָּל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, וְזֶה, כִּי הֵנָּה כָּלֵל בְּחִינּוֹתָיו שֶׁל הָאָדָם הֵן רַמ"ח, וְהֵם רַמ"ח אַבְרָיִם שְׁלוֹ, וְאוּלָם חֲלָקֵי הַבְּרִיאָה גַם כֵּן לְפִי כּוּנְנִיּוֹתֵיהֶם הֵם רַמ"ח, בְּהַקְבָּלָה לְרַמ"ח אַבְרָיִ הָאָדָם, וְאֵלּוּ וְאֵלּוּ צְרִיךְ שְׂיִתְקֶנּוּ בְּאוֹר יְחִוּדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְזֶה נִתְקַן עַל יְדֵי רַמ"ח תְּבוּת שֶׁבְקִרְיַת שְׁמַע.

יא. וְהֵנָּה חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנִם לְבִרְכָה חִבְרוּ לְעִנְיָן הַזֶּה הַבְּרָכוֹת שֶׁל הַקְּרִיאַת שְׁמַע. וְזֶה, כִּי הֵנָּה, בְּכָל יוֹם מִתְחַדֵּשׁ כָּל הַמְּצִיאוֹת כְּלוּ מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ; וְזֶה בְּשֵׁתִי בְּחִינּוֹת: אַחַת בְּבְחִינַת הַקִּיּוּם וְהַהֲתַמְדָּה, שֶׁהֵנָּה מִתְחַדֵּשׁ הַשְּׁפַע בְּכָל - לְהִתְקִים וּלְהִתְמִיד עַל מְצִיאֹתוֹ, וְהַשְּׁנִית, כִּי הֵנָּה כָּל הַיָּמִים מִיָּמֵי הַשֵּׁשֶׁת אֶלְפֵי שָׁנָה, הֵנָּה כְּלָם גְּזוּרִים וְעוֹמְדִים מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ, בְּבְחִינַת הָאֲרוֹת וְהַשְּׁפָעוֹת, מְצִיאֵיּוֹת וּמְצָבִים, הַמְּצַטְרָכִים לְעוֹלָם לְשִׁישְׁלִים הַסְּבוּב הַנֶּרְצָה וַיִּגִיעַ אֶל הַשְּׁלֵמוֹת, וְנִמְצָא כָּל יוֹם בְּחִינָה חֲדָשָׁה מִמֶּשׁ, וּבְבְחִינָה הַהִיא מִתְחַדֵּשׁ כָּל הַמְּצִיאוֹת כְּלוּ, וְעַל זֶה נֶאֱמַר: "מִחֲדָשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל יוֹם מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית".

וְהֵנָּה, עַל הַשְּׂרָשׁ הַזֶּה תִּקְנוּ הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה וְהַשְּׁבָחִים, עַל כָּלֵל הַבְּרִיּוֹת כְּלָם שֶׁהֵם הַמִּתְחַדְּשִׁים יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְהֵנָּה כָּלֵל הַבְּרִיּוֹת הָאֵלֶּה מִתְחַלֵּק לְשָׁנִים: הָאֶחָד - כָּל בְּרִיּוֹת הָעוֹלָם, הַתְּחַתּוֹנִים וְהָעֲלִיּוֹנִים, וְהַשְּׁנִי-כָּלֵל מִיֵּן הָאֲנוּשִׁי, וְהֵינּוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מִיֵּן הָאָדָם בְּאֶמֶת. וְהֵנָּה עַל סֵדֶר זֶה, סִדְרוּ בְּרָכָה רֵאשׁוֹנָה בְּשָׁבַח כָּלֵל הַבְּרִיּוֹת וּפְקִידֵיהֶם, וְהֵם הַבְּרִיּוֹת לְמִטָּה וְהַמְּלָאכִים לְמַעְלָה כָּל אֶחָד בְּסִדְרֵיּוֹ, וְכָלֵלוּ בְּזֶה עִנְיָן הַיּוֹם וְהַלֵּילָה וְהַמְּאֹרוֹת הַמוֹשְׁלִים בָּהֶם; וְהַשְּׁנִית בְּשָׁבַח עַל עִנְיָנֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְהָאֵהָבָה שְׂאֵהָבִים וְהַקְּרוֹב שְׁקָרְבָם לְעַבּוֹדָתוֹ; וְנִכְלְלוּ בְּבְרָכוֹת הָאֵלֶּה כָּל אֵלֶּה הָעִנְיָנִים בְּדַרְכֵיהֶם הָאֱמֵתִיִּים; אַחַר

toda, a semejanza del microcosmos humano, posee la misma cantidad de elementos; y ambos, el hombre y la creación deben enmendarse por medio de la Iluminación Divina, lo cual se lleva a cabo a través de las 248 palabras contenidas en los párrafos de la Shema'.

11] En función de este concepto, N.S, de Bendita Memoria, redactaron las bendiciones de la Keri'at Shema' (bendiciones que preceden y continúan a la Keri'at Shema').

La razón de esta institución rabínica es la siguiente. Cada día la existencia es renovada por Dios Bendito. Esto supone dos conceptos básicos. El primero involucra la preservación y la existencia del mundo, pues Dios renueva diariamente la abundancia a fin de sostener el mundo y mantener la existencia.

El segundo concepto incluye la idea de que cada uno de los días transcurridos desde la creación del mundo se hallan especificados y determinados ante El, en cada una de sus influencias, iluminaciones, entidades y estados requeridos por el mundo a fin complementar el ciclo que lo lleva hacia la perfección final. Por lo tanto, cada día representa literalmente un concepto nuevo en el cual se renueva la creación toda. Y sobre esto está dicho: “[Dios] Renueva en Su bondad, cada día la creación original”.

Y en función de estos principios fueron redactadas e instituídas las bendiciones de la Keri'at Shema', refiriéndose a la creación toda que es renovada diariamente.

La creación en general puede ser dividida básicamente en dos categorías: la primera incluye a todas las cosas creadas en general, superiores e inferiores; y la segunda, al hombre, o sea el pueblo de Israel que es considerado el objetivo final de la creación.

Y de acuerdo a este orden fueron organizadas las distintas bendiciones. La primera se refiere a todo lo creado y sus funciones. Se menciona a los ángeles en el plano superior y a las criaturas inferiores, junto a sus funciones y accionar. Y se incluyó en esta bendición la idea del día y la noche y los cuerpos celestes que rotan en el espacio.

La segunda bendición se refiere a todo lo concerniente al

כך קריאת שמע; ואחר כך סדרו ברכה אחרת, על כלל הנסים הגדולים שעשה לנו האדון ברוך הוא, והעקר הוא יציאת מצרים בפרטיו, מסדר על פי סודותיו האמתיים וכל הבחנותיו.

יב. והנה עקר ענין זה בבקר, שאז הוא התחדשות המציאות כמו שזכרנו. ואולם בלילה הנה נוסף ענין בבריות כלם לפי ענין הלילה, ואין זה אלא כמו גמר ענינו של היום והשלמתו, ובכחינה זו גם כן סדרו ברכות קריאת שמע של ערבית, אך יותר בקצרה, כי אינו אלא חזרת הדברים בקצור, כפי מה שמתחדש בסדרי ההנהגה – נמשך אחר מה שמתחדש בסדרי ההנהגה – נמשך אחר מה שנתחדש ביום. ועוד הוסיפו ברכה על ענין מנוחת הלילה והשנה בכל בחינותיה, והינו – ברכת "השכיבנו".

pueblo de Israel; el amor de Dios por Su pueblo y la forma en que los acercó a Su servicio.

Por lo tanto, estas bendiciones incluyen todos los conceptos de la existencia. Posteriormente se recita la Keri'at Shema' y tras la misma instituyeron otra bendición haciendo referencia a los milagros y maravillas que Dios realizó con Su pueblo, especialmente la salida de Egipto con todos sus detalles, lo cual fue redactado según los misterios verdaderos de dicho suceso en todos sus aspectos.

12] El concepto principal de las bendiciones lo hallamos en las mañanas, pues es entonces cuando se lleva a cabo la renovación de la existencia, como lo citamos mas arriba. Empero en la noche, la creación recibe una dimensión adicional en función del concepto nocturno y lo cual constituye un complemento y una conclusión al aspecto diario.

Y es en este sentido en que fueron instituídas las bendiciones de la Keri'at Shema' vespertinas, empero en forma mas sintética pues se trata sólo de una reiteración del concepto matutino en forma resumida, complementando la renovación ocurrida en el día.

Asimismo, adicionaron N.S. una bendición -posterior a la lectura de la Shema' nocturna- referida al descanso nocturno y al sueño en todos sus aspectos. Esta es la bendición de "Ashquivenu" (Recuéstanos, Padre nuestro en paz...).

פרק חמישי

בענין התפלה

א. ענין התפלה הוא, כי הנה מן הסדרים שסדרה החכמה העליונה הוא, שלהיות הנבראים מקבלים שפע ממנו יתברך, צריך שיתעוררו הם אליו ויתקרבו לו ויבקשו פניו, וכפי התעוררותם לו כן ימשך אליהם שפע, ואם לא יתעוררו לא ימשך להם.

והנה האדון ברוך הוא חפץ ורוצה שתרכה טובת ברואיו בכל זמניהם, והכין להם עבודה זו דבר יום ביומו, שעל ידה ימשך להם שפע ההצלחה והברכה, כפי מה שהם צריכים לפי מצבם זה, בזה העולם.

ב. ואמנם עמק יותר יש בענין. והוא, כי הנה האדון ברוך הוא נתן לאדם דעה להיות מנהג עצמו בעולמו בשכל ובתבונה, והעמיס המשא עליו להיות מפקח על צרכיו כלם. והענין הזה מיסד על שני פרשים: האחד-ליקרו של האדם וחשיבותו, שנתן לו השכל והדעה הזאת להיות מנהל את עצמו כראוי. והשני-להיות לו עסק בעולם ולקשר בעניניו, וזה ממה שמקימו במצבו האנושי שזכרנו למעלה, שהוא דרך חל ולא קדש, והוא מה שמצטרף לו בזמנו זה, כפי סדרי ההנהגה.

והנה זה באמת מצד אחד ירידה לו ולענינו, אבל היא ירידה מצטרפת לו, וגורמת לו עליה אחרי כן, כמבאר בחלק ראשון. ואולם כמו שירידה זו מצטרפת לו לפי ענינו בעולם הזה, הנה מצד אחר צריך שלא תרבה יותר ממה שראוי, כי הנה כפי מה שירבה להסתבך בעניני העולם, כך מתרחק מן האור העליון ומתחשף יותר.

והנה הכין הבורא יתברך שמו תקון לזה, והוא מה שיקדים האדם ויתקרב ויעמד לפניו יתברך, וממנו ישאל כל צרכיו ועליו ישליך יתברך, ויהיה זה ראשית כללי ועקרי לכל השתדלותו, עד שבאשר ימשך אחר כך בשאר דרכי ההשתדלות, שהם דרכי ההשתדלות

Capitulo 5

LA ORACIÓN

1] Uno de los arreglos instituidos por la Suprema Inteligencia a fin de transmitir el Shefa' (sustento) Divino al hombre, es que él debe asumir la iniciativa de acercarse a Dios y requerir de El Su sustento; y de acuerdo al grado de motivación del hombre será el sustento que reciba. Empero si el hombre no se motiva no recibirá sustento alguno.

Este es el significado de la plegaria.

Dios, Bendito Sea, Desea el constante beneficio para el ser humano y por ello instituyó un servicio cotidiano por medio del cual atraigan sobre si el sustento, la prosperidad y la bendición requeridos para su existencia en éste mundo.

2] Sin embargo esta idea involucra un concepto mas profundo.

Dios, dotó al hombre con la inteligencia necesaria para desenvolverse en éste mundo, haciéndolo responsable de controlar sus propias necesidades.

Esta idea se fundamenta en dos principios: El primero abarca la importancia y supremacía del hombre, el cual fue dotado con la inteligencia y razonamiento para cuidar de sí mismo en forma apropiada.

El segundo principio está basado en el hecho de que el hombre debe involucrarse con el mundo y todas sus cuestiones, lo cual se origina en la necesidad del hombre de mantener su estado humano natural, como lo discutimos anteriormente. Todo lo cual constituye su desarrollo mundano, no el sagrado, que es lo que necesita para su período de existencia de acuerdo al orden general.

Al respecto, esto supone realmente una degradación para el hombre y su esencia. Sin embargo se trata de una degradación necesaria para su posterior elevación, como lo desarrollamos en la sec. 1.

Y así como esta degradación le es necesaria al hombre para su elevación en este mundo, es imperativo que la misma no sea excesiva, pues en tanto mas se involucre en las cuestiones mundanas

הַאֲנוּשִׁי, לֹא יִקְרָה שִׁיטְתְּבָךְ וַיִּשְׁתַּקַּע בְּגוֹפְנָיוֹת וְחִמְרֵיוֹת, כִּינּוּן שְׂכָבָר
הַקְּדִים וְתִלְהָה הַכֹּל בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְלֹא תִהְיֶה יְרִידָתוֹ יְרִידָה רַבָּה, אֲלֵא
תִסְמַךְ עַל יְדֵי הַתְּקוּן הַזֶּה שְׂקָדָם לָהּ.

ג. וְהִנֵּה הִיָּה מִחֲסָדוֹ יִתְבַּרְךָ לְתַת לְאָדָם מְקוֹם שִׁיטְקָרֵב לוֹ יִתְבַּרְךָ,
אִף עַל פִּי שְׂכָפֵי מִצְבוֹ הַטְּבָעִי נִמְצָא רְחוּק מִן הָאוֹר וּמִשְׁקַע בְּחֹשֶׁךְ,
וְהִינּוּ שֶׁנִּתְּנָן לוֹ רְשׁוֹת שִׁיעֲמַד לְפָנָיו וַיִּקְרָא בְשֵׁמוֹ, וְאָז יִתְעַלֶּה מִן
הַשְּׁפִלוּת אֲשֶׁר לוֹ בְּחֻקוֹ לְפִי שְׁעָה, וַיִּמְצָא מְקָרֵב לְפָנָיו וּמִשְׁלִיךְ עָלָיו
יְהִי בָּמוֹ שְׂזַכְרָנוּ.

וְהִנֵּה זֶה חֲמֵר הַתְּפִלָּה שְׂאֲסוֹר לְהַפְסִיק בָּהּ כְּלָל, מִפְּנֵי הֵיּוֹתוֹ בָּהּ
הָאָדָם בְּקִרְבָּה גְּדוּלָּה אֵלָיו יִתְבַּרְךָ; וְכֵן סֵדֵר בָּהּ הַהַפְטָר בְּסוּפָהּ,
שִׁילָף לְאַחֲרָיו שְׁלֹשׁ פְּסִיעוֹת, וְהוּא שׁוֹב הָאָדָם אֶל מִצְבוֹ הַתְּמִידִי,
כְּמוֹ שֶׁמִּצְטָרֵךְ לוֹ בְּשֶׁאֵר כָּל זְמָנוֹ.

ד. וְאִמְנָם הוֹדִיעוּנוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָּה הַתְּנָאִים הַפְּרָטִיִּים
הַצְּרִיכִים לְהַתְּלוֹת אֶל הַתְּפִלָּה, לְהַשְׁלִים עֲנִינָהּ, בֵּין בְּמַה שְׁנוּגַע אֶל
הַקְּרִיבָה הַזֹּאת שְׂזַכְרָנוּ, בֵּין בְּמַה שְׁנוּגַע אֶל הַמְּשַׁכַּת הַהַשְׁפָּעוֹת,
וּכְפִי כָּל זֶה סֵדְרוֹ לָנוּ הַתְּפִלָּה בְּבִרְכוּתֶיהָ, וְחֻקְקוֹ לָנוּ כָּל דִּינֵיהָ
וְהַלְכוּתֶיהָ.

ה. וְהִנֵּה, כָּל זֹאת שְׂבִאֲרָנוּ עַד הִנֵּה בְּקִרְיַאת שְׁמַע וּבַתְּפִלָּה, הוּא
לְפִי עֲנִין הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה כְּפִי מַה שֶּׁהֵם, אִמְנָם עוֹד סֵדְרוֹ לָנוּ מִסְדְּרֵי

mayor será el alejamiento que experimente de la luz Divina y la obscuridad que atraiga sobre si.

Empero Dios, Bendito Sea, preparó una enmienda para ello y es la iniciativa y el esfuerzo que realiza el hombre para acercarse y presentarse ante Dios y requerir de El sus necesidades mundanales. En el lenguaje de los Salmos (ver.55,23): “Arrojará sobre Dios sus preocupaciones”.

Esta será El inicio mas importante de todo esfuerzo que realice el ser humano. De manera que posteriormente, al embarcarse en cualquier tipo de actividad humana no se hundirá en el materialismo y la mundanidad, ya que desde el inicio de su actividad subordinó la misma a la voluntad de Dios; esta previsión constituye el soporte que le impedirá degradarse desmedidamente.

3] Como un acto de amor por el hombre, Dios le otorga al hombre la posibilidad de aproximarse a El, aunque de acuerdo a su situación natural se halla sumamente alejado de la luz e inmerso en la obscuridad. Esto significa que le permitió presentarse ante El y llamarlo por Su Nombre; entonces el hombre se eleva temporalmente por sobre la degradación natural, para lograr acercarse a Dios y requerir de El sus necesidades, como ya lo citamos.

A esto se debe la estricta prohibición de interrumpir en medio de la Tefilá (la Shemoná Esré es tomada a tal efecto como paradigma de la plegaria), ya que el hombre se halla en las cercanías de Dios.

Y esta es la razón por la cual se instituyó al finalizar la plegaria que se retrocedan tres pasos, o sea que el hombre regresa a su estado natural en el cual permanecerá todo el tiempo restante.

4] Nuestros Sabios, de bendita memoria, nos transmitieron una cantidad de condiciones específicas que acompañan a la plegaria de Para ser considerada completa. Tanto en lo referente al acercamiento a Dios, como lo citamos mas arriba, como en lo relacionado a las influencias transmitidas por medio de la plegaria; en función de todo lo cual nos instituyeron y redactaron las distintas bendiciones de la Shemoná Esre y su reglamentación.

5] Todo lo que desarrollamos hasta ahora en relación a la Keriat Shema' y la Tefilá es parte de la naturaleza intrínseca de estas observancias.

הַתְּפִלָּה הַסֵּדֶר הָרְאוּי לְהַשְׁלִים גַּם בְּעֵד עֲבוּדַת הַקְּרָבָנוֹת הַחֲסֵרָה
מִמֶּנּוּ עֲתָה, וְהוּא מֵה שְׁמִצְטָרֵךְ לְפִי חֲדוּשׁ כָּל יוֹם מֵהַיָּמִים, כְּפִי
חֻקּוֹת הַזְּמַן בְּכָל חֻלְקָיו, וַיִּבְרַר בְּפָרֶק הַבָּא לְפָנֵינוּ בְּסִיעָתָא דְשְׁמִיָּא.

Sin embargo, aquellos sabios redactores de la Amidá (*Shemoná Esre*) incluyeron asimismo el orden apropiado de los sacrificios rituales (llevados a cabo en el sagrado Templo de Jerusalem) como parte de la recitación, a fin de complementar todo lo necesario para la renovación, diaria del mundo, de acuerdo a los requerimientos del tiempo en todas sus partes.

Sobre esto nos explayaremos en el capítulo siguiente, con la ayuda de Dios.

פרק שטי

פרטי סדר היום והתפילה

א. סדרה החכמה העליונה, שתהיה בלילה שליטה לכחות הטמאה, להתפשט בכל מרכבותיהם, וישוטטו ענפיהם בעולם; וכונה שבאותו הזמן יאספו בני האדם אל בתיהם וישכבו במטותיהם ישנים ונחים עד הבקר, שאז נטל ההתפשטות והשליטה מן הכחות ההם ומכל ענפיהם, ויחזרו בני האדם ויצאו לעבודתם עדי ערב; והוא מה שבאר דוד המלך עליו השלום: "תשת-חשך ויהי לילה... תזרח השמש... יצא אדם לפעלו" וכו' (תהלים קד, כ"ג). ואולם כל הענינים האלה, בכל גבוליהם ושעוריהם, משתרשים בשרשי יסודות ההנהגה, כפי הבחנות ההשפעות, הנשפעות לברואים בכל מדרגותיהם, וכמו שזכרנו בחלק ראשון, עין שם.

וצריך שתדע, שאף על פי שעל דרך כלל נאמר שהלילה הוא זמן שליטת הכחות האלה, הנה באמת אין זה אלא בחצי הלילה הראשונה, אך בחצות הלילה, נשפעת השפעת הארה ורצון מלפניו יתברך בכל העולמות, ונטלת השליטה מכחות הרע, וענפיהם נגרשים ממקום הישוב, ומתחלת ההארה של היום להתעורר, עד שמאיר היום ונמשכת ההשפעה הראויה, ומתחדש בה כל המציאות.

ואמנם ענין השליטה הזאת ששולטים כחות האלה בלילה, וגרושם שנגרשים ביום, הנה הוא דבר מחוקק בטבע העולם וסדריו, זולת השליטה וההכנעה שמגיעת להם במעשה האדם. וזה ששערה החכמה העליונה שלהיות מציאות הטוב והרע האמתי, שהוא הנמשך ממעשי בני הבחירה, צריך שיהיה העולם בחקו הטבעי עלול לשליטת הרע בו, באופן שכך יהיה אפשרות להתפשטות הרע הזה בחלקים ממנו, כמו להעדר התפשטותו בהם; ואולם לשיהיה זה, גזרה החכמה העליונה היות ראוי, שבזמן עצמו יהיה חלק אחד שינתן לו מצד מעשי האדם, ויהיה חלק אחר שינטל ממנו השליטה,

Capítulo 6

EL ORDEN DIARIO Y LA PLEGARIA

1] Decidió la Inteligencia Divina que la noche sea el tiempo en que gobiernen las fuerzas de la impureza y se hallen en capacidad de proliferar por medio de todos sus vehículos y sus ramificaciones se dispersen por el mundo.

Asimismo determinó Su sabiduría, que en dicho período las personas se recluyan en sus casas, y se acuesten y duerman para descansar hasta la mañana, que es cuando la autoridad de esas fuerzas en todos sus aspectos, es reprimida y las personas nuevamente regresen a sus ocupaciones hasta el atardecer.

A esto se refirió el rey David al exclamar: "Pones la obscuridad y se hace la noche....brillará el sol...y el hombre sale a sus labores..." (Salmos 104).

Todos estos conceptos, con sus dominios y límites, se originan en las raíces de la conducción Divina del mundo, de acuerdo a los distintos aspectos de las influencias que afectan al hombre en todos sus niveles, como lo citamos en la sec. 1 cap. 5.

Es necesario asimismo saber, que aunque en general afirmamos que la noche es el tiempo en que gobiernan las fuerzas del mal, esto es real sólo para la primera mitad de la noche; sin embargo en la medianoche, una influencia e iluminación emanan desde Dios hacia todos los mundos y la autoridad de dichas fuerzas impuras es retirada, así como todas sus ramificaciones son expulsadas de los lugares habitados por el hombre, y comienza la iluminación -espiritual- del día a despuntar, hasta que alumbrá el día totalmente y se transmite toda la influencia apropiada en la cual se renueva la existencia toda.

El hecho de que las fuerzas de la impureza gobiernen durante la noche y sean expulsadas con la llegada del día, forma parte del orden natural del mundo, adicionalmente al sometimiento o gobierno de dichas fuerzas, resultante del accionar humano.

Para la existencia real del mal y del bien originados en las actitudes del hombre, determinó la Inteligencia Divina que las leyes naturales que rigen el mundo le permitan al mal expandirse así como prevenirlo.

וַיְהִי הַזְּמַנָּה לְמַה שְּׂאֲפָשֶׁר שִׁיגְרְמוּ לוֹ מַעֲשֵׂי הָאָדָם. וְהִנֵּה שָׁם הָאָדוֹן בְּרוּךְ הוּא שְׂתֵי מִצִּיאֵיזוֹת חֻזְקִים, הָאוֹר וְהַחֹשֶׁךְ, שֶׁהֵם נִמְשָׁכִים מִבְּחִינַת הַהֶאֱרָה וְהַהֶעֱלֵם שֶׁבְּאֲרֵנוּ בְּחֶלֶק רֵאשׁוֹן, וְנִתֵּן לָהֶם חֶלֶק בְּזִמְן, וְהִינּוּ הַיּוֹם וְהַלֵּילָה, וְאַחֲרֵיהֶם נִמְשָׁכִים שְׁלִיטַת כַּחוֹת הַטְּמָאָה שְׂזַכְרָנוּ וְגִרוּשָׁם, וְהַכֹּל הַזְּמַנָּה לְתוֹלְדוֹת הַמַּעֲשִׂים, וְכִמוּ שְׂזַכְרָנוּ.

ב. וְאִמְנָם בְּהִנְתֵּן שְׁלִיטָה זֹאת אֶל כַּחוֹת הָרַע הָאֵלֶּה וּבְהַפְּשֹׁטִים בְּעוֹלָם, נִמְצָא חֲשָׁכוֹ שֶׁל עוֹלָם מִתְרַבֵּה וּמִתְחַזֵּק; וְהָאָדָם גַּם הוּא בְּהִיּוֹתוֹ שׁוֹכֵב עַל מִטְתּוֹ, גַּם עָלָיו מִתְפַּשֵּׁט הַתְּפֹשֶׁטוֹת מִן הַטְּמָאָה הַמְּשׁוֹטְטָה, בְּשַׁעוֹר שְׁנֵתָן לָהּ, כְּפִי הַתְּפֹשֶׁטוֹת מִן הַטְּמָאָה הַמְּשׁוֹטְטָה, בְּשַׁעוֹר שְׁנֵתָן לָהּ, כְּפִי הַשִּׁיכּוֹת אֲשֶׁר לָהּ בְּגוּפוֹ שֶׁל הָאָדָם מִצַּד חֻמְרֵיזוֹת וְיִצְרַת הָרַע שָׁבוּ; וְנוֹסֵף עַל זֶה, שֶׁכֶּבֶד הוֹכֵן בְּסִדְרֵי הַהִנְהָגָה, שְׁבִיחֵיזוֹת הָאָדָם יִשָּׁן, חֶלְקֵי נִשְׁמָתוֹ הָעֲלִיּוֹנִים מִסְתַּלְקִים מִמֶּנּוּ וְכִמוּ שְׂזַכְרָנוּ בְּחֶלֶק שֹׁנֵי, וְטוֹעֵם טַעַם מִיָּתֵהּ בְּמִקְצֵת, וְהוּא מַה שְּׂאֲמָרוּ חֻכְמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה: "שְׁנֵה אֶחָד מִשְׁשִׁים בְּמִיָּתֵהּ" (בִּרְכוֹת נו, ו) וְנִמְצָא שְׂאֵז מִתְגַּבֵּר יוֹתֵר בְּגוּפוֹ הַחֹשֶׁךְ, בְּהַעֲדֵר אוֹר הַנְּשִׁמָּה הַמְּזַכֵּךְ אוֹתוֹ, עַל כֵּן נִמְצָא שָׁם בֵּית כְּנִיסָה יוֹתֵר אֶל הַטְּמָאָה לְשֵׁרוֹת עָלָיו, וְהוּא עֲנִין רוּחַ הָרַעָה שְׂפָרְשׁוּ חֻכְמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה שְׁשׁוּרָה עַל הַיָּדִים (שַׁבַּת קט); אֶךְ שְׁרוּתָהּ עַל הַיָּדִים וְלֹא עַל מְקוֹם אַחֵר, הוּא, כִּי זֶה הַשַּׁעוֹר וְזֶה הַגְּבוּל שֶׁהַגְּבִילָה לָהּ הַחֻכְמָה הָעֲלִיּוֹנָה מַה שְּׂתִשְׁרָה עַל הָאָדָם, שֶׁהוּא הַנְּאוֹת לְפִי מִצְבוֹ בְּעוֹלָם, לֹא כַּחוֹת וְלֹא יוֹתֵר.

Para que esto sea posible, la Inteligencia Divina decretó que una parte del ciclo diario sea propicio para la expansión del mal, creando de esta manera el campo propicio para lo que pueda generar la conducta humana. Asimismo determinó que en la restante porción del día se neutralice la autoridad del mal, propiciando el estado que las mismas acciones del hombre crearán. Dios, Bendito Sea, creó dos entidades sumamente poderosas, la luz -espiritual- y la obscuridad, las cuales son resultado de Su Iluminación o la ausencia de la misma respectivamente, como lo aclaramos en la sec. 1. Y dividió la capacidad de acción de estos dos poderes en el ciclo diario, el día y la noche, en los cuales las fuerzas del mal expresan su poder o son expulsadas, siendo todo esto una preparación para asimilar el producto del accionar humano, como ya lo citamos.

2] Al otorgárseles a éstas fuerzas del mal autoridad para gobernar y proliferar, la obscuridad espiritual se incrementa y se fortalece en el mundo; y la persona, al hallarse acostado en su cama se extiende sobre él la impureza circundante de la noche, en la medida que se le designa de acuerdo al grado de corrupción en que se halle el cuerpo del individuo, debido al materialismo y las pasiones (*Yetzer Hara'*) que lo dominan.

Sumado a esto y como parte del orden general de la creación, al hallarse el hombre durmiendo ciertos componentes de su alma superior lo abandonan, como lo desarrollamos en la sec. 2, y experimenta un grado de la muerte. Y así lo expresaron N.S: "El sueño es una sesenta ava parte de la muerte" (*Tal. Berajot 57*); y entonces se incrementa en su cuerpo la obscuridad al apartarse la luz espiritual que le transmite el alma purificándolo. Por ello, este estado es el propicio para permitir el ingreso de la impureza en el cuerpo; y este es el espíritu de impureza que se posa en la manos al que se refirieron N.S. (*ver Tal. Shabbat 109*).

Y la razón por la cual este espíritu impuro permanece en las manos y no en otro lugar, es que ese es el límite que le instituyó la Divina Inteligencia para permanecer en el hombre, en función de su estado en este mundo, ni mas ni menos.

ג. והנה הכינה החכמה העליונה לאדם, מה שישתדל בו בבקר, ויתרומם ממה שנשפל במצב הלילה, לטהר ממה שנטמא, וכן ישוב וירומם העולם כלו ממה שנשפל, ויאיר אותו מן החשך שהחשך. וענין זה כלו נכלל בתקנות הנתקנות לזמן הקימה, מן הפעלות ומן הדבורים, וכמו שנבאר בסיעתא דשמיא.

ד. הנה הפעל הראשון הוא טהרת הידים, כי הנה הם הם שנטמאו ושטה עליהם רוח הרעה, ולזה צריך לגרשה מהם ולטהרם; והנה חקק הבורא יתברך שמו שתגרש מהם על ידי הנטילה הראויה, כמו שלמדונו חכמינו זכרונם לברכה; ונמצא כל גופו של האדם נטהר בזה, כמו שכלו היה נטמא מהשראתה של רוח הרעה עליהם; ויש בענין הזה גם כן תקון לכל הבריאה כלה, לטהר מטמאת הלילה ולצאת מחשכתה. והנה חפרו לזה גם כן נקות האדם את גופו בהפנותו, ונמצא כלו מטהר ומזדמן להתקרב לפני בוראו יתברך שמו.

ה. ואולם אחר זה יבואו שני מעשים, אשר כבר הם בעצמם מפלל התרי"ג מצוות, ומתחברים עם תקוני התפלה, להשלמת העבודה היומית, והם הציצית והתפלין, ונבאר בתחלה ענינם הפרטי, ואחר כך נכרך מדרגתם בתקוני העבודה היומית שזכרנו.

ו. ענין הציצית הוא, כי הנה רצה האדון ברוך הוא שיהיו ישראל מתקנים בכל בחינותיהם בעניני קדשה, ועל כן נתן להם מצוות לכל ומניהם וכפי כל מקריהם, כדי שיתקנו בכלם, והנה מפלל מה

3] La Inteligencia Divina le preparó al hombre el proceso mediante el cual cada mañana debe esforzarse para elevarse por sobre la degradación en la que cayó durante la noche y purificarse de la impureza nocturna. Y lo lleva también a elevar el mundo todo de la degradación en la que cayó y lo iluminará con la luz espiritual que hará que desplace la oscuridad que lo invadió. Todo esto se halla incluido en las regulaciones instituidas al despertar, tanto verbales como de hecho, como lo aclararemos con la ayuda de Dios.

4] El primer acto es la purificación de las manos (*Netilat Yadaim*), pues ellas se impurificaron y sobre ellas se posó la impureza nocturna y por lo tanto se debe expulsar dicha impureza y purificarlas.

Y determinó Dios que se expulse la impureza por medio de un lavado apropiado de las manos, como nos instruyeron N.S. de Bendita Memoria. Y de esta manera todo el cuerpo del hombre se purifica, tras haber contenido la impureza que las manos le transmitían.

Existe en esta idea una rectificación para la creación toda, al purificarla de la impureza nocturna y extraer su oscuridad.

Relacionaron a esto, asimismo, la higiene del hombre y la atención de sus necesidades físicas, de manera que se purifique y se prepare para presentarse ante su Creador, Bendito Sea.

5] Posteriormente continúan dos acciones que ellas mismas se cuentan entre los 613 preceptos y se relacionan con la plegaria, a fin, de complementar la rectificación diaria. Estos dos preceptos son el Tzitzit y los Tefilin.

En principio desarrollaremos su significado particular y posteriormente el rol que desempeñan en la rectificación cotidiana que citamos.

6] El significado de los Tzitzit es el siguiente. Dios, Bendito Sea, deseó que el pueblo judío se santifique en todo aquello que se relaciona con él; por ello, les encomendó los preceptos que los rigen en todo momento y en toda circunstancia, para rectificarse con los mismos. Y siendo que una de las cosas relacionadas con el hombre es la vestimenta que utiliza, a fin de que también ellas se

שלאדם - הוא המלבושים שהוא לובש, ולמען גם הם יתקנו בקדשה, צנה שיושם בהם הציצית, ואז נמצאים נתקנים בקדש. וענין עמק מזה נכלל עוד במצנה זו, והוא היות האדם נסמן לאלקיו בעבד לאדוניו, והרי זה מכלל קבלת עלו יתברך והשתעבד אליו יתברך; והנה נתן לאדם להיות מתקן את כל הבריאה כמבאר בחלק ראשון, ונמצא שהוא עובד עבודתו של הבורא יתברך ועוסק במלאכתו, שהוא העמיד הבריאה אשר ברא על המצב הנרצה ממנו יתברך, ואולם זה יוצא ממעשה האדם ופעלותיו שיפעל כפי התורה והמצוה שעליו; אמנם כלל כל העבודה הזאת עומד על יסוד אחד, שהוא היות האדם עבדו של הבורא יתברך, שנמסר לו הענין הזה של תקון הבריאה והפקד בידו, שעל פן הדבר הזה מצליח בידו, ומעשיו מגיעים להוליד תולדות אלה; ואולם כלל מציאות היות משא זה על האדם - נקרא עלו יתברך שעליו, בעל האדון על עבדו; ודבר זה מתחזק על ידי פֵרטים ידועים שתלאו בהם האדון ברוך הוא, ומכללם הרשום והציון בציון זה של הציצית.

ואמנם מלבד היות הדבר הזה מצוה תמידית, עשו ממנו חכמינו זכרונם לברכה תקון מתקוני התפלה, והוא להיות מתעטף בטלית להתפלל בו, והתקון הוא קבלת העל שזכרנו, להיות בכח זה תופס ואוחז במלאכתו יתברך, דהינו תקון העולם, וכמו שזכרנו.

ז. אף ענין התפלין הוא יותר גדול מן הציצית הרבה, והוא כי נתן הבורא יתברך לישראל שיהיו ממשיכים עליהם המשרך ממש מקדשותו יתברך ויתעטרו בו, באפן שכל בחינותיהם הנפשיות והגופיות יתייחסו תחת האור הגדול הזה ויתקנו בו תקון גדול, והוא

rectifiquen en santidad, le encomendó al hombre que les coloque los Tzitzit y así las eleve en santidad.

Existe otro concepto, mas profundo aún, que se relaciona con este precepto. Debido a que el hombre se halla sometido a su Creador de la misma forma en que el esclavo lo está a su amo, esta es una parte de la aceptación del yugo Divino sobre sí y el sometimiento a Dios, Bendito. Y le fue concedido al hombre el poder de rectificar la creación toda, como lo desarrollamos en la sec. 1 y al llevar a cabo su servicio a Dios y cumplir con lo que le fue encomendado, está manteniendo la creación en el estado deseado por Dios; y todo esto resulta del accionar del hombre de acuerdo a lo que le fue encomendado por Dios en la Torá. Sin embargo todo este concepto se halla fundamentado en un principio único y es que el hombre es un servidor del Todopoderoso a quien le fue encomendada la rectificación de la creación. Por esta razón, su accionar produce los efectos deseados en el mundo. Esta responsabilidad con la que debe cargar el hombre se denomina yugo divino, pues es similar al yugo que carga el esclavo de su amo. Esta rectificación llevada a cabo por el hombre se refuerza por medio de ciertos aspectos de este yugo, determinados por Dios. Entre estos aspectos se halla la distinción e insignia que representan los Tzitzit.

Sin embargo, al margen de constituir esto un precepto permanente, N.S. lo asociaron con las plegarias matutinas al encomendarnos investimos con el Talit [que contiene los Tzitzit] durante el rezo. Este es otro aspecto de la aceptación del yugo Divino, para que con este poder asuma y se aferre al servicio de Dios y de esta manera rectifique el universo, como lo citamos.

7] Empero el concepto de las filacterias o Tefilin es sumamente superior al del Tzitzit;

Ya que es el poder que le dió Dios a Israel para que reciban sobre sí la santidad divina y se coronen con la misma, de manera que todos sus aspectos personales, tanto físicos como espirituales, se envistan de esta luz superior y experimenten una gran rectificación.

מה שאמר הכתוב: "וראו כל-עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך" וכו' (דברים כח, י), ותלה ענין זה במצוה זו, בכל הלכותיה ופרטותיה. ואמנם שני אברים ראשיים נמצאים באדם, ובהם הנשמה מתגברת תגברת גדול, הם המוח והלב, וצוה הבורא יתברך שימשך האור הזה אל המוח תחלה על ידי תפלה של ראש, ויתקן בו המוח והנשמה שבו, ויתפשט אחר כך על הלב על ידי תפלה של יד שכנגדו, ויתקן גם הוא בו, ועל ידי זה נמצא האדם כלו בכל בחינותיו בכלל תחת המשך הקדשה הזאת ומתעטר בה, ומתקדש קדשה רבה. ואמנם פרטי ענינים שונים נמצאים בתנאי המצוה בכל חלקיהם כלם, ענינים מצטרפים להשלמת התקון הנרצה בכל חלקיו, כפי מחלקות בחינותיו של האדם.

ח. והנה נצטוינו להתעטר בעטור זה כל הימים, חוץ מימי הקדש, שהם עצמם "אות" לישראל, ומצדם מתעטרים ישראל בעטוריהם בלי השתדלות אחר, מה שאין כן שאר הימים שאי אפשר להשיג העטורים אלא בהשתדלות הנה, וגם אחר ההשתדלות עצמו אין מעלת העטור המשג בו כמעלת העטור הנמשך מאליו בימי הקדש, אלא פחות ממנו הרבה. אמנם הדברים כלם בכל גבוליהם משערים מן החכמה העליונה כפי מה שהוא היותר נאות.

ט. והנה אחר היות האדם מצין בציצית ומעטור בתפלין, נתקנו לו סדרי התפלה לתקן כפי המצטרף, והכונה בכלל, להעמיד הבריאה

A esto se refiere el vers. al decir: “Y verán las naciones de la tierra que el Nombre de Dios se proclama sobre ti y te temerán” (Deuter. 28,10). Esta es la implicancia particular del precepto de los Tefilin en todas sus leyes y detalles.

Existen dos miembros principales en el cuerpo humano por medio de los cuales la Neshama -el alma- se expresa en forma mucho mas fuerte, el cerebro y el corazón. Y encomendó Dios que se transmita ésta Luz en principio al cerebro por medio de la Tefilá (*sing. Tefilin*) de la cabeza y así se realice la rectificación necesaria en el cerebro y la Neshama contenida en él y posteriormente se extienda al corazón por medio de la Tefilá del brazo la cual se halla próxima al corazón.

Y de esta manera, el hombre se halla investido totalmente por la santidad que transmiten los Tefilin y se santifica enormemente.

Existen numerosos conceptos y detalles asociados a este precepto, los cuales son necesarios para realizar la rectificación plena que debe experimentar el hombre en sus distintos aspectos.

8] Nos fue encomendado coronarnos con esta aura y colocarnos los Tefilin diariamente, a excepción de los días sábados y festivos los cuales ya son considerados una señal distintiva del pueblo judío y coronan al judío sin que requieran algún esfuerzo adicional. Esto no ocurre con los demás días, en los cuales es imposible alcanzar esta aura sin la coronación de los Tefilin. E incluso tras esta realización, el aura que se alcanza es muy inferior a la que se logra en los días sagrados.

De todas formas, todas estas limitaciones fueron determinadas por la Suprema Inteligencia, de acuerdo a lo que consideró mas apropiado.

9] Al estar el hombre distinguido con sus Tzitzit y coronado con los Tefilin, le fue encomendado proceder con un orden determinado de rezos, a fin de llevar a cabo la rectificación plena requerida.

En general, el intento de este servicio es el de rectificar la

כֵּלָה - כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּמִצַּב הָרְאוּי לְשִׁשְׁפַּע בָּם הַשְּׁפַע הָעֲלִיּוֹן, וְלִהְיוֹת הַשְּׁפַע מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֲלֵיהֶם כְּפִי הַמִּצְטָרֵךְ.

י. וְאוֹלָם כָּלֵל הַתְּפִלָּה מִתְחַלֵּק לְאַרְבָּעָה חֻלְקִים: הָרֵאשׁוֹן הַקְּרִבְנוֹת, הַשֵּׁנִי פְּסוּקֵי דְזִמְרָה, הַשְּׁלִישִׁי קְרִיאַת שְׁמַע וּבְרִכּוֹתֶיהָ, הַרְבִּיעִי הַתְּפִלָּה וּמָה שְׁלֵאֲחֵרֶיהָ.

הַקְּרִבְנוֹת - הַכְּוִנָּה בָּהֶם בְּכֻלָּל, הוּא לְטַהַר הָעוֹלָם כְּלוּ, וְלִהְיוֹת מִמֶּנּוּ כָּל מָה שֶׁהוּא עָבּוּב וּמְנִיעָה אֶל בֵּיאַת הַשְּׁפַע הָעֲלִיּוֹן בּוּ.

פְּסוּקֵי דְזִמְרָה - הַכְּוִנָּה בָּהֶם בְּכֻלָּל, לְגַלוֹת אֹר פְּנֵי יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי הַתְּהִלּוֹת שֶׁאֵנוּ מִתְהַלְּלִים בּוֹ וּמְסַפְּרִים בְּשִׁבְחוֹ, שֶׁזֶה עֲנִין תְּלָאוּ הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ בְּמַעֲשֵׂה הַזֶּה, דְּהֵינּוּ - בְּהַלּוֹל לְפָנָיו, וְהוּא עֲנִין: "הַבוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה".

קְרִיאַת שְׁמַע וּבְרִכּוֹתֶיהָ - כְּבָר בְּאַרְנוּ עֲנִינָם בְּכֻלָּל, וּמִלְכּוֹד מָה שֶׁבְּאַרְנוּ נְכֻלָּל בָּהֶם עוֹד עֲנִין אַחַר, וְהוּא, כִּי סְדְרֵי כּוֹנְנִיּוֹת הַבְּרִיאָה וְהַשְּׁתַלְשְׁלוֹתֶיהָ, כְּבָר בְּאַרְנוּ בְּחֻלְקֵי רֵאשׁוֹן, שְׁאוֹלָם הַנְּבָרָאִים כָּלֵם מִשְׁתַּלְשְׁלִים וּבָאִים מִדְּרָגָה אַחַר מִדְּרָגָה מִן הַכַּחוֹת הַשְּׂרָשִׁיִּים עַד הַגְּשָׁמִיִּים; וְאוֹלָם גְּזָרָה הַחֻכְמָה הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁלֵהִיּוֹת הַנְּבָרָאִים כָּלֵם מְקַבְּלִים הַשְּׁפַע מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ, יִהְיוּ תְּחִלָּה מִתְקַשְּׂרִים זֶה בְּזֶה מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה, הַתְּחִתּוֹנִים בְּעֲלִיּוֹנִים מֵהֶם, וְהָעֲלִיּוֹנִים בְּעֲלִיּוֹנִים לְמַעְלָה, וְכֵן עַל דֶּרֶךְ זֶה עַד הַכַּחוֹת הַשְּׂרָשִׁיִּים, וְהֵם יִתְלוּ בּוֹ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁפַּע לָהֶם שְׁפַעוֹ, וְאַחַר כֵּן יִתְפַּשֵּׁט הַשְּׁפַע מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה בְּכֻלָּ מִדְּרָגוֹת הַבְּרִיאָה כְּרֵאוּי, וְיִשׁוּבוּ וְיִתְיַצְּבוּ כָּלֵם עַל מִדְּרָגוֹתֶיהֶם לְפַעֲלָם כְּפִי מָה שֶׁסְּדֵר לָהֶם; וְאוֹלָם הַבְּרִכּוֹת הָאֵלֶּה שֶׁל קְרִיאַת

creación toda. Todo el universo es elevado a un estado en el cual puede recibir el sustento Superior y transmitir hacia él la influencia Divina de acuerdo a lo que necesita.

10] En general, la plegaria matutina se puede dividir en 4 secciones.

La primera (*korbanot*) se relaciona con el sistema de sacrificios del sagrado Templo.

La segunda (*Pesuke DeZimrá*) consiste de Salmos y diversos párrafos bíblicos.

La tercera sección está constituida por la Keriat Shema' y sus bendiciones.

Y la cuarta abarca la Amidá y demás plegarias finales.

Con la lectura de los *korbanot*, se intenta purificar el mundo en general y eliminar de él todo aquello que constituye un obstáculo para recibir el sustento Superior.

En los *Pesuke DeZimrá* la intención es descubrir la Luz Divina por medio de las alabanzas que pronunciamos y las preces con que loamos a Dios. Pues Su alabanza Dios Deseó que sea expresada de esta forma, o sea por medio de plegarias y cánticos; y esto se resume en la frase: “[Dios] Es quien escoge los cánticos y plegarias...” (de las plegarias matutinas).

Sobre la Keriat Shema' y sus bendiciones ya nos explayamos anteriormente; empero sobre lo que ya explicamos existe otro concepto a desarrollar, que es el siguiente.

El orden del sistema y la secuencia que existen en la creación ya lo explicamos en la primera sección (1;5;3). Todo lo creado existe como una secuencia que se desarrolla paso a paso desde las Fuerzas Trascendentales hasta llegar al mundo físico. Y decretó la Inteligencia Superior que, siendo que las criaturas todas reciben sus sustento de Dios, Bendito Sea, en principio deban relacionarse entre si, desde el plano inferior hasta el superior, las criaturas inferiores con las superiores y éstas con las mas superiores aún y así sucesivamente, hasta alcanzar las Raíces Superiores las cuales se relacionan directamente con Dios y reciben su sustento y los transmiten desde arriba a todas las categorías de la creación en la forma apropiada, a fin de que todo lo creado alcance su nivel y así funcione de acuerdo a lo que les fue programado.

שָׁמַע סִדְרוֹ עַל פִּי הַרְזִים הָאֱלֹהִים, וּבְאוֹתוֹ הִשְׁבַּח וְהִהְלֹוּל מִתְעַלּוֹת
מִדְרָגוֹת הַבְּרִיָּאָה מְלֻמָּסָה לְמַעַלָּה, עַד הַתְּקַשֵּׁר הַכֹּל בְּמִדְרָגָה הַיּוֹתֵר
עֲלִיוֹנָה, וְאִזּוֹ נִקְשֵׁר הַכֹּל וְנִתְלָה בְּאוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְנִמְשָׁךְ הַשְּׁפַע לְכָל
הַבְּרוּאִים, וְהוּא מֵה שְׁנַעֲשֶׂה בְּתַפְלַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה.

יא. וְהִנֵּה צְרִיף שְׂתַדַּע, שְׁסוּגֵי הַהִשְׁפָּעָה הָעֲלִיוֹנָה, שְׂתַחֲתִיָּה נִכְלָלִים
כָּל מִינֵי הַהִשְׁפָּעוֹת וּפְרֻטִיָּהֶם, הֵם שְׁלֹשָׁה, וְהֵם הַנִּרְמְזִים בְּשֵׁלֶשׁ
אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם בְּרוּךְ הוּא, וְחַבּוּרָם בִּיחּוּד לְהַשְׁלֵמַת הַבְּרִיָּאָה כְּלָה נִרְמָזוּ
בְּה' אַחֲרוֹנָה, וּכְנִגְדָם שְׁלֹשָׁה הַפְּנוּיִים "הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא",
וְהַמְּשִׁיךְ אוֹתָם כְּרֵאוֹי הוּא זְכוּתָם שֶׁל אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב,
וְהַמְּשִׁיךְ הַהִשְׁלָמָה הַיּוֹצֵאת מִחַבּוּרָם הוּא זְכוּתוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ
עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שְׂמַתְחַבֵּר עִם הָאֲבוֹת וּמְשָׁלִים תְּקוּנָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וְהִנֵּה, כְּנִגְדֵי שְׁלֹשָׁה הַסּוּגִים הָאֱלֹהִים נִתְקַנּוּ שְׁלֹשׁ בְּרָכוֹת רֵאשׁוֹנוֹת
שֶׁל הַתְּפִלָּה, וּבְהֵם נִמְשָׁךְ הַשְּׁפַע הָעֲלִיוֹן בְּכֻלָּל, וְאַחַר כֵּן בְּאִמְצָעִיּוֹת
נִמְשָׁךְ לְפְרֻטִים כְּפִי הַצֵּרָף, וּבְשֵׁלֶשׁ אַחֲרוֹנוֹת מִתְחַזֵּק וּמִתְיָשֵׁב
בְּמַקְבָּלִים, עַל יְדֵי הַהוֹדָאָה שְׁנוֹתָנִים עָלָיו, וְזֶה כָּלֵל תְּקוּן הַתְּפִלָּה
כְּלָה.

יב. וְאוּלָם בִּימּוֹת הַחַל נִמְשָׁךְ הַדְּבָר כְּפִי סִדְרֵי זֶה. וּבִימּוֹת הַקֶּדֶשׁ לֹא
הִטְרִיחוּ חַכְמֵי אֶת הָאָדָם בְּיּוֹתֵר מִשְׁבַּע בְּרָכוֹת, כִּי הִנֵּה הַיּוֹם

Las bendiciones de la Keriat Shema' fueron estructuradas de acuerdo a estos misterios. Y por medio de esta liturgia y alabanzas se elevan progresivamente todos los niveles de la creación desde el estado mas inferior, hasta conectarse con el nivel mas Superior y entonces todo se relaciona y depende de Su Luz y el sustento es transmitido a todas las criaturas, lo cual se realiza por medio de la Amidá.

11] [A fin de comprender el significado de la Amidá] es preciso conocer ciertos conceptos fundamentales.

La influencia Divina en general, se relaciona con todo lo creado a traves del Tetragrama (las cuatro letras que integran el Nombre inefable, He, Vav Yod, He).

Esta Influencia Divina se divide en tres grandes categorías, las cuales a su vez incluyen todas las demás influencias y sus detalles.

Las tres categorías a las que aludimos se hallan implícitas en las tres primeras letras del Tetragrama (*Yod, He, Vav*). A fin de que la creación alcance la perfección, estas tres letras se interrelacionan y esta interrelación se alude en la letra final, He.

Estas tres categorías primarias son aludidas en la descripción de Dios referida en el comienzo de la Amidá, "Dios es Grande, Poderoso y Temible".

Esto se transmite en forma apropiada por medio del mérito de los patriarcas Abraham, Itzjak y Jacob, todo lo cual se complementa a traves del mérito del rey David, el cual se asocia con los patriarcas y complementa la rectificación del Pueblo de Israel.

Paralelamente a estas tres categorías, fueron instituidas las tres primeras bendiciones de la Amidá, por medio de las cuales se transmite el sustento Divino en general. Y es a traves de las trece bendiciones intermedias que se transmiten los detalles del sustento necesario para el hombre.

En las tres últimas bendiciones, finalmente el sustento Superior se fortalece y se integra con el recipiente (el hombre), por medio del agradecimiento que este efectúa.

Este es el significado de la Amidá en general.

12] Durante los días de semana el orden se desarrolla como lo hemos precedido. Y en los días sagrados, sin embargo, N.S. no

מקדש ומבֶּרֶךְ בְּעֶצְמוֹ, וְעוֹזֵר בְּהַמְשִׁכַת הַשְּׁפָעָה, וְדִי שִׁישְׁתַּדֵּל הָאָדָם
עַל הַכֶּלֶל, וְהֵינּוּ שְׁבַע בְּרֻכּוֹת, שְׁלֹשׁ רֵאשׁוֹנוֹת עַל הַשְּׁלִישָׁה סוּגִים,
וְכֵן שְׁלֹשׁ הָאַחֲרוֹנוֹת וְכִמוֹ שְׁזַכְּרֵנוּ לְמַעֲלָה, וְהֵאֱמָצְעִית עַל כָּלֵל
קִדְשַׁת הַיּוֹם שֶׁתַּחֲזֹק וְתֵאִיר וְתִמְשַׁל, וְהִיא הָעוֹזֶרֶת וּמְשַׁלְּמַת לְכָל
הַפְּרָטִים. וְעוֹד נִדְבַר מִזֶּה לְפָנִים בְּסִיעָתָא דְשְׁמִיָּא.

יג. עוֹד צְרִיךְ שְׁתַּדַּע, שֶׁהִנֵּה כָּלֵל הָעוֹלָמוֹת מִתְחַלֵּק לְאַרְבָּעָה: וְהֵינּוּ
עוֹלָם הַזֶּה בְּשְׁנֵי חֻלְקֵי עֲלִיוֹן וְתַחְתּוֹן, שֶׁהֵם: הַחֻלֵּק הַשְּׁמִימִי, וְנִקְרָא
עוֹלָם הַגְּלִגְלִים, וְהֵיִסוּדִי, וְהוּא הַנִּקְרָא עוֹלָם הַשְּׁפָל, וְכָלֵל שְׁנֵיהֶם
נִקְרָא עוֹלָם אֶחָד; וְעַל הָעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ עוֹלָם הַמְּלֵאכִים; וְעַל עוֹלָם
הַכַּחוֹת הָעֲלִיוֹנִים – שְׂרָשֵׁי הַבְּרִיּוֹת שְׁזַכְּרֵנוּ בַחֻלֵּק רֵאשׁוֹן, וְנִקְרָא
עוֹלָם הַכֶּסֶּא; וְהֵנָּה לְמַעֲלָה מִזֶּה בְּמִדְרָגָה, יִבְחַן כָּלֵל הַשְּׁפָעוּתוֹ
יִתְבָּרַךְ, גְּלוּיֵי אֹרוֹ שְׁמָהֶם נִמְשָׁכִים כָּל הַמְּצִיאִיוֹת כָּלָם, וּבְהֵם הֵם
תְּלוּיִים, וְכִמוֹ שְׁזַכְּרֵנוּ בַחֻלֵּק שְׁלִישֵׁי פָּרֵק שְׁנֵי, וְהֵנָּה עַל דֶּרֶךְ הַשְּׁאֵלָה
נִקְרָא לְכָלֵל כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת הָאֵלֶּה עוֹלָם אֶחָד, וְנִקְרָא הוּא עוֹלָם
הָאֵלֶּקוֹת; וְאִמְנָם הִנֵּה תִרְאֶה שְׂאִין שִׁיךְ בּוֹ שֵׁם זֶה אֵלָּא עַל דֶּרֶךְ
הַשְּׁאֵלָה כְּמוֹ שְׁזַכְּרֵנוּ, וְעַל הַטַּעַם שֶׁנִּבְאָר, מֵה שְׂאִין כֵּן שְׁלִישָׁה
הָעוֹלָמוֹת הַקּוֹדְמִים, שֶׁבְּהֵם יִכּוֹן הַשֵּׁם הַזֶּה בְּאֵמֶת.

וְזֶה, כִּי עוֹלָם יִקְרָא קְבוּץ עֲצָמִים רַבִּים וְנִמְצָאִים שׁוֹנִים בְּמִקּוֹם,
מִתְחַלֵּקִים לְמַחְלָקוֹת רַבּוֹת, וּמִתְיַחֲסִים זֶה לְזֶה בִּיחֻסִּים שׁוֹנִים, וְהֵנָּה
בְּעֲצָמוֹת כָּלָם – יִהְיֶה מוּיַחֲשִׁים אוֹ רוּחָנִים – יִתְכַּן עֲנִין זֶה בְּאֵמֶת,
וְנִמְצָא שִׁיִּקְרָא עוֹלָם הַזֶּה – עוֹלָם, בְּהִיוֹתוֹ קְבוּץ גּוֹפִים שְׁפָלִים אוֹ
שְׁמִימִים בְּמִקּוֹם אֶחָד, וְנִקְרָא עוֹלָם הַמְּלֵאכִים – עוֹלָם, בְּהִיוֹתוֹ גַּם
הוּא קְבוּץ מְלֵאכִים רַבִּים בְּמִקּוֹם אֶחָד כְּפִי מֵה שִׁשְׁיָךְ בָּם, וְעוֹלָם
הַכֶּסֶּא – עוֹלָם, בְּהִיוֹתוֹ קְבוּץ כַּחוֹת רַבִּים בְּמִקּוֹם שִׁשְׁיָךְ בָּם. אֵךְ
הַשְּׁפָעוּתוֹ יִתְבָּרַךְ הִנֵּה אֵינֶן עֲצָמִים מְרַבִּים וְנִמְצָאִים שׁוֹנִים כָּלֵל,

requirieron del judío sino sólo siete bendiciones, pues el mismo día posee una santidad implícita, lo cual colabora para transmitir el sustento Divino.

Para ello es suficiente con que el hombre se esfuerce sólo en forma general, o sea pronunciando las siete bendiciones de la Amidá de los días festivos. Estas contienen las tres primeras y las tres últimas bendiciones de la Amidá semanal, las cuales desarrollamos mas arriba, y las siete bendiciones intermedias que hacen referencia a la santidad general del día, la cual es convocada para que se fortalezca, alumbre y gobierne, y ella es la que ayuda y complementa todos los detalles.

Y nos explayaremos sobre esto mas adelante, con la ayuda de Dios.

13] Es asimismo necesario comprender que existen cuatro universos, en general.

El universo físico, que está integrado a su vez por dos partes, la astronómica y la terrenal. La astronómica es el dominio de las esferas celestiales y es denominado también “universo de las esferas”. Y el mundo terrenal que es también llamado “el mundo inferior” y ambos conforman un solo universo, el cual se denomina universo físico.

Sobre el mundo físico se halla el universo angelical. Por sobre éste, se encuentra el universo de las Fuerzas Superiores, al cual hicimos referencia en el cap. 1 y es denominado “universo del Trono”.

Y en un nivel muy superior a los anteriores se hallan las distintas Influencias Divinas, la revelación de Su Luz en la cual se originan y sostienen todas las cosas creadas, como lo citamos en la sec. 3 cap. 2. Y en forma figurada podemos denominar a todas estas Influencias “universo” y son usualmente llamadas “Universo de la Escencia Divina”. Sin embargo, podrás comprobar que dicha denominación es sólo figurada, como lo adelantamos, de acuerdo a lo que a continuación explicaremos. Empero los restantes (tres) mundos pueden ser designados como universos con propiedad.

La razón para esta afirmación, es que se considera universo al conjunto de entidades y principios independientes e interrelacionados de diferentes formas, en un concepto específico de espacio. Esta definición de universo es aplicable tanto si las entidades integrantes fuesen físicas o espirituales

אָבֵל הַבְּחֻנּוֹת הֵן, וְהֵן מִינֵי גִלּוּי אֹר מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, שְׂאִין עֲנִינָם אֶלֶּא
 מֵה שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ נִמְצָא לְבְרִיּוֹתָיו וּמִשְׁפִּיעַ לָהֶם כְּפִי עֲנִינֵיהֶם;
 אִךְ בְּהִיּוֹת שְׁנֵבְחִין בְּהַשְׁפָּעוֹת אֱלֹה חֲלוּק סֵדֶר וְהַדְרָגָה כְּפִי מֵה
 שְׂרָאוֹי לְמַקְבָּלִים, שְׁבָם נִשְׂרָשִׁים חֲלוּקֵיהֶם, סִדְרֵיהֶם וְהַדְרָגוֹתֵיהֶם שֶׁל
 הַנִּמְצָאִים, כְּמוֹ שְׁזָכְרָנוּ בְּחֶלֶק שְׁלִישִׁי פָּרָק שְׁנִי, עַל כֵּן נִקְרָא לְכָלֵל
 כָּל זֶה עוֹלָם, וְנִחְשְׁבֵהוּ לְמַעְלָה מִכָּל הַשְּׁלֵשָׁה, כִּי לְפִי הַהַדְרָגָה כָּךְ
 הוּא, שֶׁהָרִי הַהִשְׁתַּלְשְׁלוֹת כָּלוּ עוֹלָה בְּהַדְרָגָה זוֹ: הַמוֹחָשִׁים
 בְּמִלְאָכִים, הַמִּלְאָכִים בְּמַה שְׁעֲלִיהֶם, דִּהְיִינוּ הַפְּסָא וּמִדְרָגוֹתָיו,
 וְהַכְּסָא בְּהַשְׁפָּעוֹתָיו יִתְבָּרַךְ וּבְגִלּוּי אֹרוֹ, שֶׁהוּא הַשְּׂרָשׁ הָאֲמֵתִי לְכָל.

יֵד. וְהִנֵּה עַל פִּי סֵדֶר זֶה נִתְקַנּוּ חֲלָקֵי הַתְּפִלָּה, דִּהְיִינוּ שְׁלֵשָׁה חֲלָקִים
 בְּתַחֲלָה, לְתַקּוֹן שְׁלֵשָׁה הָעוֹלָמוֹת: עוֹלָם הַזֵּה, עוֹלָם הַמִּלְאָכִים, עוֹלָם
 הַכְּסָא, וְזֶה, בְּקִרְבָּנוֹת, זְמִירוֹת, וּבְרִכּוֹת קְרִיאַת שְׁמַע; אַחַר כָּךְ תְּפִלָּה
 מַעוֹמַד, וְהוּא כְּנֶגֶד עוֹלָם הָאֱלֻקוֹת, לְהַמְשִׁיךְ הַהַשְׁפָּעוֹת לְפִי
 בְּחִינּוֹתֵיהֶן, וְאַחַר כָּךְ שְׁלֵשָׁה חֲלָקִים אַחֲרֵים, לְהַמְשִׁיךְ מִשְׁךְ הַשְּׁפָע
 לְעוֹלָמוֹת זֶה אַחַר זֶה. לְבִסוּף, וְהִינוּ קִדְשָׁה דְסִדְרָא, שִׁיר הַלְלוּיִם, וְאִין

Por lo tanto, el “universo” físico es denominado universo pues se halla constituido por distintas entidades, físicas o astronómicas, en un espacio definido.

Asimismo, el universo angelical puede ser denominado de esta forma pues se halla constituido por distintas criaturas angelicales en un concepto específico de espacio, de acuerdo a lo que les es pertinente.

Y el universo del Trono podemos asimismo considerarlo “universo” pues se halla constituido por diferentes Influencias en el concepto de espacio que les pertenece.

Empero las Influencias Divinas no son numerosas entidades o criaturas diferentes según lo que acabamos de explicar, sino son distinciones de la revelación de la Luz Divina, diferenciadas exclusivamente por lo que Dios les concede a sus criaturas y la influencia con que las sostiene, según sus diferentes aspectos.

La única razón por la que estas Influencias son denominadas como “universo”, es la división, el orden y la secuencia con las que se pueden distinguir, de acuerdo a lo apropiado para cada recipiente de las mismas, pues en ellas se encuentran las Raíces de todas las divisiones, ordenes y secuencias de todo lo creado, como lo desarrollamos anteriormente en la sec. 3 cap. 2.

Por ello podemos figuradamente denominar a todo esto como “universo”. Y se halla en un nivel muy superior a los tres universos anteriores pues así se halla conformada la secuencia natural de los mismos. El mundo físico se relaciona con el angelical, este con el nivel superior a él, o sea el Trono y sus diferentes niveles y el Trono, a su vez, con las Influencias Divinas y la revelación de Su Luz, que es la Raíz verdadera de todo lo existente.

14] Y de acuerdo a esta división, fueron instituidas las cuatro divisiones diarias de la plegaria; o sea las tres primeras partes, los Korbanot, los Zemiroth y las bendiciones de la Keriath Shema', como rectificación de los tres mundos: el mundo físico, el angelical y el mundo del Trono. Y posteriormente la Amidá que pertenece al universo de la Escencia Divina, transmitiendo la influencia a este mundo en sus diversos aspectos. Y finalmente las tres partes finales que transmiten el constante sustento Divino a los [tres] mundos, uno tras otro progresivamente, o sea la Kedushá DeSidrá, el Shir

באלקינו; ואחר כל זה עלינו, והוא לחזור ולהמליך מלכותו יתברך על כל העולמות אחר שנתברכו ממנו.

טו. והנה נתחברו לזה עוד קצת ענינים פרטיים לעורר הרחמים ולהרבות הברכה, ומכלל זה: ענין הודוי, הזכרת השלש עשרה המדות, ונפילת אפים. והינו כי הודוי הוא לסתם פי המקטרגים, ולא יגרמו לו שתדחה תפלתו חס ושלום; הזכרת השלש עשרה מדות, זה כחם שיתפס האדון ברוך הוא במדת רחמנות, ובשליטת רוממותו יעבר על פשע, ויחן אף בהעדר הזכות; ונפילת אפים אף היא כניעה גדולה לפניו יתברך, אשר כחה גדול לשתתפיס מדת הדין, ויכמרו הרחמים הגדולים, ויהיה השפע נמשך ברבוי וברוחה. ואולם זה הוא הסדר הכולל שעליו נוסדה התפלה, ויש פרטים רבים לכלל זה, שבהם תלויים פרטי הסדר במזמורים ובשאר הפסוקים שנתקנו כל דבר במקומו.

טז. וצריך שתדע, שהנה בסדרי ההנהגה, היום יתחלק לשני חלקים: והוא הבקר, ואחר חצות שהוא בין הערבים; וגם הלילה מתחלק לשנים, וכמו שזכרנו למעלה; ואמנם בכלם צריך שתמשך הארה והשפעה לעולמות כפי בחינת חלק הזמן ההוא, ועל זה סדרו התפלות במנינם. והנה לשני חלקי היום תקנו תפלת שחרית ומנחה. והנה בבקר, שהוא זמן התחדש השפע כפי בחינת היום, תקנו הסדר בארבה כפי כל המצטרף. אף לחלק השני של היום שנמשך אחר הראשון לא יצטרף אלא קצת השתדלות, להשלמת הענין כפי חלק הזמן ההוא. ובלילה – להיות בענין יותר חדוש, מפני השתנות הבחינות, דהינו – בחינת הלילה, שהיא יותר מתחלפת מהיום, ממה

HaLeviim y En Quelohenu. Y como conclusión del servicio se recita Alenu Leshabeaj, que trata del Reinado divino y su establecimiento sobre todo lo creado, tras haber recibido la bendición de Dios.

15] Existen otras tres plegarias asociadas a las recitaciones diarias, que se hallan destinadas a despertar la merced divina e incrementar Su bendición. Ellas son la confesión (*Vidui*), los Trece Atributos Divinos (*Shelosh Esre Middot*) y la “caída de la faz” (*Nefilat Hapaim*).

El propósito de la confesión es prevenir las acusaciones y evitar que la plegaria sea rechazada.

La recitación de los Trece Atributos de Merced Divina tienen el poder de hacer que Dios, Bendito Sea, asuma Su atributo de piedad, y a través de su autoridad Superior, pase por alto los pecados aún cuando no existan méritos suficientes para ello.

La “caída de la faz” (*Nefilat Hapaim*) en el Tajanun, es asimismo un alto grado de sometimiento individual a Dios. Este sometimiento posee la capacidad de aplacar el atributo de la Justicia y despertar la Merced Divina y hacer que el sustento Divino se transmita con abundancia y bendición.

Este es el orden general de las plegarias diarias. El orden preciso de los Salmos, párrafos Bíblicos y demás pasajes, depende de numerosos detalles existentes dentro de la estructura general de la Plegaria.

16] Es preciso saber que el orden diario se divide en dos partes: la primera, la mañana y la segunda la posterior al mediodía que se denomina “entre el atardecer” (*ben ha'arvaim*).

Asimismo la noche se divide en dos partes, como ya lo discutimos anteriormente. Y en cada una de estas cuatro divisiones se debe transmitir la Influencia e iluminación Divina a todos los universos, de acuerdo al aspecto particular del momento del día y en función de este orden es que fueron instituídas las plegarias cotidianas.

Para las dos primeras partes del día, la mañana y el atardecer, fueron instituídas las plegarias matutinas (*Shajrit*) y la vespertina (*Minja*).

En la mañana, que es el tiempo en que se renueva el sustento para todo el día, se instituyó un servicio de plegaria mas extenso

שהוא בין הערבים מהבקר, על כן תקנו סדר יותר בארפה משל מנחה, והינו - בברכות הקריאת שמע, אך קצר משל הבקר, כי על כל פנים כבר השפע גמשה ובא מהבקר. ואולם לחלק השני של הלילה לא קבעו סדר לכל, שלא להטריח את הצבור, אבל הניחו הדבר לחסידים שיקומו וירנו כל אחד כפי ידיעתו; וכבר אפלו תפלת ערבית עצמה רשות היתה, אלא "שקבעוה חובה" (רי"ף ברכות פ"ד), כל שכן תקון חצות הלילה.

והנה תראה, כי השלש תפלות - אבות תקנום, ומצד זה מטל על כל ישראל לסדרן, ואולם תקון חצי הלילה האחרונה הוד נזדרו בו, וכמו שזכרנו: "חצות-לילה אקום להודות לך" (תהלים קיט), והוא המשלים עם האבות תקונם של ישראל וכמו שזכרנו למעלה, אבל לא נקבע הענין להטילו על כל ישראל, כי אם על חסידיהם, להיותו במדרגה קצת למטה מן האבות.

יז. והנה, בימי הקדש נוספת תפלה, כנגד קרבן המוסף, והיא בבחינת השפע הנוסף ביום ההוא כפי בחינת קדשתו וענינו.

según este momento lo requiere. En la segunda parte, la tarde, que complementa la primera parte, no requiere sino un esfuerzo menor a fin de completar el estado requerido en ese lapso. La diferencia existente entre el día y la noche es mayor que la que existe entre el día y el atardecer, pues la noche supone un concepto de cambio mucho mas grande. Por dicha razón fue instituído un servicio mas extenso en la noche (*'Arvit*) que en el atardecer, o sea la Keriat Shema y sus bendiciones (lo cual no se recita en Minja), empero menor que el de la mañana pues de todas maneras el sustento diario se origina en esa parte del día (Shajrit).

Sin embargo, en la segunda parte del día no fue instituído ningún servicio, a fin de no sobreexigir a la comunidad. Empero lo dejaron librado a los piadosos, quienes en ese momento de medianoche (*Tikun Jatzot*) se levantan y oran y claman, cada quien según su conocimiento. Incluso el servicio nocturno (*'Arvit*) estaba considerado opcional, y solo mas adelante fue asumido como obligatorio (ver R. Itzaj Alfasí Tal. Berajot 84), mas aún el Tikun Jatzot no puede ser considerado una obligación.

Los tres servicios diarios de plegarias fueron instituídos por nuestros patriarcas y por ello constituyen una obligación universal para todo judío. Empero el servicio de rectificación llevado a cabo en la medianoche fue el rey David quien lo asumió en forma voluntaria, como lo declara el Salmo: "En la medianoche me levantaré a agradecerte" (Salmos 119). Y así, juntamente con los patriarcas, el rey David complementó la rectificación de Israel, como lo citamos más arriba. Sin embargo no fue determinado como obligatorio para todo Israel, sino para aquellos devotos que alcanzaron un nivel especial.

17] En los días sagrados fue agregada una plegaria adicional, la cual ocupa el lugar del sacrificio de Musaf (adicional) que se llevaba a cabo en dichas fechas. Esta plegaria es relativa al sustento adicional que se agrega en los días sagrados de acuerdo a la santidad del día.

פרק שביעי

העבודה הזמנית

א. העבודה הזמנית היא מה שנתחייבנו בו בזמנים ידועים, ופרטם: שביתת השבת וקדשתו, שביתת העשור וענויו, שביתת היום טוב וקדשתו, חלו של מועד, החמץ והמצה בזמנם, שופר בזמנו, ספה ולולב בזמנם, ראש חדש, חנכה, ופורים. ועתה נבאר ענינם.

ב. ענין השבת בכללו, הוא, כי הנה, כבר בארנו למעלה שענין העולם הזה נותן שיהיו הדברים בו חל ולא קדש, אמנם הצרך גם כן שמצד אחר ינתן קצת קדוש לברואים, כדי שלא יגבר בם החשך יותר מדי, והנה שערה החכמה העליונה את כל זה בתכלית הדקדוק, באיזו מדרגה צריך שיהיה החל, ובאיזו מדרגה הקדוש הנוסף הזה, והגבילה לכל זה הגבולים הנאותים, בבחינת הפמות והאיכות, המקום והזמן, וכל ההבחנות שיש לבחון בנמצאות.

ואולם בבחינת הזמן סדרה ענין הימים של חל ושל קדש, ובימי הקדש עצמם מדרגות זו למעלה מזו כפי הנאות, והנה סדרה שרב הימים יהיה חל, ולא יהיה קדש אלא השעור המצטרף.

ואולם גזרה שיהיו הימים כלם מתגלגלים בשעור מספר אחד, שישוכב בזמן כלו בסבוב, והוא מספר השבעה ימים, וזה, כי הנה בם נברא המציאות כלו, ונכלל כל הויתו במספר זה, ונמצא מספר זה מה שראוי שיקרא שעור שלם, פיון שכלו הצרך להוית כל המציאות, ויותר מזה לא הצרך כלל, כי כבר נגמרה בו כל ההויה. אמנם יהיה מספר זה מתגלגל והולך, וחוזר בסבוביו עד סוף כל הששת אלפים. ולא עוד, אלא שימות כל העולם כלו גם הם ישמרו

Capítulo 7

OBSERVANCIAS PERIÓDICAS

1] La observancia periódica es aquella relativa a los preceptos que se llevan a cabo en ciertos días del año. Esto incluye la observancia y santificación del Shabbat, la observancia del ayuno de Quipur, el descanso en los días festivos y la santificación de los mismos y de los días que estos abarcan (*jol hamo'ed*), el jametz (producto leudo) y la Matza (pan ácimo) en Pesaj, el Shofar en Rosh Hashana, la Sucá y el Lulav en su tiempo, Rosh Jodesh (luna nueva), Januká, Purim, etc y a continuación nos explayaremos sobre el significado de cada uno de ellos.

2] El significado general del Shabbat, podemos entenderlo basándonos en lo que aclaramos anteriormente de que este mundo físico no debía contener aspectos sagrados sino sólo mundanos; sin embargo se requirió introducir algo de santidad en las criaturas, a fin de que la obscuridad no los sometiera totalmente, todo lo cual fue planificado por la Inteligencia Superior en forma sumamente precisa. E instituyó los grados de santidad y de materialismo así como los límites apropiados que regirían a ambos en cuanto a calidad, cantidad, lugar y tiempo y todos los aspectos que afectan a lo creado.

En cuanto al tiempo, ordenó la Inteligencia Divina una división entre los días mundanos y los sagrados. En los mismos días sagrados fueron delimitados distintos grados de santidad. Y estimó Su Inteligencia que la mayor parte de los días fuesen mundanos y sólo una cantidad necesaria fuese sagrada.

Asimismo determinó Su sagrada Inteligencia, que la periodicidad en los días se reitera en forma constante, repitiendo el mismo ciclo con una cantidad específica de días. La cantidad designada fue de siete días, pues en ese período fue creado el mundo y todo lo que existe; por lo tanto, éste número es el apropiado para determinarlo como un lapso íntegro, ya que no se requirió sino esa cantidad de días para complementar la

השעור הזה בכמות הגדול, והינו ששת אלפים ואֶלֶף מְנוּחָה. ואחר כֵּן תתחדש ההוֹיָה לְמַצִּיאוֹת בְּסֵדֶר אַחֵר כְּפִי גִזְרַת הַחֻכְמָה הַעֲלִיּוֹנָה. וְהִנֵּה, כִּנְנָה שְׁסוּף הַסְּבוּב יִהְיֶה תְּמִיד בְּקֶדֶשׁ, וְנִמְצָא זֶה עֲלֹי גְדוֹל לְכָל הַיָּמִים, שָׁאֵף עַל פִּי שְׂרָבָם חַל וְרַק חֵלֶק אֶחָד מִשְׁבַּע הוּא הַקֶּדֶשׁ, וְהוּא מֵה שְׁמֻצְטָרֵךְ לְעוֹלָם הַזֶּה כְּמוֹ שְׂזַכְרָנוּ, אֲמָנָם מִצַּד אַחֵר בְּהִיּוֹת הַחֵלֶק הַזֶּה סוּף הַסְּבוּב וְחַתוּמוֹ, נִמְצָא הַסְּבוּב כְּלוּ נִתְקַן וּמִתְעַלָּה עַל יְדֵי זֶה, עַד שְׁנִמְצָאִים כָּל יְמוֹת הָאָדָם מִתְקַדְּשִׁים. וְהִנֵּה זֶה מִתְנַה גְּדוֹלָה שְׁנִתֵּן הַקֶּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, לְהִיּוֹת שְׂרָצָה שִׁיְהִיו לוֹ עִם קְדוּשׁ, וְלֹא נִתְנָה לְשָׂאֵר הָאֲמוֹת כְּלָל, שְׂאִין הַמְעַלָּה הַזֹּאת רְאוּיָה וְלֹא מִיעֲדָה לָהֶם.

ג. וְאֲמָנָם כְּפִי הַמְעַלָּה הַזֹּאת שְׁמֻשִּׁיגִים יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם זֶה כֵּן רְאוּיָה שִׁיְהִיָּה הַתְּנַהֲגָם בּוֹ. וְאוֹלָם הִנֵּה הַעֵסֶק בְּעוֹלָם, כְּבָר בְּאַרְנוֹ לְמַעַלָּה שֶׁהוּא מִמָּה שְׁמֻקְשֵׁר הָאָדָם בְּחֻמְרֵיּוֹת, וּמִשְׁפִּיל עֲנִינּוֹ, וּמוֹרִידוֹ מִן הַמְעַלָּה וְהִיָּקֵר שֶׁהִיָּה רְאוּיָה לוֹ, וּמִזֶּה צָרִיךְ שִׁיִּנְתַּק בְּשַׁבָּת, כִּיּוֹן שְׁמִתְעַלָּה עֲנִינּוֹ מִמָּה שֶׁהוּא בְּחַל, וְיִהְיֶה מִחֻזִּיק עֲצֻמוֹ בְּעֶרְךָ הָרְאוּיָה לְמַעַלָּה הַזֹּאת.

וְאֲמָנָם, לְהִנְתַּק לְגַמְרֵי מִן הַגּוֹפְנֵיּוֹת וְעֵסְקוּ אִי אֲפֹשֶׁר, שְׁעַל כָּל פְּנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה הוּא, וְקִשּׁוּרֵי הַגּוֹפְנֵיּוֹת עֲלִיו. אֲבָל שְׁעֲרָה הַחֻכְמָה הַעֲלִיּוֹנָה הַמְדַרְגָּה שְׂרָאוּיָה שִׁיִּנְתַּק מִן הַגּוֹפְנֵיּוֹת וְהַמְדַרְגָּה שְׂצָרִיךְ

creación de todo cuanto fue creado.

Por lo tanto, este número de días se reitera en un ciclo constante hasta finalizar los 6000 años [que constituyen la historia total del género humano]. Mas aún, este ciclo, en una escala mas extensa se repetirá; o sea que la existencia se dividirá en dos períodos, uno de 6000 años y el restante de 1000 de descanso y posteriormente se renovará la existencia en otro orden, según lo planificado por la Inteligencia Divina.

Y determinó Su Sabiduría que siempre la finalización del ciclo sea sagrado, lo que eleva a los demás días pues aunque la mayor parte de estos es mundana y sólo una séptima parte de estos es sagrada, o sea el Shabbat que es lo necesario para éste mundo físico, como ya lo aclaramos, sin embargo por otro lado, al tratarse de la parte final, la conclusión, todo el ciclo se eleva y rectifica de esta manera, haciendo que toda la existencia del hombre se santifique.

Y se trata de un obsequio supremo con que el Todopoderoso agració al pueblo de Israel, pues deseó santificar a Su pueblo. Por ello no lo encomendó a los demás pueblos, pues se trata de un nivel ajeno a ellos y no apropiado para su ser.

3] Y de acuerdo al nivel que alcanza el pueblo judío en este día, debe ser la conducta que observen en él.

La forma de proceder del hombre, como lo explicamos mas arriba, lo somete al materialismo de este mundo y lo degrada de la elevación y la excelencia que le son apropiadas. De todo esto debe desligarse durante el Shabbat, pues la santidad de éste día lo eleva por encima de lo que pueda alcanzar durante la semana. Por lo tanto el hombre debe adecuarse a los valores necesarios para hacerse digno de este nivel.

Sin embargo, no le es posible desligarse totalmente del materialismo físico que impera en este mundo, pues se halla inserto en el mismo e involucrado con el.

Y determinó la Inteligencia Superior el grado de separación que debe existir de lo físico, y el nivel que debe conservar.

La medida apropiada de renunciamiento a lo físico que le fue encomendada al hombre, debe conservarla en forma permanente

שִׁישָׂאָר בָּהּ. וְהַמְדַרְגָּה שֶׁרְאוּי שִׁינְתַק צְוֹתָהּ לוֹ שִׁינְתַק, וְהַזְהִירָה שֶׁלֹא יַחְדַּל מִלְהַנְתֵּק, וְזֶה כָּלֵל הַמְּלָאכּוֹת כִּלְּן שֶׁנֶּאֱסָרוּ בַשַּׁבָּת.

ד. וּמִלְכָּד מַה שֶׁנֶּאֱסָר שֶׁלֹא לִפְגֹּם בְּכַבּוֹד הַקֹּדֶשׁ הַנִּשְׁפָּע בְּיוֹם זֶה כְּמוֹ שֶׁזָכְרָנוּ, עוֹד נִצְטְוִינוּ לְכַבֵּד הַקֹּדֶשׁ הַזֹּאת הַנִּשְׁפָּעַת, וְהוּא כָּלֵל עֲנֵג הַשַּׁבָּת וְכַבּוֹדוֹ, בְּבוֹאוֹ וּבְצֵאתוֹ, בְּקִדּוּשׁ וּבְהַבְדֵּלָהּ, וּשְׂאָר כָּל פְּרָטִיּוֹ, כֹּלֵם עֲנִינִים נוֹסְדִים בְּכָלֵם עַל הַיְסוּד הַזֶּה, שֶׁהוּא לְשֹׁמֵר אֶת עֲצֻמְנוֹ בְּעֶרְךָ הָרְאוּי לְקֹדֶשׁ הַנִּשְׁפָּעַת לָנוּ, וּלְכַבֵּד הַמַּעֲלָה הַזֹּאת וּלְיִקְרָהּ, לְכַבּוֹד עֲנִינָהּ, שֶׁהוּא-קֶרְבָּה גְּדוּלָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ וּדְבָקוֹת גְּדוּל בּוֹ, וּלְכַבּוֹד נוֹתְנָהּ יִתְבָּרַךְ שֶׁנָּתַן לָנוּ מִתְּנָה גְּדוּלָה כּוֹז. וּפְרָטֵי הָעֲנִינִים מְכֻנָּיִם אֶל פְּרָטֵי הַקֹּדֶשׁ הַזֹּאת וּבְחִינוּתֶיהָ, דְּרָכֶיהָ וְתוֹלְדוֹתֶיהָ, כְּפִי מַה שֶׁהֵם בְּאֵמֶת.

ה. וְאִמְנָם גְּזֵרָה הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה לְהוֹסִיף לְיִשְׂרָאֵל קִדּוּשׁ עַל קִדּוּשׁ, וְנִתְּנָה לָהֶם יְמֵי קֹדֶשׁ מִלְכָּד הַשַּׁבָּת, שֶׁבָּהֶם יִקְבְּלוּ יִשְׂרָאֵל מִדְּרָגוֹת מִמְדְּרָגוֹת הַקִּדּוּשׁ, אִמְנָם כֹּלֵם לְמִטָּה מִמְדְּרַגַת הַשַּׁבָּת, הַשְּׁפָעַתוֹ וְקִדּוּשׁוֹ.

וְהֵנָּה, כְּפִי מְדְרַגַת הַשְּׁפָעַתָם שֶׁל הַיָּמִים הָאֵלֶּה, כִּן הִצְרַכְנוּ לִנְתַק מִן הָעֵסֶק הָעוֹלָמִי, וְכְפִי זֶה אֶסוּר הַמְּלָאכּוֹת בָּהֶם, וְהֵינּוּ יוֹם הַכַּפּוּרִים לְמַעַלָּה מִכֹּלֵם, וְאַחֲרֵיהֶם יָמִים טוֹבִים, וְאַחֲרֵיהֶם חֵלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד, וְאַחֲרֵיהֶם רֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְאֵין בּוֹ בְּטוֹל מְלָאכָה אֶלָּא לְנִשְׁיָם, וְאַחַר כָּל זֶה חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, שֶׁאֵין בָּהֶם בְּטוֹל מְלָאכָה, אֶלָּא הוֹדָאָה בְּחֻנְכָּה, וְשִׁמְחָה גַם כִּן בְּפּוּרִים, וְכֵל זֶה כְּפִי עֶרְךָ הַשְּׁפָע הַנִּשְׁפָּע וְהָאוֹר הַמְּאִיר הַהוּא.

[durante los días destinados a ellos]; y esta es la razón de las distintas actividades prohibidas en Shabbat.

4] Además de las prohibiciones existentes destinadas a evitar la profanación de la santidad del Shabbat, fuimos encomendados de honrar esta santidad que surge de él, lo cual constituye el honor y deleite del Shabbat, en su comienzo y al salir con la santificación respectiva (*kiddush* y *havdalá*) y demás detalles; todo lo cual se fundamenta en este principio, que es cuidar de nosotros mismos, en la medida adecuada a la santidad que fluye sobre nosotros en éste día y honrar esta excelencia y apreciarla, ya que supone un acercamiento supremo a Dios, Bendito Sea, y una honra para El que nos entregó este preciado obsequio.

Los detalles de la observancia del sábado se hallan adecuados a la santidad del día, en todos sus aspectos, procedimientos y resultados en su verdadera naturaleza.

5] Sin embargo, fue desición de la Suprema Inteligencia proveer al pueblo de Israel con una santidad adicional, por lo que les agregó otros días sagrados (festivos) fuera del Shabbat, durante los cuales el judío asume distintos niveles de santidad, empero todos por debajo de la santidad sabática y su influencia.

Y de acuerdo al nivel de influencia de estos días nos fue encomendada la abstención de actividades mundanas, lo cual se traduce en las prohibiciones inherentes a estos días. [Los distintos niveles de santidad de los días festivos se pueden clasificar de la siguiente manera]. El día de Quipur se halla por encima de todos los demás y tras él continúan las fechas festivas (*Yom Tov*) y posteriormente los días intermedios de los festivos (*Hol Hamo'ed*), a estos los continúa la santidad de la fecha de Luna Nueva (*Rosh Jodesh*) durante los cuales no existe prohibición de trabajo sino para las mujeres. Y por último encontramos la santidad de Janucá y Purim en los cuales no existe prohibición de trabajo, sino exclusivamente reconocimiento y alabanza en Janucá, y alegría en Purim. Todo esto en función del nivel de santidad que se desprende de estos días y su particular Iluminación.

ו. ואולם מלבד הקדוש הזה, הנשער במדרגותיו כפי מדרגת קדשת הימים, יש עוד ענינים פרטיים, מיחדים לכל זמן מזמנים אלה כפי ענינו; ושרש כלם הוא סדר שסדרה החכמה העליונה, שכל תקון שנתקן ואור גדול שהאיר בזמן מהזמנים, בשוב תקופת הזמן ההוא, יאיר עלינו אור מעין האור הראשון, ותחדש תולדת התקון ההוא במי שקבלו.

והנה על פי זה נצטוינו בחג הפסח, בכל הענינים שנצטוינו, לזכר יציאת מצרים; כי בהיות התקון ההוא תקון גדול מאד שנתקנו בו, וכמו שזכרנו למעלה, הקבע שבשוב תקופת הזמן ההוא יאיר עלינו אור מעין האור שהאיר אז, ותחדש בנו תולדת אותו התקון, ועל כן נתחייבנו באותם הענינים כלם.

ועל דרך זה חג השבועות למתן התורה; וחג הסוכות לענין ענני הכבוד - אף על פי שאינו אותו הזמן בפרט, אלא שקבעה התורה חג זה לזכרון ענין זה, וכמו שכתוב: "כי בסוכות הושבתיו וכו'; וכן חנכה, וכן פורים.

ועל דרך זה היו כל ימי מגלת תענית (שבת יג), אלא שנתבטלו מפני שלא היו ישראל יכולים לעמד בהם, ונפטרו מהיות עושים זכר להם להתעוררות אור המאיר. ועתה נבאר המצוות האלה בפני עצמן.

6] Además de la santificación existente en diferentes grados, dependiendo de la santidad del día, existen otros conceptos específicos relacionados con estos días. Y la raíz de todos es el orden que impuso la Suprema Inteligencia a fin de que cada rectificación que se realizó y Luz que iluminó en algún período específico de la historia, se renueve al cumplirse el aniversario de dicho evento, así como los resultados de esa rectificación en sus receptores.

De acuerdo a esto, comprendemos porque fuimos encomendados en la festividad de Pesaj a realizar todo aquello que se nos encomendó a fin de recordar la salida de Egipto. Pues al haberse realizado en aquel momento una rectificación sumamente grande para el pueblo de Israel, como ya lo aclaramos, fue determinado que al cumplirse el aniversario de dicha fecha nos alumbre una Luz similar a la que nos alumbró en aquella ocasión y se renueven sobre nosotros los efectos de aquella rectificación. Por ello fuimos encomendados de realizar todos sus rituales.

En forma similar Shabu'ot involucra todo lo referente a la entrega de la Torá. Sucot, en relación a las Nubes Sagradas (*Anané Cabod*) que acompañaron al pueblo de Israel en el desierto; y aunque no se trate de la misma época del hecho, determinó la Torá que se conmemore como recuerdo de dicho evento, como está escrito: "Pues en Sucot hice morar a mi pueblo Israel..." (Levítico 23,43). Lo mismo es válido para Janucá y Purim y las demás fechas mencionadas en el Rollo de los Ayunos (*Meguilat Hata'anit*), solo que fueron anulados pues los judíos no pudieron soportarlo y por lo tanto se los exceptuó de conmemorarlo y esimular la Iluminación de dichos días.

Y ahora aclararemos estos preceptos por separado.

פרק שמיני

במצוות הזמנים

א. ענין החמץ והמצצה הוא, כי הנה עד יציאת מצרים היו ישראל מערבים בשאר האמות גוי בקרב גוי, וכיציאתם נגאלו ונבדלו. והנה עד אותו הזמן היו כל בחינות גופות בני האדם חשוכות בחשך וזהו המא שהיה מתגבר עליהם, וכיציאה נבדלו ישראל, ונמצאו גופותם לטהר ולהודמן לתורה ולעבודה; ולענין זה נצטוו בהשבתת החמץ ואכילת המצה. והינו – כי הנה הלחם שהוכן למזון האדם הוא משתנה באמת אל המצב הנרצה באדם, וענין החמוץ שהוא דבר טבעי בלחם לשיהיה קל העכול וטוב הטעם, הנה גם הוא נמשך לפי החק הראוי באדם, שגם הוא צריך שיהיה בו היצר הרע והנטיה החמרית; אמנם לזמן מיוחד ומשער הצרכו ישראל להמנע מן החמץ ולזון ממצה, להיות ממעטים בעצמם פח היצר הרע והנטיה חמרית, ולהגביר בעצמם ההתקרבות אל הרוחניות; ואולם שיוזנו כך תמיד אי אפשר, כי אין זה הנרצה בעולם הזה, אף הימים המשערים לזה ראוי שישמרו זה הענין, שעל ידי זה יעמדו במדרגה הראויה להם; והנה זה עקר ענינו של חג המצות. ושאר מצוות הלילה הראשונה כלם ענינים פרטיים, מקבילים לפרטי הגאולה ההיא.

ב. ענין הסכה והלולב הוא, כי הנה עניי הכבוד שהקיף הקדוש ברוך הוא את ישראל, מלבד תועלתם בגשמיות, שהיה לספק

Capítulo 8

PRECEPTOS TEMPORALES

1] El significado de la Matzá está relacionado con el Exodo del pueblo judío de Egipto. Pues hasta su salida de Egipto el pueblo judío se hallaba asimilado a las demás naciones, como una mas entre ellas, empero con el Exodo fueron redimidos y separados.

Hasta ese momento, todos los aspectos del físico humano se hallaban inmersos en la obscuridad y la polución los sometía. Al salir de Egipto, el pueblo judío fue escogido y se le brindó la oportunidad de purificar sus cuerpos para servir a Dios y compenetrarse con Su Torá. Para que esto sea posible, le fue encomendado el precepto de eliminar los productos leudos (*Hametz*) y consumir Matzá.

El pan, fue designado como el alimento primario del hombre pues el es precisamente lo que requiere el hombre para alcanzar el estado que Dios le determinó como apropiado. La levadura es el elemento natural del pan que le permite hacerlo mas digerible y sabroso. Esto, asimismo, es el resultado de la naturaleza original del hombre quien también debe poseer pasiones (*Yetzer Hara'*) e inclinaciones hacia el materialismo.

Y durante un período determinado, al pueblo de Israel le fue encomendado evitar el consumo de levaduras y comer Matza, a fin de disminuir en ellos mismos el poder del *Yetzer Hara'* y sus inclinaciones físicas e incrementar su cercanía con lo espiritual.

Sin embargo, le es imposible al hombre alimentarse de esta manera en forma permanente, pues ello no es lo indicado para su estado en este mundo; empero durante los días destinados a ello es apropiado que observen dicha alimentación, pues de esta manera podrán alcanzar el nivel digno de ellos. Este es el concepto básico de Pesaj como festival de la Matza. Los demás rituales de la primera noche son asimismo detalles paralelos a los distintos aspectos de la redención de Egipto.

2] El precepto de la Sucá se halla relacionado, en líneas generales, con las Nubes de la Gloria Divina.

Esas Nubes Divinas con las que el Todopoderoso protegió al

עליהם ולהגן בעדם, עוד היתה תולדה גדולה נולדת מהם בדרך כי הרוחניות, והוא כמו שעל ידי העננים ההם היו נמצאים ישראל מבדלים לבדם ונשואים מן הארץ, פן היה נמשך להם מציאות הארה המשכנת אותם לבר, נבדלים מפל העמים, ומנשואים ומנטלים מן העולם הזה עצמו, ועליונים ממש על כל גויי הארץ; ודבר זה נעשה בשעתו לישראל, להגיעם אל המעלה העליונה הראויה להם, ונמשכת תולדתו זאת לכל אחר מישראל לדור דורים, שאמנם אור קדשה נמשך מלפניו יתברך ומקיף כל צדיק מישראל, ומבדילו מכל שאר בני האדם, ומנשאו למעלה מהם, ומשימו עליון על כלם; ומתחדש דבר זה בישראל בחג הסוכות על ידי הסכה.

ואור השם ברוך הוא מאיר על ראשם של ישראל ומעטירם, באפן שתהיה אימתם נופלת על כל אויביהם, על ידי נטילת הלולב ומינוי, והוא מה שאמר הכתוב: "וראו כל-עמי הארץ כי שם ד' נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י). וכבר היו משיגים זה הענין בגלוי מיד, אלו לא היו החטאים מונעים אותו, אמנם על כל פנים מודמן הדבר לצאת לפעל בזמנו. ועל ידי פרטיות מצות הלולב, בנענועיו והקפותיו, משתלם ענין זה, להתחזק שליטת השם ברוך הוא על ראשם של ישראל, ולהפיל אויביהם לפנייהם ולהכניעם תחתם, עד שהם בעצמם יבחרו להיות להם לעבדים; והוא הענין שנאמר: "אפים ארץ ישתחוו לך" וכו', "והלכו אליך שחוח בני מעניך" וכו' (ישעיה סט, כג; ס, יד), כי כלם ישתעבדו להם וישתחוו להם, לקבל על ידם אור מאור השם ברוך הוא השורה עליהם; והנה תשפל כל גאונתם ויכנעו תחת ישראל, וישובו על ידם אל

pueblo de Israel durante su peregrinaje por el desierto, no solo les brindó dicho beneficio físico sino además les transmitió un importante beneficio espiritual. Las Nubes aislaban al pueblo judío de su entorno y lo elevaban físicamente, y de esta manera se transmitía a ellos una Iluminación especial lo cual resultaba de su separación de las demás naciones y de hallarse elevados y prácticamente desligados del mundo físico. Israel se hallaba en un nivel superior a las demás naciones de la tierra.

Todo esto fue realizado en su momento con el pueblo judío para elevarlos al nivel superior del que eran merecedores. Y los resultados de ello se transmitieron a todos los judíos de las generaciones posteriores; pues dicha Iluminación se originó en Dios Todopoderoso y por lo tanto envuelve a cada hombre justo del pueblo de Israel, distinguiéndolo de entre los demás individuos y elevándolo por sobre ellos. Este concepto se renueva en el pueblo judío durante la festividad de Sucot por medio de la Sucá.

La Luz de Dios ilumina a cada individuo del pueblo de Israel y lo corona, de manera que los hace temibles ante sus enemigos, por medio del precepto del Lulav y las demás especies asociadas al mismo. A ello se refirió el ver. al decir: “Y verán todos los pueblos de la tierra que el Nombre de Dios es convocado sobre ti y te temerán” (Deuter. 28,10).

Y todo esto lo podrían alcanzar en forma inmediata de no interponerse sus pecados; sin embargo, existe este concepto [en forma potencial] y se halla dispuesto a trasladarse a la acción en el momento apropiado.

Este concepto se complementa por medio de varias observancias relacionadas con el precepto del Lulav, como los movimiento y la marcha [en la sinagoga] con el mismo. De esta manera se refuerza el gobierno de Dios sobre el pueblo de Israel y sus enemigos son derrotados y sometidos, de manera que ellos mismos [las demás naciones] escogerán convertirse en sus servidores.

Este es el significado del ver. del profeta que dice: “Con sus faces hacia la tierra se posternarán ante ti...Y hacia ti se dirigirán inclinados lo hijos de quienes te sometieron” (Isaías 49,23). Pues todas las demás naciones se posternarán y someterán ante el pueblo judío para así recibir la Iluminación de Dios que de ellos emana. Y

עבודתו יתפרך שמו; ולזה הולך כל ענין הלולב בפרטיו וכמו שזכרנו.

ג. ענין חנכה ופורים הוא להאיר האור המאיר בימים ההם, כפי התקונים שנתקנו כם. חנכה – בתגברת הכהנים על הרשעים בני יון, שהיו מתכוננים להסיר ישראל מעבודת ד', ונתחזקו הכהנים ועל ידם שבו לתורה ולעבודה; ובפרט ענין המנורה לפי תקוניה, שהיו הקטרוגים נגד ענינה, והחזירום הכהנים על ברים. ופורים – לענין הצלתם של ישראל בגלות בבל, וחזרת קבלת התורה, שתזרו וקבלו עליהם לעולם, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: הדר קבלוה בימי אחשורוש (שבת פח). ופרטי הענינים כפי פרטי התקון.

ד. אף ענין השופר בראש השנה הוא, כי הנה, ביום זה הקדוש ברוך הוא דן את כל העולם בלוי, ומחדש כל המציאות בבחינת הסבוב החדש, ודיניו השנה החדשה, והנה נסדרים הסנהדראות ונערך הדין על כל היצור כפי סדרי הדין העליון, וכמו שזכרנו בחלק שני, והקטגור מזדמן לקטרג כפי עוונותיהם של בני האדם, והנה צנוה הקדוש ברוך הוא לתקע בשופר, והכונה בו להמשיך ההנהגה ברחמים ולא בתקף הדין, ולערבב הקטגור שלא יקטרג. והנה כבר בארנו בחלק שני, שכמו שאין מדת הדין נותנת שיגיע טוב לבני האדם אם לא יזכו לו, כן מחק המשפט עצמו הוא, במעשים מן המעשים שיעשו בני האדם, בהגמלם הגמול – הראוי להם לפי ענינם – שינהג עמהם בכלל דינם ברחמים ובחמלה ולא

toda su soberbia desaparecerá al someterse al pueblo judío y retornarán a Dios. Este es el significado general del precepto del Lulav y sus detalles.

3] El significado de Janucá y Purim es iluminar con la luz que emana de estos días en función de la rectificación que en ellos se realizó.

En Janucá, la casta sacerdotal (*Cohanim*) prevaleció a las huestes del imperio griego, cuya intención era disuadir al pueblo de Israel de servir a Dios; y los Cohanim se impusieron y lograron revindicar la Torá y el servicio a Dios.

Aquí se involucra, fundamentalmente, el concepto de la Menorá contra el cual se elevaron acusaciones (celestiales) y los Cohanim lo regresaron a su lugar.

En cuanto a Purim, se conmemora la salvación del pueblo judío del exterminio durante el exilio en Babilonia. Y como resultado de esto reconfirmaron la aceptación de la Torá, la cual volvieron a asumir sobre sí por la eternidad, como lo expresaron N.S: "Volvieron a recibirla [la Torá] en la época de Asuero" (*Tal. Shabbat 88*).

Los detalles de la observancia de estas fechas se relacionan con la particular rectificación asociada con ellos.

4] El significado del sonido del Shofar en Rosh Hashana se relaciona con el juicio que Dios lleva a cabo sobre el mundo. Y Dios renueva la existencia como parte del nuevo ciclo que comienza, el nuevo año.

En esta fecha la Corte de Justicia celestial se disponen a juzgar a todas las criaturas, según las pautas de la Justicia Celestial, como lo desarrollamos en la sec. 2. Y el fiscal [Satán] se prepara para acusar al ser humano por sus pecados. Y Dios nos encomendó tocar el Shofar de manera que invoquemos la Merced divina y no se nos juzgue con rigidez. Confundiendo -con dichos sonidos- al fiscal [Satán] para que no nos acuse.

Y ya aclaramos en la sec. 2 cap.8, que así como el Atributo de la Justicia de Dios no permite que el individuo se beneficie si no posee los méritos suficientes, es parte de la propia naturaleza de la

יִדְקַדֵּק עֲלֵיהֶם בְּדַקְדוּק גָּמוּר, וּבְעֵינַיִן מֵה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָּהּ: "כָּל הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו מַעֲבִירִין לוֹ עַל כָּל פְּשָׁעָיו" (ראש השנה יז), כִּי הָרִי זֶה מִדָּה כִּנְגַד מִדָּה, כִּמוֹ שֶׁהוּא מוֹתֵר כֶּף יוֹתֵרוֹ לוֹ, וְנִמְצָא שְׁמִתְנַהֲגִים עִמּוֹ בְּרַחֲמִים וְזֶה עֲצָמוֹ מִדַּת מִשְׁפָּט; וְאִמָּנָם לֹא הִמְעָשָׂה הַזֶּה לְכַד יִגְמַל עַל דֶּרֶךְ זֶה, אָבֵל כָּל מַעֲשֵׂה שְׁתִּגְזוֹר הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה עָלָיו הָיִיתוּ רְאוּי לִגְמַל כֶּף, יִגְמַל כֶּף; וּמִכָּלֵל זֶה מִצְוָה זוֹ שֶׁל תְּקִיעַת שׁוֹפָר, שְׁנִצְטוּוּ בָּהּ יִשְׂרָאֵל לְהִיזוֹת מִמְשִׁיכִים עֲלֵיהֶם הַהֲנַהֲגָה בְּרַחֲמִים, וּכְשִׁישְׁמְרוּ אוֹתָהּ כְּרָאוּי זֶה יִהְיֶה הַפְּרִי שִׁילְקוֹ מִמֶּנָּה.

וְאִמָּנָם, פְּרִט הָעֵינַיִן - הַיַּחֲס אֲשֶׁר לְתִקְיעַת הַשׁוֹפָר עִם הַמְּשַׁכֵּת הַרַחֲמִים תְּלוּי בְּשֵׁרְשֵׁי הַהֲנַהֲגָה וְיִסוּדוֹתֶיהָ כְּפִי הַדְּבָרִים הָאֲמִתִּיִּים שְׁלֵה, וְהַכּוֹנֵה בְּזֶה בְּאִמָּתוֹ, לְעוֹרֵר אֲבוֹת הָעוֹלָם לְהִתְחַזֵּק בְּזִכְרוֹתָם, לְעוֹרֵר אֶת הַרַחֲמִים, וּלְפִיֵּס מִדַּת הַדִּין, וּלְהַגְבִּיר הַטּוֹב עַל הָרָע, וְלִכְפּוֹת כַּחוֹת הָרָע, וְלִטַּל הַכַּח מִהַמְּקַטְרָגִים, וְלְהִתְכַּבֵּן שִׁישְׁתַּמֵּשׁ הָאֲדוֹן בְּרוּךְ הוּא מְרוֹמְמוֹתוֹ, לְהַנְהִיג בְּשִׁלִּיטַת יְחוּדוֹ וְלַעֲבֹד עַל פְּשָׁע, וְכָל זֶה עַל יְדֵי מִצְוָה זֹאת, כְּשֶׁתִּתְחַבֵּר עִמָּה תְּשׁוּבָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּרָאוּי. וּפְרִטֵי כָּל עֵינַיִן זֶה, כְּפִי פְּרִטֵי הַתְּקוּן בְּדֶרֶכְיוֹ.

ה. אִמָּנָם עֵינַיִן יוֹם הַכּוֹפּוּרִים הוּא, שֶׁהִנֵּה הַכִּיִּן הָאֲדוֹן בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל יוֹם אַחֵר, שָׁבוּ תְהִיָּה הַתְּשׁוּבָה קְלָה לְהִתְקַבֵּל, וְהָעוֹנוֹת קְרוֹבִים לְמַחוֹת, דְּהֵינּוּ לְתַקֵּן כָּל הַקְּלָקוּלִים שְׁנִעֲשׂוּ עַל יְדֵיהֶם, וּלְהַסִּיר כָּל הַחֲשָׁף שְׁנִתְגַּבֵּר עַל יְדֵיהֶם, וּלְהַשִּׁיב הַשָּׂבִים אֶל מִדְרַגַּת הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּרִבָּה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, שְׁנִתְרַחֲקוּ מִמֶּנָּה עַל יְדֵי חֲטָאֲתֵיהֶם. וְהִנֵּה, בְּיוֹם זֶה מֵאִיר אוֹר שְׁכַחוּ גִשְׁלָם כָּל זֶה הָעֵינַיִן,

justicia, que cada acto que realiza el hombre, y por el que recibe la retribución merecida, sea juzgado con la compasión y merced de Dios y no con la exactitud del Atributo de la Justicia divina. Y así lo expresaron N.S de B.M: "Cuando la persona es tolerante [y no reacciona ante el agravio de los demás] Dios es tolerante con sus pecados" (*Tal. Rosh Hashana 17*). Pues el Atributo de la Justicia Divina lo juzga con la misma medida con que él juzgó y por lo tanto, de la misma manera en que fue tolerante, de los cielos lo juzgarán con tolerancia y piedad, lo cual en sí mismo resulta, en definitiva, un acto de justicia.

Sin embargo, esto es sólo un ejemplo de la forma en que la Inteligencia Divina decretó que deben recompensarse todas las acciones del hombre. Dentro de este concepto se halla el precepto del sonido del Shofar, el cual le fue encomendado al pueblo de Israel para atraer sobre si la Merced Divina y al observarlo apropiadamente, obtendrán ese mismo resultado.

Sin embargo, la relación profunda entre el sonido del Shofar y la Merced Divina que éste motiva, se halla en las raíces de la conducción Divina del mundo y sus aspectos verdaderos. La intención real en esto es activar el recuerdo de los Patriarcas del mundo, cuyo mérito atrae la Piedad Divina y suaviza el Atributo de la Justicia haciendo que el bien someta al mal y a sus fuerzas y remover el poder del Fiscal (Satán); y por último, hacer que Dios utilice Su magnificencia para controlar directamente el accionar humano y así dispensar los pecados. Todo esto por medio de este precepto, asociándolo con la Teshubá (el retorno al bien) apropiada del judío.

Los detalles de este concepto dependen de las distintas maneras en que se realiza la rectificación particular del precepto.

5] La idea de Quipur se refiere al día destinado por Dios para hacer mas fácil la recepción del arrepentimiento de los judíos y hacer que sus pecados sean removidos con mayor facilidad. O sea que se lleva a cabo la rectificación espiritual necesaria y se remueve la obscuridad causada por los pecados. Y los arrepentidos retornan al nivel de santidad y cercanía de Dios que poseían anteriormente y que perdieron debido a sus pecados.

ואמנם הוא אור שלקבל אותו צריך שישמרו ישראל מה שנצטוו ליום זה, ובפרט ענין הענוי, שעל ידו מתנתקים מן הגופניות נתוק גדול, ומתעלים במקצת אל בחינת המלאכים. ושאר כל פרטי הדברים כפי פרטי התקון.

ו. והנה צריך שתדע, שמן התקונים הגדולים שבברו הנביאים לישראל, היה ענין הקריאה בתורה, וזה נכלל בשתי בחינות: האחת קריאת ספר התורה על הסדר עד תמו, וחזור הלילה על דרך זה, והשנית קריאת פרשיות מיוחדות בזמנים מיוחדים. וזה, כי הנה ספר התורה הוא כלל מה שנגמסר לנו ממנו יתברך להיותנו הוגים בו, שעל ידי זה תמשך לנו הארתו, וכמו שזכרנו בחלק ראשון ובחלק זה גם כן פרק שני, והנה לקבל הארה זו בתמידות תקנו שנהיה הוגים בו במקלהותינו בתמידות על הסדר, וזה מלבד ההגיון הפרטי הראוי לכל אחד ואחד בפרטו; והנה על ידי הקריאה התמידית הזאת מתמיד בנו אור הקדשה הזאת; וגם בזמנים המיוחדים, כפי ענינם, ראוי שנקרא הפרשיות הנוגעות לענינים ההם, לחזק הארת הימים על ידי כח התורה, שהוא הכח היותר חזק שיש לנו.

En este día, se genera una Iluminación cuya fuerza posee la capacidad de rectificar todo este concepto, empero se trata de una Iluminación particular la cual, para poder ser recibida, debe cada judío observar los distintos preceptos que les fueron encomendados en este día, especialmente lo relacionado con el ayuno, por medio del cual el individuo se divorcia totalmente de la materia y se eleva de alguna manera a la categoría de los ángeles. Otros detalles de este día se relacionan con la particular rectificación del mismo.

6] Es necesario saber, que entre las rectificaciones mas importantes que los profetas seleccionaron para el pueblo de Israel, se halla el concepto de la lectura de la Torá.

La lectura de la Torá involucra dos conceptos básicos. El primero, la lectura de todo el rollo de la Torá desde el principio hasta el final, ciclo éste que se reitera anualmente. El segundo, es la lectura de ciertas porciones de la Torá en épocas determinadas (las distintas festividades del calendario hebreo).

La razón de esto es que la Torá (los Cinco Libros de Moises), consiste en aquello que nos fuera entregado por Dios para estudiarlo y así recibir Su Iluminación Divina, como ya lo citamos mas arriba en la sec. 1 y en la presente en el cap. 2; y para recibir esta Iluminación en forma constante, fue instituído por los profetas que se estudie la Torá públicamente, de manera habitual y con determinado orden; todo esto no incluye el estudio personal, lo cual es obligación de cada individuo. Y por medio de la lectura constante de la Torá, permanecerá la Iluminación de la santidad de Dios sobre el hombre.

Asimismo en las ocasiones especiales, la lectura de las porciones de la Torá relacionadas con el evento refuerza la Iluminación de esos días con la fuerza de la Tora, que es la fuerza mas poderosa que disponemos.

פרק תשיעי

העבודה המקרית והברכות

א. אך העבודות המקריות הן כפי המקרים שקורים לבני האדם בכל ימי חייהם, כפי מצבם בזה העולם, במאכליהם, במלבושיהם, בכל צרכיהם האנושיים ועסקיהם המדיניים.

ובכלל כלין נוסד על מה שבארנו בחלקים הקודמים, והוא, שאין לך ענין בכל עניני העולם, חק או מקרה באיזה נמצא מן הנמצאות, שלא הוסד והוחק כפי מה שמצטרף למצא בנמצאות לפי התכלית האמתית של הבריאה שזכרנו למעלה, שלהשיג אותו בשלמות הצרכו כל הפרטים האלה בגבולות ההם שהם מגבלים באמת. אמנם, צרך הפרטים כלם וצורותיהם נמשך אחר חלקי המציאות והדרגותיו וההשפעות עליהם למיניהן ומדרגותיהן כמו שזכרנו למעלה. והנה בכל הענינים האלה נצטוו מצוות כפי ענינם, להעמיד הדברים על צד הטוב ולא על צד הרע, שכשישמרו המעשים ההם בגבולים ההם יהיו ענינם לפי הטוב, והנמשך ונולד מהם טוב ותקון.

ואם לא ישמרו - הנה ישארו המעשים לצד הרע, ותתפשט על ידיהם הטמאה והזקמה, והחשך הגדול יחסר ההארה העליונה, ויתרבה ההעלם ואחריו כל התולדות הרעות שזכרנו, הפל כפי מציאות הענין שהוא שלא נשמר בגבוליו, והיחס אשר לו עם האדם, והחלק אשר לו בסבוב וגלגול הכללי של הנמצאות, המתגלגלים והולכים לקבע בשלמות וכמו שזכרנו למעלה.

Capítulo 9

LA OBSERVANCIA CIRCUNSTANCIAL Y LAS BENDICIONES

1] La observancia circunstancial depende de las diferentes situaciones que ocurren durante la vida del individuo, así como de distintas circunstancias. Esto se relaciona con la comida, la vestimenta y todas las necesidades humanas y su interrelación social.

Todas estas observancias se fundamentan en los principios que desarrollamos en los capítulos anteriores, o sea que no existe ningún concepto particular en el mundo, proceso o circunstancia que afecte a cualquier cosa creada, que no fue fundamentado y establecido de acuerdo a lo que debe ser según el propósito real de la creación, como citáramos mas arriba, lo cual para ser alcanzado en forma total, se requieren todos los detalles que se hallan comprendidos dentro de sus límites específicos.

Sin embargo, la necesidad de todos esos detalles así como de las distintas formas que estos asumen, dependen de las divisiones y categorías de las cosas creadas, así como de las Influencias en sus distintas formas que afectan a la creación toda, como ya lo citamos.

En relación a todos estos conceptos, fueron encomendados los distintos preceptos, dirigidos a ubicar el concepto en el sitio del bien y no en el del mal. De manera que al respetar dichas observancias dentro de los límites específicos [de estos preceptos], estos conceptos se desarrollarán por el lado del bien y transmitirán el bien y la rectificación.

En caso contrario, o sea si los límites no son observados, la actividad permanecerá en el lado del mal; y como resultado de ello la corrupción y la polución se esparcirá en el mundo y la gran oscuridad ocultará la Iluminación Superior. Dios ocultará Su presencia, lo que conllevará todos los resultados negativos que anteriormente referimos; todo en función de la esencia intrínseca del concepto que fue descuidado y la relación del mismo con el hombre y el lugar que ocupa en el ciclo general de la existencia, que se desarrolla en forma natural hacia la perfección, como lo refiriéramos mas arriba.

ב. והנה על פי דרך זה הוסד ענין הברכות שתקנו חכמינו זכרונם לברכה על כל עניני העולם והנאותיו, ושרש לכלן ברפת המזון, שנצטוינו בה בתורה. וענין זה הוא, כי הנה כבר בארנו, שכל הענינים הנמצאים וחקוקים בטבע הנה הם כלם פרטים מכוונים אל תכלית הכללי, שהוא הגיע המציאות פלו אל השלמות, וחלקם בדבר הזה כפי המדרגה אשר הם בה באמתת מציאותם; ואולם האדם הנמשך אחר חקות טבעו ופועל הפעלות כפי מה שהוחק לו, יש לו להתכונן תמיד לעבודת בוראו, ולמה שיוצא מן הפעלות ההן תועלת ועזר אל השגת התכלית הנה - יהיה באיזה דרך שיהיה - כפי מה שסדרו הדברים באמת; פרוש - כי כבר יהיו ענינים משמשים לדבר הנה מיד, ודברים ישמשו למשמשים אחרים, עד שאחר גלגול גדול של ענינים רבים נמשכים זה אחר זה יגיעו אליו; ואולם, יהיו הדברים באיזה מדרגה שיהיו, הנה ראוי שלא ינטלו אלא לכונה זו, למה שמגיע מהם אפלו אחר עשר מדרגות עזר אל השגת התכלית, ולא לכונה אחרת, דהינו כונת התאוות, והנטיה החמרית אל המותרות, וישמרו כלם בגבולים שחקקה להם התורה האלקית, ואז יהיו כלם באמת עוזרים לדבר הנה, ויחשבו כלם תנאי עבודה. והנה למדתנו התורה שאחר שנהנינו במאכלינו ושתייתנו נודה לפניו יתברך ונברך שמו, ונחזיר הדבר אל התכלית האמתית שלו, שהוא העזר אל התכלית הכללי שזכרנו, עד שנמצא בכלם מתגדל כבודו יתברך, במה שחפצו נעשה ועצתו מתקימת, וזה כלל ענין ברפת המזון, וכן כל שאר ברכות הנהנין שאחר ההנאה.

ואולם עוד הוסיפו חכמינו זכרונם לברכה לתקן ברכות קדם ההנאה, להגדיל זה הענין, והוא שגם קדם שישתמש האדם מן העולם יזכיר שמו יתברך עליו ויברכהו, ויתכונן שממנו יתברך בא לו הטוב ההוא, ויתכונן באמתת הטוב ההוא, שאינו ענין גופני

2] En función de este principio fueron instituidas por N.S. las bendiciones sobre todas las cuestiones mundanas y placeres, siendo la raíz de todas estas bendiciones la Bendición posterior al pan (*Bircat Hamazon*), encomendada en la misma Torá. El significado de este principio, como ya lo aclaramos mas arriba, es que todas las cosas que existen en la naturaleza creada, son detalles de un todo general cuyo propósito es alcanzar la perfección. El rol que cada cosa juega en esto, dependerá del lugar que ocupa dentro del esquema de la creación, según su verdadera naturaleza.

Empero el hombre, que va tras sus tendencias naturales y actúa de acuerdo a pautas preestablecidas para él, debe permanentemente tratar de servir a su Creador y hacer que todas sus actividades -de cualquier forma en que las realice- se hallen dirigidas, como objetivo final a éste propósito. Esto significa, que existen determinadas cosas que sirven a este propósito en forma directa en tanto que otras sirven de instrumento para las demás y así, tras un desarrollo prolongado se alcanzará la perfección. Sin embargo, independientemente del nivel en que se hallen las cosas, será apropiado que se utilicen en función de este propósito; y aún aquello que resulte tras el desarrollo progresivo hacia el objetivo final, y no se utilizará para un propósito extraño, o sea la satisfacción de placeres mundanos e inclinaciones materiales y superfluas. Y se cuidarán todos estos conceptos dentro de los límites instituidos en la sagrada Torá y entonces todos ayudarán a alcanzar el objetivo final y serán considerados elementos de devoción.

La Torá nos enseñó que tras disfrutar de la comida y la bebida debemos agradecer a Dios y bendecir Su Nombre, de manera que regresemos las cosas a su verdadero propósito, lo que significa ayudar a que se logre el objetivo final de la creación, que citáramos mas arriba.

Como resultado de todo esto. la Gloria Divina se incrementa al cumplirse Su voluntad y verse materializada Su planificación original. Este es el significado general de la Bendición de Gracias posterior a la comida y de las demás bendiciones recitadas tras la comida.

וְהִנָּאָה חֲמֵרִית בְּלִבְךָ, אֵלֶּא שְׁבֹאֲמַת הוּא עֲנִין מוֹכֵן מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ
 לְמָה שְׁיִוצֵא מִמֶּנּוּ תוֹעֵלֶת לְטוֹב הָאֲמַתִּי כְּמוֹ שְׁזָכַרְנוּ, וּבְהִקְדָּיִם
 הָעֲנִין הַזֶּה לְמַעֲשֵׂה יִשְׂאֵר הַמַּעֲשֵׂה הַהוּא כָּלוּ לְצַד הַטוֹב וְלֹא לְצַד
 הָרַע, וַיִּתְקַן בּוֹ הָאָדָם וַיִּתְעַלֶּה, וְלֹא יִתְקַלְקַל וַיִּשְׁפַּל, וּכְמוֹ שְׁזָכַרְנוּ.

ג. וְאוּלָּם גַּם בְּמַעֲשֵׂה הַמַּצּוֹת תִּקְנּוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה
 בְּרָכוֹת אֱלֹהִי, לְחִבּוּבָה שֶׁל הַמַּצּוֹה, לְהוֹדוֹת לוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׂרָצָה בְּנוֹ
 וְנָתַן לָנוּ תְּקוּנִים גְּדוֹלִים כְּאֵלֶּה, וְנִמְצָא עַל יְדֵי זֶה מִתְעַלֶּה הַמַּעֲשֵׂה
 יוֹתֵר, וְנִעָזֵר בּוֹ הָאָדָם מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כִּי כֵן הִיא הַמִּדָּה, כִּפִּי
 הַהִתְעוֹרְרוֹת שְׁמִתְעוֹרְרִים בְּנֵי הָאָדָם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כֵּן יִהְיֶה
 שְׁעוֹר הָעֵזֶר שְׁיִעָזְרוּ מִמֶּנּוּ – אִם מַעֲט וְאִם הֶרְבֵּה – בְּכָל פַּעַל שְׁיִהְיֶה
 כִּפִּי מֵה שֶׁהוּא. וּבּוֹטַח בְּד' אֲשֶׁרִיו.

תָּם וְנִשְׁלָם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

Como una manera de ampliar este concepto, Nuestros Sabios instituyeron bendiciones previas a una satisfacción. Así, previo a que el hombre usufructe cualquier cosa de este mundo, debe mencionar el nombre sagrado de Dios y bendecirlo y concentrarse en que de El, Bendito Sea, proviene el bien que está disfrutando; debe asimismo considerar que la verdadera naturaleza del bien que esta disfrutando, no es meramente un placer físico y material sino que se trata de un concepto emanente de Dios que conduce hacia el verdadero bien, como ya lo discutimos mas arriba.

Y cuando el hombre inicia su accionar de esta manera, el acto permanece en el lado positivo y no se desvía hacia el lado negativo; y el hombre se rectificará en el y se elevará por su intermedio, evitando la degradación y la caída, como lo discutimos mas arriba.

3] Incluso en la observancia de varios preceptos nos instituyeron Nuestros Sabios bendiciones previo al cumplimiento de los mismos. De esta manera se le otorga mayor significado al precepto y le agradecemos a Dios por escogernos y habernos entregado estas vías de rectificación. Y de esta manera, al bendecir un acto, el mismo se eleva a un nivel superior de excelencia; pues la ayuda que se origina con Dios -en mayor ó menor medida- depende del grado de motivación con que el hombre se acerca a el en cada uno de sus actos.

¡¡Quien confía en Dios es dichoso!!

FINALIZADO Y COMPLETADO, ALABADO SEA D-S EL CREADOR.

הפֶּרֶשׁ בֵּין חַיִּיבֵנוּ בַּמִּצְוֹת הַמְּבֹאָרוֹת בַּתּוֹרָה וּבֵין חַיִּיבֵנוּ בַּתְּקָנוֹת
הַחֻז"ל וּגְזוּרֹתֵיהֶם, שֶׁכֶּף הַרְצוֹן לְפָנָיו שִׁיבֹא הַדָּבָר מִצְדָּנוּ, וְשִׁנְהִיָּה
אֲנַחְנוּ הַמַּעֲמִידִים עָלֵינוּ מִצְוֹת עַל פִּי דֶרֶךְ תּוֹרָתוֹ, וּבְאֹתָם הַחֻקִּים
וְהַגְּבוּלִים שֶׁנִּתֵּן לַדָּבָר. וְהִנֵּה אֵין הַפֶּרֶשׁ בֵּין חַיִּיבֵנוּ בַּמִּצְוֹת
הַמְּבֹאָרוֹת בַּתּוֹרָה וּבֵין חַיִּיבֵנוּ בַּתְּקָנוֹת הַחֻז"ל וּגְזוּרֹתֵיהֶם, שֶׁכֶּף
הַרְצוֹן לְפָנָיו שֶׁנֶּשְׁמַר הַמְּבֹאָרוֹת בַּתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁנֶּשְׁמַר אֶת אֱלֹהִים, וְכִּי
מִמֶּנָּה אֶת פִּי הָעוֹבֵר עַל הַמְּבֹאָרוֹת כְּעוֹבֵר עַל אֱלֹהִים, וְאֵין הַבְּדֵל
בֵּינֵיהֶם אֶלֶּא בְּמֵה שֶׁהֵם זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה הַבְּדִילוּם, דִּהְיֵנוּ שֶׁהַסְּפֹקוֹת
בְּדִינֵי תּוֹרָה יוֹדְנוּ לְחֻמְרָהּ, וּבְדַבְרֵי סוֹפְרִים יוֹדְנוּ לְקֻלָּהּ, וְהָרִי זֶה כְּמוֹ
שֶׁתֹּאמַר שֶׁהָעֲרִיּוֹת תִּהְיֶינָה בְּכֹרֶת וּמִיתַת בֵּית דִּין וְלִבִּישַׁת שֶׁעֲטָנוּ
בְּאִזְהָרָהּ, וְשֶׁבִשֶׁר בְּחֻלֵּב יִהְיֶה אֶסוּר בְּהִנָּאָה וְחֻלֵּב יִהְיֶה מִתֵּר, שְׂאֵין
אֱלֹהִים אֶלֶּא הַגְּבוּלִים שֶׁכֶּפִּי רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ. אֲמַנָּם בְּעֵנֵן חַיִּיב הַמִּצְוֹת
בְּגָבוּל שֶׁהַגְּבוּלִים אֵין הַפֶּרֶשׁ בֵּין אֱלֹהִים לְאֱלֹהִים כָּלֵל. וּמִזֶּה נִמְשָׁךְ שִׁישְׂאוֹ
וְיִתְנוּ כָּל כֶּף בַּתְּקָנוֹת רַבּוֹת וּגְזוּרוֹת רַבּוֹת שֶׁבְּאִמַּת אֵינֵן אֶלֶּא מִדַּבְרֵי
סוֹפְרִים, וְיִרְבוּ בָהֶם הַפְּרָטִים וְהַמַּחְלֻקוֹת, כֵּל זֶה מִפְּנֵי שִׁשְׂוֹ
בְּעֵינֵיהֶם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּבַחֲיִנַת הַחַיִּיב בָּהֶם כְּמוֹ כֵּל שֶׁאֵר הַמִּצְוֹת
שֶׁבַּתּוֹרָה שֶׁאֲמַנָּם רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ הִיָּה שִׁיבֹאוּ עַל זֶה הַצַּד, פְּרוּשׁ
שִׁיבֹאוּ מֵאֲתָנוּ. וְהִנֵּה הַדָּבָר שֶׁנֶּשְׂוֹ שִׁיבֹאוּ שֶׁנֶּשְׂוֹ שֶׁנֶּשְׂוֹ טוֹטְפוֹת בֵּין עֵינֵינוּ
אוּ שִׁיבֹאוּ שֶׁנֶּשְׂוֹ עָלֵינוּ גְזוּרוֹת לְשִׁמִּירַת תּוֹרָתוֹ, זֶה מִצְנָה שְׂצוּרַת
עֲשִׂיתָהּ בְּאִפְּן זֶה, וְזוֹ צוּרַת עֲשִׂיתָהּ בְּאִפְּן זֶה, וְגִדְרָם אֶחָד, שֶׁהוּא
עֲשִׂיתָהּ רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ וּגְזוּרָתוֹ.

וּמֵמָה שֶׁקָּבְלוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָּה בְּפְרוּשׁ הַמִּצְוָה הַזֹּאת, גַּם כֵּן הוּא,
שִׁיְהִיָּה כַח בְּיַד בֵּית דִּין לְבַטֵּל דְּבַר מִן הַתּוֹרָה בְּשִׁיְהִיָּה לְתַכְלִית
שְׁמִירַת הַתּוֹרָה עֲצֻמָּה, וּבְגָבוּל שִׁיְהִיָּה בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה וְלֹא בְּקוּם
עֲשֶׂה, וְעַל פִּי זֶה הַשֶּׁרֶשׁ גְּזוּרוֹ מֵה שֶׁגְּזָרוּ בְּשׁוֹפֵר וּבְלוּלֵב בְּיוֹם שַׁבָּת,
כְּמִבְּאָר בַּמִּשְׁנָה וְש"ס (ראש השנה כט, סוכה סב), כִּפִּי הַקָּבֵלָה הַזֹּאת
שֶׁהִיָּתָה בְּיָדָם.

המקרא ההוא, אבל ירצו שלזה כון בעל התורה ברוך הוא במה שרצה לרמו בדרכי המקרא ההוא בדרכי הרמו, נוסף על מה שרצה לבאר בדרכי הפשט, ויקראוהו לפעמים אסמכתא. והנה כל זה שאני מדבר עתה הוא בחלק המצוות והדינים, אך בחלק ההגדות יש עוד עקרims אחרים, בארתיים לה במקום בפני עצמו.

ואמנם יש עוד ענינים אחרים שהם תקנות מן החז"ל, ואף על פי כן ימצאו להם רמו רחוק מאד בפתובים, ונקרא גם זה אסמכתא. אמנם היא אסמכתא יותר שטחית הרבה מהראשונה שזכרנו, ויכוננו בה לזכרון לענין, ולא יחדלו לכונן בזה גם כן היות אפלו זה רמו בתורה, אף על פי שהוא רמו רחוק מאד, והוא על צד הצפיה בעתידות, שהכל גלוי לפניו יתברך, ועל כל רמו, אלא שרמוו בדרך רחוקה, כיון שאין הדבר ההוא חלק מבאר המצוה כלל. ואמנם יש עוד פרטי דינים שלא קבלום והוציאוים בדרכי הסברה או בדרכי המדות, ואפשר שיתלקו בם, וכפי הפסק שיהיה למחלקת כן תהיה החובה עלינו לשמר ולעשות, מבלי שיהיה המחלקת שיהיה בם חלשה לפסק כלל, כי אולם כך צנונו יתברך שמו, שבהיות מחלקת בדיני התורה יכרע הדבר בבית דין, ומה שיצא מן ההכרעה ישמר בכל תקף.

וממה שקבלנו עוד, שמצנת "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לה ימין ושמאל" (דברים י, א), הפונה שכונן האדון ברוך הוא במצנה זו היא שיהיה כח ביד בתי דיני ישראל וחכמיהם לגזר גזרות ולתקן תקנות, ונהיה כלנו חייבים לשמע להם ושלא לעבר על דבריהם כלל, ונדע שכל התקנות האלו שיתקנו לשמירת מצוות התורה עצמה, ולעשות הרצוי לפניו יתברך, הנה דעתו יתברך שמו מסכמת שישמרו שמירה מעלה בכל מצוות התורה עצמה. ולא עוד, אלא שכן באה המצנה בקבלה לעשות סגים לתורה, וכבר היה ראוי שיצנה עליהם הוא יתברך שמו בתורה עצמה, אלא שהיה הרצון לפניו שיבוא הדבר מצדנו, ושנהיה אנחנו המעמידים עלינו מצוות על פי דרך תורתו, ובאותם החקים והגבולים שנתן לדבר. והנה אין

החלק השני הוא, כלל כתובים שבאורם מספק, באשר יסבילו פרושים שונים, ונתבארה ההכרעה במסרת.

החלק השלישי הוא, כלל כתובים שלפי המלות באמת תהיה הפונה אחת, ונתבאר במסרת היות הנרצה מתחלף מאד מהנרא, ועל זה אמרו זכרונם לברכה: "הלכה עוקבת את המקרא" (סוטה טו). אמנם אין פרטי החלק הזה רבים, ולא עוד אלא שאם תטרח ותעמיק בדבר תמצא שלא יהיה הפשט מכחיש לגמרי ההלכה ולא מתנגד לה, אבל יובן באיזה בחינה ובאיזה גבול.

וממה שקבלנו, שאמנם בעל התורה יתברך שמו כתבה על דרכים פרטיים וחקים מיוחדים, וכשנרצה להבין פונת בעל הדברים ברוך הוא, הנה צריך שנהלף בהם על פי החקים ההם ובדרכים ההם, וזולת זה אף על פי שכבר היה אפשר שינתן פרוש בדברים תסבלנה אותו המלות היטב, ואפשר שתורינה עליו ביותר הרוחה, אמנם על כל פנים לא יהיה הפרוש ההוא אמתי בדברים ההם, כיון שבעל הדברים כן בהם כונה שונה מזו. ואמנם החקים האלה והדרכים הם כלל השלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם עם כל פרטיהן.

וצריך שתדע עוד, כי הנה עקרי הדינים כלם, מה שבמצוות עשה ומה שבמצוות לא-תעשה, כלם מקבלים הם ממשה רבנו עליו השלום. אמנם קבלו זכרונם לברכה שדברי המסורה רמוזים הם בתורה שבכתב ברמזים שונים, על פי דרכי הרמיזה הידועים להם. והיה מפרסם ומסכם אצלם שטוב בעיני ה' שנעמל גם בזה החלק, פרוש - בידיעת מקום רמזי התורה שבעל פה בתורה שבכתב, ועל כן יטרחו כל אחד מהם לבקש הרמזים האלה, כפי מה שיראה לו יותר נכון, וזה מה שתמצא פעמים רבות בש"ס משא ומתן לבקש ראיות לדין מן הדינים, וכבר יהיה ביניהם מחלקת על הראיות. ותמצא הראיות עצמן שאמנם לפי דרכי ההבנה הפשטית לא יאותו יפה, אף הענין הוא מה שאמרתי לה, שהנה הדין אצלם בקבלה, אבל יטרחו לבקש לו הרמז בתורה שבכתב, על השרש שזכרנו למעלה; והנה לא ירצו באותם הפרושים, שהיתה זאת פונת המשך

שולטים על הבריאה, וכפי מדרגתם בקרבה אליו יתברך כך יהיה כחם לשיעשו על ידם נסים ונפלאות.

ומכלל זה הענין, שהנה רצה האדון ברוך הוא לקרא בשמות שונים, כפי סתרי ההשפעות שהוא משפיע לעולמו וההנהגה שמנהיג, ואמנם רצה וחקק שבכח שמונתיו הקדושים, בהזכרם - יתחדשו גם כן נפלאות רבות בעולם; ואולם חלק וסדר הדברים בחקמה נפלאה, ושם סגלה בכל שם ושם כמו שגזרה חכמתו, להמשיך בהזכרתו השפעות ההמה שעל ידיהן יתחדשו הנפלאות האלה.

בענין התורה שבעל פה והש"ס

הנה האדון ברוך הוא לא רצה לכתב את התורה בבאור מספיק שלא יצטרך לה פרוש, אלא אדרבה כתב בה דברים הרבה סתומים מאד, שלא היה אפשר ביד אדם בעולם לעמד על פונתם האמתית, בלי שימסר הפרוש - בקבלה שתבוא ממנו יתברך, שהוא בעל הדברים; דרך משל, מצות תפלין, מצות מזוזה וכיוצא בהם, שבא הצווי עליהם, ולא נתבאר בכתוב מה ענינם. אמנם האמת הוא, שבכונה מכוננת העלים האדון ברוך הוא פונת דבריו האמתית, לטעמים נודעים אצלו. ואמנם כל זה שהעלים בתורה שבכתב הנה מסרו למשה רבנו עליו השלום בעל פה, וממנו נמשך המסרת לחכמים דור אחר דור. והנה במסרת הנה נתבארה פונת הכתובים לאמתה, ונודע לנו אמתת מעשה המצוות כמו שהאדון ברוך הוא רוצה בהם.

והנה נמצאו דברי התורה שבכתב בבחינת הספמתם עם הפרוש המקבל מתחלקים לשלשה חלקים. החלק הראשון הוא, כלל ענינים בא כללם בכתוב, אך לא פרטיהם, ונתבארו הפרטים במסרת.

והנה, אחר שהוכנו הראויים לשאר בנצחיות, כל אחד במדרגתו, הנה העולם הזה יחזור לתהו ובהו, ויהינו שתפסד צורתו וישוב מים במים כמו בתחלת הבריאה, ובין כך ובין כך הצדיקים שזמנו לנצחיות, הקדוש ברוך הוא יעמידם במאמרו כמלאכי השרת, בלי שיצטרכו לעולם הזה. ואמנם לא ישיגו עדין הטובה האמתית כראוי להם, אלא אחר שעמד העולם תהו הזמן שגזרה החכמה העליונה, ישוב ויחדש בצורה אחרת, נאותה למה שראוי שיהיה לנצחיות, וישובו הצדיקים וישובו ויתקיימו בו לנצח, נהנים בטובה האמתית, כל אחד כפי מדרגתו.

בענין הנסים

הנה כל הנבראים כלם לא נהיו אלא מפני שפך גזר רצונו יתברך, וכן כל החקים והגבולים שלהם לא הוחקו בהם אלא מפני שפך גזרה חכמתו יתברך היותו נאות בהם. ואמנם כמו שחקק החקים האלה ברצונו, כך יכול לבטלם ולשנותם ברצונו בכל עת וזמן שירצה. ואמנם הענינים שיחדש יתברך שמו בעולם שלא בדרך החק שחקק לטבע, הוא הנקרא נס. והנה על הרב האדון ברוך הוא רוצה לקים הטבע בחקותיו, כי כיון שבחר בו ועשהו כמות שהוא, ודאי שידע היות זה המבחר שבפנים, אמנם אף על פי כן לא יחדל מלשנות אותו בזמן שירצה, לטעמים נודעים אצלו.

ואולם אפשר שיעשה נס להודיע אמתת השגחתו ויכלתו, ואפשר שיעשהו לפי שפך יאות במעשה ההוא, ואמתת הדבר, אפשר שתהיה משגת ונגלית לפי פשט המעשה וענינו המפרסם, ואפשר שיהיה לפי הנסתר שבדבר וסתרי ההשגחה שבו, ואפשר עוד שיהיה לטעמים אחרים רבים בלתי משגים לנו כלל. והנה כבר יקרה שיעשה הקדוש ברוך הוא נסים על ידי עבדיו הקרובים לו, להראות החבה שהוא מחבב אותם בכח שמוסר להם להיותם

ובאפן שלא ימשכו אחרי החמר כלל, אלא ינטו תמיד לעבודה ולתורה ויתגברו בה, וכנגד זה תרבה השלוח והרוחה, ולא ימצאו כלל, נזקים ולא הפסדים והוא מה שהבטיחו הנביאים: "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי" (ישעיהו יא, ט), ולא יהיה סכלות בעולם, אלא כל הלכות יהיו מלאי חכמה, ורוח הקדש יהיה שפוף על כל בשר, באפן שיזכו לו הפל, בלי קשי כלל, והוא מה שאמר הנביא: "אשפף את רוחי על כל בשר" (יואל ג, א), והנה ישמחו ויעלצו ברב הטובה, והם מתדבקים בבורא יתברך ועובדים לפניו עבודה שלמה, ועל ידי זה יהיו מתעלים והולכים עליו על עלוי, עד שיגיעו למה שצריך שיגיעו לו, לעבר ממנו אל מצב הנצחיות בחדוש העולם.

ואמנם, החיים בלם צריך שימותו ויחזרו לעפר לפחות שעה אחת קדם תחית המתים, ואחר כן ישובו ויחיו, אותם הראויים לקום בתחייה.

והנה בתחייה, יקומו צדיקים ורשעים, והרשעים שחטאו ולא נשלם בהם הענש הראוי, יענשו אז כראוי להם. ואמנם אחרי התחייה יהיה יום הדין הגדול, שידין הבורא יתברך את כלם, וישפט הראויים לשאר לנצחיות והראויים לאבד. הראויים לאבד יענשו לפי מה שראוי להם, ולבסוף יאבדו לגמרי, והראויים לשאר, ישארו במדרגה שתגיע להם בפי המשפט, בעולם שיחדש.

והנה באמות העולם יעשה ברור גדול באותם שימצאו באותו הזמן, אותם שכפי המשפט העליון יהיו ראויים לכליה, ישמדו בתרב ובדבר ובכל מיני ענשים. ואותם שיהיו ראויים להנצל, ינצלו וישארו, ויכירו באמת, ויעזבו אליליהם וישתעבדו לישראל, ויהיה להם לתפארת עבד את ישראל ושרת אותם, באשר יכירו וידעו שהנה על ידי זה יגיעו להם מה שאפשר שיקבלו מן הקדשה ואור ה'. והנה ימצא העולם פלו נמשך אחר עבודת הבורא יתברך, ולא תהיה עבודה זרה כלל בעולם, והוא מה שאמר הנביא ז"ל, "כי אז אהפך אל-עמים שפה ברורה" (צפניה ג, ט); וכתיב, "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" (זכריה יד, ט).

בגאולה

הנה מבחר המין האנושי הוא ישראל, והוא עם המעֲתֵדִים לדבקות בו יתברך, וראוי להם שיהיו מעֲטֵרִים בעֲטוּרֵי קִדְשָׁה גדולה, ותהיה שכִּינְתּוֹ יתברך שורה עליהם ומתדבקת בם, שישתלמו בזה, עד שיזכו לטובה האמתית.

וצריך שתדע, שאף על פי שהטובה האמתית נקנית מכל אחד ואחד בפני עצמו כפי מעשיו, אמנם אין כלל הבריאה משתלם עד שתסדר כלל האמה הנבחרת בסדר נכון, ותשתלם בכל עטוריה, ותתדבק בה השכינה, ואחר כך יגיע העולם למצב השלם, ויזכו הפרטים כל אחד ואחד כפי מה שזכה במעשיו.

ואולם דבר זה עדין לא נשלם מתחלת הבריאה ועד הנה, כי מיד שנברא אדם חטא, ואחר כך שהתחילו האבות ונמשכו הבנים אחריהם להיות לעם סגלה, עם כל זה מעולם לא נשלם הדבר כראוי, מפני כמה חטאים, שנזוּרוּ בם אחר מהתקון השלם. ונמצא שעל כל פנים צריך שנגיע לזה, שתהיה האמה בשלמותה בכל התנאים הצריכים לזה, ותקבל הבריאה כלה שלמותה, ואז יקבע העולם במצב המתקון, שבו יקבעו הצדיקים להנאה הנצחית, ותהיה הנאתם בה כל אחד לפי מעשיהם.

והנה שתא אלפי שנה הגבילה החכמה העליונה לעבודת בני האדם והשתדלותם על השלמות, ואחר כך יתחדש העולם בצורה אחרת, ראויה למה שיעשה בו אחרי כן, דהיינו, ההנאה הנצחית לזוכים לה. וטרם יכלו ששת אלפים אלה, הנה צריך שתעמד האמה הנבחרת במצבה השלם, שיוכלו לעתק הדברים אחר כך אל הנצחיות, וזה מה שהבטחנו עליו שיהיה על כל פנים. והאמצעי לזה יהיה אחד מזרע דוד שיבחרהו האדון ברוך הוא לזה, ויעזרהו שיצליח בו, והוא מלך המשיח. והנה בזמנו ועל ידו יתקנו ישראל תקון גדול וכל הבריאה אחריהם, שירבה הטוב בכל הצדדים, ויסור הרע לגמרי, בין כמה שנוגע לנפש ובין כמה שנוגע לגוף, דהיינו, לב האבן יעשה לב בשר, והוא שתגבר בבני האדם הנטייה לטובות,

והנה מלבד הידיעות שירויח הנביא בגלוי הנבואה, הנה מי שיגיע להיות נביא, מכרח הוא שיתדבק בו יתברך דבקות גדול, עד שיזכה לגלוי הזה, ואולם מצד דבקותו זה תהיה מעלתו מעלה גדולה, וכבר יגיע לעשות נסים ונפלאות, כפי מדרגת הדבקות שהשיג.

ואמנם צריך שתדע, שכל המדרגות בלן שבנביאים, בלן שפלות ממדרגת נבואתו של משה רבנו עליו השלום, ונבדלות ממנה הבדל גדול, שבלן אפשר שיגיע להן כל אדם שיזכה, אך נבואת משה רבנו עליו השלום היא מדרגה אחת שנתיחדה לו, אי אפשר לאחר שישגיגה כלל.

והנה למטה ממדרגת הנבואה יש מדרגה נקראת רוח הקדש, והוא ענין שישפע שפע ממנו יתברך אל שכל האדם שבהגיעו אליו יקבע בו ידיעת ענין מה בבלתי ספק ובבלתי טעות וידע הדבר בשלמות, סבותיו ותולדותיו כל דבר במדרגתו.

ואולם על ידי השפע הזה, אפשר שישכיל דברים שמגדר ההשכלה האנושית הטבעית להשכיל אותם; אמנם יתרון השכיל אותם על זה הדרך מהשכיל אותם על הדרך האנושי הוא, שעל זה הדרך ישגו בלי עמל, וישגו בלי טעות, ולא ישאר בם ספק, מה שאין בן בהשכלה שעל דרך האנושי; ואפשר שישגיג גם בן ענינים מה שאין בגדר ההשכלה האנושית שתשכילם, ומכללם הנסתרות והעתידות.

והנה רוח הקדש זה הנה הוא נרגש למשיגיו, שהמקבלו יכיר בלי ספק שהוא שפע נשפע לו. אמנם עוד יקרה לפעמים, שישפע בלב אדם שפע שיעמידהו על תכן ענין מהענינים, אך לא ירגיש בו המשפע, אלא יגיע לו כמי שנופלת מחשבה בלבו, ונקרא על דרך ההרחבה ושלא בדקדוק - רוח הקדש.

והנה האדון ברוך הוא, המשיגית על הכל, ודן את הכל, וגוזר כל הגזרות. והמלאכים הם משרתיו ממנים כל אחד בתפקידו להניע את הכל בגבוליו, ואם להמציא לאדם בדרךיו על צד הגמול כמו שאמרנו למעלה.

וצריך שתדע, שאף על פי שהאדון ברוך הוא באמת יודע כל, ולא נעלם ממנו דבר, ואין ידיעה מתחדשת אצלו כלל, הנה הנהגת עולמו ומשפטיו לא יסד אותם על פי זה, אלא על פי סדר המשפטים שרצה בו, מתדמה לנמוסי מלכות הארץ, ודן את הדברים בבתי דינים של מלאכים, בעדים שיעידו על הענינים, וקטגורים שיתבעו דין, ומליצים שיליצו זכות, וכלם מלאכים שמשאם מה שזכרנו, אלה להעיד על הנעשה בעולם, אלה לקטרג ואלה להליץ, ונגמר הדין כפי המשפט הנכון והישר.

בנבואה ונבואת משה

רצה האדון ברוך הוא והכין מין גלוי שיהיה מתגלה בו אל בני האדם, עודם בחיים בעולם הזה, וכשיתגלה להם יגלה להם ענינים מה שיחפץ: מסתרו וסודותיו, ומעניני השגחתו, וממה שיביא על בריותיו, וזה נקרא נבואה.

הגלוי הזה הנה בדרכים מיוחדים, מה שראתה חכמתו יתברך היותו נאות לזה, ויש בו מדרגות על מדרגות שונות, אך הכלל בכלן, שיתברר לנביא בנבואות גמור, שהמתגלה לו הוא כבודו יתברך, וישביל מה שיגלה לו, ולא ישאר לו שום ספק בנבואתו כלל.

ואמנם בהגיע ענין זה לנביא, הנה תקדם לו רעה גדולה וכל איברי גופו יודעזעו, ויבטלו הרגשותיו, וישאר פאיש ישן, ואז מתוך תרדמתו זאת יתראו לעיניו מראות מה שיתראו, ושיג בם גלוי הקבור אליו, וידע מה שיהיה הרצון העליון שיודע לו.

צער כמו שיש מדרגות שונות של תענוג, ובצער ההוא ישאו החוטאים את עוונם ואם ראויים הם לשכר אחר כך, הנה יטהרו מחטאם וילכו למנוחה, ואם לא, יענשו עד אבדם; ודבר זה לא יקרה לישראל אלא מעט מן המעט.

בהשגחה

הנה האדון ברוך הוא משגיח תמיד על כל בריותיו, ומקימם ומנהלם כפי התכלית שבעבורו בראם.

ואמנם, בהיות שנתחד המין האנושי להיות בו השכר והענש כפי מעשיו, וכמו שאמרנו למעלה, גם ההשגחה בו משנה מההשגחה בשאר המינים. וזה, כי ההשגחה בשאר המינים הוא לקיום המין ההוא באותם החקים והגבולים שרצהו יתברך שמו. והנה ישגיח בפרטי כל מין ומין למה שמגיע מהם אל כלל המין בלו, אף לא למה שהם אישים, כי הנה אין התכלית בם אלא לשלמות המין הכללי. אמנם המין האנושי, כל איש ואיש ממנו, מלבד מה שמגיע ממנו אל כללות המין, הנה ישגח ביחוד על מה שהוא בפני עצמו, ויודנו מעשיו כלם ביחוד, ויגזרו עליו גזרות ביחוד, כפי פרטות ענינו.

וצריך שתדע, שאמנם פעלות האדם תחלקנה לשני מינים: האחד הוא מה שהוא לו זכות או חובה, דהיינו שיעשה בה מצוה או עברה; והשני מה שאינו לא זה ולא זה, כי אין בה ענין לא למצוה ולא לעברה. והנה כל מה שנוגע למצוה או עברה, יהיה באיזה צד שיהיה, בלו מסור בידו של האדם, אין לו מי שיכריחהו עליו כלל, ועל כלם ישקיף השופט העליון, לדון אותם כפי מה שהם ולגזר בנגדם הגמול הראוי. ואשר אינו ענין לא למצוה ולא לעברה, הנה ענין האדם בהם כענין שאר המינים במקריהם, שהנה יבואו לו מפת עליון שינועעו אליו, אם לשמירת חקות מינו, או להגיע לו שכר או ענש כפי מה שראוי לו.

והנה, כמו שהגוף והנפש ביחד עושים המעשים, בין הטובים בין הרעים, כן הגמול צריך שיגמלו יחד. אמנם בחטאו של אדם הראשון נגזר על המין האנושי כלו מיתה, באפן שלא יוכל להגיע אל הטובה האמתית בלי שימות. והענין, כי הנה נשאב בגוף זהמא שאי אפשר לו שיגיע להבקות העליון בהיות זהמא זו שאובה בו, ואינו יוצא ממנה עד שימות וישוב לעפר, ואז ינקה ממנה, וישוב ויבנה בטרהרה בלי זהמא כלל, ואז תשוב בו הנשמה ויחיה, ויחדו יאירו באור החיים לנצח, ויהנו בטובה האמתית כפי המעשים שעשו בחייהם בראשונה, וזה ענין תחית המתים המפרסם בכל ישראל.

ואמנם כל הזמן שהגוף בעפר - הולך ואובד צורתו הראשונה, הנשמה עומדת במקום מנוחה אם זוכה, והינו עולם הנשמות, ומשנת שם מעין מה שתשיג לעתיד לבוא אחר התחיה, כפי המעשים שעשתה בחייה.

כגון ערן וגיהנם

והנה הוכנו מקומות לנשמות בצאתן מן הגוף, אחד לניה בו - אם זוכה - עד זמן התחיה, ואחד לצרף בו בענישין, אם עוונות בה שמונעים אותה ממנוחה. והנה מקום המנוחה נקרא גן ערן, ויש בו מדרגות שונות. ויש גן ערן תחתון וגן ערן עליון. בתחתון יושבות הנשמות בדמות הגופים שהיו בהם, ונהנות שם במיני הנאות רוחניות, והמקום מוכן למיני ההנאות ההן שהיחוקו למצא שם; ובעליון יושבות הנשמות בבחינת נשמות ממש, ונהנות במיני הנאות רוחניות, גדולות ונשגבות מההנאות שבתחתון; ויש שם חלוף זמנים ושנוי עתים להנאות שונות ומתחלפות, ומדרגות שונות לנהנים בהן.

והגיהנם הוא מקום לנשמות הראויות לענש, ושם מגיע להן צער ומכאובים כפי מה ששיף בהן לפי ענינן. ויש מדרגות שונות של

עוד פה לכת הטמאה לפעל, ותשוב השפעת הקדשה ותמשך
כראוי.

בגמול

הנה מין האדם נתיחד מכל שאר המינים, שנתנה לו הבחירה,
וכח למעשיו להמשיך המשכות שזכרנו, ומצד זה נוסף בו ענין
שאינו בשום אחד משאר המינים, והוא, שיגמלו מעשיו מדה כנגד
מדה. והגמול הזה נחלק לשני חלקים, האחד בעולם הזה והאחד
בעולם הבא.

גמול העולם הבא הוא, שפפי מעשיו שעשה בעולם הזה כן
תקבע לו מדרגה בטובה האמתית, שהיא הדבקות בו יתברך, ויהנה
בה לנצח נצחים; וגם הוא יחלק לשני חלקים, בעולם הנשמות
ובעולם התחיה, יבאר עוד לפנים בסיעתא דשמיא. גמול העולם
הזה הוא, שפפי מעשיו יגזר עליו הצלחה או צרות מאיזה מין
שיהיה.

וצריך שתדע שעקר השכר באמת הוא הטובה האמתית שיזכו
בה הצדיקים לעתיד לבוא, וכן הענש היותר עצום הוא אבוד
הטובה ההיא לגמרי; אמנם, יש מצוות, שפפי מדת הדין הצודקת
ראוי שיגמלו בעולם הבא, וגם בעולם הזה בהצלחות העולם הזה
וטובותיה, וכן יש עברות, שפפי מדת הדין הצודקת, ראוי שיענש
עליהן בעולם הזה ובעולם הבא, ויש מצוות שהדין נותן שיגמלו
בעולם הבא ולא בעולם הזה, ועברות שהדין נותן שיענש עליהן
בעולם הבא ולא בעולם הזה, ומצוות שהדין בהן שיגמלו לגמרי
בעולם הזה ואין נשאר לבעליהם כלום בעולם הבא, ועברות שהדין
עליהן לעולם הזה ולא יענשו בעליהם כלום בעולם הבא; והשופט
הצדיק דן את הכל בשלמות, באפן שהכל נעשה בישר, בלי עולה
כלל ועקר.

ויחד מעשים שעל ידם תמשך הזהמא, וצוהו למנע מהם, והם כולל האסורים.

ואמנם, הטובה האמתית אינה אלא הדבקות בו יתברך. והנה המצוות כבר בארנו שהם הממשיכים שפע קדשתו יתברך ואור טובו, על כן אלה הם האמצעים שעל ידם תשג טובה האמתית, פי מי שהרבה להתקדש בשפע קדשתו יתברך, הוא ראוי להדבק בו, ולהנות בטובה האמתית, ומי שהרבה לטמא בזהמא שזכרנו הוא יהיה בלתי ראוי לדבק בו, וידחה ממנו. ואמנם יש בכל הדברים האלה מדרגות רבות, בין בשפע הקדשה או הזהמא שזכרנו, וכן בטובה שנקנית על ידי המעשים הטובים, והדחיה שנדחה האדם ממנה, על ידי הרעים, והוא ההפרש שבין אדם לחברו במעלה האמתית, וכמו שנבאר עוד בסיעתא דשמיא.

וצריך שתדע שכמו שנתן לאדם שיהיה ממשיך לעצמו קדשה או זהמא, כן נתן לו שבכח מעשיו ימשיך בכל הבריאה כלה הקדשה או הזהמא, ונמצא כל הבריאה מתקנת או מתקלקלת על ידי האדם, ויחשב זה לזכות לצדיקים שמיטיבים לבריאה, ולחובה לרשעים שמקלקלים אותה וכמו שזכרנו לפניכם.

ואמנם הדרך שבו ממשיכים מעשי האדם את ההשפעות האלה הוא בכח ההקבלה שזכרנו למעלה, שיש בין הנמצאים השפלים ובין הפחות העליונים, עד שכאשר יתנועע אחד מן הנמצאים למטה הנה יגיע התעוררות אל הפח המקביל לו למעלה, ואז על ידי הפח ההוא תסובב התולדה שתסובב בהמשכת ההשפעות. פי הנה, אם המעשה ההוא יהיה מחלק המצויים, יתעורר הפח שעליו ויתחזק, ועל ידו תמשך ההשפעה של קדשה ממנו יתברך כפי ענין ההתעוררות שנתעורר, ואם יהיה המעשה מחלק הנמנעים יגרום פגם בפח העליון, כפי ענין המעשה הרע ההוא, ויתעלם בנגד זה אורו יתברך ויתרחק, ויתעורר תחת זה אחד מן פחות הטמאה, ההפכי להשפעת הקדשה שנתעלמה, וימשך ממנו משך זהמא כפי ההתעוררות שנתעורר, ועל דרך זה בתשובה יסור הפגם, ולא יהיה

בתורה ובמצוות

עקר הבריאה כלה הוא, שרצה הבורא יתברך לברא האדם, שיהיה מתדבק בו יתברך, ונהנה בטובה האמתית, וזה על ידי שיהיו לפניו שני דרכים, דרך הטוב ודרך הרע, ויהיה לו כח לבחור באיזה מהם שירצה, וכשיבחר בדעתו ובחפצו בטוב וימאס ברע, אז תנתן לו הטובה האמתית הנצחית. ואמנם, כל שאר הנבראים לא נבראו אלא לשראתה החכמה העליונה צריך בהם לשימצא עולם שלם, ימצא בו האדם בבחינה זו שאמרנו, ויוכל לעבד אותו יתברך, להשיג על ידי זה הטובה האמתית. ואולם מה הוא הצורך שיש לעולם בכל הנבראים האלה איננו נודע אצלנו. אך מה שקבלנו מן החכמים זכרונם לברכה הוא, שעקר הכל האדם, ושבעבורו נבראו כל שאר הנבראים, ושעקר בריאתו של האדם אינה אלא לשיזכה לטובה האמתית, ואולם ראתה החכמה העליונה שבדי שישגי הטובה האמתית הזאת, ראוי בתחלה שינסה ויעמד בנסייון, והנה לצורך זה, ברא לו עולם שיהיה בו מקום לנסות בו, דהינו שיהיה בו מציאות טוב ומציאות רע, עד שיוכל למאס ברע ולבחר בטוב.

ואמנם מציאות הטוב והרע האמתי הוא, שהנה שם האדון ברוך הוא בעולם קדשה וטמאה, פרוש - קדשה היא מציאות קרבה אליו יתברך, וטמאה היא מציאות רחוק ממנו יתברך; הקדשה היא השפעה שהאדון ברוך הוא משפיע במי שראוי לזה, והשראה ששורה עליו; הטמאה היא רחוק שהקדוש ברוך הוא מתרחק, והעלם שמתעלם. אמנם האמת הוא, שהנה ברא האדון ברוך הוא איזה כחות רוחניים לצורך ענין זה, והם כחות ישפע מהם חשך וזהמא, אשר בכל מקום שתמצא שם הזהמא ההיא מתרחקת ממנו הקדשה ויתעלם משם אורו יתברך, ואלה נקראים כחות הטמאה.

ואולם שם האדון ברוך הוא כח במעשי האדם לעורר את השרשים העליונים, ודינו שיהיו ממשיכים אור שפע קדשתו יתברך ואור טובו, או המשך הזהמא והטמאה ההיא, והנה יחד לו מעשים שעל ידם תמשך הקדשה, וצוה להתמיד בהם, והם כלל המצוות.

חוץ לגוף הוא משני מינים, האחד מציאותן טרם היותן בגוף, והשני מציאותן חוץ לגוף אחר שכבר היו בו; וכפי כל המצבים האלה, פן נגבלים בגבולים ונעשים עלולים למקרים שונים ומתחלפים, כפי מה שיאות למצב שהן בו. המלאכים כלם הנה הם משרתיו יתברך עושי דברו, וכל דברי העולם נעשים על ידיהם בין לטוב בין לרע, ומצד זה מתחלקים לשתי כתות, פת הטוב וכת הרע, פרוש - הממנים לטובות, בין הטובות הגופניות בין הטובות הנפשיות, והממנים לרעות - הגופניות והנפשיות, והממנים על הרעות נקראים מלאכי חבלה ומוזיקין.

עוד מין אחר של נבראים נמצא, שהוא מין אמצעי בין גשמי ורוחני, והינו שיש בו קצת מגבולי הגשם ועניניו ומשלל מקצתם, ושם המין הזה נקראים שדים, ויש בהם קצת גופניות, אך לא בגופניות שלנו, ויש בהם קצת עניני רוחניות, אך לא ברוחנים ממש. וגם בהם יש מדרגות מדרגות ומינים שונים, וכפי מדרגותיהם כך הם החקים והגבולים שלהם.

אין לה דבר בעולם התחתון, בין עצם בין מקרה, שלא ימצא כנגדו ענין מה - למעלה בפחות הנבדלים, וכן אין לה דבר למטה שלא יהיו עליו ממנים מכת המלאכים, שמנהיגים אותו ומחדשים בו ענינים ומקרים, כפי מה שיגזר האדון ברוך הוא. ומה שפועלים העליונים בגשמיים נקראהו השפעה.

כל ההשפעות הבאות מן העליונים לצרך התחתונים עוברות דרך הכוכבים. ונמצאו הכוכבים המשפיעים היותר קרובים לתחתונים, ואולם השפעתם אינה אלא כפי מה שנמשך בהם מלמעלה.

לכל אלה הרוחניים נתן האדון ברוך הוא רשות לפעל בתחתונים פעלות שלא כדרך הטבעי, כשיעוררו אותם התחתונים על ידי אמצעים ידועים שהוכנו ונתקדו לזה. אמנם אין בכח שום אחד מהם לעשות כל מה שירצה, אלא לכל אחד יש גבול מה שהגבול לו, שעד אותו הגבול ובאותם הדרכים בלבד שנמסרו לו, יוכל לפעל אותן הפעלות שנמסרו לו שיפעלם. ויש בדברים האלה דברים מתרים לנו ודברים אסורים לנו, והוא ענין ספר יצירה ומעשה כשפים.

ברוּחָנִיִּים

הַאֲדוֹן יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ, כְּמוֹ שְׂבִיכְלָתוֹ הַבְּלָתִי בַעַל תְּכֵלֶתִי בְּרָא
הַנִּמְצָאִים הַגּוֹפְנִיִּים שְׂרׁוּאִים עֵינֵינוּ, כִּן רָצָה וּבְרָא נִמְצָאִים אַחֲרֵים
מַעֲלִים מִכָּל אֱלֹהִים, בְּלָתִי מְרַגְּשִׁים וּמוֹחָשִׁים מִן הַחוּשִׁים שְׁלֵנוּ. וְכִמוֹ
שֶׁנִּתֵּן לְנִמְצָאִים הַגּוֹפְנִיִּים הָאֱלֹהִים גְּבוּלִים מִיְּחֻדִּים וְחֻקִּים, כִּן נִתֵּן חֻקִּים
אַחֲרֵים לְנִמְצָאִים הַמַּעֲלִים הָאֱלֹהִים, כִּפִּי מֵהַ שְׂגוּרָה חֻכְמָתוֹ הִיֹּת
נְאוֹת לָהֶם לְפִי עֲנִינָם. וְאַמְנָם, לְמַה שֶׁהַגְּבֻל בְּגְבוּלִים הַנּוֹדְעִים
אֶצְלָנוּ, שֶׁהֵם הַגְּבוּלִים הַטְּבֻעִים שֶׁבָּהֶם נִרְגָּשִׁים מִחוּשָׁנוּ, נִקְרָא
גּוֹפְנִי, וּמֵהַ שֶׁשָּׁלַל מִגְּבוּלִים אֱלֹהִים נִקְרָא רוּחָנִי, וּגְבוּלֵי וְחֻקֵּי כִּפִּי מֵהַ
שְׂרָאוֹי לְעֵינֵינוּ, וְכִמוֹ שֶׁזְּכָרְנוּ.

וְצִרְיָךְ שֶׁתִּדְעַ שְׂכָמוֹ שֶׁבְּגּוֹפְנִים יֵשׁ מֵינִים שׁוֹנִים, וְכִפִּי הַתְּחִלְףָה הַמֵּיִן
כִּן יִתְחַלְפוּ הַחֻקִּים הַמִּיְּחֻדִּים לוֹ, כִּן בְּרוּחָנִיִּים יִמְצָאוּ מֵינִים שׁוֹנִים
בְּלֵם מִן הַסּוּג הַרוּחָנִי, וּבְהַתְּחִלְףָה הַמֵּיִן יִתְחַלְפוּ הַחֻקִּים אֲשֶׁר לָהֶם.
אֲמָנָם כָּלֵל גְּדוּל הוּא בְּכָל הַסּוּג הַרוּחָנִי, שְׂאִין עֲנִינוּ וְלֹא גְבוּלֵי
מוֹשֵׁג לָנוּ בְּאֵמֶת כְּמוֹת שֶׁהוּא, אֲבָל יִדְעֵנוּ מְצִיאוֹתָם וּקְצַת עֲנִינֵים
מֵעֲנִינֵיהֶם, כִּפִּי מֵהַ שֶׁמָּסְרוּ לָנוּ הַנְּבִיאִים וְהַחֻכְמִים זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה.

וְהִנֵּה מֵינֵי הַסּוּג הַזֶּה שְׁלֹשָׁה. הָאֶחָד נִקְרָא כְּחוֹת נְבֻדָּלִים, וְהַשֵּׁנִי
מְלֶאכִים, וְהַשְּׁלִישִׁי נְשָׁמוֹת. הַכְּחוֹת הַנְּבֻדָּלִים הֵם נִמְצָאִים רוּחָנִיִּים
מְשֻׁלָּלִים מִגּוֹפּוֹת, זָפִים וּמַעֲלִים מְאֹד, וְהֵם הַיּוֹתֵר קְרוּבִים אֶל
שְׂכִינָתוֹ יִתְבַּרַךְ, וְעֲלֵיהֶם הוּא שׁוֹרָה תְּמִיד, וְנִקְרָאִים בְּשֵׁמוֹת כִּפִּי
מְדֻרְגָּתָם: גְּלִילֵי הַכֶּסֶּא, אוֹ אוֹפְנִים וְכִיּוֹצָא. הַמְּלֶאכִים הֵם נִמְצָאִים
רוּחָנִיִּים שֶׁנִּבְרְאוּ לְעִשׂוֹת שְׁלִיחוֹתוֹ שֶׁל הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ, בְּכָל מֵהַ
שִׁיחֻפֵּץ, וְהֵם מְמַנִּים כָּל אֶחָד עַל עֲנִין מֵהַ שֶׁמָּסַר לוֹ הַרְצוֹן הָעֲלִיוֹן,
וַיֵּשׁ בָּהֶם מְדֻרְגּוֹת שׁוֹנוֹת זוֹ לְמִטָּה מִזֹּו, וְכָל מְדֻרְגָּה מֵהֶם יֵשׁ לָהֶם
חֻקִּים וּגְבוּלִים כִּפִּי מֵהַ שֶׁנְּאוֹת לָהֶם עַל פִּי הַחֻכְמָה הָעֲלִיוֹנָה.
הַנְּשָׁמוֹת, הֵן נִמְצָאִים רוּחָנִיִּים מַעֲתִדִּים לְבוֹא בְּגּוֹפּוֹת וּלְהַתְּחַבֵּר
בָּהֶם, וְלִקְשֵׁר בָּהֶם קֶשֶׁר גְּדוּל; וְלָהֶם חֻקִּים פְּרֻטִיִּים כִּפִּי עֲנִינָם וְכִפִּי
הַמְּצָבִים שְׁלָהֶם: פְּרוּשׁ – כִּי הִנֵּה מְצָבִים שׁוֹנִים נִמְצָאִים לְנְשָׁמוֹת,
שֶׁהָרִי יֵשׁ לָהֶן מְצִיאוֹת חוּץ לְגוֹף וּמְצִיאוֹת בְּתוֹךְ הַגּוֹף; וְהַמְּצִיאוֹת

מאמר העקרים

בבזרא יתברך

מה שצריך שתדע בתחלת הכל, הוא, שיש מצוי אחד, אדון כל הנמצאות שהמציאם בעת שרצה, ומקימם כל הזמן שירצה, ושולט בהם שליטה גמורה, הוא האלה יתברך שמו.

המצוי הזה יתברך הוא מצוי שלם בכל מיני שלמות, אין בו שום חסרון כלל ועקר; אינו תלוי בזולתו ולא מתפעל מזולתו כלל; אין התחלה למציאותו ולא סוף כלל, פרוש שלא נתהנה אחר ההעדר, ולא יבואהו ההעדר כלל, אבל תמיד היה ותמיד יהיה, אי אפשר העדרו כלל וכלל; הוא סבת כל ההוים, ואין עליו סבה אחרת, אלא הוא מעצמו מכרח המציאות.

עוד צריך שתדע, שהמצוי הזה יתברך שמו אין בו שום הרקבה ולא רבוי בשום פנים, אלא הוא פשוט בתכלית הפשיטות, ואין שיק בו שום ענין מעניני הגופים ומקריהם, והוא משלל מכל גבול וגדר, מכל יחס ומכל חק טבעי.

ועל הכל צריך שתדע, שאמתת ענינו ומציאותו יתברך אינה משגת כלל, ואין לה דמיון עם שום אחד מן הענינים שבברואים ועם שום אחד מהצוירים שמדמה הדמיון ומשכיל השכל, ואין מלות ותארים שיהיו ראויים לו ונאותים אליו באמת, אבל נדבר בו כל מה שנדבר במלות - על דרך ההשאלה וההעתקה, כדי שנבין מה שיצטרך לנו להבין מענינו יתברך. כי כיון שאין אתנו אלא מלות יורו על ענינים טבעיים ומגבלים בגבולי הנבראים, אי אפשר לדבר בלא מלות אלה, אבל זו מודעא רבה לכל מה שנדרש ונדבר בענינו יתברך, שאין התארים והמלות המתיחסות לו מתיחסות על צד האמת, אלא על צד ההשאלה, לא זולת, והנהר בזה מאד.